AMMΩNIOY

Περὶ Ὁμοίων καὶ Διαφόρων λέξεων.

AMMONIUS

De adfinium vocabulorum Differentia.

ACCEDUNT

OPUSCULA NONDUM EDITA,

ERANIUS PHILO *de Differentia Significationis.*
LESBONAX *de Figuris Grammaticis.*
INCERTI SCRIPTORES *de Soloeciſmo & Barbariſmo.*
LEXICON *de Spiritibus Dictionum, ex operibus* TRYPHONIS, CHOEROBOSCI, THEODORITI, ETC. *ſelectum.*

Ammonium, ope MS. Primae Editionis Aldinae,
& aliunde, emaculavit & notis illuſtravit,
Reliqua ex Codd. MSS. BIBLIOTHECAE
LUGDUNO-BATAVAE
nunc primum vulgavit

LUDOVICUS CASPARUS VALCKENAER.

LUGDUNI BATAVORUM,
Apud JOHANNEM LUZAC.
cIↃ IↃ cc XXXIX.

Digitized by Google

Digitized by Google

ILLUSTRISSIMIS

ACADEMIAE LUGDUNO-BATAVAE CURATORIBUS,

D. JOANNI HENRICO
COMITI WASSENARIO,
DOMINO WASSENARIAE, OPDAMI, HENSBROEKAE, SPIERDYKI, ZUIDWYKI, KERNHEMI, LAGAE, ETC. ETC. ETC. EQUITI ORDINIS JOHANNITICI. EQUESTRIS HOLLANDIAE ORDINIS MEMBRO SPLENDIDISSIMO. EJUSDEMQUE PROVINCIAE NOMINE CELSIS AC PRAEPOTENTIBUS BELGII FOEDERATI ORDINIBUS ADSCRIPTO. ETC. ETC. ETC.

D. AËTIO VANDER DUSSEN,
BRUNONIS F. J. C.
CIVITATIS DELPHENSIS SENATORI. VIRO CONSULARI. SOCIETATIS INDIARUM ORIENTALIUM MODERATORI. ETC. ETC. ETC.

D. JOANNI VAN DE POLL, J. C.
CIVITATIS AMSTELAEDAMENSIS CUM MAXIME CONSULI ETC. ETC. ETC.

Digitized by Google

EORUMQUE COLLEGIS,

AMPLISSIMIS, GRAVISSIMIS,

CIVITATIS

LUGDUNO-BATAVAE

CONSULIBUS,

D. PETRO GYS, J. C.

ETC. ETC. ETC.

D. GERHARDO AEMILIO

VAN HOOGEVEEN, J. C.

ETC. ETC. ETC.

D. DIDERICO DE RAET, J. C.

ETC. ETC. ETC.

D. PETRO VAN HOOGMADE,

ETC. ETC. ETC.

NEC NON

VIRO SPECTATISSIMO,

D. DAVIDI VAN ROYEN,

REIPUBLICAE LUGDUNENSI A SECRETIS, ET ILLUSTRI CURATORUM CONSULUMQUE COLLEGIO AB ACTIS.

Digitized by Google

DEDICATIO.

Poſteaquam bonarum artium culturam per aliquot annos in Academia Patria fueram proſequutus, in Batavam, quam Vos, VIRI ILLUSTRISSIMI, cum maxime moderamini florentiſſimam, ante biennium deveni, eo tantum propoſito, ut Praeſentem colerem & obſervarem, cujus Abſentis admirator eſſe a Praeceptoribus meis didiceram, & in celebri Magni Viri Alberti Schultenſi ſchola nobilem viam ſectarer, & pulcra Eruditorum hominum conſenſione probatam, qua, cum ad reliquas ſcientias felicius, tum ad Sacrae Scripturae intellectum rite atque decenter penetrari poſſet.

Id autem Literarum genus, quocum paulo familiarius conſueveram, cupidinem animo injecit non illiberalem, veteres membranas contrectandi, quarum ingens copia, necdum etiam pro meritis vulgo cognita, in Lugdunenſi Bibliotheca recondita cuſtoditur.

Digitized by Google

DEDICATIO.

Metus, quem rei deſiderium incuſſerat, Veſtra Auctoritate omnis fuit ademptus, & verecunde roganti Theſaurus librarius mox totus patuit. Itaque ego ſitim, qua flagrabam incredibili, levare laboravi; occaſionem, liberali manu oblatam, laetus occupavi, & brevi elapſuram oppreſſi. Nihil habui, quod me a dulci librorum Veſtrorum contubernio avocare adeo potuerit.

E multis ut unum nominem, quo nihil olim erat divinius, Homeri ſcriptum Codicem, egregio Excellentis hominis, Porphyrii, commentario illuſtratum, ſedula manu verſaviſſe juvat. Ad hujus bonitatem quoties me converto, mirari ſubit, ne unum extitiſſe, qui praeſtantiſſimum laborem, araneoſo ſitu ſqualidum, edaci tempori eripere ſtuduerit.

Hujus, & aliorum operum, quae necdum ſunt in lucem emiſſa, uſurpandorum, Vos mihi fuiſtis Auctores, VIRI PERILLUSTRES, tanti adeoque beneficii, quo, mea opinione, majus illi obtingere non poteſt, qui ad quantulamcunque eruditionis partem adquirendam viam adfectat.

Veſtram erga me voluntatem, ſanequam prolixam, ſaepenumero mecum reputans, quo gratum animum teſtificarer, nihil reperiebam, praeter eam viam, qua Principibus Viris noſmet commendare ſolemus. Majora quidem mente agitavi, uti conſuevimus fere, primulum literarum limen ingreſſi; poſtea Ammo-

ni-

Digitized by Google

nium idoneum credidi, in quo tenues ingenii vires periclitarer. Res ſic ſatis ex voto cecidit.

Itaque Ammonium Vobis, VIRI NOBILISSIMI, venerabundus dico atque dedico, cui ſi quid hujus opera acceſſerit ornamenti, id omne Batava Bibliotheca ſuppeditavit, atque adeo Veſtrum eſt. Grammaticus is quidem eſt, ſed prae ceteris eruditus, cujus exiguus labor plurima recondit, quae homines, in Veterum ſcriptis quantumvis excercitati, penitus ignorarent, ſi non Ammonius, faſtidioſae librariorum ignaviae ſubductus, ad noſtra uſque tempora permanſiſſet. Is tandem eſt Ammonius, quem aeterna Veſtrae Academiae lumina, Scaliger & Salmaſius, ſua laude non indignum cenſuerint. Et qua parte illis fuit, Vobis item erit acceptiſſimus. Quotus enim quiſque ex Vobis eſt, VIRI ILLUSTRISSIMI, cui non ſit exploratum, Romanarum legum originem Athenis eſſe repetendam; quique non id omne gratus excipiat, quidquid ad laceras Romani Juris reliquias componendas & illuſtrandas olim fuit ex Attici fori conſuetudine comportatum, & hodiedum ab iis adferri ſolet, qui in Veſtra Sacra caſte pedem intulerunt. Inter eos, qui ad hanc rem conducunt, primum ſibi locum vindicat Ammonius, vel eam ob rationem dignus, qui in Honorificam clientelam ſuſcipiatur, & ſub Illuſtrium Nominum ſplendore in vulgus prodeat.

Quos

Digitized by Google

DEDICATIO.

Quos propter materiae adfinitatem Ammonio comites adjunxi, Eranius Philo, Lesbonax, & reliqui, nunquam in lucem editi, ubi ad Vos redeunt, priſtinum ſibi locum recuperant.

Plura & meliora, Veſtra Liberalitate conceſſa, ſepoſui, aliquando proferenda, ſi Optimum Maximum Numen coeptis meis faverit, & per Parentis indulgentiam ingenio obſequi porro licuerit.

Interea parvus labor Vobis gratus ſit, & ſi qui poſtea, Aliorum & meo exemplo moniti, Leidenſium Codicum uſum deſiderent, ita, obſecro, cogitatote, GENEROSI VIRTUTIS ET ERUDITIONIS CUSTODES, has opes tum demum celebrari, quum, Veſtra Auctoritate in aperta luce poſitae, ſtudioſorum hominum commodis inſerviunt. Id unum ſubmiſſe peto,

ILLUSTRISSIMORUM NOMINUM
VESTRORUM

Dabam Lugduni Batav.
III Idus Octobreis.
CIↃ IↃ CC XXXIX.

Cultor perpetuus

L. C. VALCKENAER.

Digitized by Google

LECTORI BENEVOLO

S. D.

LUD. CASP. VALCKENAER.

Ammonii, qui ornatior in publicum prodit, libellus, indigno loco, neque ullo ſuo merito pene abjectus, in hunc uſque diem delituerat.

Accidit inopinanti, quum adverſaria Iſaäci Voſſii verſabam, quae Lugduni ſunt Batavorum, ut varias etiam in Ammonium lectiones offenderem e ſcripto Codice cum cura enotatas. Tum primum Ammonii cognoſcendi invaſit me cupido. Ubi animum huc converti, protinus non vulgares libelli dotes perſpicere occoepi, & Praeſtantiſſimi Auctoris ſortem leviter dolui, qui cum foedis maculis, quas plerorumque errorum, qui Veterum ſcriptis inſident, procreatrix, inconſulta correctorum temeritas, ſeu Veterum librariorum inſcitia invexerant, deturpatus etiamnum jaceret, graviſſimam quoque ab Henrico Stephano injuriam perpeſſus, dum alii meliuscule habebant, & finitimae materiae Scriptor, ad hujus bonitatem nulla ratione comparandus, Phrynichus commodam Doctorum hominum manum dudum fuerat expertus. Neque nupera haec mea erat querela; ante hos centum & ſeptuaginta circiter annos ad hunc modum ſcriptum eſt a Paulo Leopardo in libro X. Emendat. c. VI. *Extat de differentiis Ammonii liſſimus libellus, quem quidam Ammonio tribuunt. —— Sed dolendum eſt eum tot in locis mendoſum eſſe.* quin etiam *in multis eſſe illum prodigioſe mendoſum*, adſeruit

Digitized by Google

XI. Emendat. c. xv. Leopardi admonitio adeo quidem neminem commovit, ut operam ſuam publice Ammonio commodare quiſquam voluerit. Doctorum hominum labores in Ammonio etiam poſiti, ſed privatis fere uſibus deſtinati, ad noſtram memoriam non pervenerunt, niſi quod Henricus Valeſius ad Harpocrationem ſuas in Ammonium notas uno in loco commemorat. De Ammonio edendo hoc potiſſimum ſeculo cogitaverunt Vir Celeberrimus Carolus Andreas Dukerus, & Ornatiſſimus Emmanuel Martinus. In hujus vita, praeter cetera Martini opera MSS. §. 174. Ammonii noſtri verſionem notis & commentariis illuſtratam recenſuit Gregorius Majanſius De Dukeri conſilio certior factus ex Miſcell. Obſerv. Vol. V. p. 31. poſtea ab aliis percepi, priorem iſtam cogitationem penitus abjeciſſe Cl. Dukerum, & gravioribus curis invigilare. Itaque ego pulcrum eſſe exiſtimabam, rem in medio omnium poſitam mihi vindicare, & in Ammonio emaculando, iſtius artis, quae pulcerrima judicatur, periculum facere. Non eram MSS. copia inſtructus, ſine quorum adjumento, quae Veterum ſcriptis admovetur medicina, in multis periculoſa censetur: verum tamen ea erant ad manum ſubſidia, quae Scriptorum Codicum vices in Ammonio emendando ſuſtinere poſſe viderentur. Horum auxilio magnam mendarum partem ſuſtuli; & in Ammonio pluſculos menſes ſubſtiti. Sub hujus anni initium eo proceſſeram, ut opellae meae ſpecimen typis deſcribi curarem: deſcriptum ad illos miſi, qui in his literis Primarii, & me benevolentia videbantur proſequuti. Hi omnes ex voto reſponderunt, atque, credo, ut ingenuam cupiditatem foverent adjutarentque, etiam perbenigne. Clariſſimum Dukerum ſuper hoc meo propoſito verecunde compellavi. Ex iis, quae ad literas meas perhumaniter Vir Eruditiſſimus reſpondit, ea demum cum bona Ipſius venia hic deponam, quae ad hunc locum maxime pertinere queant. En itaque Cl. Dukeri verba: „ Anni ſunt „ non multo minus XXX. quum cogitans me ſtudioſis lin-

„ guae

Digitized by Google

„ güae Graecae rem non ingratam facturum, ſi Phryni-
„ chum, Ammonium, Erotianum, Thomam Mag. &
„ Moſchopulum uno volumine, quo mihi concludi poſſe
„ tum videbantur, ederem, unum alterumque menſem
„ Ammonio impendi & in chartam conjeci, quae ad eum
„ illuſtrandum uſui futura credebam. Ad Thomam jam
„ ante ſparſim quaedam adnotaveram; ad Phrynichum
„ autem non multa poſt Nunneſii diligentiam animadver-
„ tenda ſupereſſe, & in Erotiano ac Moſchopulo levi ope-
„ ra defungendum eſſe arbitrabar. Sed quo minus tum
„ hoc conſilium exſequerer, alia ex aliis impedimenta, &
„ non proviſae occupationes interceſſerunt. Deinde,
„ quum, poſtquam Trajectum veneram, cognoviſſem Sal-
„ lierium & Sevinum paratos conſcriptoſque in Phryni-
„ chum & Thomam commentarios habere, quorum in-
„ ſpiciendorum copiam mihi ante aliquot annos fecit Bi-
„ bliopola Hagienſis P. de Hondt, meque vana ſpe pro-
„ miſſae collationis Codd. MSS. Herennii Philonis, qui
„ in Biblioth. Reg. Pariſ. ſunt, duci viderem, totum con-
„ ſilium & Ammonii, & ceterorum, quos dixi, edendo-
„ rum abjeci. Ex his intelligis, quam me non invito —
„ manum Ammonio admoveas, &, quod a me pro dere-
„ licto habitum eſt, occupes ac Tibi vindices. Quin po-
„ tius Te hortor, ut, quo coepiſti pede, pergas, ac de omni-
„ bus, quibus ſtudium literarum Graecarum cordi eſt, uti-
„ liſſimo libello illuſtrando bene mereris. Specimen utra-
„ rumque Animadverſionum tuarum valde placet", &c. &c.
Sub hoc Tanto Judice facile tutus, opuſculum, varia licet valetudine jactatus, tandem tamen peregi. Nunc in eum locum deveni, quo in libelli noſtri Auctorem, Scopum, atque Utilitatem foret inquirendum; ſed materiem copioſam, & a me pro viribus tractandam, tum demum explicare decrevi, quando prius ſuper hujus in Ammonio adornando opera candidum Lectorem monuero.

Ammonium recudi curavi ſecundum literarum ſeriem

diſpoſitum, qualem nobis tradidit Aldus Manutius, quem hac in parte reliqui Editores ſunt ſequuti. Par eſt, ut credamus, ea ratione extitiſſe Ammonium, in ſcripto, quem Aldus uſurpavit, codice: neque etiam aliter hunc libellum legit Moſchopulus; nam in vocum Atticarum, quam confecit, Sylloge, alibi parce Ammonium deſcribit, ex litera autem K. plurimas Amm. obſervationes propoſuit. Eo haec a me dicuntur, quod perſuaſus ſum, Ammonium Lexicon conſcripſiſſe, quod vocant ἄταξίαν, &, quas tradit, verborum differentias in certas potius claſſes diſparaſſe, neque ullam habuiſſe ordinis literarum rationem. Primum, quoniam is ordo Veterum repugnat conſuetudini; deinde, libelli naturae. Adde, quod eadem frequenter recurrant, quae manifeſto recentioris curam produnt, qui lectoris, ut putabat, commoditati ſervire voluerit. Clariſſimum denique hujus rei argumentum ex Animadverſionum noſtrarum II. c. x. peti poterit. Dedi itaque operam, ne errorem, quem corrigere non potui, propagarem. Scilicet ita eſt ſecundum literas concinnatus Ammonius, ut binarum priorum tantum habita videatur cura, reliquarum, nulla. Hunc ordinem non migravi. Friſicam, quam vocat, Blancardi in Harpocr. diſponendo diligentiam, ſanequam inutilem (& in Gloſſariis antiquis periculo non vacuam) ſatis vituperavit Vir Clariſſ. Jacobus Gronovius. In Thoma autem Mag. hac in parte adeo etiam ſe exercuit Blancardus, ut, quod expertus dico, verecundiae, quam aliorum ſcriptis debemus, modum adhibuerit nullum. Phrynichum, quem primus Editor literarum quoque ſeriei adligaverat, hac parte meliorem, ſcripto libro adjutus, ἄταξίαν nobis reſtituit Nunneſius: eamque ſcribendi methodum, quoad primas vocum literas indigeſtam, hujuſce moduli Scriptores adeo frequentaverunt, ut ne Ptolemaeus quidem, qui dicitur Aſcalonita, ab ea ſeſe abſtinuerit.

Deinde Verſionem Ammonio non adjeci. Ob vulnera, quae Ammonio inflixerunt, nihil ego in librarios Veteres gra-

gravius dicendum cenſuerim; primum quoniam Auctorum loca deſcribere non faſtidiverunt, deinde, quia errorum, quos commiſerunt, incredibili multitudine illos omnes deterruerunt, qui olim in hujuſcemodi etiam libris Latine vertendis obſcuram operam collocarunt. Saepius animo obverſatur calidum hominis venuſtiſſimi, Mureti dictum, ſed in hanc rem oppido oportunum ex Var. Lect. III. c. xv. *Convertunt, aut invertunt potius & pervertunt omnia, — Grammaticos, etiam ea, quae naturam, ut verti poſſint, non habent.* Ex uno Scaligero peti poteſt aliquid pro talibus verſionibus praeſidii, nam Phrynichi verſionem ſubinde corrigere non eſt aſpernatus, & Nunneſium interpretem vocat doctum & accuratum. Quare Emmanueli Martino nihil detraho, qui, pro ſingulari in utraque lingua peritia, unus forte par fuit Ammonio Latine interpretando, quod tamen rite fieri vix poſſe contendo. Martini verſionem Majanſius, ut ſuperius dixi, commemorat; nuſpiam ſuis in epiſtolis Martinus, aut, qui amici opera bene multa enumerat, Caeſar Laurentius Bulipho. Quod autem praeclarum optimi Hiſpani ingenium in exiguae frugis verſionibus & Euſtathii & Ammonii conficiendis elaborare potuerit, ſola ſine dubio fecit librorum penuria, iſtic locorum maxima, ubi ſuperſtitio & ſacerdotum fraudes regnum obtinent. Ego de verſione Ammonii adornanda nunquam cogitavi, eam potiſſimum ob rationem, quam Juvenis Mauſſacus protulit, & pleriſque approbavit, quamque, ut leviſſime dicam, inprudenter ab Harpocrationis verſore omiſſam reprehendit Gronovius. Quibus abſque verſione ad Grammaticos aditus non patet, hos volo rogatos, ut manus ſuas libello noſtro non admoveant. Si quis porro hic criminari velit, ſive rei difficultatem (quam talium etiam verſionum oſoribus objectat Jo. Alb. Fabricius Biblioth. Gr. L. IV. c. xxxvi. §. 12.) a me pulcre obtectam, ſeu quomodocunque demum ſolus hac in re multum diſputare, per me equidem licet, ut ingenio ſuo non adverſetur.

Quid itaque praestiterim scire si desideres, haec habeto. Inter Editiones Ammonii, quae plurimae circumferuntur, illa suo merito censetur optima, quam Thesauri Graeci Appendici inseruit H. Stephanus, ab hac editione non discessit Bonav. Vulcanius. Stephani editionem recentavi. In notis id mihi fuit propositum, ut hujus Editionis, quam vulgatam voco, mendosas lectiones detegerem & emaculatem. Subsidia, quibus eum in finem usus sum, haec fuerunt. Primum Doctorum conjecturae; Deinde collatio MS. & variarum Editionum; Tandem Grammatici, qui Ammonii notas descripserunt. Sine adminiculis etiam fuit conjectandum.

Inter Virorum doctorum conjecturas, quarum offendes in notis memoriam, cum bonitate sua, tum Auctoris nomine elucent Scaligeranae. Eas debes exemplo Thesauri Vulcanii, quod ex Vossiana Bibliotheca in Batavam delatum nobis inserviit. Non quidem Scaligeri verum Is. Voss. nomen is liber praefert, e quo Scaligeri notas deprompsi. Literarum tractum Scaligero proprium probe calleo; itaque emendationes ab hujus manu profectas agnovi; ad Scaligerum proinde eas referre penitus non dubitavi. Vulcanii castigationes editas suis locis fere memoravi, integras notas adjicere commodum non erat. Aliorum autem, qui sparsim suis in operibus, occasione invitante, Ammonio operam dederunt, emendationes, quas quidem cognitas habuerim, universas huc retuli. Verum hac in parte sine dubio pernimium deficit.

Deinde ex Variis in Amm. lectionibus, quas e MS. adversariis inseruerat Is. Vossius, suis etiam emendationibus interpositis, multum profeci. Etiam leviores, & nulli forte usui futuras, omnes produxi. Utinam molestum laborem peregisset Vir Clarissimus! qui ad vocem Ἐμπειρία ab incoepto destitit.

Prima Ammonii Editio ab Aldo procurata pro meritis satis a me laudari non potest. Ab hac editione postea ope-

ra-

rarum negligentia, & mala correctorum ſedulitate, in plurimis fuit receſſum: id enim ſcriptorum Codd. auctoritate factum non fuiſſe, clariſſimum in modum mihi adparuit. Poſt Aldum nunquam ad ſcriptum librum Ammonius a quoquam Editorum fuit collatus. Stephanus, cujus nos hic editionem ſequimur, unus omnium Editorum ab Aldina receſſit quam longiſſime. Is Homeri & Aliorum Scriptorum loca, quae minus plene adferri videbantur, ſuo periculo ex editis ſupplevit & correxit, malo inſtituto, ſed ſatis tum vulgato. Ne tamen ob leve peccatum debita laude careret Stephanus, Veterum Editionum lectionem in notis advocavi. Per Vett. Edd. non omnes intelligo, quae Stephani Editione ſunt anteriores, ſed Venetas tantum, quarum prima, Dictionario Graeco-Lat. & Cyrilli opellae ſubjecta, Aldi opera prodiit anno 1497. Altera, anno 1524. cum Phrynicho, Thom. M. & Moſchop. junctis Aldi & Andreae Aſulani operis. Hanc Editionem, ubi a prima diſſidet, Secundam voco: interim non ignoro, habita temporis ratione, ſecundam Venetam praeceſſiſſe Lexici Graeco-Lat. atque adeo Ammonii Editionem Pariſinam anni 1521. quam Fabricius memorat, &, quam vidi, eleganti typorum forma nitidam Valentini Curionis, Baſileae anno 1522. vulgatam. Ego Primae Editionis atque adeo Secundae etiam Venetae rationem habui, hinc ſcripturae varietates ſedulus exhibui. Plures quidem Editiones contuli, e quibus ubi inſigniores ſcriptionis differentias adnotavi, ſingulas nominatim diſcerno. Sunt autem hae: Baſileënſis Valentini Curionis anni 1525. quam mihi ſuppeditavit Cl. Jo. Alberti. Pariſinae, ann. 1530. & 1552. quarum illa operarum vitiis inquinatiſſima, haec multo melior, (quam fere expreſſit Stephanus) Lexico Gr. Lat. ſubjacet a Jacobo Tuſano locupletato. Omnium Editionum, (ſi primam excipias) ante Stephanum optima, fuit a Joanne Frellonio Lugduni anno 1553. vulgata, quam nimis ſero, ubi ad literam I jam erat perventum, mihi comparavi. In hac editione non pauca legebantur emen-

emendate, quae in reliquis omnibus vitiose; nisi quod Basileënsis anni 1554. ab hac latum unguem vix discedat. Ita autem in Frelloniana editione multa erant emaculata, ut non difficulter adpareret, viri esse haud indocti conjecturas. Utrum harum Auctor Frellonius sit, an alius, latet.

Post Aldinam Editionem Principem, insignem operam in Ammonio emendando praestitit Thomas Mag. hunc descripsisse Ammonium, plus semel monuit ad Pollucem Cl. Hemsterhuisius, & ad Poll. VIII. 38. n. 54. *plura*, inquit, *sunt apud Ammonium ex quibus Thomam, apud Thomam ex quibus Ammonium emendes: qui utrumque conferre non dedignabitur, mutuam sibi in vices opem praestare reperiet.* Thomae Mag. successit Ptolemaeus Ascalonita, e cujus Schedis, quas e Gudiana Biblioth. acceperat, non pauca Bibliothecae Graecae inseruit Cl. Fabricius L. IV. c. xxxiii. §. 5. eo consilio, ut hinc Ammonio aliquando medela fieret. Optimo viro morem gessi. Praeter Thomam, & Ptolemaeum, varias Ammonii observationes descripserunt Eranius noster Philo, & Cyrillus in Lexico inedito inprimis bono, (cujus usurpandi copia mihi fuit ex Bibliotheca Leidensi.) Praeterea ad Homerum longe frequentissime Eustathius, parcius Moschopulus, & Phavorinus Camers. Dubito, si ad hanc classem referre debeam Etymologum. Ex Thoma M. Ammoniana non pauca derivavit Scholiastes Luciani. His omnibus antiquior Schol. Aristophanis uno in loco, postea nobis usui futuro, disertam Ammonii mentionem injecit.

Plus nimio forte verbosus eam alicui cogitationem injeci, nunc tandem Ammonium, serio castigatum, & omnibus mendis liberum, in lucem emitti. Sed multum fallitur, qui id in animum suum inducit. Quae MS. aut Prima Editio meliora suppeditabant, ea in textum, (quem vocamus) recepi, & vulgatae lectionis, quam in notis propono, loco posui. Eadem etiam cedere debuit Virorum Doctorum conjecturis, si verae videbantur, sive illae ad Am-

Ammonii verba pertinerent, ſeu ad Veterum fragmenta. Metricarum legum indecora ignoratio me non deterruit, quin Menandreas Bentlei emendationes in Ammonium introducerem. Haec tantum ſunt, e quibus melior fieri potuerit Noſter. Meas, quas dico, emendationes, quas conjectandi calor & aliorum Grammaticorum collatio ſubminiſtrarunt, etiamſi veras, Ammonio non reſtitui. Formidoloſam tamen hanc agendi rationem adeo non probo, ut nulla etiam ſit animi mei ingenio magis contraria. Verum pravae quorundam conſuetudini nunc quidem obſecundandum credidi, & in hanc partem peccare adoleſcentior malui.

Plurima remanſerunt in Ammonio etiamnum Eruditioris manus indiga, talia quinimo, quae mendoſa eſſe ne ſuſpicatus fuerim; idque nuper admodum egregio documento didici ex Emendationibus Henrici Valeſii, quo pulcerrimo incremento Criticam noſtram ſupellectilem ditare voluit, qui Majorum Suorum famam digne tuetur, Petrus Burmannus Fr. F.

Praeter conjecturas, locorum ab Ammonio citatorum indicia, & aliorum Grammaticorum cum noſtro conſenſum, nihil eſt, quod in notis mihi propoſuerim. Ad ſeveram cotem univerſa Grammatici placita exigere neque volui neque potui. Qui ad eum modum minores Grammaticos tractandos ſibi ſumſerit, quo in Luciani Soloeciſta verſatus eſt Jo. Georg. Graevius V. C. nae is literis operam navaret commodam & utilem.

Quando itaque in notis brevis eſſe volui, & nihilo ſecius lectionis qualiſcunque ſpecimen edere, conſcribere coepi Animadverſiones; ſi quis eas Digreſſiones vocare mavelit, ſive Diſſertationes, equidem recte eſt. In his Ammonii loca ſelegi, quae emacularem, & copioſius etiam illuſtrarem. Aliorum errores caute & modeſte detego. Non pauca ex MSS. Codicibus Bibliothecae Lugduno-Batavae inedita produco. Emendationes proferendi, quas in aliis Scriptoribus detexiſſe mihi videbar, occaſionem, oblatam occupa-

vi, ſiepe etiam quaeſivi. Id alii item fecerunt. Vereor autem, ne interdum in rebus protritis nimius fuerim. Errores ſine dubio multos commiſi, & in locis Veterum ſollicitandis forte maximos. Nonnullas conjecturas, quae primo ſcribendi inpetu adblandiebantur, repetita meditatio rejecit & reprobavit. Eas revocare tanti non videbatur. Qui alios reprehenderim, ut viciſſim corrigar, aequo animo, uti par eſt, feram. Cenſurae candidae & eruditae ſemper videbuntur amabiles; reliquas, etiamſi ab illis proficiſcantur, qui quorundam opinione cenſentur nobiles, deſpicere didici. In iis, quae ab aliis forte ante nos fuerunt occupata, nolo quiſquam cogitet, quod me ſit indignum.

Nunc de iis opuſculis, quae Ammonio ſubjeci, quam potero breviſſime dicam. Typis ea, quod ſciam, antea nondum erant deſcripta. Ad priora notulas etiam congeſſi. Hinc peti velim, unde Eranii Philonis Excerpta, & Lesbonactis libellum hauſerim; quorum illa exigui momenti, & unam ob rationem non indigna quae Ammonio accederent. Multo melior Lesbonax, qui eruditulus talia tradit, quorum antea vel nulla vel ſaltim perexigua habebatur cognitio. Edere illum voluit Leo Allatius, monente Fabricio, Biblioth. Graecae L. IV. c. xxx. §. 14. & L. V. c. VII. p. 45. & 46. Salmaſius, qui eundem, quem nos tractavimus, libellum uſurpavit, De Helleniſt. p. 148. *Tractatum*, inquit, *ipſum Lesbonactis aliquando fortaſſe in lucem edet Eruditiſſimus & praeſtantiſſimus Iſaacius Voſſius, ſummo viro digniſſimus filius, qui ex Florentina Bibliotheca deſcriptum nuper ad me eum ſubmiſit.* Quod ad initium Eranii a me poſitum eſt, a Pariſino Codice deſcriptum Lesbonactem, etiamnum vero videtur ſimilius.

Lesbonactem excipiunt capita de Soloeciſmo & Barbariſmo. quae in Adverſariis etiam Iſ. Voſſii legebantur, ex Praeſtanti Codice a Voſſio deſcripta. Is liber (namque id praetermitti non poteſt) continebat Dionyſii Thracis artem Gramm. & in eam commentarios ſive Scholia Diomedis, Stephani, Porphyrii, & incerti ſcriptoris librum, qui

defi-

definitionibus fere Grammaticis constabat. Subjiciam nunc, quod his capitibus adscripserat Is. Vossius. „ Capita de Soloe-„ cismo & Barbarismo, quae in MS. dehinc" (id est incerti auctoris operi subjecta) „ sequebantur an ejusdem an vero „ alius sint auctoris adfirmare non possum. Ut ut sit, sunt „ utilissima: Quamvis Homerum & alios aliquoties Barba-„ rismi & Soloecismi perperam accuset." Non injuria itaque mireris, priorum capitum auctorem, quamvis dubitanter, Diomeden vocari a Vossio ad Catull. p. 226 posteriorum vero, Stephanum Grammaticum Byzantium, ad Melam p. 201. Priora, ut in notis monui, Du Cangii indicio potius ad Herodianum referri queunt; etsi, quae hanc suspicionem movent, desint in libro Vossiano apographo, quem in istis capitibus, ubi materia περὶ μέτρου tractatur, unum ducem habuimus, dum priora vulgamus paulo meliora ex binis Codd. MSS. Batavis, quorum prior antiquissimus inter Vossianos Gr. in 4. N°. 76. post Dionysii Thracis Grammaticam, & incerti auctoris tractatum de metris, haec etiam capita complectebatur. Alter Cod. B. idem ille est, qui Lexicon de spiritibus dictionum nobis suppeditavit. Sola autem scriptionis finitima materies me permovit, ut Lesbonacti haec etiam adjungerem. De utilitate cum Vossio idem sentio. Et ne cui forte videar eorum probare temeritatem, quos in lucem emitto, quid de hac Grammaticorum agendi ratione sentiam, dicere non dubitabo. Soloecismi, quos vocant Grammatici, rariores sunt sermonis veneres, potissimum in hujus illiusve Dialecti sinu reconditae; harum elegantiarum rationem istis hominibus non constitisse mihi quidem pulcrum videtur. Grammatici scilicet, ea in arte, quam solam didicerunt non ad simplicem Veterum Scriptorum usum constructam & castigatam, sed tortuosis tricis difficilem, & vanorum hominum deliramentis inquinatam, stulte superbi, invocati sententiam dicunt, bonos Scriptores severe vituperare non formidant, & illa loquendi genera, ad quorum nativam pulcritudinem & mi-

rificam excellentiam humiles animi non abſurgunt, Soloeciſmos eſſe, inſulſe clamitant. Hanc arrogantiam in luce collocavit atque egregie repreſſit, quem vanae Grammaticorum irae non territabant, Sextus Empiricus. Ipſius dictis nonnulla adjeci, quia haec Grammaticorum conſuetudo per equidem mihi ſemper viſa fuit ridicula, & eam ob rationem caſtiganda, quod his ſuis commentis efficiunt, ut elegantioris ingenii homines Grammaticorum ſtudium in univerſum contemnant & irrideant. Hoc temere fit & inconſiderate: nam, quae ſcripſi, non uſque eo in Grammaticorum contumeliam accipi velim. Pleraque omnis Veterum rerum cognitio Grammaticis continetur; ſed, dum bona in iis laudamus, & inprimis probamus, a Soloeciſmis tantum Scriptores antiquos vindicamus, & ipſorum etiam commenta non ultimi ridemus.

Tandem acceſſit Lexicon περὶ πολμάτων e Cod. Voſſ., inter Gr. MSS. in 4. viceſimo, qui aetatem fert annorum circiter 400. a me deſcriptum. In variorum libellorum farragine, quae ſubjacet Lex. Graeco-Lat. Valentini Curionis, Baſileae 1525. edito, extat etiam tractatus περὶ πολμάτων· qui videri poſſit ex ſimili libro excerptus. Quod Cl. Fabricius inter opuſcula, quae Theſauri Stephani conſtituunt appendicem, Biblioth. Gr. Vol. VII. p. 36. libellum περὶ πολμάτων recenſeat, error eſt. Sunt in noſtro libello multae voces, quas Gloſſas vocamus; plurima, quae Graecae Linguae ſtudioſis uſui eſſe queant, & quae ſemel legiſſe neque Doctos poeniteat. Scripti Codicis, quem titulus ad varia exemplaria collatum & emendatum pollicetur, lectionem nitidis typis exhibere contentus, voces mendoſas ſubinde † virgula diſtinxi; rationem non vidi, cur hunc etiam notis onerarem.

Ad alteram Praefationis partem, quae Ammonium propius ſpectat, perveni. Hic primum eam quaeſtionem pono, utrum libelli Auctor ſit Ammonius, nec ne? poſtquam, quae huc ſpectent, pertractavero, libelli argumentum inda-

dagabo, & de inſcriptione dicam atque Auctoris propoſito: Tandem libelli dotes in luce collocabo, & adverſus Henrici Stephani criminationes vindicare enitar.

Ex quo Aldus Manutius libellum noſtrum ſub Ammonii nomine in lucem edidit, vulgari quidem opinione Ammonius Auctor fuit habitus; ſed non multo poſt ſuper hac re a nonnullis dubitari coeptum eſt. Vel enim incertum auctorem eſſe crediderunt, vel Philoponum: utramque ſententiam tetigit Henr. Stephanus in Praefat. ad Comment. de Atticae Dial. Idiomatis. Suſpicionem de Philopono injecit etiam Andreas Schottus ad Cornelii Nepotis Datamen c. VIII. Verum tandem opuſculi conſcripti laudem Ammonio pene dubiam fecerunt, qui de Herennio Philone cogitant. Haec ſententia veritatis ſimilitudine commendabilis Magnorum nominum auctoritate nititur. Paulus Leopardus, quod quidem ego noverim, primus, in libris Emendationum monuit, Auctorem libelli de verborum differentiis a quibuſdam Herennium Philonem vocari, veluti libri I. cap. 24. IX. 19. X. 6. XIII. 14. horum opinionem ſatis fortiter tuetur Leopardus libri XI. capite XV. ubi ita ſcribit: *Bonus imprimis eſt author Herennius Philo, quem vulgus Ammonium vocat.* Qui hanc rem tanquam exploratam ſine dubitatione poſuerit, neminem novi praeter Menagium, cujus ſententiam commemorant Baylius in Lexico, & Fabricius in Bibliotheca Graeca. Reliqui enim, qui ab Herennio Philone non plane abhorruerunt, rem dubitanter poſitam fere in medio relinquunt. Horum nomina, quae, dum haec ſcribo, plurima obverſantur, ſatis pudenter proferri non poſſe autumo; neque tam auctores, quam argumenta, quibus nituntur, quaerenda ſunt. Euſtathius, quem in ſententiae ſuae patrocinium praeter Leopardum unus & item alter advocaverunt, me in dubitationis ſocietatem pertraxerat. Sed libelli editor, & aliorum judicio non nimium tribuens, explorandum putavi; utrum ratione niteretur noſtra illa haeſitatio, nec ne.

Quae ſuper hac re cogitavi, ita coarctabo, ut nemini ſim moleſtus. Primum tanquam dubio vacuum pono, eundem hunc libellum verſaviſſe Euſtathium, & indidem plurima in commentarios ad Homerum retuliſſe. Verborum, quae tradit, diſcrimina ita plerumque proponit, ut ſatis indicet, ab aliis fuiſſe obſervata, his ad eam rem uſus loquendi formulis: Κατὰ τ παλαιόν. Διαφέρειν φασί. Φασὶν οἱ παλαιοί. Σημαίνειν οἱ παλαιοί. Διαφέρει καὶ τοὺς παλαιούς. Interdum tamen eos nominat, quorum fide utitur Noſter. Quae de aetatum nominibus ex Alexionis Epitome Miſcellaneorum Didymi adnotavit Ammonius, ſub Alexionis teſtimonio producit Euſtathius. Apud eundem, fide Commentatoris Bacchylidae, leguntur, quae ſub nomine Didymi apud noſtrum. Qui verborum differentias data opera exſequuti fuerint, Philoponum ἐν τῷ περὶ λέξεων διαφόρως τονουμένων, & Herennium Philonem ἐν τῷ περὶ διαφόρων σημαινομένων memorat Euſtathius, &, quae ex Herennio promit, eadem eſſe videntur cum illis quae apud Ammonium proſtant; ut adeo non leve ſit univerſum Ammonii librum ad Auctorem Herennium referendi argumentum. Prius tamen, quam prave judicetur, eas obſervationes conſiderari velim, quas Herennio acceptas refert Euſtathius. Illae omnino quatuor adnotantur, in quibus declaratur, quo differant Αἶνος & Παροιμία. Ἀῤῥωδεῖν & Ὀῤῥωδεῖν. Ἀσφόδελος & Ἀσφοδελός. Ἀσπὶς & Ἄσπον. Ad primam differentiam vocum αἴνου & παροιμίας Euſtathius (loca alibi indicata ut hic repetam, neceſſe non eſt) eadem habet, quae Ammonius, Archilochi, Heſiodi, & Callimachi loca, Lucilium etiam citat Tarrhaeum, univerſa autem ſe accepiſſe teſtatur ab Herennio Philone, ſubjungens: καὶ οὕτω μὲν καὶ τοῦτο καλεσχωμύλιον οὕτω ῥητῶς ἐν τοῖς Ἑρεννίου Φίλωνος. Itane vero? Age fuerit Herennio vetuſtior Lucilius; hunc deſcripſerit Herennius; licuitne idem Ammonio? Ita opinor. Quid? non ſententiam Herennianae obſervationis, ſed ipſa Herennii verba ῥητῶς nobis tradidit Euſtathius: Ῥητῶς δὲ καὶ τ παλαιὸν εἰπεῖν, (Αἶνός ἐστι) λόγος μυθικὸς

ἢ τὰς ἐπφερομένας ἀπὸ ἀλόγων ζώων ἢ φυτῶν πρὸς ἀνθρώπων παραινέσεις. Quaero nunc, utrum ea in Ammonio legantur; an ad verbum cum illis conveniant, quae ex Eranii Philonis Schedis pag. 162. vulgavimus? Secunda obſervatio de verbis Ἀρραδεῖν & Ὀρραδεῖν iiſdem pene verbis apud Euſtathium ſub nomine Herennii & in Ammonii libello proſtat. Sed ponamus, ante Ammonium extitiſſe hujuſce moduli opus ab Herennio confectum; an non ea in nota innuit Ammonius, vetuſtiorum ſe ad eam rem declarandam verbis uti? οὕτως γὰρ, inquit, ἐξηγοῦνται τινὲς λέξιν. Quod porro ad firmandam vocum ἀσφοδέλου & ἀσφοδελοῦ differentiam ambitioſe Herennium Philonem ἐν τῷ περὶ διαφορῶν σημαινομένων advocet Euſtathius, uti & ad voces ἀσπὶς & ἄσπον, admirabile videri poſſit atque ridiculum. In re pervulgata, & a multis ante Euſtathium tradita, adeone alterius laudem ſibi tribuere formidavit Theſſalonicae Archiepiſcopus, ut ſancte Herennium nominet? Crederemus, ſi eandem ubique diligentiam adhibuiſſet. Ita igitur ſtatuo, Euſtathium legiſſe eundem, quem habemus, Ammonii libellum, & ſimile etiam opuſculum ſub nomine Herennii Philonis, non Veteris iſtius, Grammatici Byblii, ſed Ammonio longe recentioris, qui multa Ammonio ſublegerit, & clarum nomen ſuae opellae praefigere voluerit. Huic ſuſpicioni fidem faciunt, quae Ammonio eum in finem ſubjecimus, Eranii Philonis Excerpta. De eo addubito, utrum hunc libellum pleniorem legerit Euſtathius, an plerumque Ammonium non nominatum deſcripſerit. Poſterius adeo inſolens in Euſtathio exiſtimari non debet, qui multos, quorum nomina celavit, ad verbum transcripſiſſe a nonnullis fuerit deprehenſus. Thomas etiam Magiſter non exiguam Ammonii partem in libellum ſuum recepit, non ſolum autem Ammonii nominatim non meminit, ſed & uno in loco, ut ne quidquam noſtro debere videretur, Pollucis teſtimonium uſurpavit. Ex illis, quae diſputata ſunt, conſtare arbitror, nihil eſſe cauſae, quapropter Herennium Philonem

nem libelli noſtri auctorem eſſe crederemus, quem Ammonio conſtanter tribuunt MSS. Codices, qui in Regiis Bibliothecis, Pariſiis & in Anglia adſervantur. Vid. Montfauconii, Viri Venerabilis, Bibliotheca Biblioth. MSS. nova, p. 632. & 685. Ex Codice Pariſino decerptas eſſe puto, quas Voſſii labore habuimus, varias lectiones. Anglicanos verſaverunt Th. Galeus, & Jo. Pearſonus; illum vide ad inſcriptionem Palaephati, hunc in Vindiciis Epiſtol. Ignat. P. II. p. 151. quem locum indicavit Fabricius. Scriptum Ammonii librum uſurpavit Caſaubonus, cujus hunc fuiſſe indicem, Ἀμμωνίου περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων, ſcribit Wolfius in Caſaubonianis pag. 14. In Codice Regis Galliae huic opuſculo aliud περὶ ἀκυρολογίας ſubjungi, poſt Labbaeum admonuit Fabricius: quod quin genuinum ſit Ammonii opus, minime dubitabit, qui ejus notas in Ἀτελές. Βίος. Γενέθλια. &c. relegerit, & totam ſcribendi rationem habuerit perſpectam. Is Ammonii tractatus alteram veluti hujus opuſculi partem conſtituit. Libri argumentum ex Nonio etiam Marcello cognoſci poteſt; nam is capiti *De differentiis verborum* illud ſubjecit, quo tractat *De Impropriis*, περὶ Ἀκυρολογίας.

Tandem, quod ſupra incoepi dicere, Antiquiſſimus Ariſtophanis Scholiaſta ex noſtro libello unam obſervationem attigit, ejuſdemque auctorem vocat Ammonium, ad Eccleſiaz. v. 607. Verba Scholiaſtae adſcribam: Μείραξα δ' ἐνταῦθα δοκεῖ ἀρρενικῶς εἰρῆσθαι, καίτοι Ἀμμωνίου λέγοντος, Μειράκιον καὶ Μείραξα ταύτῃ διαφέρειν, ὅτι τὸ μὲν Μειράκιον ἐπὶ ἀρρενικοῦ· τὸ δὲ Μείραξ ἐπὶ θηλυκοῦ. Quae univerſa omnem ita tollunt dubitationem, ut ne ſcrupulus amplius reſideat. Per autem velim, ut in poſterum praeſtantiſſimus libellus, quem idonei judices Herennio non indignum judicaverunt, Ammonio Auctori tribuatur.

Si itaque Auctor noſter dicendus ſit Ammonius, quod omnino ſtatuendum cenſeo, Quaeri poteſt, quis tandem ſit iſte Ammonius, & quo potiſſimum tempore floruerit.

E multis, quibus id nomen fuit commune, tres tantummodo in censum venire possunt; de duobus fuit a Doctis hominibus cogitatum, quorum alter Philosophus fuit, Grammaticus alter. Eorum sententiam, qui Ammonium Hermeae F. nostrum esse voluerint, memorat Baylius. Joannes Jonsius De Scriptor. Hist. Philos. L. III. c xviii. *eum*, inquit, *aliquando auctorem credidi libelli de vocum Graecarum differentia*. Idem sensisse videtur elegantis vir ingenii, Emmanuel Martinus, aut, si ita mavelis, hujus vitae scriptor Majansius. Quod vero Codici MS. Anglicano Ammonii Hermeae nomen praeponatur, librariis acceptum referri debet, quibus Philosophi non incelebris nomen usu frequentiori magis erat contritum. Quando itaque Jonsius idoneam rationem, qua prior ista suspicio niteretur, non protulit, (nam leve Eruditissimi viri argumentum repulit Fabricius;) in ea refutanda, nobis non erit laborandum. Ammonii Hermeae, qui in Porphyrium & Aristotelem supersunt, commentarios excutiens nihil offendi, quo vel probabilis ea sententia reddi posset. Longe verior videtur Jo. Alb. Fabricii sententia, viri inter Primos Insignis, cujus verba ex Biblioth. Graec. L. IV. c. xxvi. p. 173. subjiciam: *Ammonius Grammaticus, cujus & Helladii itidem auditorem fuisse se--- testatur Socrates Hist. Eccles Scriptor* V. 16. *narratque Alexandria eos profugisse, in gravi illo tumultu qui accidit A. C.* 389. *ob eversa Theodosii Imp. jussu Ethnicorum templa. Extat hujus, ut suspicor, Ammonii* περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων *liber* &c. Quae isto in capite de Ammonio Grammatico prodit Socrates, memoratu forent dignissima, si non multa, & potiora, nobis agenda supereressent. Quare tantum notari velim, quod Valesio, ubi de vita & scriptis Socratis disserit, fuit animadversum; Socratem admodum adolescentulum senioribus Helladio & Ammonio Grammaticae usum fuisse doctoribus Constantinopoli, quo homines antiquae religionis tenaces, popelli Alexandrini ludibrio irritati, sese contulerant. Nihil autem adeo impedit,

quominus huic Ammonio Seculo IV. & ſub initium Seculi quinti claro, homini a Chriſtianis ſacris alieno, libellum noſtrum adſcribendum crederemus. Nam quod noſtro in libello citentur verba e Lucae Evangelio, eam ſententiam non labefactat, uti in Animadv. I c. XX. fuit oſtenſum. Deinde eam nonnihil adjuvat Helladius, quem Lexicon multis voluminibus condidiſſe, ex Photio docuit Mauſſacus in Diſſertatione Critica. Videri autem poſſet Helladii librum inuſitata operis moles oppreſſiſſe, dum exiguus collegae Ammonii libellus ad noſtram uſque memoriam remanſerit.

Quae quamvis ita ſe habeant, tamen rationes non celabo, etſi ſorte alicui leves videri poſſint, quae me in eam induxerunt ſententiam, Ammonium noſtrum non quidem eum eſſe, quem ante Auguſti Imperium Ariſtarchi Scholam Alexandriae moderatum fuiſſe teſtatur Suidas, verum tamen Grammaticorum, qui ſuperſunt, fere antiquiſſimum, ſeculo poſt Natum Chriſtum primo, ſeu ſub initium ſecundi, maxime floruiſſe. Eam in rem bina tantummodo adferam argumenta. Primum peto a Grammaticorum agmine, quos in parvae molis libello ad partes vocat Noſter. Omnium aetas, ſi unum & alterum excipias, cognita eſt, & ab iis, qui huic eruditionis parti illuſtrandae incubuerunt, explorata. Ante Auguſtum, ſive ſub ejus imperio, diverſis in locis Grammaticae ſcientiae fama nobiles claruerunt, Zenodotus, Ariſtophanes, Neanthes Cyzicenus, Mnaſeas, Philemon Aexonenſis, Aſcepiades Myrleanus, Trypho, Didymus, Lucius Tarrhaeus, Lyſimachides, Ariſtocles Rhodius & Ariſtonicus. His paulo recentior memoratur Apollonides Nicenus, Ariſtocli forte & Ariſtonico coaevus, cujus aetatem G. J. Voſſio minus cognitam, in Tiberio Imperatore fixit Jonſius De Script. Hiſt. Philoſ. L. III. c. III. Heraclides autem Grammaticus, ab Ammonio ambiguo ἰμπείρῳ titulo ornatus, quem de induſtria in Grammaticorum catalogo praetermiſi, alterum, ut conji-

cio,

clo, pro Ammonii antiquitate nobis argumentum suppeditabit. Ex Heraclidis, quos Jonsius triginta cognomines recensuit, quis Ammonianus sit, in v. Σταφυλὴ citatus, fuit quaesitum. Cl. Fabricius Biblioth. Graec. Vol. I. p. 335. & Vol. VII. p. 62 etsi istis in locis, quod in tanta rerum copia mirum non est, leviter labitur, Heracliden Auctorem Prosodiae, cujus frequens occurrit mentio, & Heraclíden, quem Ammonius vocat ἡμέτερον, unum & eundem fuisse contendit. Recte! neque hac etiam de re ulla debet esse dubitatio. Hujus autem Heraclidae, qui scripserit περὶ καθολικῆς προσῳδίας, aetatem penitus se ignorare profitetur Meursius, in Chalcidii Timaeum p. 18. Ne nunc, quae ex Jonsio De S. H. P. L. II. c. XI. §. 4 peti possent, incertiora consecter, constat, neque id ignoravit Meursius, Heracliden ἐν τῷ περὶ καθολικῆς προσῳδίας citari ab Apollonio Alexandr. de Synt. IV. c. X. p. 326. adeoque Apollonio certe antiquiorem Heracliden ante seculum secundum floruisse. Quod si nunc monstravero, hunc Heracliden Ammonii mei fuisse praeceptorem, quis tandem de summa hujus antiquitate dubitet? Nimirum in V. Σταφυλὴ ita loquitur Ammonius: Ἡρακλείδης ὁ ἡμέτερος φησίν. Triplex hujus denominationis reddita fuit ratio. Fabricius B. G. L. IV. c. 26. p. 177. ἡμέτερον interpretatur, ex *Aristarchi Schola Grammaticum*. Jonsius, II. c. XI. ita ab Ammonio dictum putat, *vel quod uterque Alexandrinus fuerit, vel quod hic eum magistrum habuerit.* Postremam rationem solam veram esse arbitror. Nam quod Aristarcheus fuerit Heraclides, & ejusdem civitatis, habuit cum aliis, ab Ammonio laudatis, commune. Quaero enim, nmi non Didymus & Tryphο Alexandrini fuerint, & Aristarchi sectam publice professi? neque est quod instes, atque urgeas, Aristarcheum ἡμέτερον dici, ut ab aliis Heraclidis secernatur, nam septem Didymos dabit Suidas. Sola itaque obtinet, quam probavi, nominis ratio: pari modo Damascius Simplicii praeceptor ὁ ἡμέτερος Δαμάσκιος vocari solet a Simplicio, observante Fabricio,

bricio, B. G. L. V. c. xxix. §. 1. Vol. VIII. p. 620. & 626. Commemini, me aliquando a Summo Hemſterhuiſio accipere, Heracliden Euſtathio citatum Grammaticorum pene fuiſſe eruditiſſimum, ut adeo in Ammonii etiam praeſtantia Heraclidae diſcipulum non difficulter dignoſcas. Neque tamen non veriſſimum eſt, Ammonium ex iſta fuiſſe ſecta Grammaticum, cujus conditor cenſetur Ariſtarchus. Dum Homeri editionem Ariſtarcheam paſſim, & clariſſime ſequitur in v. Δαὶ, Zenodotum reprehendit, ſuae ſectae homines potiſſimum laudat. Non tamen ſectae, cui nomen dederat, adeo male fuit tenax, ut non multa ab Ariſtophane tradita probaverit, & in Lexicon ſuum receperit. Dixi de Auctore, nunc libelli argumentum, & ſi qua porro huc pertinere judicavero, proponam.

Index libelli noſtri hic eſt, etiam in ſcriptis Codd. περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων. quem non uno modo reddiderunt Valentinus Curio, Stephanus, & Fabricius. Utrum eadem ſit in Anglicanis Codd. MSS. inſcriptio, addubito. In Catalogis reperire licet: *Ammonii Lexicon*, & *Ammonii liber de dictionibus*. περὶ λέξεων latius patet, quam ut huic opuſculo apte convenire poſſit. Credibile, Ammonium poſuiſſe περὶ διαφόρων λέξεων, *de vocum differentia*; atque ita paſſim citant Recentiores. Ὅμοια non extant in Ammonio, praeter paucula, veluti ſunt, Καφὸς & Ἐννὲς, Πεντμάξαι & Ἑκμάξαι, Τύφων & Βασιλεύς. quae vocabula recentiore aevo male diſparata apud antiquos ὅμοια fuiſſe, ſive promiſcue uſurpata, oſtendit Ammonius. Propter ea tamen poſtea, ut puto, libello noſtro titulum fecerunt: περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων. Ea enim, quae dixi, ὅμοια fuiſſe vocata, ex Speuſippi opere, etſi generis nonnihil diverſi, conſtat; id enim, Ὅμοια inſcriptum, frequenter laudat Athenaeus; a quo etiam Jubae & Soſibii Ὁμοιότητες non raro ad partes vocantur. Ammonius id egit, ut vocabulorum adfinium, quae vulgo habebantur Ὅμοια, differentiam declararet. Non diſſimilem ſibi materiam ſumſerat Seleucus Alexandrinus, quem περὶ ὁ

ἐν συνωνύμοις Διαφοραῖς ſcripſiſſe, ex Suida fuit obſervatum.

Quamprimum in ornatam Linguae patriae culturam incubuerunt Graeci, probabile admodum, vetuſtiſſimo jam tempore in ea etiam re elaboraſſe, ut voces diſcernerent, quae, ſolo ſaepe accentu diverſae, facile a minus peritis permutari poterant. Quare primum ea cura ad Philoſophos pertinuiſſe videtur. Omnes artes atque inprimis etiam Grammaticam Philoſophiae ſuam debere originem, alicubi hoc argumento oſtendit Ammonius Hermeae, quod Grammatica circa harmoniam verſatur; hanc autem Muſicae propriam, Muſicam Philoſophiae partem eſſe evincit. In Muſicis multi erant, qui a Nobiliſſimo Pythagorae nomine dicebantur. Hos inter, qui Diſſertationes Dorica Dialecto conſcripſit, ſive Myllias is ſit Crotoniata, ſeu alius, Auctor certe vetuſtiſſimus, in Gal. Edit. p 725. vocabula enumerat, quae τὴν ἁρμονίαν ἀλλάξαντα δήνειχαν. Hoc loco proponere libet, quod ab Ammonio alienum eſt. Auctorem opuſculi, quod Nobiliſſimus Northius Mimanti tribuendum ſuſpicatur, Mylliam dubitanter voco, lectione MS. adductus, in quo iſtic loci, ubi Μίμας vulgatur, extat Μῦμας. Quod in Catalogo Biblioth. Leidenſis legitur p. 400. *ambigitur an ſit Tzetzae*, oppido eſt ridiculum. Scilicet ſcripto libello haec nota praefigitur: Ζητεῖται δ᾽ εἰ καὶ τὸ παρὸν σύγγραμμα Σεξτίου ἐστ.

E Philoſophis verborum proprietatis inprimis ſtudioſos fuiſſe Stoicos, quis ignorat? itaque etiam adfinium vocabulorum diſcrimina monſtravit Chryſippus. Vide, ſi placet, Stobaeum Tit. XXVIII. p. 196. 197. Athenaeum VI. p. 267. B. & Schol. Theocriti ad Idyll. V. v. 5. Ariſtippum autem, Socratica pietate excultum, his in rebus tempus voluiſſe conterere, mihi quidem non placet. Quid ſi in Schol. ad Apollon. Rhod. II. v. 77. cujus fide id a Cl. Jacobo Gronovio, quem Fabricius citavit, fuit creditum, pro Ἀρίστιππος reponeremus Χρύσιππος;

Praecipua tamen iſtius rei cura ad Grammaticos ſpectavit. Quando enim ſe ad Poëtarum tractationem converterunt,

terunt, fieri non poterat, quin in propria vocabulorum vi cernenda, & adfinium differentiis indicandis elaborarent. Multa producit Ammonius, cum ex aliorum operibus, tum ex laborioſis Didymi in Homerum, Pindarum, & Bacchylidem commentariis; ne nunc dicam, in iis, quae nos uſurpamus, Veterum ſcholiorum male conſarcinatis reliquiis hoc in genere non pauca ſupereſſe. Quamcunque ſibi materiam quis tractandam ſumeret, vocabula eo ſpectantia curate diſcrevit Quantum ad hunc locum pertinere quiſque judicaverit, Auctorum index, quem Vulcanium ſequutus ad Amm. contexui, abunde ſubminiſtrabit.

Qui data opera in eam partem incubuerit, ut ante Ammonii aetatem unum in libellum verborum differentias cogeret, neminem novi. Verum quidem eſt, antiquorum hominum, Ptolemaei Aſcalonitae, Herennii Philonis, quin Ariſtophanis etiam Grammatici hoc in genere labores vulgo jactari: ſed, ut inde incipiam, Ariſtophanis tractatus περὶ λέξεων διαφορᾶς, memoratur, quod ego cognoverim, nuſpiam, praeterquam a Salmaſio in Obſervat. ad Jus Att. & Rom. c. xxvi. p. 609. Ne cui tamen videar ſuſpicioſior, quid hac de re ſentiam, premere decrevi. Rerum quas legerat, theſaurum ſolam memoriam habuiſſe Salmaſium accepimus. Fallaci cuſtodi nimium ſaepe confidebat Vir Maximus. Suidae ſine ulla formidine me objicio, qui Ptolemaeum Aſcalonitam ſcripſiſſe tradidit περὶ διαφορᾶς λέξεων, recentioris Magiſtri fraude deceptus. Quae ſub Ptolemaei Aſcalonitae nomine vulgavit Fabricius B. G. L. IV. c. 33. §. 5. certiſſima praeferunt recentioris aevi veſtigia. Ammonius, adcuratae diligentiae ſtudioſus, nuſpiam non ſolum iſtius Ptolemaei libri meminit, ſed & differentias, quae iſtic leguntur, ex Ptolemaei Proſodia Homerica enotavit. Quare de iſta opella, & de Herennii ſive Eranii, quas vulgamus, ſchedis idem cenſeo. Uterque Ammonium, vulgo forſan minus cognitum, in uſum puerorum deſcripſit, & Veterum Grammaticorum nomimbus ſuas quiſque mer-

merces commendare voluit. Redeo ad Ammonium.

Scopum Ammonii indagaturus omnibus nunc nota esse pono, quae in Praefat. ad Pollucem p. 41. docuit Celeberr. Hemsterhuisius. Qui sermonem patrium, cujus nativus color pene evanuerat, ad veterum normam retractare studebant, Grammatici fuerunt. Aristarchei, ceteris, ut videtur, magis adcurati, apud Etymologum p. 787. v. 26. dicuntur *οἱ ἀκριβεῖς γραμματικοί*, qui Thomae M. in v. Δόξα, audiunt, *οἱ ἀκριβολογούμενοι περὶ τὰ τῶν λέξεων σημαινόμενα*. Hos inter Ammonius vocabulorum propriam potestatem tradidit, & differentias constituit, non omnium, sed eorum tantum, quae olim diverso significatu a bonis scriptoribus accepta, ipsius aevo promiscue usurpabantur. Ne quidem Phrynichus, homo in antiquis reprehendendis petulantior, quidquam reprobasse censeri debet, nisi quod eo, quo scribebat, tempore erat vulgatum. Nunnesium, qui *ἀδόκιμον* in Phrynicho reddiderat *inusitatum*, corrigit Scaliger, & monet, dicendum fuisse *reprobum*, *rejiculum*, *nam* (verba sunt Scaligeri) *nam si non erat in usu, quare reprehenderet?* In eandem fere sententiam notat Cl. Hemsterhuisius ad Luciani Prometh. T. I. p. 223. Primum itaque Ammonius receptae consuetudini, interiorem Linguae indolem, seu Veterum Scriptorum usum, objecit. Hoc suum propositum subinde non obscure patefacit. In operis limine secundum Veteres distinguit voces Ἀστεῖος & Βέλτιος, atque eas vulgo quidem discerni scribit, sed minus rite. Vide porro quae notat ad voces Ἁπλόθεν, & Βάξις. In v. *γεγραμμένα*, postquam monuerat, *γεγραμμένα* pro *σύγγεγραμμένα* ab Antiquis fuisse positum, addit, eadem ratione *vulgo*, *ἐν τῇ συνηθείᾳ*, vocem adhiberi. Qui aliorum in vocabulis secernendis curam non probabant, Heraclidae, in v. Σπαθυλήν, dicuntur *βοηθοῦντες τῇ συνηθείᾳ*. Ammonio, in Παίζειν. *Οἱ βοηθοῦντες τῇ λέξει*. Deinde, ea demum vocabula selegit Ammonius, quae frequentiori usu cognita, & ab iis fuerant e Veteribus usurpata, qui, emendatam scribendi formam se-

qua-

quuti, ſeſe ad elegantioris Atticiſmi normam conformaverant Id Thomae Magiſtro non latuit, ab aliis minus perſpectum, nodum ſolvit ſic ſatis intricatum. Denique, ſignificationum diſcrimina ex mente Ammonii, quoad ejus fieri poteſt, late ſunt accipienda, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖον, ſive, uti loquitur noſter, ὡς ἐπὶ πλεῖστον αἰεί. Non id agit, ut ſermonis uſum reſtricte concludat, &, qui ipſius leges migrent, veluti patriae Linguae ignaros traducat. Primam & propriam tradere voluit verborum virtutem, minus propriae & figuratae oppoſitam. Qui primam conſectatur, is ſecundum Grammaticos & Ammonium loquitur κυρίως; qui alteram, ἀκυρολογεῖ, *inproprie loquitur*. καταχρᾶται τῇ λέξει, &, a nativa, quam putabant, poteſtate deflectens, ἁμαρτάνει, *peccat*, ſive σὺκ ὀρθοτομεῖ, *rectam normam migrat*; iſta enim omnia permutat Noſter. Itaque tam grande non eſt flagitium, optimos Scriptores, ſi qui eas voces permutaverint, quas Linguae indoles ſive ipſorummet alibi uſus diſcreverant, reprehendere Ammonium. Praeterquam quod adeo ſobrie ac raro hoc facit, ut ſex tantum ſeptemve ſimplici vice nominatim corrigat, praeter Callimachum, quem unum frequentius notat; neque adeo vacavit vitio omnibus, qui ex iſta ſunt officina, communi, qui Poëticam ſuavitatem homini Grammatico invidiſſe videntur. Horum proterviam venuſtis epigrammatibus, quae Wowerius jam tetigit De Polymath. c. XVII. §. 5, perſtringunt Antiphanes & Philippus, Antholog. II. c. X.

Quae huc uſque a me ſunt diſputata, quantumvis pro loci amplitudine levia, ſatis, ut opinor, oſtendunt, ſaepe temere reprehendi Ammonium. Eruditi autem homines cenſuras ſeveriores, quibus Grammaticos & Ammonium non ſatis conſiderate petunt, pleraſque, ſi paucula iſta habuiſſent explorata, potuiſſent compendifacere. Hos inter hic quidem primus locus Henrico Stephano eſt adſignandus. Is, poſtquam magnam ex Ammonio percepiſſet ad Graecae Linguae Theſaurum conficiendum utilitatem, in Appendice,

ejus

ejus bonitatis memoriam habuit nullam, & in Praefatione ad Comment. de Att. Dial. Idiomatis, neſcio hercle qua tandem intemperie agitatus, omnibus modis Ammonium vexavit, & tam contumelioſe laceravit, ut, in Ammonio exemplum & incuriae & inſcitiae ponendum eſſe, ſcribere non dubitaverit; atque id prae ceteris, quibus Noſtrum excepit, etiam leve videri poſſit. Graviſſimam enimvero injuriam, quam a Stephano paſſus eſt Ammonius, adeo non patienter fero, ut gravius in ipſum dicerem, ſi non praeclara Ornatiſſimi Viri merita calamum moderarentur, meque non invitum ex lubrico hoc loco deducerent. Quare me ineptum Grammatici admiratorem non oſtendam, & falſis tantum Stephani criminationibus Ammonium expediam. Ab erroribus Ammonium immunem fuiſſe quis dixerit? eos, ubi res ita ferre videbatur, retexi, in eorum etiam numerum retuli, quam tangit Stephanus, ab Ammonio traditam, verborum Ἀμφοδεῖν & Ὀμφοδεῖν differentiam. In altero, quod tanquam inſigne falſitatis documentum produxit Stephanus, tantum ab ipſo diſſideo, ut nullam Ammonii obſervationem meliorem eſſe aut doctiorem exiſtimem. Verum perverſa editionum ſcriptura, & analogiae minus debita cognitio, huic errori Stephanum cum aliis inplicuerat, quibus nos, hac in voce feliciores, ex Aldina editione genuinam vocum Ἀναχωχὴ & Ἀνοχωχὴ ſcripturam reduximus; ut nunc quidem liquido conſtet, in interiorem Linguae indolem & veram vocum originem reliquis Grammaticis omnibus ignoratam, ſeſe penetraviſſe Ammonium. Sed ne meliores Ammonii obſervationes ſeligere velle videar, non alienum videtur, ſi paucis complectar, quid de univerſa ſcribendi ratione ſentiam. Omnes Ammonii obſervationes poſſent in claſſes diſpeſci, quarum hae minus bonae, aliae, magis. Sed hoc labore ſuperſedendum videtur. Iſtas differentias, ſine exceptione veras, & certa ratione niti exiſtimo, quas vel unus ex Antiquis Scriptoribus idoneus

*****

ob-

obſervaverit. Eas potiſſimum probo, quas adducto Veteris Auctoris teſtimonio confirmavit Ammonius. Eam in rem Homero frequentiſſime, & Menandro uſus, ab Hiſtoricis, Herodoto, Thucydide, Xenophonte non abſtinuit; Oratores etiam, Antiphontem, Dinarchum, Aeſchinem advocavit. Platonem excipio; nam, quas ex Platonis Protagora produxit verborum differentias, non ex animi ſententia ſcripſit Plato, ſed ex perſona Prodici, ut ſuperbas Sophiſtarum ineptias omnibus deridendas exponeret, qua etiam de re dixi in Animadv. II. c. VI. Ea autem, quae Vetuſtorum Grammaticorum auctoritate diverſa credidit Ammonius, ſi quis etiam probanda cenſuerit, non valide obnitar. In omnibus, quod ſupra dicebam, omnino eſt tenendum, nullas voces diſcreviſſe Ammonium, niſi ab hoc illove promiſcue poſitas. Verum quidem eſt, quas praecipue ridet Stephanus, apud Amm. voces diſcerni, nulla ſignificationis virtute finitimas, veluti ſunt, ἀδεὴς & ἀδεὲς, λεῖος & λεῶς, ἑδραῖος & ἑδρεῖος, φῦλον & φύλλον. Has & ejuſce moduli voces diſtinguendi ratio fuit nulla, ſi a librariis recedas. Etſi autem vix quiſquam ſit, quin has voces diverſas eſſe noverit, tamen Grammatici in talibus etiam ſecernendis cura contemnenda non eſt. Exempli gratia ſedulo diſcernit Noſter φύλον & φῦλον. Quis tandem eſt, quin hanc cautelam inutilem eſſe judicet? Non de illis loquor, qui a literarum uſu ſunt remoti; horum enim judicia, fere invidae temeritatis plena, facile contemnimus & aſpernamur; ſed homines dico, variarum rerum ſcientia commendabiles, qui, quando in talia loca forte incidunt, Grammaticos calumniantur, nihilque nugacius proferri potuiſſe, ſibi perſuadent. Ego vero aliter cenſeo, & iſtiuſce etiam obſervationis utilitatem agnoſco ſatis inſignem. Loca ſunt ad manum, in quibus voces φῦλον & φύλλον, a librariis temere permutatae, huc uſque remanſerint. Pindari locus eſt, Iſthm. Od. IV. v. 46. de quo etiamnum addubito, an ad hanc claſſem referri debeat,

beat, in quo, quod vulgatur Φύλλ' ἀοιδᾶν, *folia poëtarum* peperit. quum, si legamus φῦλ' ἀοιδᾶν, ut sensus sit: *similes laudes istius aevi poëtas plurimos cecinisse*, ea quidem Odae profundae particula plana videatur & expedita.

Tandem, quod Stephanus Ammonium prope indignum judicet, quem thesauri appendicem faciat, omnium accidit molestissimum. Juvat ipsa Viri Doctissimi verba adposuisse: *Quod si quis roget, cur hunc quoque librum, quum ejusmodi sit, appendicem Thesauri esse voluerim: respondebo, primum, quod desit qui melius hoc argumentum tractaverit: deinde, quod non ita sit malus quin aliquid boni ex eo percipi queat: praetereaquam quod aliquos Veterum locos affert qui vix alibi fortasse reperiri queant. Postremo quod typographi consuetudini (quae consuetudo pessima est) aliquid tribuere coguntur.*

Quanto rectius scripsisset Stephanus, e Veteribus, qui accuratiorem Linguae tradiderint usum, solum superesse Ammonium, propositum rite exsequi, atque tanta eruditionis laude esse commendabilem, ut nullus etiam extet, e quo, habita exiguae molis ratione, tam multa discere queamus. Etsi enim vocum hic potissimum proprietas est spectanda, in quamcunque partem te vertas, habebis quod curae sit. Antiquos ritus, & in his Attici fori consuetudinem tetigit frequentissime, eam in rem tradit, quae apud alios non temere reperias. Hanc partem probe perspexerunt Salmasius & Valesius, Samueli Petito usque adeo ignotam, ut in Commentario, quem in Atticas leges conscripsit, bis tantum aut ad summum ter Ammonii mentionem injecerit. Sed in Oratoribus antiquis evolvendis diligentissimus, Petitus minori cum cura Grammaticis decenter versandis incubuit. Invidiosa autem Salmasii in Ammonio citando sedulitas Desiderio Heraldo obfuit, quominus Ammonio uteretur in Animadversionibus in Salm. Obs. ad Jus A. & R. quarum eruditam bonitatem totam pene corrupit laboriosa convitiorum, sed in Salmasium, farrago. Si quis porro rem Veterum literariam

riam cogitet, quot non Tragicorum & Comicorum fabulas legit Amm. quarum abſque eo etiam nomen ignoraremus? Libros integros citat, quorum alii, etiam antiqui, tantum legerint epitomas. Auctores homonymos ſedulo diſcernit. Quis Didymi in Homerum, alioſque Poëtas commentarios memorat? Quis reliqua Grammaticorum & inprimis egregia Tryphonis opera? Quis Ariſtotelem de Jure Belli ſcripſiſſe tandem tradidit? Praeter Ammonium nemo. In ea re, qua Grammaticorum bonitatem cenſere conſuevimus, Veterum dico, qui nobis in aeternum perierunt, verbis conſervandis adeo etiam excellit Noſter, ut vel eam ob rationem non ſolum Stephani cura dignus, ſed omni quoque laude ſit cumulandus, quippe qui bonarum rerum reliquias tanta cum cura cuſtodiverit. Quod ſi perverſa Stephani ratio locum reperiret, quis Nonium Marcellum tandem reſpiciat? hunc Elegantioris doctrinae vir Joſias Mercerus Scriptorem vocat *neque ab eruditione, neque a judicio, neque a diligentia commendandum.* Proptereane male ſedulus judicaretur, qui centenis aliquot corruptelis, quas Nonio inflixerunt, MSS. auxilio perſanandis operam ſuam addiceret? Suo merito Nonium nunc magni aeſtimari judicat Mercerus, & quae ad eam rem a Mercero dicta ſunt, in Ammonium univerſa commode transferri poſſunt; niſi quod hic etiam diligentia & judicandi facultate egregie enituit. Eruditionis autem laus Ammonii nomini veluti propria fuit. Nam Ammonii Hermeae ſcriptis, quae ad nos pervenerunt, nihil eſt caſtigatius; hic materiae triſtitiam ſtylo facili atque nitido texit, & venuſtis, quos ſcriptis ſuis interſerit, Poëtarum verſiculis mitigavit. Antiquiorum cognominum meminit Longinus in majoris operis, quod ſupereſt, fragmento; quorum alterum praeſtanti doctrina praeditum, alterum vaſtae eruditionis laude adeo etiam eminuiſſe teſtatur, ut neminem fuiſſe dicat, hac in parte Ammonio comparandum.

Si

Si autem laudi ducitur, ab idoneis laudatoribus magni aestimari, feliciſſima ſors Grammatico noſtro praeclarum in modum obtigit. Hujus enim libelli auctorem *inprimis bonum* vocat Leopardus XI. Emend. c. xi. *Bonus imprimis eſt author Herennius Philo, quem vulgus Ammonium vocat.* Joſephus Scaliger, De Emend. Temp. I. p. 26. *Ammonium Vetuſtiſſimum* dicit, *& Eruditiſſimum Grammaticum.* Tiberius Hemſterhuiſius, *Scriptorem utiliſſimum*, ad Poll. VII. 178. In his laudibus, quibus, mea quidem opinione, major dari non poteſt, tandem deſino.

Digitized by Google

ΑΜΜΩΝΙΟΥ

ΠΕΡΙ

ΟΜΟΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

Digitized by Google

ΑΜΜΩΝΙΟΥ
ΠΕΡΙ ΟΜΟΙΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

Αβαξ καὶ Ἀβάκιον διαφέρει. Ἄβαξ μὲν γὰρ, ἐφ' ᾧ τὰ πεττόμενα ἐστήκασιν· Ἀβάκιον δὲ, ἐφ' ᾧ ψηφίζουσιν.

Ἀβέβηλα καὶ Βέβηλα διαφέρουσιν, ἄμφω ἐπ' ἀγαθῷ λαμβανόμενα. Ἀβέβηλα μὲν γὰρ, τὰ [3] ἱερὰ, καὶ τὰ ἄψαυστα [4], καὶ μὴ βάσιμα· Βέβηλα δὲ, τὰ ὅσια μὲν, οὐχ ἱερὰ δὲ, οἷον βάσιμα ὄντα. ἡ δὲ κοινὴ χρῆσις τῶν

1 ΑΜΜΩΝΙΟΥ] In praefatione dedi operam, ut in libelli Auctorem, & priſtinam inſcriptionem inquirerem; ac praeterea non vulgarem eius praeſtantiam, *Scaligero*, *Leopardo*, *Valeſio*, *Hemſterhuiſio*, *Dukero*, viris ſine controverſia Principibus, cum paucis, exploratiſſimam, adverſus calidum *Henr. Stephani* impetum modeſte vindicarem. Inſtituti mei ratio, quaeque huc pertinere queant, indidem repetenda ſunt. Paucula, quia ſcitu videantur perneceſſaria, hic reponam. Editionem *H. Stephani*, quam *Vulcanius* expreſſit, religioſe ſequor. Hanc vulgatam vocare ſoleo. Nuſpiam vel tantillum ab ea diſcedo, niſi ubi id in notis monitum. Emendandi fontes antea indicavi. Quae rem rite conſideranti certa videbantur, in textum recepi. Magis dubia, & meas emendationes in notis reperies: in quibus, dum brevis eſſe ſtudeo, nihil admodum proferam, niſi quod faciat ad ſcripturam *Ammonii* mei conſtituendam. In libris, quos ſubiungam, Animadverſionum, liberius ſubinde ab iſtac lege diſcedam; & Veterum locis male intellectis, lucem, & corruptis medelam admovere conabor. Sicuti autem Lectorem candide acutum, qui peccata mea oſtendat, exopto; ita temerarium maligni cenſoris iudicium non formido.

2 Πεπράγματα] *Vulcanius* mavult βρώματα· Quanto acutior *Iſ. Voſſius* ad πεπράγματα notaverat: *ita quoque MS. Forte tamen legendum* πραγμάτια· Receptam ſcripturam in Animadverſ. tuebor.

3 Μὲν γὰρ, τὰ] Revocavi *Aldinae* Edit. lectionem, quae erat & in MS. In pleriſque omnibus Edd. vulgatur μὲν, καὶ τὰ *l.*

4 Τὰ ἄψαυστα] Malim cum MS.

τῷ Βελήλῳ τ' ἀναιδωζάτῳ ἔχῃ πρὸς τὸ Ἀβέβηλον ἀφορεάν.

Ἄγγελος καὶ ὁ Ἐξάγγελος καὶ Αὐτάγγελος ἀφαφέρουσιν. Ἄγγελος μὲν γὰρ, πᾶς ὁ ἀγγέλλων τὰ ἔξωθεν· Ἐξάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἔνδοθεν τοῖς ἔξω ἀπαγγέλλων· (ὃν Θουκυδίδης ἀφάγγελον λέγει[5]· ἦσαν γάρ τινες τῷ Νικίᾳ ἀφάγγελοι[7].) Αὐτάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἑαυτῷ[8] ἀπαγγέλλων, καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου.

Ἄγειν καὶ Φέρειν ἀφαφέρει. Ἄγει μὲν γὰρ τὰ ἔμψυχα· Φέρει δὲ τὰ[9] ἄψυχα.

Οἱ δ'[10] ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον.

Ἀπ-

κὴ ἄψυχα. Ad Ἀβέβηλα vid. Animadv.

5 Καὶ] MS. non agnoscit, neque tanti est.

6 Λέγει] Deest a Vett. Edd. & a MS. in quo legebatur ὃν Θουκυδάγγελον, ἦσαν· memineris, quaeso, collationem MS. deberi *Is. Vossio*, Viro Illustri.

7 Διάγγελοι] Additur apud *Thucyd.* VII. c. 73. ἀφάγγελοι τ' ἔνδοθεν. p. 495. ubi *Ammonii* sui verba adnotavit Celeberr. *Dukerus*.

8 Τὰ ἑαυτῷ δ.] Nollem, locus mendosus in limine nos detineret. MS. legit ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτῷ ἀπαγγέλων. quae loquendi forma ab *Ammonio* plane est aliena. *Hesychio* Αὐτάρκης exponitur ὁ ἐφ' ἑαυτῷ ἀγαπώμενος. Recte vero: Sed neque τὰ ἐφ' ἑαυτῷ hic ferri potest, quippe quod *res suo tempore gestas*, *Ammonio* in v. Ἰσοδιογενής auctore, significaret. Itaque considerandа vett. Editt scriptura ὁ τὰ ἀφ' ἑαυτῷ διαγγ. Sed quid tum, amabo, τὰ, & ὑφ' ἑτέρου ἀπαγγέλλων; ut verba praecidam, ita scripserat, opinor, *Ammonius*: Αὐτάγγελος ὁ, ὁ τὰ ἑαυτῷ ἀφ' ἑαυτῷ ἀπαγγέλλων, καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου πυνθάνεσθαι. Eo usu ἀφ' ἑαυτῷ adhiberi solet ab *Ammonio*, quo exposuit Eruditiss. *Dukerus* ad *Thucyd.* p. 404. v. 35. Propter voculam τὰ inserendum videbatur ἑαυτῷ· *Heliodor.* II. p. 76. γενόμενος ἡμῖν αὐτάγγελος τῆς ἑαυτῆς συμφορᾶς. *Max. Tyr.* Serm. XXVI. p. 151. αὐτόπτης αὐτάγγελος. Ad rem *Suidas* in v. *Thucyd.* III. c. 33. *Sacrae triremes* αὐτάγγελοι -- ἔφθασαν. *Schol.* οὐκ ἐπ' ἀγγελίαις πυνθανόμεναι. Id nonnihil firmat vocem πυνθάνεσθαι quae sane abesse posset, si mavelis καὶ μὴ δι' ἑτέρου· *aliena opera non usus* Vid. *Amm.* in Διδάξω. *Hesych.* in v. in Αὐτουργὲς, & Αὐτότευκτος. *Soph.* OEd. Col. v. 325. Phil. v. 569. Plura non addam.

9 Δὲ τὰ] Ita Vett. Edd. & *Steph. Vulcan.* vulgavit καὶ τὰ ἄ.

10 Οἱ δ'] *Hom.* Od. Δ. v. 622. Vett. Edd. *Amm.* οἱ δ' ἦγον ἔφερον δ' εὐ. ο. intermedia (quae MS. etiam non agno-

Ἀσχιτεῖς καὶ Συσγενεῖς καὶ Οἰκεῖοι διαφέρουσιν. Ἀσχίτεις μέν γε, οἷς ἐπειδάν τις ἐν τῷ γένει ἐπιθάνῃ, συγχωρεῖ ὁ νόμος ἀνιπποιεῖσθαι τῶν τοιούτων [11] δικαίων· Συσγενεῖς δέ, οἱ ὄντες ἐν τῷ αὐτῷ γένει, ὑ κεκλήμενοι δὲ ἀπὸ τῶν νόμων ἐπὶ τὰ ἀσχιτικὰ δίκαια· Οἰκεῖοι δέ, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν ἐπιμιχθέντες τῷ οἴκῳ.

Ἀγεσίκος [12] καὶ Ἄγεσικος διαφέρει. πολυπειστοπαμφίως μέν, ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν· πολυπαροξυτόνως δέ, ὁ σκαιὸς τὰς τρόπους.

Ἄγεος [13] καὶ Ἀγρεῖος διαφέρει. Ἄγεος μέν γέ ἐστιν ὁ ἀμός· Ἀγρεῖος δὲ ὁ ἀγεσίκος.

Ἀγνοεῖν καὶ Ἀμφισγοεῖν [14] διαφέρει. Ἀγνοεῖν μὲ γάρ ἐστι τὸ καθόλου μηδὲν εἰδέναι· Ἀμφαγνοεῖν δέ, τὸ ἓν ποιν ἐπιδιστάζειν [15].

Ἀγω-

agnoſcit.) liberali manu adiecit *Stephanus*; quod, hic quidem nullius momenti, alibi factitatum nollem.

11 Τοιούτων] Ill. *Scaliger* ad oram libri ſui emendavit τούτων· in textum non recepi, quia forſan quis ſuſpicetur, τοιούτων legendum. Egregium locum in Animadv. exſequar.

12 Ἀσχοῖκος &c.] *Ptolemaeus Aſcalonita*, ſive potius, qui antiquum nomen mentitur, recentioris aevi Magiſtellus ab *Ammonio* diverſus abit §. 7. Ἄσχοικος βαρύτονον, ὁ ἐν ἀγροῖς διατρίβων· Ἀσχοῖκος ὁ περισπώμενον, ὁ μὴ ἥμερος. Huius verba paſſim *Ammonio* adſcribam ex *J. A. Fabricii* Bibl. Gr. L. IV. cap. 33. Secundum communem Graeci ſermonis dialectum diſtinxit noſter; uti ex *Thoma M.* in v. licet aeſtimare. Iudicium *Jungermanni* ad *Poll.* IX. 12. conſiderari inprimis meretur.

13 Ἄγεος] *Moſchopulus*, cuius, uti & *Thomae Mag.* cum *Euſtathio* praecipua hic habenda erit ratio (non raro enim *Ammonium* deſcripſerunt) ſimiliter ἄγεος & ἀγρεῖος diſcernit. Vitioſe apud ipſum vulgatur ἀγροῖος pro ἀγρεῖος. Et apud *Etymologum* p. 13. v. 50. Ἀγρεῖοι ὄ, καὶ οἱ ἀγροῖκοι. emendatius Ἀγρεῖοι ponendum: nam de Ioniſmo cogitari vix poteſt.

14 Ἀμφισγοεῖν] *Valeſius* ad *Harpocrat.* in Ἀμφισγοεῖν· id ipſum *Ammonio* reſtituendum iudicavit; ea ratione emendatum hunc locum protulit *Kuſterus* ad *Suid.* T. I. p. 150. Ne quid tamen temere fiat, in textu reliqui iſtud Ἀμφαγνοεῖν· quod *H. Stephanus* non plane improbat in Theſ. Gr. T. II. p. 1082. ubi huius loci meminit. Vide ſis Animadv. noſtras ad v. Δεισάσαρ.

15 Ἐπιδιστάζειν] Id vero minus placet, & legendum putem ἐν τισιν

Ἀγωνοθέτῃ μὲν ὅτι τῶν σκηνικῶν [16] λέγουσι· Ἀθλοθέτῃ δὲ, ὅτι τῶν γυμνικῶν.

Ἀγερώμους [17], ἐὰν μὲν παροξύνωμεν, ἔστιν ὁ ἐν ἀγορᾷ νέμων· ἐὰν δὲ παροξύνωμεν, ἔστιν ὁ ἐν ἀγορᾷ νεμόμενος. τὰ γὰρ παροξυνόμενα χαίρουσιν ἀναλύεσθαι εἰς πάθη.

Ἀγόραιος [18], ἐὰν παροξυτόνως, σημαίνει τὸν πονηρὸν τὸν ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένον· ἐὰν δὲ περισπωμένως, σημαίνει τὸν ἐν ἀγορᾷ τιμώμενον [19].

Ἀδὴς καὶ Ἀδαὴς διαφέρει. Ἀδὴς μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ε ψιλοῦ [20], ὁ ἄφωνος· ἀπὸ δὲ διφθόγγου, ὁ ἀμαθής.

Ἄελλα καὶ Θύελλα διαφέρει. Ἄελλα μὲν, ἅμα συνεταραγμένον· Θύελλα δὲ, ἄελλα θύουσα καὶ ὁρμῶσα.

Ἆθλος [21] καὶ Ἄθλον διαφέρει. Ἐπεινικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ· ὑστέρως δὲ, τὸ ἔπαθλον.

Οὗτος μὲν γὰρ [22] ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται.

Ὅτι

ἔτι διαφέρειν. *Moeboρ.* Ἀμφιγυεῖ ὃ, τὸ ἔν τισι (ita leg.) διαφέρει.

16 Σκηνικῶν] *Vulcanii* emendationem in textu repoſui pro σκιωῶν, quod erat in Editis. *Suidas*: Ἀγωνοθέτης, ὁ ἐν τοῖς σκηνικοῖς· Ἀθλοθέτης &c. Differentiam tradit *Nicander* apud *Heſych.* in Ἀγωνοθέτης, cum *Polluce* III 142. conferendus, qui tamen nullum ſignificandi diſcrimen agnovit Ib. 140.

17 Ἀγερώμους &c.] Ope MSS. *Voſſ.* & *Angl.* ad hunc locum collati a *J. Pearſono*, Vind. *Ignat.* P. II. p. 151. ingentem lacunam ſupplevi. Priores Edd. ita legebant: Ἀγερώμους, ε. μ. π. ἴσιν (prima *Ald.* ἴσως) ὁ ἐν ἀγορᾷς νεμόμενος τὰ γὰρ περιπ. Subſidiis deſtitutus *Vulcanius* minus feliciter hunc locum ſollicitabat.

18 Ἀγόραιος] Abſque vitii ſuſpicione hac nota uſi ſunt *Caſaubonus* ad *Theophr.* Char. cap. VI. p. 201. *Grotius* ad *Matth.* Evang. XX. 3. ad *Lucae* Act. Apoſt. XVII. 5. & ad poſteriorem locum *Joh. Pricaeus*. Cogitari interim poſſet, pro τιθεραμμένον, legendum τιτεραμμένον: Vid. Animadv.

19 Τιμώμενον] Materia, quam tractabat, alliciente, *Salmaſius* legendum credidit, τι ὠνούμενον ſive potius πωλούμενον de modo Uſur. c. II. p. 71. 72.

20 Τοῦ ε ψ.] Editio *Vulcanii* ſola ἢ ψιλοῦ· quod ideo moneo, quia hanc cum MS. comparavit *Voſſius*, & in eius margine prius poſuit.

21 Ἆθλος] De hac Grammaticorum diſtinctione agit *J. G. Graevius* ad *Lucian.* Soloec. T. II. p. 731.

22 Μὲν γὰρ] *Odyſſ.* X. v. 5. ubi legi-

Ὅτι δὲ τῶν ἐπάθλων,

—— ἀέθλια πόων [23] ἀειρόντες

Ἀθῆναι καὶ Ἀτθικὴ διαφέρει. Ἀθῆναι μὲν γὰρ ἡ πόλις ἐστίν· Ἀτθικὴ δὲ ἥτε πόλις, καὶ ἡ χώρα.

Αἰτῶ καὶ Αἰτοῦμαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Αἰτῶ, ὅτι τοῦ [24] ἅπαξ τι λαβεῖν, καὶ μὴ ἀποδοῦναι· τὸ δ' Αἰτοῦμαι, ὅτι τοῦ χρήσασθαι εἰς ἀπόδοσιν. Μένανδρος δ' ἐν τῷ Ὑμνίδι διαστέλλει,

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν [25], οὐδὲ λοπάδ' αἰτοῦμαι.

Αἰδὼς καὶ Αἰσχύνη διαφέρει, ὅτι ἡ μὲν Αἰδὼς ἔξις ἐστὶ σιτεργητικὴ τοῦ ἔχειν, ὡς σεβομένου [26] τις ἔχει· Αἰσχύνη δ' ἐφ' οἷς ἔχει τις ἁμαρτὼν αἰσχύνεται, ὡς μὴ δέον τι πεπραχώς. καὶ Αἰδεῖται μέν τις τὸν πατέρα· Αἰσχύνεται δέ, ὃς μεθύσκεται. διαστέλλει δὲ Δείσιξένιος [27] ὁ μυσικὸς τὴν διαφορὰν

legitur Οὗτος μὲν δὴ α. ἀάατος. Vett. Edd. *Amm.* ἄατος.

23 Πέος'] Vett. Edd. ἀέθλια, πόσ' ἀν. Neutrum apud *Homerum* reperies, at ἀέθλια δ' ἴσ' ἀνιόντες Il. Ψ. v. 736. ubi de altera ſcriptura πεος' nulla poteſt ratione cogitari; verum tamen eam non librariis, ſed *Ammonio* tribuendam putem, cujus memoria vacillaverit: ἀέθλια ποσὶν ἄεσσε, & alibi, & in nona Iliade frequens.

24 Ἐπὶ ἅ] MS. & Vett. Edd. ante *Steph.* ἐπὶ τὸ & mox ἐπὶ τὸ χρήσασθαι. in verſu λοπάδ'. De uſu verbi Αἰτεῖσθαι vid. Animadv.

25 Αἰτῶν —— αἰτοῦμαι] Priores Edd. αἰτῶ —— αἰτοῦμαι. *Menandri* verſiculum vulgavi emendatum ad mentem *Scaligeri*, *Mauſſati*, ad *Harp.* v. Ἡτημένως. *Kuſt.* ad *Suid.* v. Αἰτήσασθαι. *Salmaſius* de Uſur. c. XX. p. 619. latine reddidit: *Haud patinam mutuatus, haud ignem petens.* Felix alias memoria *Salmaſium* fefellit, de modo Uſur. c. VII. p. 299.

26 Σεβομένου] Haec Vett. eſt Edd. lectio: *Steph.* & *Vulc.* ὡς σεβόμενον τ. λ. Nec hanc, neque illam probo; Fortaſſis non male ſcriberetur ὃν σεβομένως· ſive quod malim ὃν σεβασμίως τις ἔχει· ex ſchedis *Ptolem. Aſcalon* §. 84.

27 Δεισόξενος] *Joh. Tzetzes* ad *Heſiodi* Ἔργ. v. 318. ὁ μὲν μυσικὸς Δεισόξενος αἰσχύνης οἴδε καὶ αἰδοῦς διαφοράν, αἰσχύνην μὲν καλῶν τὴν ἀπὸ μιμήσεως ἐπ' αἰσχροῖς· —— αἰδὼ δὲ τὴν ἀπὸ λογισμοῦ καὶ σωφρονῶν τοῦ πολλοῦ.

ρὰν ἐν τῷ πρώτῳ νόμῳ παιδεύλικῶν. Φησὶ γὰρ, Διαφορὰν τήνδε νομιτέον Αἰδοῦς τε καὶ Αἰσχύνης, ὅτι ἡ μὲ Αἰδὼς, περὶς ηλικίαν, περὶς ἀρετὴν, περὶς ἐμπειρίαν, περὶς εὐδοξίαν. ὁ γὰρ ὑποφαίμενος αἰδεῖται, περὶς ἑκάστην τῶν εἰρημένων [28] ὑπερβολῶν περισέρχεται, οἷον ἀφ' εἱμένου, ὃ ἀφ' τὸ ἡμαρτηκέναι τι, ἀλλὰ ἀφ' τὸ σεβεῖται καὶ τιμᾶν τὰς εἰρημένας ὑπερβολάς. ἡ δ' Αἰσχύνη πρῶτον μὲ περὶς πάντα ἄνθρωπον, ἔπειτα ἐπὶ τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς.

– Αἶνος [29] καὶ Παροιμία ἀφαφέρει. ὁ μὲ γὰρ Αἶνός ἐστι λόγος τὴν ἀναπόλησιν [30] μυθικὴν, ἀπὸ ἀλόγων ζώων, ἢ φυτῶν, πρὸς ἀνθρώπους εἰρημένος, ὡς φησι Λύκιος [31] Ταρραῖος ἐν τῷ πρώτῳ Παροιμιῶν [32]. οἷον, ἀπὸ μὲ ἀλόγων ζώων, ὡς παρ' [33] Ἀρχιλόχῳ,

Αἶνός

Supra ad v. 192. ejuſdem differentiae memincrat ex *Ariſtoxeno*, ſi modo ejus libros verſaverit.

28 Τῶν εἰρημένων] MS. τῶν ὑπερεχῶν τ εἰρημένων π. ὅτω δ. Vulgatam potiorem duxi; paulo poſt in eadem hac nota: τιμᾶν τὰς εἰρημένας ὑπερεχάς. In ultima nota probem legi: ἔστειλε δ' ἐστι τ.

29 Αἶνος ὁ Π.] *Ammonianae* obſervationis maximam partem ſub *Herennii Philonis* nomine protulit *Euſtathius*, ad Il. Λ. p. 796. (utor Ed. *Baſ.*) &, ſub Antiqui Scriptoris indice, ad Od. Ξ. p. 556. Integram notam, ex *Ammonio* non nominato deſcriptam, praef. ad Prov. inſeruit *Michaël Apoſtolius*, & Latine reddidit *P. Pantinus*.

30 Ἀναπόλησιν] *Euſtath.* priori loco: ὁ μὲν αἶνος λόγος ἐστὶ μυθικὸς, ἐκφερόμενος ἀπὸ ἀλόγων ἢ φυτῶν πρὸς ἀνθρώπων ὑπόθεσιν. Quae nos parum juvant ad intelligendam vocem ἀναπόλησιν· quam recepit *Apoſtolius*. Legendum ſine dubio: λόγος καθ' ἀνάπλασιν μυθικὴν α. Nota ſunt μύθων πλάσματα, & μυθοπλάσαι. Perperam quoque in *Ptolem. Aſcal.* vulgatur §. 73. Αἶνός ἐστι λόγος καθ' ἀπόλυσιν μυθικήν. idque ad eandem rationem mutandum.

31 Λύκιος Τ.] Non aliter *Apoſt.* ſed *Euſtath.* & *Phav.* Λύκιλλος· *Iſ. Voſſ.* in Auctorum Ind. *Lucillus* poſuerat. Parum refert, qua forma cenſeamus ſcripſiſſe *Noſtrum*. Vid. *Berkelius* ad *Steph.* in Θιοπαλεικη. Vett. Edd. *Amm.* Λυκιος Ταρρῆος praeferunt.

32 Παροιμιῶν] Omnino ſcribendum: περὶ παροιμιῶν· auctoritate *Euſtathii*, *Apoſtolii* & *Stephani Byz.* in Τάρρα.

33 Ὡς παρ'] MS. ὡσπερ', & mox ἐπιφέρει pro ἐπιφέρει· quod vix memoratu dignum.

34

Αἶνός πς [34] ἀνθρώπων ὅδε,
Ὡς ἄρ' ἀλώπηξ χαίετὸς
Ξυναωνίην ἔθεντο. καὶ τὰ ἑξῆς·

καὶ πάλιν ὅταν λέγῃ,

Ἐρέω πιν' ὑμῖν αἶνον, ὦ Κηρυκίδη,
Ἀχνυμβίη σκυτάλη [35],

εἶτ' ὀπφέρῃ,

Πίθηκος [36] ἦ θηείων ἀπηνεθεὶς
Μοῦνος ἀν' ἑρκαλίην.
Τῷ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλῆ συνήντετο,
Πυκνὸν ἔχουσα νόον·

καὶ Ἡσίοδος [37],

Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω νοέουσι καὶ αὐτοῖς,
Ὣδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον.

ἀπὸ

34 Αἶνός τις] Ex *Apostolio* leviter mutavi vulgatam; ea, ne quid desideres, haec erat: Αἶνός τις ἀνθρώπων (*Ald.* prima ἀνὼ secunda &c. ἀνθρώπῳ) ὅδ', ὡς (omisit *Vulc.*) ἄρ' ἀλώπηξ τις καίτὸς Ξυναωνίαν ἔθεντο. In MS. legebatur Ξυναωνίῳ· Lectioni *Eustath.* & liberiori tentamini in Animadv. dabitur locus.

35 Ἀχνυμβίη σκυτάλη] *Archilochi* usus praeteriit *Erasmum*, in Adagio *Tristis Scytale*, ubi docte quidem Laconicam σκυτάλιν, minime vero proverbii rationem, mihi certe non perspectam, exposuit. *Archilocho* illustrando conducit *Pindarus*, Ol. VI. v. 155. *Schol.* σκυτάλιν, inquit, ἐπὶ δὲ συμβεβηκότος λέγεται, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος, ἀχνυμβίῃ σκυτάλῃ. Conf. *Apostolius*, qui hic ab *Ammonio* deflexit.

36 Πίθηκος] Apud *Eustath.* ad Od. Ξ. in dulcissimis versiculis scripturae differitatem observabis perexiguam; nullam in Edd. *Amm.* Nam quod in Ed. *Vulc.* legitur ἀπηκεθεὶς pro ἀπηνεθεὶς, *secretus*, vitium est typothetae; in quibus enotandis diligentiam collocare, hujus non est instituti.

37 Ἡσίοδος] Ἔρ. v. 202. ubi vulgatur —— φρονέουσι καὶ αὐτοῖς· MS. *Amm.* Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσιν ἐρέω φρονέουσιν —— Ὣς δ' ἴρηξ. Sed voci φρονέ. inscriptum erat νοέ.

ἀπὸ δὲ φυτῶν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ [38],

Ἄκουε δὴ τ' αἶνον. Ἐν ποτε Τμώλῳ
Δάφνην ἐλαίη νεῖκος οἱ πάλαι Λυδοὶ
Λέγουσι θέσθαι. καὶ τὰ ἑξῆς.

καὶ ἔστιν ὁ Αἶνος ἐξηπλωμένη παροιμία, μὴ δηγήσεως ἀπαρτίζουσα τὸ νοούμενον, πρὸς παραμυθίαν τε καὶ ὠφέλειαν ἀνθρώπων. Παροιμία δὲ, ἡ τ' ἀπὸ κεφαλαίου [39] ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀναφορὰν ἔχει διάδοσιν [40] τοῦ αἴνου, καὶ τ' ἔξωθεν ἐνδεχομένην μεταβασιν. οἷον, Μένε βοῦς ποτ' ἐν [41] βοτάνῃ. καὶ, Ἀ κυνὸς μετ' ἀνθεσπίεια.

Αἶθε καὶ Ὄφελον ἀδιαφέρει. τὸ μὲν γάρ ἐστιν ἀπαρεμφάτων [42] παρατακτικῶν· τὸ δ' Ὄφελον ἐμφαίνει πρόσωπα. οἷον, ὤφελον ἐγὼ, ὤφελες σὺ, ὤφελεν ἐκεῖνος. διὸ τὸ Αἶθε ἐστὶν ἐπίρρημα, τὸ δ' Ὄφελον, ῥῆμα.

Αἰ-

38 Καλλιμάχῳ] Praecedentes Edd. ita praeferebant: Ἄκουε (MS. ἀκούετε) δὴ τ' αἶνον, ἐν ποτε Τ. Δ. ἐλαίῃ εἶκος οἱ παλαιοὶ Λυδοὶ Α. Θ. Quae tentabat *Vulcanius*. Nemo aegre feret, me genuinam scripturam exhibuisse, pulcro consensu a Triumviris indicatam, *R. Bentlejum* puta, ad *Callim.* fragm. 93. p. 343. *J. Scaligerum*, ad oram libri sui, *G. J. Vossium*, Instit. Orat. IV. c. XI §. 5. qui versionem etiam adjecit perelegantem,

Apologon audi: praedicatur a priscis Lydis, Olivam decertasse cum lauro In monte Tmoli.

Praetermitti non debet, apud *Apostolium* legi: ἐλαίᾳ νεῖκος οἱ πάλαι Λυδοί. Ad primum versum conf. *Eurip.* Jon. v. 336.

Ἄκουε δὴ τ' μῦθον, ——

39 Ἀπὸ κεφαλαίου] De scriptura, apud *Apost.* magis depravata, sollicitus, sensum *Amm.* percipio, quem ita expressit *Eustathius*: καὶ ἔστι, φησὶν, ὁ αἶνος ἐπλωμένη παροιμία, ἥτις καὶ αὐτὴ ἀποκεφαλαιοῦται μέν εἰς τινα αἴνισιν. Majoris lucis indiget *Ammonius*.

40 Ἐνδίεσαν] Ita etiam MS. & mox ἐνδιεχομένου. Aliter *Ascalonita* §. 73. Παροιμία ἡ, —— ἐνδίεσα δ' αἶνος, καί τι ἔξωθεν ἐνδιεχόμενον. Receptam lectionem non temere sollicitaverim.

41 Ποτ' ἐν] Vulgo aliter *Paroemiographi*: Μένε βοῦς ποτι βοτάνῃ. In seq. proverbio unus *Stephanus* bene excudi curavit Ἀ κυνὸς Vett. Edd. *Amm.* ἄκυσος· *Vulc.* Ἀκυσός. Utrumque ἐπὶ τῶν βραδέων fuit usurpatum.

42 Ἀπαρεμφάτων] Lege: τὸ μὲν γ'

Αἰχίαι καὶ Ὕβρεις Διαφέρουσιν. Αἰχίαι μὲν γάρ εἰσιν, αἱ ἄνευ τοῦ πληγισμοῦ πληγαί [43]. καθὰ καὶ Δημοσθένης [44] ὁ ῥήτωρ φησίν· Ὕβρισμαι μὲν ἐγὼ, τοῦ πεπλάκισται δὲ τὸ σῶμα τύμοι.

Αἰπόλος καὶ Ποιμὴν Διαφέρει. Αἰπόλος μὲν γὰρ, ὁ ὅτι τὰς αἰγὰς τεταγμένως νομεύει· Ποιμὴν δὲ, ὁ ὅτι τῶν τοῦ βάτων.

Ἀκταὶ [45] καὶ Θῖνες Διαφέρουσιν. Ἀκταὶ μὲν γάρ εἰσιν οἱ πεζώδεις τόποι τῆς θαλάσσης· Θῖνες δὲ, οἱ ἀμμώδεις.

Ἀκόντιον Δόρατος Διαφέρει. Ἀκόντιον μὲν γάρ, τὸ ἀκοντιζόμενον, ἔλαττον δόρατος· Δόρυ δὲ, τὸ μεῖζον, ᾧ τις χειρὸς ἐλέγετο. καθὰ δὲ Ὁμήρῳ [46], καὶ τὸ δόρυ πρωϊέναι.

Ἀκμὴ [47] Ἀκολίας Διαφέρει. Ἀκμὴ μὲν γάρ ἐστιν ἐνδεια χωρὶς ὑπονοίας· Ἀκολία δὲ, ἡ μετά τινος ἀτακτοφοράς.

Ἀκα-

[43] Αἱ δὲ ἄνευ ἀπαρίμφαλοι τοῦτ' εἰσίν.] Minus etiam curate in *Aſcal.* §. 33. Αἱ δὲ ἀπαρίμφαλοι τοῦτ' εἰσίν.

43 Πληγαί.] *Adde*, inquit *Vulcanius*, *explicationem* τοῦτ' ἔστιν. *quae hic eſt omiſſa*: ἡ ὑ ὕβρεις μετὰ τοῦ πληγισμοῦ. Praeſentius remedium fidelior Codex ſubminiſtrabit, ſine cujus auxilio locus manebit inſanabilis. De actionibus ὕβρεως & αἰκίας *Salmaſius* & *Heraldus* frequenter litigarunt; necdum etiam differentia ad liquidum perducta.

44 Δημοσθένης.] Scilicet ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. p. 386. A. (utor Ed. *Genev.* 1607.) ὕβρισμαι μὲν ἐγὼ καὶ πεπλάκισται τὸ σῶμα τύμοι τότε. Vulgata *Ammonii* parum diſcedit, longius MS. πεπλάκισται δὲ τύμοι. Vett. Edd. legebant πεπλάκισται δὲ τύμοι. Primus, ni fallor, *Stephanus*, voce σῶμα textui inſerta, hunc locum reformavit.

45 Ἀκταὶ κ. Θ.] Differentiam plenius exhibet *Ptol. Aſcalonita* §. 14. Ἀκταὶ μέν εἰσιν οἱ πετρώδεις τόποι τοῦ θαλασσίου τῇ θαλάσσῃ, λίθοι ἢ ἄγονοι τὰ κύματα ταῖς πέτραις προσπαρμοσόμενα· Θῖνες δὲ οἱ ἀμμώδεις αἰγιαλοί. Legendum: προσπαρμοσόμενα. Conf. *Heſychius* in Ἀκτὴ, *Etymologus*, *Schol. Hom.* ad Il. Λ. v. 630. P. v. 430 & *Schol. Soph.* ad Aj. v. 414.

46 Ὁμήρῳ] Il. Υ. v. 438. ἀμπεπαλὼν προΐει δόρυ. Alibi, & in Il. Ε. v. 15. προΐει δολιχόσκιον ἔγχος. *Schol. Voſſianus*: προϊεμένῳ τὸ μακρογυρόδον δόρυ. Dubito, an haec *Ammonii* nota vitio careat.

47 Ἀκμὴ] *Thomas M.* eadem notat ad v. Ἀκμή. Ad v. Ἀκολία, ἡ μετά τινος ἀτακτοφορά. ubi ἄλλο ex *Ammonio* inſerendum. male divulſa ſunt, quae in una nota poſuerat *Thomas*.

Ἀχαρὴς [48] σωὺ τῷ σ, ϗ Ἀχαρῆ ἄνθ τοῦ σ, ἀφ φέρῃ. Ἀχαρῆ μὲν γὰρ ἄνθ τοῦ σ, σημαίνῃ τὸ βεαχύ, φίον, Οὐδ' ὅσον ἀχαρῆ τ τύχης ἐπίφαμμι. Ἀχαρὴς δὲ σημαίνῃ τὸ πᾶν βεαχὺ ὄν. Κατέπτυσον ἀχαρὴς τῷ δέῃ.

Ἀληθὲς ϗ Ἄληθες ἀφ φέρῃ. Ἀληθὲς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, τὸ ἐναντίον τῷ ψεύδῃ· Ἄληθες δὲ περισπωμένως, τὸ κατ' ἐπερώτησιν λεγόμενον [49].

Ἁλοᾶν [50] ϗ Ἁλοιᾶν ἀφ φέρῃ. Ἁλοᾶν μὲν γὰρ δασέως, τὸ ὅπῃ [51] τ ἄλω πατεῖν ϗ τείβειν τὰς ἅχνας· Ἁλοιᾶν δὲ ψιλῶς, τὸ τύπτειν. Ἀριστοφάνης [52],

Ἦ μὴτέρ' ἠλοίησεν, ἢ πᾶσος γναθοι
Ἐπάταξεν.

48 Ἀχαρὴς] In Animadv. pluscula ad hunc locum notabo. Edidi Ἀχαρῆ μὲν γὰρ ἄ. ex Vett. Edd. e quibus aliquoties particulam γὰρ, in vulgatis omissam, restitui, veluti infra in Ἀπὸ & alibi; quod semel monitum volui.

49 Λεγόμενον] Post v. ἀγόμενον in Schedis *Ptol. Ascal.* §. 106. legebatur: σημαίνῃ τὸ ἅμως καὶ τὸ ἀλλ. *Thomas M.* ἐστὶ δ' ἄντης. *Schol. Aristoph.* ad Equit. v. 89. Ἄληθὲς περισπωμένως ἀπαγορευτέον. αὕτη γὰρ χρῆσις τ Ἀτθίδων, ὅτε σημαίνῃ τὸ ἀληθές, (L. ἀληθῶς;) ὀξύνεται, τὸ ὄνομα, L. ὅτε ϗ τὸ ὄνομα, ὀξύνει). Conf. *Suidas* in Ἀληθές. *Soph.* Antig. v. 773. *Eurip.* Cyclop. v. 240. & ad *Aristoph.* Plut. v. 123. Ez. *Spanhemius.*

50 Ἁλοᾶν ϗ Ἁ.] Perquam mihi sit probabile, *Ammonium* scripsisse: Ἁλοᾶν ϗ Ἁλοᾶν δ. & in versu *Aristoph.* ἁλοῶσι. Nollim, quis de hac conjectura prius judicet, quam Animadv. nostram inspexerit. Pro ἁλοιᾶν, bis in MS. ἁλλοιᾶν· (& mox μητραλλοίαν & πατραλλοίαν) semel in Vett. Edd. Apud *Moschop.* mendose itidem editum, ἁλλοιᾶν, & ἁλλοίησεν.

51 Τὸ ὅπῃ] In Edd. decrat vocula τὸ, quam agnoscunt MS. *Moschop.* & *Phavorinus.*

52 Ἀριστοφάνης] in Ranis v. 149. ubi *Ammonii* locus diligentiam *Kusteri* non praeteriit. MS. pro πατὴς γνάθου legit πατέρα ἄχαθεν. Ibidem deficit ἐπάταξεν: quod a *Moschopulo* etiam omissum:

53 Οἶσις] Ita etiam *Ptol. Ascalon.* §. 180. At *Ammonius* infra in v. Μεταβάλλει] habet: τοῖσις ἐτέροις· atque ita etiam *Eustathius* ad Od. Π. p. 601. & in Lex. MS. *Cyrillus.*

54 Χρώμενος] Infra loco cit. extat σώμενος· quocum non libenter

ἀφ' ἧ καὶ μητραλοίαν φαμὲν καὶ πατραλοίαν.

Ἀλλοίωσις Ἑτερώσεως διαφέρει. Ἀλλοίωσις μὲν γὰρ ἡ μόνον μεταχαρακτηρισμὸς, ἀλλὰ καὶ ἡ περὶ τὴν ὑπολήψεως οἴησις [53] ἑτέρα· Ἑτερώσεις δὲ, ὅταν ἀφ' ἑτέρας ὑλώματος [54] εἰς ἕτερον μεταβάλλῃ.

Ἁλίπαστον [55] καὶ Ἁλίσπαρτον διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἁλὶ [56] πεπασμένον κρέας, ἢ ἰχθύν, ἔλεγον Ἁλίπαστον· Ἁλίσπαστον δὲ, τὸν ἁλὶ ἐσπαρμένον χόρτον, ὡς πτῶν φθοτερῶν τοῦτο ποιοῦντων. ὅθεν καὶ ὁ βίος [57] τοὺς ἰχθυσμένους [58] καὶ δυσὶ τεταμένοις ἔχοντας τὰ σώματα, ἁλισπάρτους καλεῖ.

Ἄλλος καὶ Ἕτερος διαφέρει. Ἕτερος μὲν γὰρ, ὅτι δυοῖν· Ἄλλος δὲ, ὅτι πλειόνων.

Ἁματροχιὰ [59] καὶ Ἁρματροχιὰ διαφέρει. Ἁματροχιὰ μὲν γὰρ

ter χρώμενον, quod & apud *Ascal.* legitur, commutaverim. Id vero mihi videtur credibile, totam hanc observationem alunde in *Ammonii* libellum fuisse inmissam.

55 Ἁλίπαστον καὶ Ἁ.] Hanc notam *H. Stephanus* edidit ad mentem Summi *Leopardi* I. Emend. XXIV. emaculatam. In Vett. Edd. bis legebatur ἁλιπαῖον, ἁλιπάῖος & ἰσπαρμένον. In *Trisani* Editione offendi ἁλιπαίης & ἰσπαρμένον, sed mendose itidem bis ἁλιπαῖον.

56 Ἁλὶ] Apud *Heremium Philonem* reperies ἅλσι, & in notis paucula, quae huc etiam pertineant.

57 ὁ βίος] *Vulgus.* Eodem sensu *Phrynicho* frequentantur, ὁ πολὺς, & οἱ πολλοὶ, veluti p. 32. Νύμφαι ὁ πολὺς λέγει. &c. *Popularitas* apud *Nonium* p. 523. *Apollonius Dyscolus* de Synt. I. c. IX. καθάπερ ἐν τῷ βίῳ φασὶ, *ut vulgo dicimus.* id proxime ad *Nostrum* accedit; locutionis *Ammonianae* vim apte expressit *Eustathius* ad Il. Ρ. p. 642. οἱ δὲ, φασὶ, καὶ οἱ δεινῶς δυσθεράπευτα τὰ σώματα ἁλίσπαρτα, κωμικώτερον εἰπεῖν. Jam vero praecipit *Dionysius Thrax*, comoediam βιωτικῆς ἀναγινώσκειν· merito profecto, quum sit *quotidianae vitae speculum*, uti eam vocabat *Livius Andronicus*.

58 Ἰχθυσμένους.] MS. εἰκισμένους. Male.

59 Ἁρματροχιὰ καὶ Ἁρ.] Vulgatior scriptura est Ἁρματοτροχιὰ, & Ἁρματροχιά. Significandi discrimen ex ilsdem *Homeri* locis *Grammaticorum* plurimi tradiderunt, quorum loca praeter *Etymolog.* p. 145. v. 13. & *Moschop.* περὶ σχεδῶν p. 177. omnia fere collegit *Kusterus* ad *Suid.* T. I. p. 134. *Porphyrii* verba, e Quaestion. *Homer.* Ill. *Bentleius* ad *Callim.* fragm. CXXXV exhibuit. Integra illa observatio sub nomine Πορφυρίου in margine Codicis *Vossiani*

γάρ ἐστιν ἡ ταυτοσωδρομὴ [60] τῶν ἀρμάτων

Τῇ ῥ' εἶχε [61] Μενέλαος ἀμαξοχίας ἀλεείνων.

Ἁρμαξοχία δὲ, ὁ τύπος ἡ ἐγχάραξις τοῦ τροχοῦ ἡ ἐπὶ τῆς γῆς,

ἠδέ τι [62] πολλὴ
Γίνετ' [63] ὀπισθώπεαν ἁρμαξοχίη κατόπισθεν
Ἐν λεπτῇ κονίῃ.

Ἀμυγδαλῆ [64] καὶ Ἀμυγδάλῃ διαφέρουσιν. Ἀμυγδαλῆ μὲν γὰρ ἀδιοπαμβώως, τὸ δένδρον δηλοῖ· Ἀμυγδάλη δὲ παρεξυτόνως, τὸ καρπόν. καθὰ καὶ Εὔπολις ἐν Ταξιάρχαις φησί.

Δίδυ μασᾶσθαι Ναξίας [65] ἀμυγδάλας.

Ἄμαι

fiani MS. ad Il. Φ. v. 422. comparet; quod praeter alia insignem libri bonitatem non parum commendat.

60 Ἡ ταυτοσωδρομὴ] Meo jure reduxi Veterum editionum lectionem, a qua primus recessit *Stephanus*, & vulgari jussit ἡ εἰς ταυτὸ σωδρομή. quod si e scripto libro hausisset, ab hoc loco non adeo foret alienum. *Longinus* de sublimi, Sect. XX. §. 1. ἡ ἐπὶ ταυτὸ σωρὸς ἐκ χημάτων· *Hesychius*: Σωρίλυσις, σωδρομὴ ἐπὶ τὸ αὐτό. Verum cum nullo indicio constet, MS. usum fuisse in *Amm.* edendo *Stephanum*, non satis prudenter mihi videbatur pristinam scripturam, & genuinam, sollicitasse.

61 Τῇ ῥ' εἶχε] Vett. Edd. εἶχε Mss. *Steph.* Τῇ ῥ' εἶχεν. Versus est in Il. Φ. v. 422. ubi vulgatur etiam ἀμαξοχίας ἀ.

62 Οὐδέ τι] MS. δδ' ἴτι. Utraque lectio in Var. *Barnesii*. ad Il. Φ. v. 504. ubi editur οὐδέ τι· At vero οὐδέ τι in hoc versu non temere praeferunt *Etymologus*, tam scriptus, quam editus; deinde etiam *Porphyrius* MS. Haec levia videri possent, neque sunt tamen. Τι pro τι, frequenter *Homero* restituendum, aliquoties etiam in MS. *Vossiano* offendi.

63 Γίνετ'] MS. *Amm.* γῆι) ἐπὶ σώρων ἀ. Vett. Edd. γ. ἐπισώρου (*Tus.* ἐπὶ σώρου) ἁρμαξοχὴν κάτω. Reliqua, quae deerant, *Stephanus* adjecit.

64 Ἀμυγδαλῆ καὶ Ἀ.] *Tryphonem* in Att. Prosodia, quod ex *Athenaeo* liquet, sequitur *Ammonius*; a quo

Ἅμα καὶ Ὁμοῦ [66] ἀφαιρῶ. Ἅμα μὲ γάρ ἐστι χρονικὸν ὁπότερημα· Ὁμοῦ δὲ, τοπικόν. Σόλων μὲν γὰρ ἅμα ἐγένετο Ἀναχάρσιδι τῷ Σκύθῃ, εἴπερ καὶ τὸν αὐτὸν χρόνον ἤκμασαν. ὁμῶς μέντοι οὐκέτι· ὁ μὲν γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ [67] ἐγεννήθησαν, ἀλλ' ὁ μὲν Ἀθήνησιν, ὁ δ' ἐν Σκυθίᾳ. καὶ Ὅμηρος ἀφαιρεῖ,

Ἔνθ' ἅμα [68] οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν,
Ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων.

ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. καὶ,

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἠγαθέῃσιν ἕκαστοι.

καὶ,

Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποισι [69] μάστιγας ἔειρον.

το-

quo *Thomas M. Moſchop. Suidas* & *Ptol. Aſcalon.* non recedunt. Confer Ind. Theſ. *Steph.* & *Kuſter.* ad *Suidam.*

65 Ναξίας] Edd. omnes ἀξίας occupaverat; prius textus habet ex emendatione *Scaligeri* & *Vulcanii*, qui ad *Athen.* provocat; merito ſane; is enim fons emendationis II. p. 52. D. mellitos *Eupolidis* verſiculos proferens:

Δίδε μοι σὺ Ναξίας ἀμυγδάλας,
Οἷόνπερ εἶναι Ναξίαν ἀπ' ἀμπέλου.

Nomen comoediae, e qua deſumpti ſint, ex *Ammonio* petendum. Apud *Moſchop.* in Ἀμυγδαλῆ citatur *Eupolis* ἐν Ταξιάρχῃ; & verſus mendoſe adfertur.

66 Ἅμα καὶ Ὁμοῦ δ'.] Tantilla res acerbae liti materiam ſuppeditavit. Si commodum eſt, inſpice *Heraldi* Animadv. in *Salm.* Obſ. ad J. A. & R. VII. c. XIII. §. 3.

67 ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ] *Aldus* edidit ἐν τῷ αὐτῷ. Poſtea τόπῳ addiderunt, quod abſque detrimento abeſſe poſſet. Mox Vett. Edd. ὁ δὲ ἐν Σκυθίᾳ.

68 Ἔνθ' ἅμα] Lege Ἔνθα δ' ἅμα —— Ὀλλύντων τε καὶ ὀ. ex Il Θ. v. 64. Apud *Pearſ.* qui hanc notam exſcripſit: Ἔνθα δ' ἅμα. *Max. Tyr.* Serm. XX. p. 117 Ἔνθα δ' ἀρ' οἰμωγὴ κ. τ. λ. in quibus nihil mutandum. *Homeri* verſum, monente *Fulvio Urſino*, expreſſit *Virgil.* AEn. XI. v. 633. *Tum vero*, id eſt κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. Qui ſequitur apud *Amm. Hom.* verſus, eſt Il Γ. initium.

69 ἐφ' ἵπποισι] MS. ἐφίπποις μαστιγαστάς. Vett. Edd. ἐφίπποις,

τοπικῶς 70 δὲ τὸ Ὁμῷ,

Τῇ ὁμοῦ ἐτεροφόμῳ.

καὶ πάλιν,

Ἀλλά θ' 71 ὁμῷ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν.

ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. καὶ,

Τεῦχε δὴ 72 δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους.

ἔοθ' ὅτε δ' ὁ ποιητὴς τὸ Ὁμῷ ᾗ ἐπὶ ἑξαμέτρου τάσσῃ ὑπερφύσεται, ὡς φησιν Ἀσκληπιάδης.

Εἰ δὴ 73 ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς.

εἰ μὴ ἄρα τις εἴποι, καὶ νῦν τὸ Ὁμοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. οἷον, ἐν Τεγέᾳ ὅ τε λοιμὸς καὶ ὁ πόλεμος δαμάζῃ τοὺς Ἀχαιούς.

Ἀμφότερα καὶ Ἑκάτερα ἀλλαφέρουσιν. Ἀμφότερα μὲ γὰρ ἐσθλὰ μάχῃ, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ καὶ τὸ αὐτὸ πράττωσιν. Ἀμφό-

μάστιγας. nec agnoſcunt ἄκρα: *Steph.* ex Il. Ψ. v. 362. vulgavit ἀφ' ἵππων μάστιγας ἄκρα· *pronique in verbera pendent*, *Virgil.* AEn. V. v. 147. contulit *Urſinus* in aureo libello.

70 Τοπικῶς ὃ τὸ Ὁ.] Haec iterum *Stephano* debentur, quem ſequitur *Vulc.* niſi quod in ejus edit. mox ἑτεροφόμῳ· prius apud *Hom.* Od. O. v. 364. Vett. Edd. *Amm.* ἑτεροκτικῶς ὃ τῇ ὁμῷ ἑτεροφόμῳ. MS. ἑτερ. δ. τ. ο. ἑτεροφόμῳ.

71 Ἀλλά θ'.] Od. M. v. 67. MS. & Vett. Edd. Ἀλλ' ὁμῷ· & pro νεῶν legunt κρειῶν· quod ultimum ſciolus verſui inſeruit, memor, κρειῶν πίνακας plus ſemel uſurpaviſſe *Poëtam*.

72 Τεῦχε δή.] Ita Vett. Edd. & Il. Λ. v. 126. *Steph.* Τεῦχε καὶ δύο MS. τεῦχε δὴ καὶ & paulo ante MS. cum Vett. Edd. ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ.

73 Εἰ δή.] Il. A. v. 61. ubi ſola *Schol.* expoſitio locum habet; nam quod ſubjicit *Amm.* coactum eſt, & prorſus abhorret. Mox ex MS. dedi τὸ ὁμῷ. Edd. ὃ ὁμῷ legebant.

φόπερι τ' δοκὸν μίαν ὅσαν φέρουσιν. Ἑκάτερι δὲ, ἐπειδὰν χωρὶς ἑκάτερ@ τὸ ἑαυτοῦ σράτῃ· οἷον, Ἑκάτερ@ αὐτῶν δοκὸν φέρ[ει] 74. ἤτοι ὅταν ἑκάτερ@ αὐτῶν μίαν φέρῃ κατ' ἰδίαν.

Ἀμυέσθαι καὶ Ἀμαύειν διαφέρει. Ἀμυέσθαι μέν γάρ ἐστι τὸ κολάζειν τοὺς σφαδικήσαντας· Ἀμύνειν δὲ, τὸ βοηθεῖν. Ἁμαρτάνει ὁ πλημμελῶν, Διαμαρτάνει δὲ ὁ ἀποτυγχάνων.

Ἀμπ@ καὶ Ἀμπὸς διαφέρει. Ἀμπ@ μέν γε σφοδρὰ ξυστόνως, σημαίνει αὐτὰ τὰ θερίσματα, τοῦτ' ἔστι τὸ χαρπόν· ὀξυτόνως δὲ, ὁ χαιρὸς τοῦ θερισμοῦ, ὥσσερ καὶ ὁ Τρυγητὸς, ὁ καιρὸς [75] τοῦ τρυγᾶν.

Ἄμαθ@ καὶ Ψάμαθ@ διαφέρει. Ἄμαθ@ μέν γε, ἡ ἐν πεδίῳ κόνις· Ψάμαθ@ δὲ, ἡ ἐν θαλάσσῃ ἄμμ@.

Ἀναχείζ [76] καὶ Καταχείσθαι διαφέρει. Ἀνάχει) μέν γε ὀνειδείας καὶ ἡ εἰκὼ τοῦδε τοῦ πιμελοῦ· Κατάχει) δὲ ὁ κωμῳδούμεν@.

Ἀνδραγάθημα [77] καὶ Ἀνδρία διαφέρει. Ἀνδραγάθημα μέν γάρ ἐστιν, εἰ καὶ τ' ψυχικῷ ἀρετῷ ἔχει μαρτυρῆσαι· Ἀνδρία δὲ, δύναμις ἐπαινουμένη.

Ἀνο-

74 Φέρ[ει] Ita MS. Edd. φέρων. Prius malui.

75 ὁ καιρὸς.] Deerant in Edd. suppeditavit ea MS. *Hesychius* Τρύγη@ & Τρυγητὸς eadem videtur ratione distinxisse, qua Ἄμη@ & Ἄμαθος. Conf. *Schol. Hom.* ad Il. T. v. 223. *Tzetz.* ad *Hesiod.* Ἔργ. v. 575. &, qui hanc distinguendi curam ridet, *Moschop.* ad *Hesiod.* Ἔργ. v. 388.

76 Ἀναχείζ καὶ Κ.] *Phrynichus* p. 36. Ἀνάκει) καὶ τοῦτο ἄλλο μὲν σαφὲς αὐτοῖς σημαίνει, ὅτι κεῖται ἢ τοῦ τῶν πολλῶν τίθει). ἀνάκει) μὲν γὰρ ἀνδρείας καὶ ἀναθήματος καλῶς ἐρεῖς· ἀνάκει) δ' ἐπὶ τῆς κλίνης οὐκ ἔστι, ἀλλὰ κεῖ). Corrige ἀλλὰ κατάκει). & ex edit. *Vascos.* ἵκέτε. *Ptol. Ascal.* §. 74. Ἀναχείζ —— Καταχείζ ἢ ἐπ' ἀνθρώπων ἐν κλίνῃ ὄντων. His adde, quos ad *Suidam* citat *Kusterus*; & ex *Athenaeo*, *Diphili* versum apud *Eustath.* emenda.

77 Ἀνδραγάθημα] In *Ascalonitae* schedis cum eadem expositione §. 19. Ἀνδραγαθία ἀνδρείας διαφέρει. quod magis placet.

Ἀνοχὴ καὶ Ἐπιχειρυκεία [78] διαφέρει. Ἀνοχὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐν πολέμῳ διά τινα χρείαν ἀναβολὴ χρόνου σωθήκλεω χαριν, τοῦ ὀπτέναι ἀλλήλας· Ἐπιχειρυκεία δέ ἐστιν, ὅταν οἱ ἔτεροι πέμπωσι τὰς αἰτησομένους ἀνοχάς, ἢ σπονδάς, ἢ εἰρήνην.

Ἀνάμνησις καὶ Ὑπόμνησις διαφέρει. Ἀνάμνησις γάρ ἐστιν, ὅταν τις ἔλθῃ [79] εἰς μνήμην τῶν παρελθόντων· Ὑπόμνησις δὲ, ὅταν ὑφ' ἑτέρου εἰς τοῦτο παραχθῇ.

Ἀναβάλλεσθαι καὶ Ὑποτίθεσθαι διαφέρει, Ἀναβάλλεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ παρίεσθαι [80] καὶ παρίεναι τὸ ὀπτήδειον χρόνον τῶν πράξεων· Ὑποτίθεσθαι δὲ, τὸ ὀπομένειν τὸ ὀπτήδειον χρόνον τῶν πράξεων.

Ἀναχωχὴ καὶ Ἀνοχωχὴ διαφέρει [81]. Ἀναχωχὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ὅτι τῶν νεῶν ἀναχώρησις· ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ ο Ἀνοχωχὴ, ἀνοχὴ μικρὰ πολέμου. Διοχωχὴ καὶ Ὀχωχὴ, διάλειψίς τις καὶ ἄνεσις.

Ἀνάλημμα καὶ Ἀναλημὸς διαφέρει. Ἀνάλημμα μὲν γάρ ἐστιν

78 Ἐπιχειρυκεία] Ita MS. fide posui & mox πίμνησις· Edd. bis legebant Ἐπιχειρυκία & πίμνησις. Vid. Animadv. ad v. Ἐπιχειρύξαι.

79 Ὅταν τις ἔλθῃ] Lege: Ἀνάμνησις μὲν γάρ ἐστιν, ὅταν τις ἀφ' ἑαυτοῦ ἔλθῃ· Ascal. §. 17. Ἀνάμνησις καὶ Ὑπόμνησις διαφέρει. Ἀνάμνησις μὲν γάρ ἐστιν, ὅταν τις ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς μνήμην ἔλθῃ τῶν παρελθόντων· Ὑπόμνησις δὲ, ὅταν ὑφ' ἑτέρου τινὸς εἰς τοῦτο παραχθῇ. Hinc supplendum Amm. judicabat etiam Fabricius. Inter meminisse, & in memoriam redigere, eandem ponit differentiam Nonius p. 441.

80 Παρίεσθαι] Vett. Edd. παρίλλεσθαι. Mendose.

81 Ἀναχωχὴ καὶ Ἀνοχωχὴ δ.] Insignem opem Ammonio praestiti, revocando Edit. Aldinae lectionem, a qua non recessi, nisi quod μικρὰ posuerim pro μακρὰ, auctoritate Cl. Dukeri ad Thucyd. I. c. XL. p. 31. & e conjectura Ὀκωχὴ pro Ἀκωχὴ, haec in omnibus Edd. sunt mendosa; reliqua leguntur in Edd. Venetis & Paris. 1530. ubi levi errore ἀνοκωχὴ μὲν γαρ ἐστιν ἡ τ. τ. quod fraudi fuit Lexicon concinnanti Fac. Tusano. Basil. Editio anni 1525. ita hunc locum praefert: Ἀνακωχὴ καὶ Ἀνοκωχὴ δ. —— ἡ ὃ ἀπὸ δ ο ἀνοκωχὴ, —— διοκωχὴ. Non aliter Paris. 1552. nisi quod ἀπακωχὴ in ea sit vulgatum. Hanc sedulo expressit H. Stephanus, ut adeo mireris in Thes. T. I. p. 1335. legi: Ponitur autem ab eodem Ammo-

nio

ἐστιν ὁ ἀνεπίφρεπτος τῷ καθήκοντι· Ἀναλγὴς δὲ, ὁ μὴ ἀνιῶν [82].

Ἄντικρυς καὶ Ἀντικρὺ διαφέρει. Ἀντικρὺ μὲν γὰρ, τὸ ἐναντίας θύθειας, καὶ ἐξ ἐναντίας, χωρὶς τοῦ σ, ὡς καταντικρύ. Ἄντικρυς δὲ, τὸ διαῤῥήδην [83] καὶ φανερῶς, καὶ ἐπ' εὐθείας τοπικόν.

Ἀναβάτης καὶ Ἐπιβάτης διαφέρει. Ἀναβάτης μὲν γὰρ, ἐπὶ ἵππου· Ἐπιβάτης [84] δὲ, ἐπὶ νηός.

Ἀναστῆναι καὶ Ἐγερθῆναι διαφέρει. Ἀναστῆναι μὲν γὰρ ἐπὶ ἔργου [85]. Ἐγερθῆναι δὲ, ἐξ ὕπνου.

Ἀναζόμενοι καὶ Ἀναχθέντες [86] διαφέρουσιν. ἀνήγοντο μὲν γὰρ οἱ πλέοντες, ἀναζόμεναί τε αἱ νῆες· ἀνήχθησαν δέ τινες εἰς τὸ στρατηγεῖον.

Ἀνεψιοὶ καὶ Ἐξανεψιοὶ διαφέρουσιν· Ἀνεψιοὶ μὲν γάρ εἰσιν οἱ τῶν ἀδελφῶν παῖδες· Ἐξανεψιοὶ δὲ, οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες.

Ἀνασχάζειν καὶ Βιάζεσθαι διαφέρει. Ἀνασχάζειν μὲν γάρ ἐστιν

---

nio etiam ἀκωχὴ, item Διοκωχὴ cum „ Ultimam manum *Ammonio* corrumpendo admovit tandem *Vulcanius*, atque edi curavit: Ἀνακωχὴ καὶ Ἀνοκωχὴ διαφέρει. —— ἡ δὲ διὰ δ ἀνοκωχὴ, ἀνοχὴ μακρὰ π. Διακωχὴ καὶ Ἀκωχή. Haec latius hic videbantur deducenda, ne tales tricae infra nos impedirent, ubi lectionis *Aldinae* bonitas erit adferenda.

82 Ἀνιῶν] Vett. Edd. male αἰνῶν· MS. Ἀναλγὴς ὁ μὴ ἀλγῶν.

83 Διαῤῥήδην] *Demosthenes*, de fals. legat. p. 205. A. ἄντικρυς καὶ διαῤῥήδην & contra Aristocr. p. 432. C. ἄντικρυς καὶ σαφῶς. Quae sequuntur in *Amm.* καὶ ἐπ' εὐθείας τοπικόν. aliena sunt, & delenda, a sciolo quodam introducta.

84 Ἐπιβάτης ὁ] MS. Ἐπιβάτης ὁ ἐπὶ νεώς. *Moschop.* Ἀναβάτης ἐπὶ ἵππου· Ἐπιβάτης ὁ, ἐπὶ πλοίου. *Ptol. Ascal.* Ἀναβάτης μὲν ἵππου, ἀποβάτης ὁ νεώς. L. Ἐπιβάτης ὁ νεώς. Is una voce Tragicis Ναυβάτης. Aliquoties offendi Ναυάτης· quod mendosum est.

85 Ἐπὶ ἔργου] MS. & *Ald.* Ἀναστῆναι μὲ ἐπὶ ἔργον. In quibusdam Edd. ἐπὶ ἔργου. Male. *Ptol. Ascal.* §. 16. Ἀναστῶσα μὲν τὸ ἐπὶ πρᾶξιν τινὰ ὁρμῆσαι. Ἐγερθῶσα δὲ, τὸ ἐκ κοίτης· Conf. *Amm.* in Ἠγέρθη. & *Thom. M.* in Ἀνίστησι. Cave tamen, illis sis credulus.

86 Ἀναχθέντες] Id ex Schedis *Ptol. Ascal.* §. 147. in textum recipere non dubitavi, pro Ἐγερθέντες, quod e praecedenti observa-

ἐστιν ὅπου ἐμψύχων [87]. Βιάζεσθαι δὲ, ὅπου ἀψύχων, οἷον, βιάζεσθαι τὰ ναῦν.

Ἄναρχον καὶ Ἀνάπτον διαφέρει. ὅτι τὸ μὲν Ἀνάπτον πρὸς ἕτερον λέγεται· τὸ δὲ Ἄναρχον πρὸς ἑαυτόν.

Ἄντερον καὶ Σπίλαιον διαφέρει. Ἄντερον μέν, τὸ αὐτοφυὲς κοίλωμα, Σπίλαιον δὲ, τὸ χειροποίητον.

Ἄνοια καὶ Ἀφροσύνη διαφέρει. Ἀνόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ μηδὲν νοῶν· Ἄφρων δὲ, ὁ νοῶν μὲν, καὶ φρονίμως δὲ διακεῖσθαι.

Ἄξονες καὶ Κύρβεις διαφέρουσιν [88]. οἱ μὲν Ἄξονες ἦσαν τετράγωνοι, οἱ δὲ Κύρβεις, τρίγωνοι· καὶ οἱ μὲν Ἄξονες εἶχον τὰς ἰδιωτικὰς νόμους [89] ἐγγεγραμμένους, οἱ δὲ Κύρβεις δημοσίας ἱεροποιΐας, καὶ εἴ τι ἕτερον τοιοῦτον.

Ἀξιόχρεως μέν ἐστιν, ὁ ἱκανός τι ὑπολῦσαι· Ἀξιόπιστος δὲ, ὁ πιστεύεσθαι ἄξιος.

Ἀξίωμα μέν ἐστι τὸ καθ' ὑπερβολὴν διαφέρον. Ἀξία δὲ, ἡ ἐκ δοκιμασίας διαίρεσις.

Ἀπο-

tione irrepserat, & putidum fuisset, id reliquisse. Pro αἱ νῆες in omnibus Edd. ante *Steph.* vulgabatur αἰνῆδι.

87 Ἐπὶ ἐμψύχων] Sola Ed. *Aldina* prima ἐπὶ ἐμψύχου. Mox legendum videtur Βιάζεσθαι ὅ νεὼ ἐπὶ ἀ. *Thomas M.* Ἀναγκάζειν ἐπὶ ἐμψύχου μόνου. Βιάζειν ὅ ἐπὶ ἀψύχου. οἷον ἐλαύνεσθαι τὸ ῥεῦμα ἢ πλοῖα. Quid ἐλαύνεσθαι τὸν νεών. quod e *Photio*, qui meliori libro passim videtur usus, *Thomae* restituo. *Ammonius*: οἷον βιάζεσθαι τὰν ναῦν· respicit forsan locum *Thucyd.* VII. c. 38. εἴ τις βιάζοιτο ναῦς.

88 Ἄξονες κ. Κ. διαφέρουσιν] MS. & Vett. Edd. διαφέρει. In hac differentia declaranda elaborarunt *Meursius*, *Petitus*, *Valesius*, *Menagius*, *Berkelius*, *Spanhemius*, forsan plures: verum aliorum diligentiam facile superavit *Salmasius*, qui hanc materiam copiose pertractavit de Modo Usur. c. III. p. 98–104.

89 Νόμους] Textus habet ex MS. nam in Edd. legebatur ἰδιωτικὰς ἰσ-γ. neque tamen *Salmasius* νόμους inferendum monuit. Unius *Thomae M.* verba adscribam, qui *Ammonii* notam contraxit: Ἄξονες, τετράγωνοι ὄντες, εἶχον ἰδιωτικὰς νόμους ἐγγεγραμμένους· Κύρβεις δ', τρίγωνοι ὄντες, εἶχον δημοσίας νόμους καὶ ἱεροποιΐας. Ista: δημοσίους νόμους καὶ ex *Amm.* forsan exciderunt.

90 Ἀποστάσιον] Id malui, MS. auctoritate, quam Edd. lectionem Ἀποστάσιος· Cetera in MS. erant vitiosa: Ἀποστάσιον λύσασθαι διαφο-

ρᾶ-

Ἀποχάσιν 90 Ἀποφάσει διαφέρει. Ἀποχάσιν μὲν δίκλω ἔλεγον, ὁπότε ἀπελεύθερος κείνοιτο, ὡς δεσπότης τοῦ δεσπότου· Ἀποφάσιν δὲ, ὁπότε μέτοικος ἐξηλοῖτο, ὡς μὴ ἔχων ἀποφάτιν.

Ἀποκήρυκα καὶ Ἐκποίητον διαφέρει. Ἀποκήρυκα μὲν γάρ ἐστιν, ὁ ὑπ' ἀδικήματι 91 ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκβληθεὶς τῆς οἰκίας· Ἐκποίητος δὲ, ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς υἱοθεσίαν ἄλλῳ· ὃ 93 λέγουσιν, Εἰσποίητος γέγονεν.

Ἀπολογείας καὶ Ἀπολογίζεσθαι 94 διαφέρει. Ἀπολογείας μὲν γάρ ἐστι, τὸ ὑπὲρ τοῦ λόγου τινὸς κακηγορίαν ἀναπλάζειν· Ἀπολογίζεσθαι δὲ, τὸ ἀποδοῦναι τὸν λόγον τῶν δαπανημάτων. καὶ γὰρ τὸ ἁπλῶς Λογίζεσθαι. καὶ Λογισταὶ, ἀριθμηταί.

Ἀποδρᾶναι καὶ Ἀποφεύγειν διαφέρει. Ἀποδρᾶναι μὲν γάρ, τὸ ἀναχωρήσαντά τινα δῆλον εἶναι ὅσον ἐστίν· Ἀποφεύγειν δὲ, τὸ μὴ δύναται ὑπαληφθῆναι. λέγει δὲ Ξενοφῶν τὸν διαφο-

φέρει. Ἀποκάσιον μὲν δίκλω. Fortaſſis tamen Ἀποκάσιος etiam defendi poſſet. Inter Λέξεις δ' Ἰσοκράτους MSS. quod mirabar, hanc notam offendi: Ἀποκάσιος ἀποκάσιν διαφέρει. Ἀποκάσιος μὲν δίκλω ἔλεγον, ὁπότε ἀπελεύθερος κείνοιτο καὶ δεσπότης δ' ἀποτύχοι. Ἀποκάσιν δ', ὁπότε μέτοικος ἐξηλοῖτο, ὡς μὴ ἔχων ἀποφάτιν. ubi pro ἀποκάσιν bis ἀποκάσιν ponendum.

91 Ἀποκάσιν μὲν] Sequentia cum cura transſcripſit *Thomas M.* leviter mutata *Moſchop.* apud quem pro ἀποκάσιν vitioſe ἀποκάσιν vulgatur. Haec nunquam a Veteribus, a librariis frequenter fuere permutata, veluti apud *Demoſth.* contra Ariſtogit. p. 495. B. Τῷ μητρὶ αὐτῶν, ὀφλοῦσαν ἀποκάσιν (L. ἀποκάσιν) ἀπιδοῦναι; Qui de utraque actione egerint, citantur a Cl. *Hemſterhuiſio* ad *Poll.* VIII. 35. Conferenda eſt elegans Cl. *Weſſelingii* obſervatio Obſ. II. c. VI.

91 Ἀδικήματι] Non aliter *Thom.* & *Aſcal.* Nihilominus legendum ſuſpicor: ἐπὶ ἀδικήμασιν· In Animadv. rationem exponam; & de ultimae notae ſcriptura quaedam notabo.

93 Ὃ λέγουσιν] Textum non ſollicito; credibile interim, genuinam lectionem in ſchedis *Ptol. Aſcalon.* §. 21. conſervatam: Ἐκποίητος δ', ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς ἡγεσίαν ἄλλου, ὃν λέγει) εἰσποίητος γεγονέναι, in eandem ſententiam *Thom.* ὃν λέγει) ὁ τοιοῦτος εἰσποίητος.

94 Ἀπολογεῖας καὶ Ἀπ.] Haec differentia in *Aſcal.* §. 11. levirer

φορᾶν ὃν τῇ Ἀναβάσῃ [95], Οὔτε ἀποδιδράσκασιν, (οἶδα γὰρ ὅσον οἴχον) [96]) ὔτε ἀποπροβήσασιν [97].

Ἀπὸ καὶ Παρὰ διαφέρει. ἡ μὲν γὰρ Ἀπὸ, πίθηκος ὅτι τῶν ἀψύχων· οἷον ἀπ' Ἀθηνῶν· ἡ δὲ Παρὰ, ὅτι τῶν ἐμψύχων. οἷον, παρὰ Σωκράτους. οἱ ἐναλλάσσοντες δὲ ἁμαρτάνουσιν, ἢ ἀλλαγῇ προθέσεως λεγόντες, ὡς καὶ Ὅμηρος,

—— παρὰ νηῶν ἀνιόντε [98].

ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τῶν νηῶν. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ [99] φησι κυρίως,

Οὔτέ ποτε προλέποιτο μελαινάων ἀπὸ νηῶν.

Ἀπελεύθερος καὶ Ἐξελεύθερος διαφέρουσιν. Ἀπελεύθερος

est turbata. Ἀπολογεῖας δ' Ἀπολογίζας διαφέρει. Ἀπολογεῖας μὲν γὰρ τὸ ἀποδιδόναι τὸν λόγον. Ἀπολογίζας δὲ ἐν τῷ λόγῳ τὴν κατηγορίαν ἀναπολύειν. Ea ratione bina sunt permutanda, qua in *Ammonio* leguntur, quem *Phaverinus* descripsit. Utriusque exemplum adponam. *Aeschines* contra Ctesiph. p. 278. A. ἀντιγραφεὺς, ὃς καθ' ἑκάστην πρυτανείαν ἀπελογίζετο τὰς πρεσβείας τῷ δήμῳ. *Idem* in Timarch. p. 181. C. non licuisset μήτε ἐμοὶ κατηγορεῖν, μήτε τούτῳ ἀπολογεῖας. Confer *Poll.* II. 119. VIII. 67. & *Maussac.* ad *Harpocr.* in Λογισμός. Pro Λογίζας, in prima *Aldina* λογίζαας.

95. Ἐν τῇ Ἀναβάσει] L. I. p. 253. E. ubi pro ὅτε editur ὅδε ἀ. & pro ἐπεὶ, ἔπη.

96 Οἶχον)] Reduxi ex Vett. Edd. & MS. *Tusanus* & *Steph.* vulgarunt ἴχον). *Vulcan.* ἴεχον). & paulo ante ἀποβάσασιν.

97 Ἀποπροβήσασιν.] Edd. omnes ἀποδιδράσασιν. At MS. ἀποπροδίδρασιν. quod e *Xenophonte* leviter reformavi.

98 Ἀνιόντε] Lege: πὰρ νηῶν ἀνιόντες ex Il. Ξ. v. 28. *Schol.* ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν νηῶν.

99 Ἀλλαχοῦ] Il. E. v. 700. vulgatur: Οὔτέ ποτε π. μιλαρέων ἐπὶ νηῶν. Sed in Il. Π. v. 304. Προπρολέποιτο φοβέοιτο μιλαρέων ἀπὸ νηῶν. Quid ab *Ammonii* manu profectum sit, alibi inquiram.

1 Ἡλευθερωμένος] Ita ediderunt *Steph.* & ante ipsum *Tusanus*. *Vulcanii* Editionem, in qua ἠλευθερωμένος, sequitur in hoc loco citando *Salmasius*. Priscae Edd. ἠλευθερωμένῳ praeferebant.

2 Περιπάλυος] Istud vocabulum litem peperit, quam super hoc loco *Salmasius* & *Heraldus* agitarunt. Utriusque sententiam in Animadv. examini subjiciam.

3 Νοήμασιν] *Salmasius* V. C. de Modo Usur. cap. XIX. p. 876. corrigit ὀνόμασιν· atque ita in libro suo

Θεράπαινα μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐκ δούλης ἠλευθερωμένος [1]. Ἐξελεύθερος δὲ, ὁ γενόμενος ἀφ' ἑαυτοῦ πρεσβύτερος [2], ἢ καθ' ἕλλειψιν τινὰ αἰτίαν δουλεύσας, εἶτα ἐλευθερωθείς. ἤδη μέν τοι καὶ ἀδιαφόρως λέγουσι τοῖς νοήμασιν [3].

Ἀποφορὰ καὶ Εἰσφορὰ διαφέρει. Ἀποφορὰ [4] μέν γάρ ἐστι τὰ ἀπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις παρεχόμενα χρήματα, ἃ καὶ Ἀναφορὰν [5] καλοῦσιν· Εἰσφορὰ δὲ, τὰ ὑπὸ τῶν πολιτῶν [6].

Ἀποκεκλεῖσθαι καὶ Ἀποκεκλῆσθαι [7] διαφέρει. Ἀποκεκλεῖσθαι μέν γάρ ἐστι τὸ ἀπηχθεσθῆναι· Ἀποκεκλῆσθαι δὲ, τὸ ἐρωτηθέντα λόγον δοῦναι.

Ἀπονίψασθαι, καὶ Κατὰ χειρὸς ὕδωρ αἰτῆσαι, διαφέρει. Ἀπονίψασθαι μέν γάρ ἐστι μὴ τὸ φαγεῖν· Κατὰ χειρὸς δὲ ὕδωρ αἰτῆσαι, περὶ τοῦ φαγεῖν [8].

Ἀπο-

fuo emendaverat Eruditiſſ. *M. Roverus*, ut vix videatur hac de re dubitandum.

4 Ἀποφορά] Eruditiſſima eſt *H. Valeſii* in not. *Mauſſ.* ad *Harp.* p. 97. b. ad hunc locum obſervatio: Auctior eſt in hac voce *Aſcal.* §. 91. Ἀποφορά, —— ἡ τοῦ ὑπηκόου τοῖς ἄρχουσιν ἐπιτελούμενον· *Corinthius* de Dial. Jon. Ἀποφορὰν ὁ τὸν τελουμένῳ παρὰ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις. Emendatius ſcribe: Ἀποφορὰν ὁ τὸν τελουμένῳ τιμὴν, ex Gloſſ. *Herodot. Thomam M.* ex *Ammonio* emaculavit ad *Thucyd.* V. c. 31. Cl. *Dukerus.*

5 Ἦν καὶ Ἀναφορὰν κ.] Haec primum ab alia manu videbantur inſerta; ſed fallebar. Legendum: ἃ καὶ Ἀναφορὰν τοῦ καλοῦσιν· *nunc*, *vulgo.* ea ratione hunc locum cepit *Valeſius*; & ab hoc ſcribendi modo alibi non abſtinuit *Noſter.*

6 Εἰσφορὰ ὁ τ. ὑ. τ. π.] Plura *Ptol. Aſcal.* l. c. Εἰσφορὰ δέ ἐστιν ὑπὸ τῶν πολιτῶν δημοσίας ἕνεκα χρείας ἐπιδόσεων τῇ πόλει. Confer *Heraldum Anim. in Salm.* Obſ. VI. c. I. §. 7. &c. & *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. II. c. X.

7 Ἀποκεκλεῖσθαι] Bis e Vett. Edd. reſtitui, a *Stephano* in Ἀποκεκλῆσθαι, nullam ob rationem, mutatum. Sedulus eſt in hiſce diſtinguendis *Phrynichus* p. 18. ἐπὶ μὲν τοῦ ἀπεχθάνεσθαι τοῦ ἱκέτευσιν, τὸ ἀποκεκλεῖσθαι λέγει· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀφηχωεισθῆναι, τὸ (ita *Vaſcoſ.*) ἀποκεκλεῖσθαι. Adde *Euſtath.* ad Il. E. v. 12. *Thomam M.* in Ἀποκεκλεῖσθαι.

8 Περὶ τοῦ φαγεῖν] Addit *Ptol. Aſcal.* §. 5. καὶ μὴ τὸ φαγεῖν. *Thomas M.* in Ἀπονίψασθαι —— Ἀπονίψασθαι δέ φασιν οἱ Τεχνικοὶ μὴ τὸ φαγεῖν· περὶ μέντοι τοῦ φαγεῖν, ὕδωρ καθ' χειρὸς αἰτῆσαι. *Ariſtophani* Grammatico obſervationis laudem tribuit *Euſtathius*, ad Od. A. p. 34. Paucula ad *Ariſtoph.* Plut. v. 84. *Spanhemius*, docta ſuper hac re notavit *Heraldus*, I. Digreſſ. XXII.

Ἀποφορά 9 καὶ Ἀναφορὰ διαφέρει. Ἀποφορὰ μὲν γάρ ἐστιν, ὁ νῦν καλούμενος φόρος· Ἀναφορὰ δὲ, ὁ ἀπὸ τῶν εὐωδῶν ἢ δυσωδῶν ἀναφερόμενος ὀσμός 10.

Ἀπέθανε καὶ Τέθνηκε διαφέρει. Ἀπέθανε μὲν νῦν, Τέθνηκε δὲ πάλαι. ὡς, Περιεπάτησε μὲν ὁ δεῖνα σήμερον, Περιπεπάτηκε δὲ πάλαι.

Ἀποδοσις μὲν ἀψύχου λέγεται, Ἀποκαθάρσεις δὲ, ἐμψύχου καὶ ἀνομένου.

Ἄρχειν καὶ Κρατεῖν διαφέρει. Ἄρχειν μὲν γὰρ, τὸ πινῶν ἐπ' ὠφελείᾳ προΐσασθαι: Κρατεῖν δὲ, τὸ βίᾳ πινὰς ἄγειν ὑπαχθομένους ὅπῃ δουλείᾳ. καθὸ καὶ τῶν θηρίων κρατεῖν ἀλλ' οὐκ ἄρχειν λέγεται.

Ἁρπαγὴ καὶ Ἁρπάγη διαφέρει 11 παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἀττικοῖς, ὡς φησι Γρύφων ἐν τῷ τείτῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν ὀξυτόνως προφερώμεθα, καθάπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τὴν αἰφνίδιον καὶ μετὰ βίας ἁφαίρεσιν δηλοῦσι· ἐὰν δὲ βαρυτόνως ἁρπάγην, ὡς Ἀνάφλυ, ἐν ᾗ ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ἐξαίρουσι. καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἀναγινώσκομεν,

Ποτή-

ad *Tertull. aquam manuelem.* Gloss. *Aquam manibus*, Ὕδωρ περὶ χεῖρας. *Petronius* c. XXVII. p. 97. *Aquam poposcit ad manus.* ubi vide *Wuiwetium.*

9 Ἀποφορά] Inter alia, quae a librariis *Ammonio* fuerint obtrusa, haec nota sine dubio referenda est, quod e superiori observatione manifestum: etsi MS. hanc etiam notam agnoscit, & in fine legit: ἢ δυσωδῶν φερόμενος ἄσμος. Pro εὐοδῶν. Primae Edd. εὐόδων· aliae, ἐφόδων· Vitiose.

10 Ὀσμὸς.] MS. ἄσμος· Veteres Edd. praeferunt ἀσμός. Quod cum alienum videretur, in ὀσμὸς fuit mutatum. Nihil aeque temerarium; Scribendum: ἀτμὸς. *Cyrillus* in Lexico: Ἀτμὸς, ἀνάδοσις ὑγρῶν ἀναδόσιον. paria dabit *Hesychius.* Tanti est priscas editiones excussisse; absque earum auxilio in hanc cogitationem non incidissem.

11 Διαφέρει] Omissum in *Tiss.* & *Steph.* Edd. revocavit *Vulcanius.*

12. Δάτιεσι] Apage hanc vocem e *Comici* versiculo, auctoritate Ill. *Bentlei* Emend. in *Men.* p. 107. Neque tamen plane hinc vocabulum removendum censeo, cui in Animadv. lene admovebo remedium, ubi nonnulla ad hanc notam reperies.

13 Διάδημα, ἀλλ' ἐστ.] *Scaliger* ad

Ποτήριον, πρόπιζαν, ἁρπάγλω; δεύτερον [12] πάδον.

καὶ ὁ Ἡσύχιος,

Τὸν παῖδα δ' ὁ δίδωμι, ἀλλ' ἁρπάγλω [13]
Αὐτῷ καθασκευάζομαι.

Ἆρα ἢ Ἄρα [14] διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ ἆρ' ἐπισπασμὸν λεγόμενον σύνδεσμον, ἀπορηματικός ἐστιν, ὅταν ἀπορῶντες λέγωμεν; Ἆρα πάλιν ἔξει τὸ πρᾶγμα; ὁ δὲ ἆρα συμπλοκήν, συλλογιστικός [15]. εἰ ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστι· ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστί. φῶς ἄρα ἐστί. εἰ τοῦτο συμφέρον ποιεῖν [16], ποιητέον ἡμῖν ἄρα ἐστί.

Ἄρτι ἢ Ἀρτίως διαφέρει. Ἄρτι μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν ἐπίρρημα, τὸ δ' Ἀρτίως, ἐπὶ τοῦ ἀπηρτισμένου ἔργου τελείως. ὥστε ἁμαρτάνει Σαπφὼ, λέγουσα,

Ἀρτίως μὲ ἁ χρυσοπέδιλος αὐώς [17].

ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιρρήματος. ὧδε δὲ τοῖς Ἀττικοῖς Ἀρτίως σημαί-

omnium libri ſui poſuerat δίδωμι. Pro ἁρπάγλω omnino ſcribi debet ἁρπαγῇ, & raptus intelligi. quae quamvis trita ſit vocis ſignificatio, *Menandri* uſu propterea eam adſeruit *Ammonius*, ut differentia, quam tradit, eo melius patefieret. Pari ratione verſatur *Noſter* in Εὐρῶν & in Οἶνος. Miror, potuiſſe reperiri, qui de *harpagine* hoc in verſu cogitandum cenſuerint. Eo ſenſu *Menandri* verſus accipiendus, quo *Antiphanis* hicce in Ganymede:

Τῆς ἁρπαγῆς δ' ἔπαθες εἰ ξύλαιόν τι.

apud *Athen.* X, p. 459. A.

14. Ἆρα καὶ Ἄρα δ.] In *Etymologico* M. p. 134. in Ἆρα legitur: ζήτει εἰς τὰς διαφοράς. quae verba a MS. *Leid.* abſunt. Nota videtur ſtudioſi, libellum de verborum differentiis citantis. Vocularum ἆρα & ἄρα diſcrimen occurrit in *Herennio Phil.* & in *Cyrilli* Lex. MS. iiſdem fere verbis, quibus utitur *Noſter*.

15 Συσελλὼ, συλλογιστικός] J. MS. συλλογιστικὸν συλλαϊστικός.

16 Συμφέρον ποιεῖν] In *Cyrilli* Lex. εἰ τοῦτο συμφέρειν ποιεῖ. Lege: συμφέρει ποιεῖν· idque malim in *Amm.* Indidem & ex *Herennio* pro ἀπορῶντες lege διαπορῶντες.

17 Αὐώς.] Priores Editiones omnes legebant: αὖ, ὡς ἀπὸ χρον. Scaliger

σημαίνῃ αὐτῆς τ ὥρας. τὸ δ' Ἄρλ 19 ϖροσταλικὸς, καὶ ἐπὶ τῦ παρωχημότος.

Ἀράχνη καὶ Ἀράχνιον διαφέρῃ 19. Ἀράχνη μὲν γὰρ θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα, καὶ οὐδετέρως τὸ Ἀράχνιον· ἀρσενικῶς δὲ ὁ Ἀράχνης, τὸ ζῶον.

Ἄρνες καὶ Ἀρνειοὶ διαφέρουσιν. Ἄρνες μὲν γὰρ λέγονται οἱ νεογνοί.

Ὡς δὲ 20 λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέτρεσαν.

Ἀρνειοὶ δὲ, οἱ ϖροήκοντες τῇ ἡλικίᾳ.

Ἀρνειῷ μὲν ἔγωγε ἐίκτω ϖεσιμάλλῳ,
Ὅστ' οἴων μέγα ϖῶϋ διέρχεται ἀργεννάων.

Ἄῤῥωστος καὶ Ἀῤῥωστῶν διαφέρῃ. Ἄῤῥωστος μὲν γὰρ, ὁ νοσῶν· Ἀῤῥωστῶν δέ ἐστιν ὁ ἀδυνατῶν ὁπτελεῖν τὰ κτ' τὰς ὀρέξεις, ὡς Ἀριστοφάνης φησίν.

Ἀῤῥωστεῖν τῷ Νοσεῖν διαφέρῃ. Ἀῤῥωστεῖ μὲν γὰρ ὁ καχεκτῶν τῷ σώματι· Νοσεῖ δὲ ὁ κλινήρης.

Ἀρ-

ligeri est, & *Vulcanii* emendatio, quam recepi, quia videbatur dubio plane vacua. *Aeoles*, ἐν οἷς εἰσι δύο φωνήεντα μεταξὺ, συνιζάνουσι, τὸ υ, ὡς ἐκ τοῦ ἀὴρ, αὔρη, καὶ ἀὼς, αὔως. observante *Scholiasta Pindari* ad Pythion. Od. II. v. 52.

11 Τὸ δ' Ἄρλ] Cum futuro cultiores Attici jungere non solent, qua de re notat Cl. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. T. II. p. 729. Confer etiam *Nunnes.* ad *Phryn.* p. 3.

19 Ἀράχνη καὶ Ἀράχνιον διαφέρῃ.] Si receptae hujus loci lectioni credendum, Ἀράχνη & Ἀράχνιον nihil differunt; sed vero locus sine ulla dubitatione mendosus, hac videtur ratione sanandus: Ἀράχνη καὶ Ἀράχνιον Ἀράχνης διαφέρῃ. Cave credas, angustis hisce finibus Veterum usum a me coërceri, qui Grammaticorum tantum placita in lucem protraho. *Hesychius*: Ἀράχνη, ἀπὸ διαλέκτου ὁ Ἀράχνης· Αἰολικῶς Λακῶν. Eandem, quam Noster tradit, differentiam exponunt *Etymol.* p. 135. v. 2. & *Thomas M.* in v. *Tzetzes* ad *Hesiodi* Ἔργ. v. 475. Ἀράχνη ἐστὶ τὸ ζωύφιον· Ἀράχνιον τὸ παρ' αὐτῷ ὑφαινόμενον. Scripserat is Ἀράχνης ἐστὶ τὸ ζ. uti constat ex iis, quae notat ad v. 777. *Cornelius Fronto*: *Araneum, quod textum est; Aranea, quae texit.* Discrimen adnotare non praetermisit *Suidas* in Ἀράχνη, ubi fragmina conservavit venustissima, quae dum obscura videbantur *Kustero*, non meminerat

Ἀῤῥωδεῖν καὶ Ὀῤῥωδεῖν διαφέρει [21]. τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ο, σημαίνει τὸ εὐλαβεῖσθαι. ὅπως γὰρ ἐξηγοῦνται τὸ λέξιν· Ὀῤῥωδεῖ λέγεται ὁ περὶ τὰς γλωττὰς τόπος, ὃν τινες ταῦρον λέγουσιν· ὅθεν καὶ τῶν ὀρνέων ὁ τόπος οὗτος ὀῤῥωδίων [22] καλεῖται, οὐχ, ὡς τινες ἀγνοοῦντες, ὀρθωδίων. ἐτύμως δ' εἴρηται, ὅρος ὢν [23] τῆς πυγῆς, καὶ οἱονεὶ ὀρόπυγον. οἱ δ' εὐλαβούμενοι πέρι πίπτουσι, ἀναστροφὴν εἰώθασι τὸ αἰδοῖον, πολλάκις δὲ καὶ τὰ ἄλογα τῶν ζώων ὑποστέλλειν εἰώθασι τοῦ ὄρους, ὅταν εὐλαβῶνται [24]. εὐλόγως ἂν ἐπὶ τοῦ παρακολουθοῦντος τὸ ὀῤῥωδεῖν εἴρηται ἐπὶ τοῦ εὐλαβεῖσθαι. καὶ Εὐριπίδης ἐν Περσέως λέγοντα εἰσάγει,

Τὰς συμφορὰς [25] γὰρ τῶν κακῶς πεπραχότων
Οὐπώποθ' ὕβρεις αὐτὸς ὀῤῥωδῶν παθεῖν.

καὶ τὸ μὴ Ὀῤῥωδεῖν τοιοῦτον. τὸ δ' Ἀῤῥωδεῖν, οἷον κτῆσιν, τοῦτ' ἔστι, μὴ εὐλαβεῖσθαι, ἀλλὰ καταφρονεῖν, καὶ πεθαῤῥηκέναι.

Ἀσφό-

is *Catulliani facculi aranearum pleni.*

20 Ὡς ὁ] *Hom.* Il. Π. v. 352. Verſus, qui ſequuntur, ſunt in Il. Γ. v. 197. & 198. e quibus voces διέχει ὀφθαλμώων abſunt a Vett. Edd.

21 Ἀῤῥωδεῖν καὶ Ὀῤῥωδεῖν δ.] Nonnulla in Animadverſ. ex hac nota copioſius illuſtrabo, quam integram propemodum ſub *Herennii Philonis* nomine deſcripſit *Euſtathius* ad Il. M. p. 867. & ad Odyſſ. Γ. p. 705. Eundem auctorem citat in v. Ἀῤῥωδεῖν *Phavorinus Camers*, non aliunde quam ex *Euſtath.* edoctus. Diſcrimen porro ab *Etymologo*, *Moſchopulo*, & aliis fuit adnotatum.

22 Οὗτος ὀῤῥοπύγιον] *Vulcanii* Ed. τοῦτος. Perperam MS. cum Vett. Edd, ὁ. ὀῤῥόπυγον· *Euſtath.* habet ὀρόπυγιον· *Pollux* II. 182. ὀῤῥοπύγιον. *Martialis* III. Epigr. 93. *anatis orropygium.* Quod *Ammonius* damnat, ὀρθοπύγιον habes in Gloſſ. ad v. *Clunis.* & in *Eratoſthen.* Cataſter. c. XLI

23 Ὅρος ὢν] Priores Edd. ὄῤῥος ὢν τ. MS. & *Euſtath.* ὅρος ὢν τ. Id in ὅρος mutatum in textum reſtitui, & mox pro ὀρόπυγιον poſui ὀρόπ. debeo hanc obſervationem *Georg. Merulae*, qui ad *Martial. orropygium* exponit *terminum pygae.*

24 Εὐλαβῶνται] *Steph.* & *Vulc.* δυλαβῶνται. Vett. Edd. δυλάβωνται.

25 Τὰς συμφορὰς] E MS. hanc lectio a *Voſſio* enotatur: Τὰς γὰρ συμφορὰς τ. κ. πεπραχότων ἀδικώτερ' ὕβρεις αὐτὸς ὀ. π. Quod in ſola *Vulc.*

'Ασφόδελος καὶ 'Ασφοδελὸς διαφέρει. περισπωμένως μὲν γὰρ, τὸ φυτόν. ὀξυτόνως δ' ὁ τόπος.

—— κατ' [26] ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

'Αστεῖος καὶ 'Αστικὸς διαφέρει. 'Αστεῖος μὲν γὰρ, ὁ πιθανὸς καὶ χαρίεις, ἢ καθόλου ἐπιδέξιος ἐν πολιτικῇ ὁμιλίᾳ. 'Αστικὸς δὲ, ὁ ἐν ἄστει [27] διατρίβων.

"Αστρον καὶ 'Αστὴρ διαφέρει. "Αστρον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων μεμορφωμένον ζῴδιον, οἷον 'Ωρίων, "Αρκτος. 'Αστὴρ δὲ, ὁ εἷς.

'Ατέχνως καὶ 'Ανεχνῶς διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ παροξύτονον σημαίνει τὸ χωρὶς τέχνης, καὶ ἀμαθῶς. τὸ δὲ περισπώμενον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, καὶ ἀδόλως [28] καὶ καθάπαξ, καὶ καθόλου, ἄνολκυς, ἢ φανερῶς.

'Ατιμῶται καὶ 'Αλιμάζεται διαφέρει. 'Αλιμῶται μὲν γάρ τις ὑπὸ τῶν νόμων ὀλοχερεῖ ἀτιμίᾳ [29]. 'Αλιμάζεται δὲ ὁ ὑβριζόμενος ἔν τινι πράγματι.

"Ατιλα ψιλούμενον καὶ δασυνόμενον διαφέρει. ψιλούμενον μὲν

Edit. deerat, αὐτὸς libro ſuo adſcripſerat *Scaliger*, ante ὕβελον inſerendum. Pro περιεχόμενον ex *Stobaeo* περιεργόμενον edidit *Barneſius*, qui optimo jure hoc fragmentum ad Andromedam retulit.

26 Κατ' ἀσφ.] Od. Λ. v. 538. & alibi.

27 Ὁ ἐν ἄστει] Vett. Edd. legunt: ὁ ἐν ἄστυ δ. Dubitari etiam poteſt, ſcripſeritne *Amm.* 'Αστικὸς an 'Αστυκὸς, cum utraque ſit in uſu ſcriptura, monente Clar. *Hemſterhuiſ.* ad *Poll.* IX. 17. qui ſuper diſcrimine inter 'Αστικὸς & 'Αστεῖος etiam notat. Apud *Moſchop.* in "Αστυ, legitur 'Αστυκὸς ὁ πολίτης· ἀστεῖος δ

&c. *Lentus* IV. p. 125. ὑδάτων ἁσυχῆς ὑφαρπυσίας, *urbicae luxuriae delicias* vocat *Apul.* Metam. VII. p. 192. *Demoſth.* contra Calliel. p. 735. A. hominis meminit, qui rus aſpernabatur, καὶ μᾶλλον ἀσυχῆ. Altera ſcribendi forma in libris eſt frequentior.

28 'Αδόλως] Repoſui eam lectionem, quam probat MS. a *Kuſtero* etiam ad *Suid.* T. I. p. 369. indicatam, pro ἀδήλως. *Heſych.* in Τέχνη, 'Ατεχνῶς, ἀδόλως. Confer *Didymum* apud *Schol. Pindari* ad Nemeon. I. v. 36. & de ſignificandi diſcrimine *Schol.* ad *Ariſtoph.* Plut. v. 109. *Spanhemium*, *Harpocrat.* in

v.

Μῦ μὲν σημαίνει τὸ πνέω. δασυνόμενον δὲ, τὸ ἄπνουν.

Ἀτελὴς καὶ Ἀτέλεστον διαφέρει. Ἀτελὴς μὲν γάρ ἐστι τὸ μήπω τετελεσμένον· Ἀτέλεστον δὲ, τὸ ἀδιώατον τελεσθῆναι. οἱ δὲ συναλλάσσοντες ταῦτα, ἀκυρολογοῦσιν.

Αὐχέω καὶ Δέρη διαφέρει. Αὐχέω μὲν γὰρ λέγεται τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου· Δέρη δὲ τὸ ἔμπροσθεν, καθ' ὃ ἐστιν ἡ φάρυγξ [30].

Αὖθις καὶ Αὖθι χωρὶς τοῦ σ διαφέρει. τὸ μὲν Αὖθις ἐπὶ τὸ πάλιν, ἢ μὴ ταῦτα· τὸ δ' Αὖθι, αὐτόθι. κακῶς δὲν Καλλίμαχός [31] φησι·

Αὖθι τό δ' ἐνδύοιμι. ἀντὶ τοῦ μὴ ταῦτα.

Αὖθις [32] διαφέρει μὲν τοῦ θ, σημαίνει τὸ πάλιν· διαφέρει δὲ τοῦ τ, τὸ ὕστερον.

Ἄχει χωρὶς τοῦ σ, ἐστὶν ὄνειδος· Ἄχεις δὲ μετὰ τοῦ σ, ἀντὶ τοῦ ἀχειδῶς [33]. Ὅμηρος, Ἄχεις ἀπηλοίησεν· οἷον ἀχειδῶς ἀπέκαψεν.

Βασι-

ν. & *Mauſſac.* Quae in ultima nota leguntur, ἄντικρυς ἢ φανερῶς ab alia manu videntur adjecta.

29 Ὁλοχειρεῖ ἀτιμίᾳ] *Ptol. Aſcal.* §. 116. ὁλοχειρῇ ἀτιμίαν. Vide ad hanc notam *Moſchop.* in Ἀτιμάω. & *Schol. Soph.* ad Aj. v. 1149.

30 Φάρυγξ] MS. vitioſe φάσγγξ. Recte in Schedis *Aſcalon.* qui diligentiſſime hanc obſervationem tranſcripſit. *Thomas M.* Αὐχέω, τὸ ὄπισθεν ἢ τραχήλου· —— Δέρη ἡ, τὸ ἔμπροσθεν. ubi non ſatis adcurate vulgatur.

31 Καλλίμαχος] Fragmentum eſt inter *Bentlejana* CCLXXXVI.

32 Αὖθις] Vulgatam ſequi maluí, quam Vett. Edd. & MS. lectionem: Αὖτις διὰ μὲν τοῦ τ σημαίνει τὸ πάλιν· διὰ δὲ τοῦ θ, τὸ ὕστερον. *Tzetzes* ad *Heſiod.* Ἔργ. v. 157. Τὸ αὖτις φασὶν ἐπὶ μὲν εἰς τέρψιν τίθεται· τὸ δὲ αὖθις ἐπὶ μὲν πάλιν καὶ ἐν δευτέρῳ. ἐγὼ δὲ Ἰωνικῶς μὲν αὖτις φημὶ λέγεται ἐπ' ἀμφοτέρων, ψιλοῦσι γὰρ οἱ Ἴωνες. quocum conſentiunt *Helladius* in Chreſtom. p. 24. & *Corinthius* de Dial. Jon. Τὸ πάλιν αὖτις ἀεὶ λέγουσι, καὶ οὐκ αὖθις. In MS. *Homeri* Cod. memini me αὖτις reperire, ubi editi libri αὖθις praeferunt. Il. A. 425, 513. 522. B. 276. Γ. 36. &c.

33 Ἀχειδῶς] Hanc notam e MS. Ion-

B.

Βασιλεὺς, Κοίρανος [34], καὶ Ἡγεμῶν ἀφαιρεῖ. Βασιλεὺς μὲν γάρ ἐστιν ὁ παρὰθεν ἢ ἀπὸ γένους [35] τὴν ἀρχὴν παραλαβών· Κοίρανος δὲ, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ τοῦ βασιλέως ἔργον ὁπιτελῶν, οἷος ἦν ἀφ' οὗ ὁ μήνιδος ὁ Ἀχιλλεύς.

Ὡς ὄγε κοιρανέων διέπε φρατόν.

Ἡγεμὼν [36] δέ ἐστιν ὁ τάξεως στρατιωτικῆς ἡγούμενος, ὡς ὁ ποιητής φησιν,

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι.

Βάρβαρον καὶ Βαρβαρικὸν ἀφαιρεῖ. Βάρβαρον μὲν γάρ ἐστιν ὄνομα τὸ ἀχ' ἑλληνικὸν· Βαρβαρικὸν δὲ, τὸ τῶν βαρβάρων. Βά-

longe auctiorem edidi; nam in prioribus Edd. legebatur ἀπὸ τοῦ ἀκειβῶς ἀπέχουσιν. intermedia, quae post vocem ἀκειβῶς inserui, universa suppeditavit MS. Ὅμηρος ἄχεϊ (edidi ἄχεις) ἀπηλοίησιν (Il. Δ. v. 522.) εἶον ἀκειβῶς. Lacunam animadvertit *Nunnesius*, & *Homeri* versum excidisse judicavit ad *Phryn.* p. 2. *Hesych.* Ἄχεις ἀπηλοίησιν, παντελῶς ἀπέχουσιν. emendante Cl. *Alberti*.

34 Κοίρανος] Apud *Ptol. Ascal.* §. 52. legebatur Τύραννος. Prius agnoscunt, qui *Amm.* descripserunt, ictus *Herennius Philo*, *Eustath.* ad Od. Σ. p. 659. & *Thomas M.* Versuum *Homeri* prior est in Il. B. 207. alter initium Il. Γ.

35 Ἢ ἀπὸ γένους] Malim ἢ ἄλλως ἀπὸ γένους. ex *Thom. M.*

36 Ἡγεμὼν] Proprie secundum Gramm. *dux itineris*. *Zonaras* in Lex. Ἡγεμὼν, ὁ τὴν ὁδὸν ἡγούμενος Ξενοφῶν· καὶ τὰ Ἡγεμόνια διδασκαλίαι αὐτοῦ. Ex hoc *Zonarae* libro MS. in Biblioth. *Jo. Sambuci* V. C. quae, ad *Xenophontem* spectantia, excerpserat *Leunclavius*, in libro quodam *Vossiano* reperire licet; sed pleraque omnia leguntur apud *Suidam*.

37. Ἄνθρωπος] MS. lectio, ὁ βασιλεὺς ἄξιος τῆς· unde originem traxerit, non difficulter dignosci potest; praesertim cum in prima Edit. *Aldina* vulgatum sit ἄνος. uti plerumque alias in eadem pro ἄνθρωπος. & pro πατὴς ubique πῆς. quae scribendi

Βάραθρος καὶ Βάραθρον διαφέρει. Βάραθρος μὲν γὰρ, ὁ βαράθρου ἄξιος ἄνθρωπος [37]· Βάραθρον δὲ, ὄρυγμά τι Ἀθήνησιν [38], εἰς ὃ τοὺς κακούργους ἐνέβαλλον, ὥσπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς καταδικαζομένους ἔβαλλον εἰς τὴν Κεάδα [39].

Βασιλεῖα καὶ Βασίλεια [40] διαφέρει· τοπικῶς μὲν γὰρ ἡ βασιλέως ἀρχή· τοπικῶς δὲ, ἡ βασιλέως γυνή.

Βάεις μὲν γάρ ἐστιν Αἰγύπτιον πλοῖον, λέγεται δὲ καὶ ἡ μεγάλη οἰκία, ὡς ὑπὸ Φιλίππου [41].

Βάσανος, ἥ τε δοκιμασία, καὶ ἡ τῶν πληγῶν.

Βασκαίνειν δὲ μόνον τὸ φθονεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ συκοφαντεῖν. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου, Ἂν τι δύσκολον συμβῇ, τοῦτο βασκαίνουσιν [42].

Βεβλῆσθαι καὶ Οὐτᾶσθαι διαφέρει. Βεβλῆσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ βολῆς τετρῶσθαι, καὶ ἐπὶ τῶν ἐναντίων· Οὐτᾶσθαι δὲ, τὸ ἐπὶ χειρὸς τετρῶσθαι.

Βιοῦν

bendi compendia pervulgata sunt.

38 Ἀθμόνησιν] Omisit *Thom. M.* In situ finiendo ab aliis dissentit Lexici Rhetor. *Auctor* in Bibl. *Coislin.* p. 491. Βάραθρον, —— Ἀθμόνησι ὃ ὡσὶ ὄρυγμά τι ἐν Κεραίδου δήμῳ τῆς Οἰνηίδος φυλῆς. ubi fortasse Κεραιάδου legendum.

39 Κεάδα] Quando Viri in literis primarii super hujus vocis scriptura diversum sentiunt, vulgatam intactam reliquisse, magis videbatur verecundum. *Leopardus* in *Ammonio* Καιάδαν reponendum censuit XIII. Emend. XIV. *Dukerus* ad *Thucyd.* I. c. CXXXV. p. 87. *propius*, inquit, *ad scripturam vulgatam corrigi poterat* εἰς τὴν Κιάδαν. In Lex. *Coislin.* l. c. habes etiam εἰς τὴν Κιάδα· & Eruditissimi quique hic mirabiliter fluctuant. Καιάδας scribit *Scaliger* Conject. in *Varr.* p. 224. Κίαδας, *Schottus* in Observ. V. c. I. p. 203. Fere omiseram monere, in *Amm.* MS. εἰς τὴν κίαδα legi.

40. Βασιλεία.] *Thomas M.* Βασιλεία· γυνὴ, —— Βασίλισσα ἡ γυνὴ εἰδεὶς τὴν ἀρχαίων εἶπε. Λ *Phrynicho* etiam tanquam Atticum probatur Βασίλεια· ubi notat *Nunnes.* Ad hanc videtur rationem refingendus *Hesychius*: Βασιλὴ, ἡ βασίλεια· Σοφοκλῆς Ἰφιγενείᾳ. In Veteri Glossario MS. offendi *Basilla*, *regina.*

41 Ὑπὸ Φιλίππου] Legendum: εἰς Ποσείδιππον. idoneum huic emendationi *Auctorem* in Animadv. producam. Γὰρ accessit e MS.

42 Βασκαίνουσιν] Apud *Demosth.*

Βιοῦν καὶ Ζῆν διαφέρει. Βιῶν μὲν γὰρ, ὅτι ἀνθρώπων μόνων 43 λέγεται· Ζῆν δὲ, ὅτι ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζώων. ἤδη δέ ποτε καὶ ἐπὶ φυτῶν 44.

Βίος Ζωῆς διαφέρει. Βίος μὲν ἐπὶ τῶν λογικῶν τάσσεται ζώων, τουτέστιν ἀνθρώπων μόνων· Ζωὴ δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων. ὁπτεῦθεν Ἀριστοτέλης τὸν βίον ὠνόμασε θεωρητικὸν, βίος ἐστὶ λογικὴ ζωή. ὁ δὴ ἐπὶ τῶν θηρίων βίον τάσσων ἀκυρολογεῖ 45.

Βιῶναι μὲν ὅτι τὸ ζῆν· Βιοτεύειν 46 δὲ, τὸ πορίζειν τὰ πρὸς τὸν βίον. Βιῶν μὲν φήσομεν ἀνθρώπους· Ζῆν δὲ καὶ τὸ ἄλογον ζῶον.

Βλέπειν καὶ Θεᾶσθαι διαφέρουσιν· Βλέπειν μὲν γὰρ κυρίως, τὸ ὁρᾶν πᾶσιν ὁποσοῖν 47· Θεᾶσθαι δὲ, τὸ ὁρᾶν τῶν τεχνικῶς γινομένων, οἷον πάλλιν, παγκράπον, γεφυρῶν.

Βλέφαρα καὶ Βλεφαρίδες διαφέρουσι. Βλέφαρα μὲν γάρ ἐστιν αὐτὰ τὰ ὑπκλειόμενα δέρματα 48· Βλεφαρίδες δὲ, αἱ τρίχες αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων.

Βό-

p. 340. C. recte legitur βασκανίᾳ, is scilicet, quem συκοφάντην vocaverat: fieri tamen potest, ut βασκανίαν posuerit *Ammonius*. Eundem *Demosth.* locum respicit *Harpocrat.* Βασκανίᾳ, ἀντὶ τοῦ κλοπῇ, καὶ ῥᾳδιουργίᾳ, καὶ συκοφαντίᾳ. Alia addit ex p. 37. B. C. *Thomas M.* in Βασκανία. Quibus plura adjungi, nihil necesse est. *Hesychius*: Βασκανος, ——— ὁ συκοφάντης ὡς παρὰ τοῖς Ῥήτορσιν. In *Amm.* edidi τὸ συκοφαντεῖν· Vett. Edd. sequutus.

43 Μόνων] MS. μόνον· *Thomas M.* in Βιῶν ——— Ζῆν δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ ἄλλων ζώων· tum adfert *Aristotelis* definitionem, quam in sequenti observatione posuit *Ammonius*. Pro ἄλλων *Thomas* forsan ἀλόγων scripserat.

44 Ἐπὶ φυτῶν] Licuit id ipsum *Antipbonti*, e quo hanc φησιν notavit in v. Ἐμβιος *Harpocration*: ἡ συκιδὴ δ' ξύλα ἔμβια φύουσι· ubi vide *Valesium*, & *Gronovium*.

45 Ἀκυρολογεῖ] Itaque etiam *Xenophon* secundum Grammatici nostri placita ἀκυρολογεῖ, quem hoc sensu vocem βίος usurpasse constat. Lex. *Coislin.* Biblioth. p. 481. Βίος ἐπὶ συνεσίας, (L. ἀσίας) Ἡρόδοτος, Μίνανδρος Δημιουργῷ. ——— Βίος ἐπὶ ἀλόγων ζώων. Ξενοφῶν ἀπομνημονεύμασιν.

46 Βιῶναι ——— Βιοτεύειν] Significationis discrimen neque *Hesychius* praetermisit: Βιῶν καὶ Βιοτεύειν. (adde: διαφέρει) Βιῶν μὲν τὸ ἐξάγειν τὸν ζῆν· Βιοτεύειν δὲ τὸ πορίζειν τὰ πρὸς

τὸν

Βό⟨ος καὶ Βόει⟨ος 49 διαφέρ. Βό⟨ος μὲν γὰρ πῶς ἐστιν ἐπὶ ζῶντ⟨ος· Βόει⟨ος δὲ, ὁ τῶ νεκρῶ.

Βύλῃ καὶ Βούλῃ διαφέρ. τὸ Βύλῃ μὲν γὰρ ὀειστικόν ἐστιν, οἷον βύλῃ σχολάσαιμι 50. τὸ Βούλῃ δὲ, διαλλακτικῶς, οἷον βύλῃ πορευσώμεθα.

Βοηθεῖ μὲν ὁ συνών, Ἐπικουρεῖ δὲ ὁ ἔξωθεν εἰς βοήθειαν ἥκων· Συμμαχεῖ δὲ ὁ αὐτόθεν· Ὑπερμαχεῖ δὲ ὁ ἀδυνάτῳ βοηθοῦντι· Ἀμύνῃ δὲ ὁ τιμωρούμεν⟨ος ὑπὲρ τῶ ἀπολωλότ⟨ος 51.

Βουλεῖν καὶ Ἐξαπατᾶν διαφέρ. Βουλεῖν μὲν ἐπὶ τὸ ἐμπλεῖστον ἀεὶ συλλογίζεσθαι· Ἐξαπατᾶν δὲ, τὸ περὶ οὗ 52 πράγματα συναρπάζειν.

Βουλεύσασθαι καὶ Βουλεῦσαι διαφέρ. Βουλεύσασθαι μὲν γάρ ἐστι ταυτὸν τῶ σκέψασθαι· Βουλεῦσαι δὲ, τὸ ἐνθυμηθῆναί τι, καὶ συνταξαι κακόν. οἷον βουλεῦσαι φόνον, ἢ ἱερωσυλίαν.

Βούλεσθαι μὲν ἐπὶ μόνου λεκτέον τῶ λογικῶ· τὸ δὲ Θέλειν, καὶ ἐπὶ ἀλόγου ζώου.

Βλύειν

τὸ βίον. Posteriori usu verbum βιοτεύειν adhibuit *Thucyd.* I. c. XI. priori vero, I. c. XXXI. quo etiam pertinet *Hesych.* Glossa: Βιοτεύειν, τὸ ζῆν· Θουκυδίδης. Quae porro apud *Ammonium* sequuntur: Βίῳ δὲ φέρομαι κ. τ. λ. aliena videntur.

47 Ὀτοτοῦ] Curatius scribes: Ὀτωτοῦ· *Thomas M.* Βλύειν, τὸ ἁπλῶς ῥεῖν.

48 Ἐπιλεύομαι δ.] MS. τὰ ἐπιλυόμενα δύσματα· Vitiose.

49 Βοὸς καὶ Βόειος δ.] Ex *Ammonii* mente repones: Βοὸς πῶς καὶ Βόειος δ. Etymologici M. *Auctor* p. 203. v. 31. Βοὸς πόδα] Οἱ μὲν Ἀττικοὶ ἐπὶ ζῶντ⟨ος λέγουσιν, ἐπὶ δὲ τοῦ τιθνηκότου Βόειον πόδα φασίν. —— καὶ ἐπὶ τῆς διαφορᾶς, βοὸς πῶς, ὁ δὲ ζῶντ⟨ος, Βόει⟨ος δὲ ἐπὶ νεκρῶ. ubi *Ammonii* meminit *Sylburgius.* Quam vana sit haec distinctio, non difficulter ostendi posset.

50 Σχολάσαιμι] Ex Vett. Edd. recepi, a quibus *Steph.* & *Vulc.* recesserant, edendo: σχολάσαί μοι.

51 Ὑπὲρ τῶ ἀπολωλότ⟨ος.] Nulla vix apud nos est dubitatio, quin scripserit *Ammonius*: Ἀμύνῃ δὲ ὁ τιμωρούμεν⟨ος ὑπὲρ τοῦ πεπονθότ⟨ος· quia injuriae sibi illatae vindictam sumit. *Thomas M.* Ἀμύνῃ δὲ, ὁ ὑπὲρ τοῦ πεπονθότ⟨ος κακῶς τῷ δεδρακότι μαχόμεν⟨ος. Reliqua quae ibidem notat, cum *Amm.* etiam comparari poterunt.

52 Περὶ οὗ] Vett. Edd. περὶ οὗ MS. περὶ ἡῦ, Utrumque mendosum est.

Βλύειν καὶ Βρύειν διαφέρει [53]. Βρύειν μὲν γὰρ, ἐπὶ τῶν ἀνθῶν· Βλύειν δὲ ἐπὶ τῶν ἀναβάλλειν.

Βρύχειν καὶ Βρύχειν διαφέρει. Βρύχειν μὲν γὰρ διὰ τοῦ κ, τοῖς ὀδοῦσι· Βρύχειν δὲ διὰ τοῦ χ, ἐπὶ λέοντος τὸ βρύχεσθαι [54].

Βωμὸς, Ἑστία, Ἐσχάρα καὶ Μέγαρον διαφέρουσι. καθὰ καὶ Ἀμμώνιος ὁ Λαμπευτὴς [55] ἐν πρώτῳ περὶ θυσιῶν. Φησὶ γὰρ, Βωμοὶ μὲν γὰρ, οἱ τὰς προβάσεις ἔχοντες· Ἐσχάρα δὲ, ἡ πρὸς τῷ βιωλικῷ [56] γινομένη, ἐστὶ τῆς τάδε πολυετία. τὸ δὲ Μέγαρον, ἡ περιῳκοδομημένη Ἑστία, ἔνθα τὰ μυστικὰ τῆς Δήμητρος. παρὰ δ' Ὁμήρῳ ἡ Ἐσχάρα, ἡ αὐτὴ

53 Βλύειν καὶ Βρύειν δ.] Differentiam observat etiam *Moschop.* verbum Βρύειν, a recentioribus ἐπὶ ὑδάτων πηγαίων usurpari coepisse, observat *Eustathius* ad Il. P. p. 1126. Utrumque verbum usus est pervulgati, & elegantissimis figuris dedit originem.

54 Τὸ βρύχεσθαι.] Neque βρύχειν, neque etiam βρύχεσθαι, sed βρυχᾶσθαι *de leonum fremitu* usurpari, cum aliis monuit *Amm.* in v. Φωνεῖν. ex levi indicio hanc Grammatici notam mutilam esse animadverti; interea, dum quis sive receptam lectionem tueatur, seu e scripto libro meliorem adferat, hac ratione medicinam tentabo: Βρύχειν καὶ Βρύχειν διαφέρει. Βρύχειν μὲν γὰρ διὰ τοῦ κ, τὸ ἐσθίειν· Βρύχειν δὲ διὰ τοῦ χ, τοῖς ὀδοῦσι. ἐπὶ δὲ λέοντος τὸ Βρυχᾶσθαι. Ne quis conjecturam, cui parum tribuo, absurdam dictitet, paucula subjiciam. *Thomas M.* Βρύχειν τὰς ὀδόντας, ἀντὶ τοῦ τρίζειν· malo: τείζειν. Aliquoties verbum βρύχειν in versione Antiqui Foed. Graeca occurrit, a *Luca* etiam usurpatum. *Hesychius* in Βρυσιὰς, Βρύχειν interpretatur τοῖς ὀδοῦσι τείζουσα, ψόφον ἀποτελεῖν. Non ignoro, Βρύκουσα a *Suida* exponi τὰς ὀδοῦλας τείζουσα. (ita MS.) Sed simul etiam novi, *Suidae* errorem non cadere in *Amm.* qui probe perspexerat, Βρύκειν *rodendi* & *erodendo comedendi* potestate pollere. Recte *Schol. Aristoph.* in Lysistr. v. 367. Βρύκουσα reddidit ἐσθίουσα, δάκνουσα. *Diphilus* apud *Athen.* VII. p. 292. C. Βρύκῃ καὶ σαπρᾷ. Philocteta, quem gangraena corrodebat, Βρύκομαι, inquit in *Soph.* Phil. v. 742. ubi libri typis excusi praeferunt Βρύχομαι, prius libro suo adscripserat *Scaliger.* Omnino conferri debet *Barnes.* ad *Eurip.* Cyclop. v. 371. Quanquam notularum modulum fere excessi, non reticenda tamen, quae conjecturae nostrae obmoveri poterit, *Cyrilli* nota in Lex. MS. Βρύχει), μήνει), τῷ ὃ κυρίως ἐπὶ τοῦ λέοντος κάπτει).

55 Λαμψιεὺς] *Maussaco* non displicuit haec scriptura, ad *Harpocr.* in v. Θύλος. displicuit, neque inju-

αὐτὴ καὶ Ἑστία καλεῖται. ὁ δὲ Βωμὸς καὶ τῷ βάσιν σημαίνῃ.

Χρύσειοι δ' ἄρα κῆρες ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν.

ἀντὶ τῆς ἐπὶ βάσεων. καὶ ἡ Ἑστία σημαίνει τὸ οἴκιον.

Ἑστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος.

καὶ Ἀνέστιος, ὁ ἄοικος παρ' Ἡσιόδῳ [58]. καὶ ἡ σωματοειδὴς θεὸς Ἑστία ἐστίν.

Ἥ τε καὶ Δήμητερ, καὶ Ἥρη χρυσοπέδιλος.

ἴδιως

injuria, *Fabricio* Bibl. Gr. L. IV. c. 26. p. 171. Certo constat, Λαμπρὸς scribendum, & mox σφόδρα.

56 Τῷ βωστικῷ] Vett. Edd. βωστικόν. Quae sequuntur primum non videbantur absque scripti Codicis auxilio posse emendari: nunc aliter censeo. Cl. *Dukerus*, cujus ego sententiam, cum super hoc loco, tum super aliis, verecunde rogaveram, nuper admodum me per literas monuit, in lectione, quam habet *Eustathius* ad Od. Z. p. 1564. (ed. *Bas.* p. 265.) sibi videri acquiescendum: Ἐχόμενα δ' ἂν καὶ τὸ βωστικὸν γινόμενον χρῆσιν ἐπὶ γῆς. καὶ ὃ πολυτιλῆ Ἑστίαν. Nihil verius dici potuit. *Eustathii* locus me praeterierat. Caput XI. libri primi Animadvers. nostrarum ante typis erat excusum, quam Cl. *Dukeri* literas acceperam; ejus rei velim lector meminerit. Quae ibi a me sunt producta, nondum tamen repudio; fieri enim potuit, ut ante *Eustathii* aevum quarumdam vocum jacturam fecerit *Ammonius*, a cujus vulgata lectione dedi operam ut ne haec editio recederet.

57 Χρύσειοι] *Hom.* Od. H. v. 102. in sequenti versu, qui est in Od. Ξ. v. 159. Veterum auctoritate motus Ἰσίη vulgavit *Barnesius*.

58 Παρ' Ἡσιόδῳ] Haud facile nisi curiosiori suspicionem vitii hic locus moveret, a cujus tamen recepta lectione non discedendum credidi, quamquam remedium adesset vulneri sanando praesentissimum, & vitii origo clarissimum in modum pateret. Pro Ἑστία ἴσιν. Ἥ scribendum Ἑστία. Ἴσιν· & ad hanc rationem integer locus erit constituendus: Καὶ ἀνίστιος ὁ ἄοικος. Παρ' Ἡσιόδῳ καὶ ἡ σ. θεὸς Ἑστία, Ἴσιν, Δήμητερ, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον.

qui versus est in *Hesiodi* Theogon. 454. Ἀνίστιος non ab *Hesiodo*, sed *Homero* Il. I. v. 63. adhibetur. Notanda vero *Hesiodei* versiculi lectio apud *Eustath.* l. c. Ἴσιν καὶ δήμητερ καὶ θεὸν χρυσοπέδιλον· in vulgatis *Hesiodi* Edd. pro θεὸν extat Ἥρην. & quidem rectius: adjectum χρυσο-

ἰδίως δὲ Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν τετάρτῳ τῶν κατὰ πόλιν [59] βωμοὺς θεῶν φησιν, ἐχάρας δ' ἡρώων· ὡσαύτως δὲ Εὐριπίδης Ἐχάρα ἀντὶ τοῦ βωμῷ κεῖται ἐν Πλειάσιν,

Μηλοσφαγεῖτε [60] δαιμόνων ἐπ' ἐχάραις.

καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ.

Γ.

Γαμήλιος [61] ἡ Ἐπιθαλάμιος διαφέρει· Ἐπιθαλάμιος μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ τῷ θαλάμῳ ἢ γαμουμένης γραφὲν ποίημα· ὁ δὲ Γαμήλιος ἢ θεὸς ἢ ἑορτὴ λέγοιτο. πάσχοιτο [62] δ' ἂν ἡ καὶ ἡ δωρεὰς ἐν γάμῳ διδομένης.

Γεγεννῆσθαι ἐσφῦμθαι τὸ ὡσαύτως γεγενημένον. Γεγονέναι δὲ, τὸ ἀψυχον σῶμα.

Γενέθλια ἡ Γενέσια διαφέρει [63]. ὅτι μὲν γὰρ Γενέθλια ταύτην ὅτι

σίδιλον differentiae videtur dedisse originem.

59 Τῶν κατὰ πόλιν] MS. (e quo ad reliquam notam nihil differentiae enotaverat *Vossius*) lectio, minime contemnenda: τ κατὰ πολύ, conjecturam suggessit, quam in Animadv. exponam.

60 Μηλοσφαγεῖτε] Non potui me continere, quin mutarem vulgatam; Μὴ λοῦ φάγε. in qua emendanda non omnes idem sentiunt. Μηλοσφαγεῖτε emendarunt *Meursius* in Euripide p. 117. ex *Eustathio Berglerus* ad *Alciphr.* II. Ep. 3. p. 239. & *Barnesius* ad *Eurip.* fragm. p. 490. Μηλοσφαγεῖν maluerunt *Vulcanius*, *Scaliger*, & *Valesius*, *Kustero* citatus ad *Aristoph.* Aves v. 1232. Ad Priorum mentem textum emendavi. nam *Berkelii* ad *Steph.* in Βωμεί, & *Cuperi* I. Obs. c. XII. qui receptam lectionem non improbant, nulla potest hac in parte haberi ratio. In eodem hoc *Euripidae* versu ἐχάρας vulgaverat *Vulc.* hujus editionem sequutus *Meursius* vitium non sustulit.

61 Γαμήλιος] Corrige: Γαμήλιος μὲν ἡ Ἐπιθαλάμιος δ' Ἐπιθαλάμιος μὲν γὰρ —— Γαμήλιος ἢ, ὁ ἐπὶ θεοῦ ἑορτή. ex *Eustathio*, qui pristinam hanc scripturam adservavit ad Od. E. p. 232. quocum confer, si lubet, *Herennium*, *Procli* Chrestom. p. 10. & *Schotti* notam. Apud *Poll.* III. 37. γαμήλιον ἄνθρωπον, & κώλημα γαμήλιον IV. 73.

62 Τάσσοιτο δ' ἄν] *Eustathius*: Τάσσοιτο δὲ ἡ λέξις φασὶ καὶ ἐπὶ δοχείας τὸ γάμου διδομένης. Vett. *Ammonii* Edd. καὶ ἡ δοχεῖα ἡ τὸ γάμου διδόμενα.

63 Γενέθλια καὶ Γενέσια δ.] Ut sunt.

ὅπι τ ζώντων, ϗ ὲν ᾗ ἕκας ἡμέρᾳ ἐγενήθη, αὕτη καλεῖται Γενέθλιος ἡμέρα· Γενέσια δὲ ὅπι τ τεθνηκότων, ὲν ᾗ ἕκαστος ἡμέρᾳ τετελεύτηκε. ὁ ὖν λέγων ὅπι τ ζώντων Γενέσια, ἀκυρολογεῖ.

Γέρων [64] ϗ Πρεσβύτης ϗ Πρεσβευτὴς διαφέρει. Ἀλεξίωνδηλοῖ ὲν τῇ ὅπι τομῇ τ Διδύμου συμμίκτων, λέγων ὕπως, ὲκ τ Ἀείστου [65] περὶ ἀνθρώπου γενέσεως ϗ αὐξήσεως ἄχρι γήρως· Βρέφος μὲν γάρ ἐστι τὸ γεννηθὲν νεοθέως· Παιδίον δὲ, τὸ τρεφόμενον ἕως τελείου· Παιδάριον δὲ, τὸ ἤδη τρίτου ἐστίν, ϗ τ λέξεως ἀντεχόμενον· Παιδίσκος δ', ὁ ὲν τῇ ἑβδομάδι ἡλικίᾳ· Παῖς δ' ὁ διὰ τ ἑπτὰ μαθημάτων δυνάμενος ἱέναι· τὸν δ' ἑβδομάδα ταύτης ἡλικίαν, οἱ μὲν Πάλληκα, [66] οἱ δὲ Βάτταλον, οἱ δ' Ἀντίπαιδα, οἱ δὲ Μελλοέφηβον [67] καλοῦσιν. ὁ δὲ μετὰ ταῦτα, Ἔφηβος. ὃν δὲ Κυρήνη τὸν Ἐφήβους Τελαχατίους [68] καλοῦσι· ὲν Κρήτῃ [69] Ἀποδέμους, διὰ

sunt hac obſervatione *Nunneſ.* ad *Phryn.* p. 17. *Meurſius* Graec. Feriat. in Γενέσια. & Cl. *Alberti* Obſerv. ad *Matth.* XV. v. 6. pro ἐκφοίη rectius cum *Meurſ.* ſcribes ἐκφυίη, & in praecedenti *Ammonii* nota praeſtaret etiam γεγονυίαν legi.

64 Γέρων καὶ Π.] Hinc pleraque omnia ſunt deſcripta, tum quae in *Herennio* leguntur, & apud *Aſcalonit.* §. 181. tum quae ſub *Alexionis* nomine vulgavit *Euſtath.* ad Od. O. p. 585. *Euſtathium* transcripſit *Phavor.* in Βρέφος.

65 Ἐκ τ Ἀείστου] In Animadv. hoc nomen emendabo, & nonnulla ex hac obſervatione attingam.

66 Πάλληκα] Vett. Edd. πάλικα legebant: *Phavor.* cum *Euſtath.* πάλλακα. in reliquis exiguam etiam ſcripturae differentiam licet obſervare.

67 Μελλοέφηβον] Ita omnes Edd. praeferunt, ſola *Vulcanii* Edit. excepta, qui Μελλέφηβον vulgavit. quod poſterius reperias apud *Aſcal. Euſtath.* & *Phavorin.*

68 Τελαχατίους] Ill. *Scaliger*, cui ſine dubio nominis ratio conſtitit, ea ratione, qua hic edidi, vulgatam emendabat, quae in pleriſque extat Edd. Τελαπάτους. Id certe inconſiderate *Ammonio* videbatur obtruſum; nam in prima *Ald.* Ed., ſecunda, & aliis legebatur Τριαχαταίους· haud aliter in MS. *Heſychius.* Τριαχάτιοι, οἱ ἔφηβοι. Quod apud *Euſtathium* etiam legas τριακάδους, mendoſum eſt, & ad eandem legem mutandum.

69 Ἐν Κρήτῃ] MS. ὲν ᾧ Κρήτῃ: quod ſane potuiſſet in textum recipi. *Cretenſem* gloſſam infra etiam illu-

διὰ τὸ μηδέπω τ̃ κοινῶν δεήμων μετέχειν· ὁ δὲ μὴ πάντα, Μειράκιον, εἶτα Μείραξ, εἶτα Νεανίσκος, εἶτα Νεανίας, εἶτα Ἀνὴρ μέσος, εἶτα Πρεσβυτικώς, (ὃν καὶ Ὠμογέροντα καλοῦσιν) εἶτα Γέρων, εἶτα Πρεσβύτης, εἶτα Ἑσχατόγηρως 70.

Γελοῖον δ' καὶ Εὐτράπελον διαφέρει. Γελοῖον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ διαχύσει τ̃ ἀκροατῶν χωρὶς πόνου ὕβρεως· Εὐτράπελον δὲ, τὸ μὴ σεμνότυφον καιρίως λεγόμενον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εὖ τρέπειν τ̃ λόγον.

Γέλοιος καὶ Γελοῖος διαφέρει. Γέλοιος μέν, ὁ καταγέλαστος· Γελοῖος δὲ, ὁ γελωτοποιός.

Γῆμαι τοῦ Γήμασθαι διαφέρει. ὅτι Γαμεῖ μὲν ὁ ἀνήρ· Γαμεῖται δὲ ἡ γυνή. καὶ Ὅμηρος 73 ἐπὶ διαφορᾶν τετήρηκεν αὐτῶν, ὅτι τοῦ Γήμασθαι εἰπών,

Γήμαμεν ὦ υἱέ· ὁ δ' ὃν πατέρ' ἐξεναρίξας,

Γῆ-

illustrabo. *Eustathius*, postquam posuerat: διὰ τὸ μήπω τ̃ κοινῶν ἐδεήμων μετέχειν· subjungit sequentia: Ἀχαιοὶ ἢ κόραι. Θρᾷκες ἀγέναιοι· ἀσαύτως καὶ Ἀττικοί. quae leviter transponi debent.

70 Ἑκατόγηρως] Mendose in MS. & in Vett. etiam Edd. ἑκαῖος ἥρως legebatur. subdit *Eustath.* ταῦτα ὁ Ἀλιξίων.

71 Γελοῖον καὶ Ε.] Eadem infra suo loco reperies in v. Σκῶμμα. quod hic legantur, illi tribuendum censeo, qui κατὰ στοιχεῖον *Ammonii* Lexicon primus secundum alphabeti ordinem disposuit.

72 Γέλοιον καὶ Γελοῖον δ.] Ordinem invertit *Thomas M.* in Γελοῖον, quocum faciunt *Suidas* & *Auctor* Lex. *Coislin.* p. 470. nisi quod hic scribit: ὀξυβόλως ἢ ὁ γελοβοποιός. uti etiam *Philoponus* apud *Eustath.* ad Il. M. p. 867. Quo modo scripserit Nostter, tanti hercle non est cognovisse. Est, qui vulgatam *Ammonii* sequitur: Γέλοιος, *ridiculus*. Γελοῖος, *qui risum movet*.

73 Ὅμηρος] Od. Λ. v. 272. ubi pro ἥν vulgatur ἧς. Differentiam notant etiam *Thomas M.* in Γῆμαι. *Hesych.* in Γαμησείων. & *Auctor* Lex. MS. in Bibl. *Coisl.* p. 482.

74 Θάλαμος] Pro vulgata θαλάμοις, *Scaligeri* recepi emendationem; quam ad libri oram posuerat. Eo modo emendatum *Anacreontis* versum praeter *Scaliger.* in Catalect. p. 226. produxit *Th. Stanle-*

jus.

Γῆμε·

χ᾽ Ἀναιρέων ἀμασύρων πνὰ ὅτι θηλύτητι,

Καὶ θάλαμ@ 74 ὀν ὦ χεῖν@
Οὐκ ἔγημεν, ἀλλ᾽ ἐγήματο.

χ᾽ Αἰσχύλ@ ὀν Ἀμυμώνῃ·

Σοὶ μὲ 75 γαμεῖας μόρσιμον, γαμεῖν δὲ μή.

Γῆρας μὲν ἔστιν ἡ τελευταία ἡλικία· Γήρασις δὲ, ἡ ἐπ᾽ αὐτῷ πάρυσις· μήποτε ἂν ταύτη 76 χ᾽ γηρᾶν τοῦ γηράσκειν ἀμαφέρῃ.

Γεάμμα Στοιχεῖον ἀμαφέρῃ 77. Στοιχεῖον μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐκφώνησις, χ᾽ ὁ φθόγγ@· ὃ τὸ Γεάμμα ἐστὶ σημεῖον ἢ τύπ@ ἢ σχῆμα. ὡς ὀν τῷ Δ. Ο. τείγωνον μὲν γάρ ἐστι τὸ Δ. τροχοειδὲς δὲ τὸ Ο. τὸ δὲ στοιχεῖον, τὸ ὁλόκληρον, οἷον, ἄλφα, βῆτα 78, χ᾽ τὰ λοιπά. τὰ δὲ στοιχεῖα 79 κατα-

jus in *Aeſch.* fragm. p. 853. quocum in binos verſus *Lyrici* verba ſeparavi: metri curam geſſit *Barneſ.* in *Anacreont.* §. 78. p. 215.

75 Σοὶ μὲ] Vett. Edd. στοὶ μὲ γὰρ γαμ. Vitioſe.

76 Ταύτῃ] Magis adcurate ſcribes: μήποτε ἂν ταύτῃ χὴ γηρᾶν τὸ γ. ἀμαφέρῃ; ſimiliter in v. Ης. ἀμαφέρῃ ὃ τὰ ῥήματα τῇδε.

77 Γεάμμα Στοιχεῖον ἀμαφέρῃ.] In *Mauſſaco* Criticum quaero, qui univerſam hanc notam cum omnibus mendis, quibus eſt oppleta, diſſertat. Criticae inſeruit p. 382. Fortaſſis etiam cum *Mauſſaco* coecutiremus, ſi non hujus loci curam ſuſcepiſſet Vir Summus *H. Valeſius*, cum ad *Harpocr.* tum adcuratiſſimam ad *Sozomen.* Hiſt. Eccleſ. L. VI. c. XXV. p. 270. ad cujus mentem locum perdifficilem ſanare non dubitavi; neque enim talia a MS. videbantur expectanda. Vulgata omnium edd. ſcriptura haec erat: Στοιχεῖον μὲν γάρ ἐστιν αὕτη ἡ ἐκφώνησις, χ᾽ ὁ φθόγ@· ὃ τὸ γεάμμα σημεῖον ἢ τύπ@, σχῆμα. οἷς ὀν τῷ, τείγωνον μὲν γάρ ἐστι τὸ Δ. τροχοειδὲς ὃ τὸ Ο. τύπ@. τὸ ὃ στοιχεῖον τ. ὁ.

78 Οἷον, ἄλφα, βῆτα] Ita Priorum Editt. ſcripturam οἷον A. B. eodem in loco emendavit *Valeſius*, & *Amm.* locutionem a *Mauſſaco* non intellectam ad *Harp.* v. Ἀγυιᾶς *Valeſius* in not. *Mauſſ.* p. 84. explicuit.

79 Τὰ ὃ στοιχεῖα] Ut haec nota prodiret emendatiſſima, vocuſas

καταχρηστικῶς γράμματα· ἢ τὰ συγγράμματα [80] ἐκάλουν οἱ παλαιοί, γράμματα. Καλλίμαχός που φησί:

Γράμματα δ' οὐχ εἵλιοσαν [81] ἀπόκρυφα.

τοῦτ' ἐπὶ τὰ συγγράμματα. ἢ πάλιν,

——— ——— ——— Πλάτωνος

Ἐν τῷ σεῖ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμην.

ἢ ἐν τῇ σωνηθείᾳ πολλὰ φαμὲν εἰδέναι γράμματα τόνδε. ἢ γὰρ τὰ εἴκοσι τέσσαρα, ἀλλὰ τὰ τῶν πολλῶν ἔμπειρον γραμμάτων.

Γυμναθλῶν ἢ Γυμνᾶδος [82] διαφέρει. Γυμναθλῶν μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑφ' ἑτέρου· Γυμνᾶδος δέ, τὸ ὑφ' ἑαυτοῦ.

Γυμνασία μὲν λέγεται ἡ τῶν γεγυμνασμένων ἄσκησις· Ἄσκησις δέ, ἡ τῶν λεγόντων ἢ σκεπτικῶν.

A.

τὰ ἢ textui inserui, & a praecedentibus sejunxi. Olim edebatur: καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα κ. γ.

80 Συγγράμματα] Editiones priores inepte praeferebant γράμματα, & paulo post τοῦτ' ἐστὶ τὰ γράμματα. Quorum loco bis συγγράμματα substitui, ad mentem *Bentlei* ad *Callim.* fragm. p. 397. *Fabricii* Biblioth. Gr. L. I. c. IV. §. 4. & *Scaligeri* ad oram libri sui. non aliter extat in *Etymol.* p. 240. v. 49. In MS. collatione sequentia posuerat *Is. Vossius*: *Legendum est quamvis non consentiente MS.* Καὶ τὰ συγγράμματα ι. ο. π. γ. Κ. π. φ. Γράμματα οὐχ εἵλιοσαν ἀ. τοῦτ' ἐστὶ συγγράμματα. *Vide supra excerpta nostra ex Choeroboſco Grammatico.*" Haec & alia ex MSS. *Vossianis* in Animadv. legi poterunt.

81 Οὐχ εἵλιοσαν] Edd. *Amm.* habebant οὐ σὺν εἵλιοσαν· Ill. *Bentl.* in *Callim.* fragm. CCXLII. vulgavit, οὐχ εἵλιοσαν· malui εἵλιοσαν, quia, quod in *Etymologo* legebatur οὐ σὺν εἵλιοσαν· scriptus liber praeferebat: οὐχ εἵλιοσαν. In Ed. *Amm.* *Curionis Valentini* εἵλησαν extabat. In sequenti *Callimachi* versu omnes ante *Steph.* editiones vitiose habebant: Πλάτωνος ἐν τῷ σεῖ ψυχῆς· quod data opera a sciolo videtur profectum. In fine hujus notae legendum τῶν πολλῶν ἐμπειρον συγγραμμάτων.

82 Γυμνᾶδος] Malim Γυμνάσιος

cx

Δ.

Δαμάλης [83] ὁ δάμαλις διαφέρ. Δαμάλης μὲ γὰρ, ὁ ἄρρην μόσχος. Δάμαλις δὲ, ἡ θήλεια. Μόσχος δὲ, κοινῶς ἐπ' ἀμφοτέρων.

Δαὶ [84] σύνδεσμος ἐρωτηματικὸς, ἐκτεταμένως,

——— τίς δαὶ ὅμιλος,

καὶ,

Πῶς δαὶ τ' ἄλλων Τρώων.

ὁ δὲ συμπλεκτικὸς Δὲ, συνεσταλμένως.

Δεσπότης ὁ Κύριος διαφέρ. Δεσπότης μὲν γὰρ, ὁ τῶν ἐγχωρίων, ὁ κύριος [85]. Κύριος δὲ, ὁ πατὴρ ὑμῶν, ὁ αὐτός τις ἑαυτοῦ.

Δέος ὁ Φόβος διαφέρ. Δέος μὲν γάρ ἐστι πολυχρόνιος κακοῦ ὑπόνοια· Φόβος δὲ, ἡ παραυτίκα πτόησις.

διό-

ex *Ascalon.* §. 119.

83 Δαμάλης] Nusquam, ut puto, ὁ δαμάλης reperitur, neque id hic etiam locum inveniet, si mecum scribendum judices: Δάμαλις Δαμάλης διαφέρ. Δάμαλις μὲν γὰρ, ὁ ἄρρην μόσχος· Δαμάλη δὲ, ἡ θήλεια. Μόσχος δὲ, κοινῶς ἐπ' ἀμφοτέρων. Quod in prioribus erat Edd. ἀμφότερα ad *Vulcanii* ductum mutavi. Dum hujuscemodi loca emendo, Grammatici tantum mentem eruere satago.

84 Δαὶ] Pleraeque Edd. Δ. σ. ἐρωτηματικὸν ἐκτεταμένως· Vett. Δ. σ. ἐρωτηματικὸς (sive etiam ἐρωτηματικῶς) ἐκτεταμένως: Inprimis vero observanda sunt *Homeri* loca, Od. A. v. 225. & Il. K. v. 408. in quorum primo vulgatur: Τίς δαὶ, τίς δ' ὅμιλος ἔβη ἐπιλεύσσων; & in altero: Πῶς δ' αἰ δὴ τ' ἄλλων Τρώων φυλακήτε καὶ ὄυναί; *Ammonius* utrobique legit Δαί, sequutus *Aristarchum*, cujus in haec loca crisin ex *Apoll. Dyscolo* post *Berglerum* memorat etiam ad utrumque locum *Josua Barnesius*. *Aristarchi* lectionem vulgo etiam fuisse in *Homero* receptam, cum aliunde disci potest, tum ex *Hesychio*: Δαί, συνδέσμου ἔστω τὸ Δὶ συμπλεκτικὸν ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ paulo aliter editur.

85 Καὶ κύριος] Delendum videtur καὶ, & legendum: ὁ τῶν ἐγχωρίων κύριος· Κύριος δὲ, nolit autem mi-

διόπερ Ἡσίοδος [86] ἐν τῇ πεμπτῃ, Ἡμέας ἔχει φόβος τε καὶ δέος.

Δήμιος καὶ Δημόκοινος [87] διαφέρει. Δήμιος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἀναιρῶν τὰς κατακλίσεις. Δημόκοινος δὲ, ὁ βασανίζων.

Δήμητες καὶ Δάματες διαφέρει κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς, φησὶ Τρύφων. Δήμητες μέν, φησὶν, ἐστὶν ὅτι τοῦ θεοῦ· Δάματερ δὲ, ὅτι θαυμασμοῦ.

Δῆμος καὶ Δημὸς διαφέρει [88]. Δῆμος μὲν βαρυτόνως, τὸ πλῆθος τῆς πόλεως· Δημὸς δὲ ὀξυτόνως, τὸ λίπος.

Δίσκος καὶ Σόλος διαφέρει. Δίσκος μὲν γάρ ἐστι λίθος τετρημμένος [89], ὡς φησι Τρύφων ἐν πέμπτῳ περὶ ἑλληνισμοῦ· Σόλος δὲ, τὸ χαλκοῦν ὁλοσφύριον [90]. Ὅμηρος,

—— σόλον [91] αὐτοχόωνον,

καὶ ἐν ἄλλοις,

—— λάβε δίσκον.

εἶτ'

mirari vocem, quam a priori discernit, κύελος, in expositione usurpari. Sic solent Magistri. *Ammonio* in v. Γυμνασία, junge *Ptol. Ascal.* §. 43. cujus verba infra ad *Amm.* in Κύελος producam.

86 Ἡσίοδος] L. IV. cap. cxv. Prorsus, ne alios nunc nominem, ad Grammatici mentem *Heliod.* II. p. 78. διὰ τῶν παρόντων φόβων. In Vett. Edd. legebatur: φόβος ἢ περιστάσεις πάσης, & in aliis πλάσης.

87 Δήμιος καὶ Δ.] Vid. *Poll.* VIII. 71. & *Commentatores*, quibus adde *Mauss.* ad *Harpocr.* in Δημόκοινος. *Herodianus* in fragm. *Phrynich.* subjecto: Δημόκοινος —— ὁ τριβλῶν καὶ βασανίζων· Δήμιος ἢ ὁ ἐπάγων τὴν ἐπὶ θανάτῳ.

88 Δῆμος καὶ Δημὸς δ.] *Etymologus* MS. Δῆμος παρὰ τὸ δεδημωμένος ὁ σωδιδιμμένος ὄχλος· Δημὸς ὁ, τὸ λίπος, ὀξυτόνως. τὸ μὲν γὰρ γένος παρὰ τὸ δίειν κ. τ. λ. *Hesychium* in v. Δημὸς tentat alicubi *Heraldus*. *Idem* ex *Hom.* Δίπλακα δημὸν exponit διπλῆν λίπος. In *Schol. Apoll. Rhod.* ad I. v. 434. δημῷ, τῷ ἐπίπλῳ συνειλῆσαι τὰ ἱερεῖα, ἵνα δίκαιοι ὦσι. emendatius legendum δὴ συνειλῆσαι.

89 Λίθος τετρημμένος] Id. *Cyrillo* restituendum, in cujus Lex. scriptum legitur: Δίσκος, λίθος τετρημμένος.

90 Ὁλοσφύριον] *Barnesius*, qui *Ammonii* notam adduxit ad *Hom.* Il. B. v. 774. festinanter posuit αὐτοσφύριον.

91 Σόλον αὐτ.] Il. Ψ. v. 828. & in Od. Θ. v. 186. λάβε δίσκον. v. 190.

ἄτ' ὀπφέρῃ,
Βόμβησιν δὲ λίθος.

καὶ Πίνδαρος [92],
Λιθίνας πολ' ἀνὰ δίσκοισι.

Δικαστὴς καὶ Διαιτητὴς διαφέρει. Δικαστὴς μὲν γάρ ἐστιν ὁ κατὰ νόμον αἱρεθεὶς κριτής. Διαιτητὴς δέ, ὁ κατὰ συμφωνίαν αἱρεθεὶς, συμβιβάσεως χάριν. Μένανδρος ἐν Παιδίῳ [93],
Εἴ τις δικαστὴς, ἢ διαιτητὴς θεῶν.

Διέφθαρται καὶ Διέφθορε διαφέρουσι [94]. Διέφθαρται μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρου, Διέφθορε δ' ἑτέρων. Ἀριστοφάνης Κώκαις [95],
Διέφθορας τὸ ὄρχον ἡμῶν.
Μένανδρος Ἀδελφοῖς,
Εἰ δ' ἔστι [96] τὸ χόρτῳ διεφθαρώς.

Ὅμοι-

190. Βόμβησιν ὁ λίθος Vett. *Amm.* Edd. αὐτοχόοτον.

92 Πίνδαρος] Utra lectio melior sit loci *Pindarici* ex Isthmion. Od. I. v. 34. vulgata, an *Ammoniana*, in Animadv. dispiciam. Vett. *Amm.* Edd. ἀναδίσκοις praeferunt.

93 M. ἐν Παιδίῳ] Fabulae *Menandreae* nomen insignis obscuraverat corruptela, cui scriptus Codex medelam attulit; e MS. *Vossius* enotarat ἐν παίδῳ. inde sponte nascebatur, ἐν Παιδίῳ. quod in textu etiam reposui, remota priorum editionum lectione ἐν πίμπλῳ· quae, quantumvis manifesto corrupta, suos tamen nacta fuit patronos; his audacior *Menandri* fragm. *Editor*, *absurde*, inquit p. 145. *nomen fabulae effertur* ἐν πίμπλῳ, *in quinto. Itaque ad* Δηχαταλίπλω *retulimus.* Quae ratiocinatio satis est jocosa.

94 Διέφθαρται καὶ Διέφθορε δ.] Qui post *Nunnes.* ad *Phrynich.* Cl. *Graevium* legerit ad *Lucian.* Solocc. T. II. p. 733. & 734. nihil habebit causae, quod plura requirat.

95 Κώκαις] Non satis tuto cum *Gul. Coddaeo* ad *Aristoph.* fragm. reponi poterit ἐν ὄρκοις. nam plurimos Noster versavit libros, quorum ne nomen quidem apud alios offendas.

96 Εἰ δ' ἔστι] Hic vocem desiderare, animadvertit *Jos. Scaliger*, qui suspicionis indicem . . . . in libro suo posuerat. Quodnam vocabulum exciderit, cum aut hic notari posset, aut animadversionibus servari, posterius malo.

Ὅμηρος, [97]

—— φρένας ἠλεὲ λέφθορας;

λεφθάρης τὰς σαυτοῦ φρένας.

Διαβόητος καὶ Ἐπιβόητος [98] διαφέρει. Διαβόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμένος· Ἐπιβόητος δ', ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην. Ἀνακρέων [99] δὲ δευτέρῳ,

—— καί μ' ὀπίσσω
Κατὰ γείτονας ποιήσεις.

τοῦτον δ' ἔνιοι τῶν ποιητῶν ὀπίοπατον [1] καλοῦσιν.

Διαβόητος Περιβόητος [2] διαφέρει. Διαβόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ πολυθρύλλητος· Περιβόητος δὲ, ὁ ἐπὶ κακίᾳ. καὶ Περιβόητον πᾶσιν ἀνθρώποις αὐτὸν ᾠδάνδωσιν ὁ [3] ἀκρατής· καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον.

Ἤπλων ἑαυτὸν πορνιδίῳ τελεσθλίῳ
Ἑαυτὸν ὅπως ᾠδάνδωκεν.

Διπλοῦν καὶ Διπλάσιον διαφέρει. Διπλοῦν μὲν γάρ ἐστι

χ'

97 Ὅμηρος] Il. O. v. 128. ubi *Amm.* citat *Barnesius. Euripid.* Hippol. v. 1014. εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθειρε. quem locum adnotavi, quia congruit cum *Homeri*.

98 Διαβόητος καὶ Ἐπιβ.] *Ammonium* sequitur *Eustath.* ad Od. T. p. 683. Ab utroque dissentit *Thomas M.*

99 Ἀνακρέων δὲ δ.] *Aldus* e MS. suo vulgaverat: Ἀνακρέων δὲ β. *Anacreontis* carmina in libros fuerunt distributa. Hosce versiculos ad mentem *Barnesii* constitui §. 77. v. 1104. neque tamen a recepta *Amm.* lectione recessi, nisi quod ἰπιδώσω posui pro ἰπιδώσῃς. sic *Evenus* ἀφείδωσι πτόλιν, Anth. I. c. LXX. ep. 1. Ἀμφιδώτης ex *Ionis* Teucro *Hesych.* interpretatur ἀφειδήτης. emendante *Bentl.* viro Ill. in epist. ad *Mill.* p. 55.

1 Ὀπίοπατον] Sequentia monuit ad hanc vocem *Vulcanius*: *Lege* ὀπίσοπαθον; *ut* ὀπίσθιον. *atque ita malim legere apud Hesychium, quam* ὀπίοπαθον, *quod ille interpretatur* ὀπισημαντῆρ. Vide Animadvers. ad seq. *Amm.* notam.

2 Διαβόητος Περι.] *De* Διαβόητος

&

χτ' μέγιθος. Διπλάσιον δὲ, χτ' ἀριθμόν. ὡς διπλάσιον καὶ τριπλάσιον. οἷον διπλάσια ζητήματα ἔχει. ὅτι δὲ τῶν διπλασιόνων τὸ διπλοῦν. ὥσπερ ὅτι τῶν πλυνομένων ἱματίων, διπλοῦν τὸ ἱμάτιον, οὐχὶ διπλάσιον.

Διχότομος καὶ Διχοτόμος διαφέρει. Διχότομος μέν, ὁ εἰς δύο διηρημένος. Διχοτόμος δὲ, ὁ εἰς δύο ἀφιεῖς.

Διήγησις καὶ Διήγημα διαφέρει. Διήγησις μὲν γὰρ καὶ ποίησίς ἐστιν ἡ ἐν μέτρῳ τὸ τέλειον ἔχουσα. Διήγημα δὲ, καὶ ποίημα τὸ βραχύτερον.

Διδάξω καὶ Διδάξομαι διαφέρει. Διδάξω μὲν γὰρ, δι' ἑαυτοῦ. Διδάξομαι δὲ, δι' ἑτέρου. ὡς Οἰκοδομήσει μὲν δι' ἑαυτοῦ. Οἰκοδομήσασθαι δὲ, δι' ἑτέρου.

Διφθέρα καὶ Μηλωτὴ διαφέρει. Διφθέρα μὲν γὰρ, αἰγῶν. Μηλωτὴ δὲ, προβάτων.

Διορθοῦν καὶ Ἐπανορθοῦν διαφέρει. Διορθοῦν μὲν γὰρ, καὶ ὅτι δοράτων, καὶ ὅτι ὀβελίσκων, καὶ ὅτι λόγων. Ἐπανορθοῦν δὲ, ἐπὶ μόνων λόγων.

Δια-

& δελίνιος non idem ſcribunt *Ammonius* & *Thomas Magiſter*. Sed certum eſt ea in utramque partem dici. verba ſunt Cl. *Dukeri* ad *Thucyd.* VI. c. XVI. p. 387.

3 Παραδίδωσιν ὁ] Deſunt ab Edd. *Venetis*, *Baſil.* 1525. *Pariſ.* 1530. addita demum in Edd. *Tuſani*, *Steph.* & *Vulc.* qua auctoritate, viderint, ſi qui hujus loci curam aliquando ſint ſuſcepturi. E MS. ſuo *Aldus* ediderat: ἄλλοις αὐτὸν ἀκριβῶς.

4 Πτυσσομένων] Vett. Edd. legunt στυσσομένων. Ad differentiam conferri poterunt *Thom. M.* & *Aſcalon.* §. 22.

5 Διήγησις καὶ Διήγημα] *Thomas M.* Διήγησις, ἤλον τὸ σύγγραμμα, οἷον ἡ Ἰλιὰς, ἢ ἡ Ὀδύσσεια. Διήγημα δὲ, μέρος τι, οἷον ἡ Ἕκτορος καὶ Αἰνείου μονομαχία. ὥσπερ καὶ ποίησις καὶ ποίημα. Diſcrimen inter *Poëſin* & *Poëma* tradidit etiam *Nonius Marcellus*, de differ. Verb. p. 428. Pro βραχύτερον in *Amm.* MS. habebat βαρύ.

6 Οἰκοδομήσει] Vett. Edd. οἰκοδομήσω.

7 Διορθοῦν] Confer etiam *Thom. M.*

Διαπολιτεύεσθαι καὶ Ἀντιπολιτεύεσθαι διαφέρει. Διαπολιτεύεσθαι μὲν γάρ, λέγουσι τοὺς ἐν τῇ αὐτῆς [8] πόλεως· Ἀντιπολιτεύεσθαι δέ, τοὺς ἐξ ἑτέρας δι' ἑτέρας [9] ἀντιδιατεινομένους ἀλλήλοις. Θεόπομπος δέ, καὶ τοὺς ἐν μιᾷ πόλει φιλοτιμουμένους πρὸς ἀλλήλους, Ἀντιπολιτεύεσθαι ἔφη.

Διδάσκαλος καὶ Ἐπιστάτης διαφέρει. Διδάσκαλος μὲν γάρ ἐστι λόγων· Ἐπιστάτης δ' ἔργων [10].

Διαλέγεται μὲν ὁ διδοὺς λόγον καὶ λαμβάνων· Λαλεῖ δέ, ὁ μὴ σπουδαιολογούμενος [11]. Λέγει δὲ καὶ ὁ ἐπὶ διέξοδον ἐπεξιὼν πράγματος. Φάσκει δὲ ὁ βραχυλόγος.

Δίκη, ἥ τε κρίσις, καὶ ἡ τιμωρία, καὶ τὸ δίκαιον.

Δοάσατο [12] τοῦ Δοιάσατο διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Δοάσατο, σημαίνει τὸ ἔδοξε· τὸ δὲ Δοιάσατο, ἀντὶ τοῦ ἐδίψησε.

Δῆ-

8 Αὐτῆς] Voculam αὐτῆς, quae in Edd. omnibus deerat, ex ſchedis *Pſal. Aſcal.* §. 188. non dubitanter *Ammonio* reſtitui; eamque excidiſſe, *Henrico* etiam *Stephano*, ut puto, non latuit, quem vide in Theſ. Gr. T. III. p. 478. A. adde *Harpocr. Gronovii* in v. Διαγράψαι, &c. qui *Ammonii* nota uſus fuit, *Caſaubonum* ad *Polyaen.* I. c. XXI. §. 3. citatum Cl. *Dukera* ad *Thucyd.* Schol. p. 586.

9 Δι' ἑτέρας] Haec etiam bina vocabula ex *Ammonio* male exciderant, quae, commode a MS. ſuppeditata, in textum retuli. Sed propter illa Δι' ἑτέρας in eam facile ſuſpicionem incido, verbum Ἀντιπολιτεύεσθαι a priſtina ſcriptura leviter a librariis diſtortum. Subjiciam pulcrum *Ariſtonymi* locum ex *Stob.* Tit. XXXVIII. p. 224. ὁ φθόνος ὥσπερ φαῦλος δημαγωγὸς ταῖς κακαῖς ἀντιπολιτεύεται πράξεσιν. Verum nec huic loco, neque etiam aliis ullo modo *Ammonii* convenit expoſitio. Itaque vero videtur ſimile, Grammaticum ſcripſiſſe Ἀντιδιαπολιτεύεσθαι, quo adjecta explicatio manifeſto ducit: τοὺς ἐξ ἑτέρας δι' ἑτέρας ἀντιδιατεινομένους ἀλλήλοις. Deinde eandem formam agnovit *Heſychius*: Ἀντιδιαιτᾶται, ἀντιδιάκειται. *Poll.* VI. 118. In *Philoxeni* Gloſſ. *Compenſat.* ἀντιδιαλογίζεται. *Poll.* VII. 172. Διαπαλαίει, ἀντιδιαπαλαίει. quod poſtremum habes apud *Aeſchin.* contra Cteſiph. p. 278. B. *Heſychio* etiam reſtituendum: Ἀντιδιαπαλαίειν, ἀντιμηχανᾶσθαι. *Aeſchinis* loco jam uſus eſt *Budaeus* Comm. L. Gr. p. 767.

10

Δῦλοι καὶ Οἰκέται ἀφαφέρουσι. Δῦλοι μὲ γὰρ εἰσι καὶ οἱ τῶν ἡδονῶν, καὶ πάντες οἱ ὑποτεταγμένοι ὑπὸ βασιλέα [13]. Οἰκέται δὲ, δεσποτῶν.

Δόξα καὶ Κλέος ἀφαφέρει. Δόξα μὲν ἐστιν ὁ φόβος τῶν πολλῶν ἔπαινος. Κλέος δὲ, ὁ φόβος τῶν σωφρόνων.

Δυνάμις καὶ Ἰσχὺς ἀφαφέρει, ὡς φησι Πλάτων [14] ὁ Πρωταγόρας. ἐν γὰρ ταυτόν ἐστι δυνάμις τε καὶ ἰσχύς [15]. ἡ μὲν γὰρ Δυνάμις καὶ ἀπὸ ἐπιστήμης γίνεται καὶ μανίας καὶ θυμοῦ· ἡ δὲ Ἰσχὺς ἀπὸ φύσεως καὶ διατροφίας τῶν σωμάτων.

Δυσπειθὴς καὶ Ἀπειθὴς ἀφαφέρει. Δύσπειθὴς μὲν ἐστιν, ὃς δυσχερῶς προσδέχεται τὸν πρὸς λόγον· Ἀπειθὴς δὲ, ὃς ἀπολύεται, καὶ οὐκ οἶός τέ ἐστι πείθεσθαι.

Δῶμα καὶ Δωμάτιον ἀφαφέρει. Δῶμα μὲν γὰρ, κοινῶς τὸ οἰκοδό-

10 Ἐπιστάτης δ' ἴσχυεν] *Archippi* in Piscibus προσῳμάτων ἐπιστάτας dixit, teste *Harpocr.* in Παλιναίρεσις. *Soph.* Aj. v. 27. Ποιμνίων ἐπιστάτας. & in El. v. 707. ἁρμάτων ἐποχάς. Conf. *Grotius* ad *Luc.* Evang. V. v. 5. & *Thomam* in Διδάσκαλος.

11 Σπαδαρολογάμβου] Ita MS. & Edd. *Aldinae.* reliquae σπαδᾶρον λιγόμβου· priorum lectionem recepi.

12 Δοάσασθ] Pluscula ad hanc notam vide in Animadv.

13 Ὑπὸ βασιλέα] Malim legi ὑπὸ βασιλέως· Οἰκέται δ', διαφόλων. *Thomas M.* conf. &, qui aliud discrimen adnotavit, *Chrysippus*, apud *Schol. Theocr.* ad Idyll. V. v. 5. & apud *Athen.* VI. p. 267. B.

14 Πλάτων] Quinimo Sophista, cujus importunam in vocabulis secernendis diligentiam ridet *Plato* in Protagora Edit. *Valder.* p. 298.

15 Δυνάμις τε καὶ ἰσχύς.] Haec scriptura *Vulcanio* debetur; quam mutare etiam nolui, licet priores Edd. omnes legerent δυνάμεί τε καὶ ἰσχύϊ· neque aliter scripserit *Ammonius*: verum, illa lectione recepta, integer locus, ex illo, quem dicebam *Platonis*, erat resingendus, apud quem hac ratione loquitur Protagoras: ἐν γὰρ ταυτόν εἶναι (φημὶ) δύναμίν τε καὶ ἰσχύν. ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀπὸ ἐπιστήμης γίγνεσθαι τὴν δύναμιν, καὶ ἀπὸ μανίας γε καὶ ἀπὸ θυμοῦ. ἰσχὺν δ' ἀπὸ φύσεως καὶ διατροφίας τῶν σωμάτων. Quem locum produxi, ut cum *Amm.* posset comparari, & hoc quoque indicio constaret, qua ratione Veterum loca a correctoribus soleant depravari. Nostro

δόμημα· Δωμάτιον δὲ [16], θάλαμος.
Δωροδοκία, ἡ τοῦ δόντος τὴν δώρων καὶ ἡ λῆψις.

E.

Ἔσχεισαν καὶ Ἐναλεῖψαν [17] διαφέρ. Ἔσχεισαν μὲν γὰρ, ὅτι σκορπίοι ἢ σφηκῶν, ἢ τινος τοιούτου [18] λέγουσιν· Ἐναλεῖψαν δὲ, ὅτι ὀφθαλμῶν.

Ἐσχυᾶ καὶ Ἐσχυᾶται διαφέρ. Ἐσχυᾶ μὲν γὰρ ὁ διδούς· Ἐσχυᾶται δ' ὁ λαμβάνων.

Ἐλίδαξε καὶ Ἐλιδάξατο διαφέρ. Ἐλίδαξε μὲν γὰρ ὁ καθηγητής· Ἐλιδάξατο δ' ὁ πατὴρ συσπάσας. Λειποφάνης δὲ Νεφέλας [19],

Ἐλιδαξάμην μοὶ τοι νὴ Δῖ' ὦ μέλεε.

Εἰκὼν καὶ Πρότυπον διαφέρ. Εἰκὼν μὲν γάρ ἐστιν ἐπ' ἀνθρώπου· Πρότυπον δὲ, λέοντος, καὶ ἵππου, καὶ τῶν ἄλ-

in loco leve supererat antiquae scriptionis vestigium; id ipsum inconsiderate sustulit *Vulcanius*; quem nos, lectore super hac re admonito, minus inprudenter sequimur.

16 Δωμάτιον ὄν] Ita Vett. Edd. *Stephanus*: τὸ Δωμάτιον ὄν, θάλαμος· rectius scripsisset Δωμάτιον ὄν, ὁ θάλαμος.

17 Ἔσχεισαν καὶ Ἐναλεῖψαν] Vulgatas *Tusani*, *Steph.* & *Vulc.* Edd. bis occupaverat Ἀναλεῖψαν. Quod in *Aldinis* erat & in *Basil. Curionis*, Ἐναλεῖψαν, in textum reduxi. Mirum videbatur, *Phavorinum*, dum probam lectionem ex *Aldo* dare potuisset, Ἀναλεῖψαν tamen in Lexicon retulisse; *Stephanum* contra, qui in *Amm.* mendose vulgaverat Ἀναλεῖψαι, in Thes. Gr. T. I. p. 318. C. verbum Ἐναλεῖψαν ex uno *Ammonii* loco adseruisse; cui addi certe potuisset *Heliod.* VII. p. 328. ἐξαλήλατο ἐναλειψάμενος τὰ ὀφθαλμά.

18 Ἢ τινος τοιούτου] Addit, quae sensum reddunt magis perspicuum *Ascalon.* §. 132. Ἔσχεισαν —— ἢ τινος τοιούτου, ὅταν παίξῃ. Ἐναλεῖψαν ὅταν ἐπὶ ὀφθαλμῶν. *Hesychius*: Ἔσχειέ, τύπτει, ἰσχυτείζει. *Ammonii* nota *Jungermanni* conjecturam non parum commendat, in *Poll.* IV. 180. legentis: ἐναλεῖψαν καὶ ἴσχεισαν. pro vulgata ἴσγεψαν.

19 Ἐν Νεφέλαις] V. 1341. apud Ἀμμ.

ἄλλων [20].

Ἐκκλησία καὶ Κατάκλησις διαφέρ. Ἐκκλησίαν μὲν γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι τὴν συνόδον τῶν πολιτῶν τὴν πόλιν· Κατάκλησιν δὲ, ὁπόταν οἱ τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν συνεκάλουν [21], ὡσεὶ ὑποσκεψιν μείζονα τῶν πραγμάτων.

Ἐκεῖ καὶ Ἐκεῖσε διαφέρ. τὸ μὲν γὰρ Ἐκεῖ δηλοῖ τὸ ἐν τόπῳ· τὸ δὲ Ἐκεῖσε, εἰς τόπον. ὅπως ἐρῶμεν, Ἐκεῖ κατέλαβον αὐτὸν, καὶ Ἐκεῖσε πορεύσομαι.

Ἐκπολεμῶσαι καὶ Ἐκπολεμῆσαι διαφέρ [22]. Ἐκπολεμῶσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν· Ἐκπολεμῆσαι δὲ, τὸ πολιν ἐξελεῖν.

Ἔκγονος καὶ Ἀπόγονος διαφέρ. Ἔκγονος μὲν γάρ ἐστιν ὁ υἱός. Φησὶ γοῦν Ὅμηρος [23],

——— ——— ——— ——— εἰ ἐτεόν γε
Κείνου ἔκγονός ἐστι· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.

καὶ δι' ὅλης τῆς ποιήσεως τετήρηκεν. Ἀπόγονος δ' ὁ ἀπὸ υἱω-

Amm. σε ex verſu periit ante ἢ Δι ex edito *Ariſtoph.* reſtituendum. ubi pro μάλιστ legitur μάλι, cum in Vett. *Amm.* Edd. ſolemni errore extet μάλαγε. Super differentia vide Animadv.

20 Καὶ τ ἄλλων] Adjungi poſſet ϑηρίων ex *Ptol. Aſcal.* §. 33. *Suidas* in Παρθμαὶ βασιλικαί· ——— κυρίως ὃ ἐπὶ τ ἀλόγων ζώων ἡ σεσωρευμένη λέγεται. Ad *Ammonium* docta obſervat *Leopardus* V. Emend. c. VIII. quibuſcum confer *Schol. Apoll. Rhod.* II. v. 148.

21 Συνεκάλουν] Mallem ſcripſiſſet κατεκάλουν· nam συνεκάλουν potius videatur ad σύγκλητον ἐκκλησίαν pertinere, quae quantum diſtet a κατακλήσει dicam in Animadv.

22 Διαφέρει] Vett. Edd. διαφέρουσιν, & mox εἰς τ πόλεμον ἐμβαλεῖν. Ad hanc etiam notam paucula in Animadv.

23 Ὅμηρος] Od. Γ. v. 122. Vett. *Amm.* Edd. uſque ad eam *Stephani*, omnes: εἰ ἐτεόν γ' οὗτος ἔκγονός ἐστι, ϑάμβος μ' ἔχει εἰσορόωντα. In quibus vocabulum ϑάμβος, cujus loco hodie σέβας apud *Hom.* vulgatur, ab *Ammonio* tamen videtur poſitum. Alibi etiam *Homerus* ſcripſit: ϑάμβος δ' ἴσχει εἰσορόωντας. & *Homerica* imitatione *Gregorius Nazianzenus* in *Muratorii* anecdotis: Θάμβος ἴσχει μ' ὁρόωντα τόσον γόνον Ἐμμελίοιο.

ιώνευς, ἢ ἔτι ἄποθεν [24]. καταξῶνῃ δ' ἔοθ' ὅτε οἱ ἱππεῖς τῷ ἀπογόνῳ ἀντὶ υἱοῦ.

Ἐκμαρτυρία Μαρτυρίας ἔν τινι διαφέρῃ [25], δηλοῖ Δείναρχος [26] ἐν τῷ κτὶ Κλεομέδοντος, λέγων, Ἀναγιώσεις [27] δὲ τῶν μὲ ὑποδημούντων τὰς μαρτυρίας, τῶν δὲ ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας.

Ἕλκος Ὠτειλῆς διαφέρῃ. Ἕλκος μὲ γάρ ἐστι ξένιον πάθος μόνον [28], ἐν σιδήρῳ γινόμενον· ἔτι δ' ὅτε καὶ ἐξ αὐτομάτου. εἴρηται δὲ τοῦτο τὸ διελκύσθαι τὴν σάρκα. Ὠτειλὴ δ' ἔστιν ἡ ἐν τῷ σωέσηκε ὑπὸ σιδήρου πληγή.

Ἐλέαρος καὶ Ἔλαιον διαφέρῃ. Ἐλέαρος μὲ γάρ ἐστιν ὁ μάγειρος, οὗτος τὰς ἐλεὰς [29]· τράπεζαι δ' εἰσὶ μαγειρικαί. Ὅμηρος,

— καὶ

24 Ἢ ἔτι ἄποθεν] Legendum puto: ἢ ἔτι ἀπώτερος· etsi recepta lectio forsan etiam servari potest. in *Eustathium* certe invasit labes ad Od. Λ. p. 431. Ἀπόγονος δέ φασιν, ἤτοι υἱός, ἢ ἔτι ἄνωθεν. καταξῶνῃ δέ φασιν ἴσον ὅτι οἱ ἱππικοὶ τῷ ἀπογόνῳ ἀντὶ τοῦ υἱοῦ. quae ex *Amm.* corrigi poterunt.

25 Ἔν τινι διαφέρῃ] Insolens haec in *Amm.* loquendi forma, quam minime sollicito, quamvis scribi facile posset τινὶ διαφέρει. *Suidas* in Διαφέρω —— τίνι διαφέρει σημαίνει ἀποσιωπητικῶς; χρῆσαι. quae leguntur in *Dionysii Thracis* arte Gramm. MS. nam aliter ista edidit *Fabricius* Vol. VII. Bibl. Gr. p. 27. Πῇ διαφέρει σημαίνει ἀποσιωπητικῶς; Ad leges Atticismi convenientius scripsisset *Amm.* Τί διαφέρει. Adscribam *Phrynichi* verba c p. 72. Τίνι διαφέρει τόδε τῷδε, ἃ χρὴ ὕστερον λέγειν καὶ ἐν δοκιμασίαις, ἀλλά τι διαφέρει.

26 Δείναρχος] Turpe fuisset, priorum Edd. lectionem Μίναρχος iterum adposuisse, quum infra in v. Μαρτυρία recte legatur Δείναρχος· idque restituendum etiam monuerint *Meursius* ad oram libri sui, & in Att. Lect. III. c. V. *J. A. Fabricius* Bibl. Gr. L. IV. c. 26. p. 178. & *Kusterus* ad *Suid.* in Ἐκμαρτυρία.

27 Ἀναγιώσεις] *Salmasius*, hac observatione usus in Obs. ad J. Att. & R. c. XXX. p. 831. in *Dinarchi* verbis legisse videtur ἀναγνώσεσθε. quod minime probandum. Ad Judices loquebatur *Dinarchus*: quae in v. Μαρτυρία habet Noster ex *Dinarcho*, cum his videntur connectenda.

28 Πάθος μόνον] Commoda distin-

—— καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχθαιρ [30].

Ἐδέαξε δὲ, ὁ τραγῳδίας [31] τὰ εἴδεσματα.
Ἐμβάδες καὶ Ἔμβατα [32] διαφέρει. Ἐμβάδες μὲν γὰρ, τὰ καμινικὰ ὑποδήματα. Ἔμβατα δὲ τὰ τραγικά.
Ἐμεῖο καὶ Ἐμοῖο [33] διαφέρει. Ἐμεῖο μὲν γάρ ἐστιν ἀσύναρθρον, ὡς Ὁμήρῳ [34],

—— ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον.

τὸ δὲ Ἐμοῖο σύναρθρον. τῦ ἐμοῖο παιδός. καὶ,

Μήσαι πατρὸς σοῖο θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ.

ἀντὶ τῦ πατρός σου.
Ἐμπειρία Πείρας διαφέρει. Πεῖρα μὲν γάρ ἐφ' ἑνὸς ἢ δευτέρᾳ [35] γνῶσις ἐστὶ δοκιμαζομένη· Ἐμπειρία δὲ ἡ ἐπὶ πολ-

stinctione hunc locum sanavi ad mentem Cl. *Fabricii*. μόνον deest apud *Ascalon.* §. 80. & *Thomam*, qui hanc notam contraxit.

29 Παρὰ τὰς ἰλὺς] Vett. Edd. παρὰ τοῖς ἰλυσοῖς. quibuscum MS. consentit.

30 Ἔχθαιρ] Lege: ἴχθυσι ex Il. I. v. 215.

31 Τραγῳδίας] Haec MS lectio vulgatae τραγάτης locum recepit, quanquam, ut verum fatear, τραγάτης temere non videtur & sine ratione positum. Vid. Animadv.

32. Ἔμβαζα.] Legendum sine ulla dubitatione Ἐμβάται. *Ptol. Ascal.* §. 42. Ἐμβάδες μὲν καμινικὰ ὑποδήματα. Ἐμβάται, τραγικά. Glossae: *Cothurni*, ἐμβάται τραγῳδῶν. horum aliquoties occurrit apud *Lucian.* mentio. Ejus *Schol.* ad Jov. Trag. p. 13. ἐμβάτας μὲν, inquit, τὰ ξύλα, ἃ βάλλεσιν ὑπὸ τὰς πόδας οἱ Τραγῳδοὶ, ἵνα φανῶσι μακρότεροι. *Thomas* tamen *Mag.* videri posset *Amm.* nota usus jam depravata, dum scribit: Ἐμβάδες, τὰ καμινικὰ ὑποδήματα. Ἔμβαζα δὲ καὶ Ἐμβάτας τραγικά. hinc utriusque etiam formae in Thes. meminit *Stephanus*.

33 Ἐμοῖο] Vett. Edd. μοῖο, & mox pro ἐμοῖο, μεῖο.

34 Ὁμήρῳ] Prior locus est ex Od. P. v. 153. Posterior ex Il. Ω. v. 486. ubi vulgatur quidem M. π. σεῖο θ. ἐπιείκελ' Α. Sed quam lectionem & hic & infra in σοῖο probat noster, agnovit etiam *Heraclit.* Allegor. *Hom.* p. 484. Vett. *Amm.* Edd. σοῖο θ. ἐπείκελ' Ἀ. ἀπὸ τῦ πατρὸς absque σῦ.

35 Ἢ δευτέρᾳ] Vulgatae ἢ δύο MS. iterum lectionem antepositi, etsi pro illa staret *Thomas* in Ἐμ-

πολλῶν καταλήψις βεβαία. πάλιν δὲ Τέχνη Ἐμπειρίας διαφέρει· ὅτι ἡ μὲν ἐν τοῖς καθόλου [36]. ἡ γραμματικὴ [37] δὲ τέχνη ἀδιάπλωτος, ὡς καὶ ἡ ἐπιστήμη.

Ἔνδον καὶ Ἔσω διαφέρει. Ἔνδον μὲν γάρ, τὸ ἐν τόπῳ σημαίνει· Ἔσω δὲ, τὸ εἰς τόπον. Ἔνδον μὲν γάρ ἐστιν ὁ παῖς· Ἔσω δὲ εἰσέρχομαι. ἁμαρτάνει ἂν [38] ὁ λέγων, Ἔνδον εἰσέρχομαι, ἢ Ἔσω ἐστὶν ὁ παῖς. Σοφοκλῆς Τ' Ἀφροδίτην συχεῖ· φησὶ γὰρ ἐν Τραχινίαις [39],

Γυναῖκες αἵ τε ἔσω στέγης, αἵ τε ἐκτός.

δέον εἰπεῖν, γυναῖκες αἵ τε ἔνδον. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἡρακλείδῃ [40].

Καὶ τ' γέρητα, τιὼ τ' ἔσω γερᾶιαν δόμων.

ἀντὶ τοῦ ἔνδον. Εὔβουλος ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Καλαθηφόρῳ,

Ὅπως δὲ σωθήσεθ' ὅπ τῆς γέρων ἔσω.

δέον εἰπεῖν, ἔνδον.

Ἐν-

πτισμα. Schol. Dionyſ. Thracis: Πῶς γὰρ inquit ἡ ἐνὸς ἢ δευτέρου γνῶσις, ὅταν εἰδείη γεωργὸς, ὅτι δριμεῖαν πληγὴν ἰατῆρες) ἐμῷ συχῇ. κ. τ. λ. Pro δοκιμαζομένη Vett. Edd. δοκιζομένη. mendoſe.

36 Καινίζειν] Vett. Edd. ſcriptura vitioſae Recentiorum lectionis καινοῦσιν locum occupavit. e MS. καινίζειν adnotaverat *Voſſius*, cujus, quod dolendum eſt, collatio in hac voce deſinit.

37 Ἡ γραμματικὴ] *Thomas M.* ex *Dionyſio* Grammatices exhibet definitionem, quam tangere etiam videtur *Amm.* Multa e *Scholiaſtis* ineditis notari poſſent, quae deſcribere nunc commodum non eſt.

38 Ἁμαρτάνει ἄν] Si id peccare eſt, probatiſſimi Scriptores frequenter peccarunt. Hac in re finienda pro more confidenter *Phrynichus*: Ἔνδον εἰσέρχομαι, βάρβαρον, & quae plura in ejus Eclogis legi poterunt.

39 Ἐν Τραχινίαις] v. 204. *Sophoclis* verba eadem ratione hic poſita ſunt, qua in Edd. *Steph.* & *Vulc.* quarum ſcripturam ſum ſequutus, ut ſua conſtaret conjecturae, quam infra proponam, ratio. Vett. tamen Edd. αἵτ' ἔσω & mox δέον εἰπεῖν, αἵτ' ἔνδον. Quod ſequitur γὰρ e *Steph.* Ed. ex-

Ἐνταυθοῖ καὶ Ἐνταῦθα καὶ Ἐνθάδε διαφέρει. Ἐνταυθοῖ μὲν γὰρ, ὅτ᾽ ἐπὶ τόπου σημασίαν δηλοῖ· Ἐνταῦθα δὲ, καὶ ὅτ᾽ ἐπὶ τόπου, καὶ ὅτ᾽ εἰς τόπον. ὁμοίως καὶ τὸ Ἐνθάδε. τὸ δ᾽ Ἐνταῦθα, καὶ Ἐνθάδε [42], καὶ ὅτ᾽ ἐπὶ τόπου, καὶ ὅτ᾽ εἰς τόπον, καὶ ἀντὶ ἀορίστου ὑπερρήματος τοῦ τότε. Ὅτι μὲν οὖν τοῦ Ἐνταυθοῖ,

Ἐνταυθοῖ [43] νιὸν ἧσο κύνας ἀπερύκων.

Ὅτι δὲ τοῦ Ἐνταῦθα, Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ [44],

Ἐνταῦθα πέμψειν, ἔνθα μήποθ᾽ ἡλίου
Φέγγος καθορῇ.

ἔχει μὲν καὶ ὅτ᾽ εἰς τόπον σημασίαν, καὶ ὅτ᾽ ἐπὶ τόπου. ὁμοίως καὶ Ὅτι τοῦ Ἐνθάδε [45] φησὶν ἡ Καλυψώ,

Ἐνθάδε καῦθι μολὼν σὺν ἐμοὶ, τόδε δῶμα φυλάσσοις·

καὶ Ἕκτωρ φησὶ,

—— σὲ δέ τ᾽ ἐνθάδε [46] γῦπες ἔδονται.

ταῦ-

excíderat.

40 Ἐν Ἡρακλείδῃ] Lege: ἐν Ἡρακλείδαις. Versus est 584.

41 Ὅτι] *Scaliger* in libri margine notaverat ὅτι ὅ pro ὅτι ponendum.

42 Τὸ δ᾽ Ἐνταῦθα, καὶ Ἐνθάδε] Haec festinanti librario debentur, ac proinde delenda sunt, eorumdemque loco ponendum Τὸ δ᾽ Ἔνθα. Id & ex *Heremii Philonis* excerptis, & ex *Homeri*, quae subjiciuntur, locis clarissime patet. Ad hunc locum conferri potest *Nunnesius* ad *Phryn.* p. 23.

43 Ἐνταυθοῖ] *Hom.* Σ. Od. v. 104. Ἐ. ν. ἦ. κύνας τε σύας τ᾽ ἀπερύκων. *Schol.* ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ.

44 Ἐν Ἠλέκτρᾳ] V. 381. ubi pro καθορᾷ reperies κατόψει. *Eustath.* ubi *Ammonium* describit, ad Od. Σ. p. 659. In *Sophoclis* versu legit κατόψει. *Eustathium* sequitur *Phavorinus*. Vett. porro Edd. *Amm.* pro πίμψειν legunt πέμψειν.

45 Ἐπὶ τοῦ Ἐνθάδε] Vett. Edd. ἐπὶ τῶνδε. ἴνθά φησιν ἡ Κ. & in versu: Ἐνθάδε καῦθι μένων. quod non sperno. Od. Ι. v. 208. ubi editur Ἐ. κάθι. *Barnesius* Ἐ. κ᾽ αὖθι inter Var. Lect. retulit.

46 Σὲ δέ τ᾽ ἐνθάδε] Il. Π. v. 836. Vett.

ταῦτα χῶ ἐν τόσῳ σημαίνει δηλοῖ. Τὰ δ' εἰς τόπον ἔπος,

—— ἡ δ' αὐτοῦ [47] λύτο γυῖα καὶ φίλον ἦτορ.

Τοῦ δ' αὐτοῦ [48] λυκάβαντα ἐλθόντος ὀνθάδ' Ὀδυσσεύς.

Ὅτι τοῦ Ἔνθα ἐν τόσῳ.

Ἔνθα μὲ Αἴας κεῖται ἀρήιος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς.

εἰς τόπον,

Ἔνθα κατιπλέομεν, καί τις θεὸς ἡγεμόνευεν.

ἀντὶ χρονικοῦ ὑπερθέματος τοῦ τότε,

Ἔνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη.

Ἐνθύμημα καὶ Ἐνθύμιον διαφέρει. Ἐνθύμημα μὲν γάρ ἐστι ποιοῦ [49] λόγου σχῆμα· τὸ δ' Ἐνθύμιον ἐπίθετον ἐπὶ τοῦ πρᾶ-

Vett. Edd. σὺν δ' ἑταίροις.

47 Τῆς δ' αὐτῆς] Vett. Edd. Τῷ δ' αὐτῷ λῦτο γόνα. Egregie se facturum credidit, qui τ' δ' αὐτῷ reponeret. Utrumque apud *Hom.* sed ab hac nota est alienum, & a nescio quo ineptulo in hunc libellum intrusum.

48 Τῷ δ' αὐτῷ] Od. E. v. 161. Sequentia loca ordine indicabo Od. Γ. v. 109. Od. I. v. 142. & II. E. v. 1. ad postremum locum *Schol.* ad mentem *Amm.* Ἔνθ' αὖ, exponit τότε δή. addens ἐπιφώνημα χρονικόν. ἄλλως ὃ συνεζευγμένον τοπικόν.

49 Ποιοῦ] Malim ποιὸν λόγου σχῆμα· quanquam vulgatam tuetur *Thomas M.* qui sequentia: τὸ δ' Ἐνθύμιον ἐπίθετον (ea vox deficit in *Vulc.* Ed.) ἐπὶ τ. π. π. A. adnotare praetermisit. *Ptol. Ascal.* §. 86. Ἐνθύμιον ὃ ἐπὶ τῶν σοφιστῶν οἱ ἀρχαῖοι φασιν.

50 Φοινικοῖς] Vitiosam lectionem φοινικοῖς dudum ante *Fabric.* Bibl. Gr. L. II. c. 26. p. 889. emendaverat *Mauss.* ad *Harpocr.* v. Ἄτιμος. qui, dum graviter addit: *nec ferendi illi sunt, qui in hoc Ammonii loco verba ex Antiphontis* Φοινικοῖς *allata, quibusdam numeris constare crediderunt*" a perpaucis, ut puto, intelligitur; mihi, quid sibi ista vellent, prius fuit incompertum, quam in *Valentini Curionis* Editionem incidi, in qua *Antiphontis*, ver-

προσφαίνει παρ' Ἀττικοῖς. ὁ μὲν γὰρ Ἀντιφῶν ἐν τοῖς Φοινικικοῖς [50] φησὶ, Τεθνεὼς ὅτος [51] ὑμῖν ἀθύμως γενήσεται.

Ἔνδοξος καὶ Ἐπίδοξος διαφέρει. Ἔνδοξος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπίσημος· Ἐπίδοξος δὲ, ὁ προσδοκώμενος [52], καὶ ἐλπιζόμενος.

Ἕνεκα καὶ Χάριν διαφέρει [53]. ὁ μὲν γὰρ Ἕνεκα, ψιλὴν τὴν αἰτίαν δηλοῖ. οἷον, Ἕνεκα Ἀλεξάνδρου, καὶ Ἕνεκα Ἑλένης ἐστράτευσε Μενέλαος. ὁ δὲ Χάριν, μετὰ τῆς αἰτίας δηλοῖ καὶ τὸ χάριν. Χάριν Μενελάου Ἀχιλλεὺς ἐστράτευσε. τουτέστι, Μενελάῳ χαριζόμενος.

Ἐννοεῖν καὶ Ἐννοεῖσθαι διαφέρει. Ἐννοεῖν μὲν γὰρ ἄφρων μὴ ὀπτήσας [54]· Ἐννοεῖσθαι δὲ, ἀπὸ μακρᾶς διαλογιζόμενος.

Ἐξόσον καὶ Ἐξότου διαφέρει. Ἐξόσον μὲν γὰρ, ἀντὶ τοῦ· Ἐξότου δὲ, τὸ ἐξ οὗ πίνω.

Ἐξα-

verba ita a reliquis separata reperiebam:

„ Τεθνεὼς ὅτος ὑμῖν εὐθύμως γενήσεται.

Si reliqua e solutae orationis scriptoribus adducta loca pari ratione ab *Ammonii* verbis ea in Editione distingui animadvertisset *Maussacus*, observationem suam potuisset vir Praestantissimus compendiacere.

51 Οὗτος] Vitiose *Vulc.* Ed. τοῦτο. Neque tamen ὅτος reperire licet in verbis *Antiphontis* ὑμῖν προσέφανε ὁ ἀνδριὰς οὐκ ἴσως, ὑμῖν δὲ εὐθύμως γενήσεται). quae in Comm. L. Gr. p. 858. produxit *Budaeus*.

52 Ὁ προσδοκώμενος]. Apud *Hesych.* & in Gloss. *Herodot.* Ἐπίδοξος redditur προσδόκιμος. *Moschopul.* Ἐπίδοξος, ὁ προσδόκιμος, ὁ κοινῶς προσδοκήσιμος. καὶ ἐπίδοξος, ὁ ἔνδοξος. Recte *Thomas M.* Ἐπίδοξος, οὐχ ὁ ἔνδοξος, ὅς τινες, ἀλλ' ὁ προσδόκιμος.

53 Ἕνεκα καὶ Χάριν δ.] Haec nota rectius abesset; nam quae hic traduntur, nullius sunt frugis, & *Ammonio* diserte repugnant, qui in Οὕνεκα, ἵνεκα sive εἵνεκα exposuit χάριν. Priora aderant tamen etiam in libello *Ascal.* §. 41. & quidem plenius ὁ ἵνεκα σωφρονισμός κ. τ. λ.

54 Ἐπιστήσας] Vulgatam lectionem ἐπιστὰς mutavi ad mentem Cl. *Hemsterhusii*. qui ita, prout edidi,

Ἐξανέψιοι καὶ Ἐξανεψιοὶ [55] διαφέρ. καὶ βαρυτόνως σημαίνει τὸ γένος. φησὶ γὰρ Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας, Ἐξανέψιοι, ὡς ἀμέλιμοι, ἀναπτελλομένης [56] τῆς ὀξείας ἐκ τοῦ Ἀνεψιοὶ, ὀνόμαζον ὀξυνομένως. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Ἀνεψιοὶ [57], τῶν ἀδελφῶν παῖδες, καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐνδεχόμεθα· Ἐξανέψιοι δὲ, οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες.

Ἐοικότα Εἰκότων διαφέρ. τὰ μὲν γὰρ, πίστεως ἐχόμενα· τὰ δ' ἐμφερῆ, Ἐοικότα.

Ἐπιχώδιος [58] ὁ Θρῖος διαφέρουσι. Ἐπιχώδιον μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐπὶ τῆς χώρας· Θρῖος δὲ, τὸ ἐν ᾠδῇ. ὅπερ Τρύφων. Ἀριστοκλῆς δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ περὶ παιπαλῆς τοὔμπαλιν. Φησὶ γὰρ, Θρῖος δ' ἐστὶν ᾠδὴ ἡ συμφορᾶς οἰκεῖον ὄνομα ἔχουσα· ὀδυρμὸν ἔχει οὖν ἐσχαμμένῳ τοῦ πελυτήσαντος· πινὲς μὲν οὖν καινῶς πάντα εἶπον Θρήνους· οἱ δὲ διαφέρειν Θρῖόν τε καὶ Ἐπιχώδιον· τῷ

didi, emendandum esse monuit ad *Lucian.* Nigrin. T. I. p. 56. quo mihi Thesauro uti contigit. *Scaliger* pro ἐπιτὰς, in margine correxerat ἐπιτάς.

55 Ἐξανεψιοὶ] Mirum vero nihil vitii suboluisse *Nunnesio* ad *Phryn.* p. 60. dum mihi nulla videtur ratione dubitari posse, quin hoc modo scripserit *Amm.* Ἐξανέψιοι μὲν Ἀνεψιοὶ διαφέρει. Qui reliqua rite considerarit, aut mecum sentiet, aut existimabit, grave vulnis hac in parte accepisse *Ammonium.*

56 Ἀναπτελλομένης] Ea Vett. est Edd. & vulgatae *Stephani* scriptura, a qua in *Vulcanii* Edit. discessierunt operae, ponendo ἀναβαλλομένης· hujus edit. margini *Scaliger* adscripserat Ἀποκλομένης· quod aeque atque alterum *Tryphonis* mentem declararet.

57 Ἀνεψιοὶ] Si mihi oculi non caligant, qui priorem, quam omnino improbandam censeo, lectionem tueri velit, hic necesse est scribat Ἐξανεψιοὶ, neque etiam aliter legisse videtur *Cyrillus* in voc. acc. dist. Ἐξανέψιοι, οἱ, *consobrinorum filii* Ἐξανεψιοὶ, οἱ, *consobrini.* Verum istius hominis, quisquis ille fuerit, nulla plane est auctoritas, qui lectiones manifesto mendosas sequutus, ridicula saepe isti indici inseruit. Deinde ad ἐξανεψιοὶ referri non possunt quae adjecit Noster κατὰ τὸν ἡμεῖς ἐνδεχόμεθα. quo in loco quaeso? in v. Ἀνεψιοὶ, uti

τ Θρῆνον ἀδιαῦ παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ τοῦ τ ταφῆς, καὶ μὴ τ ταφῆ, καὶ κτ τ σιαύσιον λεγόντων τ κιθαρίσεις [59], ἀδόμενον ὑπὸ τῶν θεραπαινίδων, καὶ τῶν σὺν αὐταῖς. τὸ δ' Ἐπικήδιον, ἔπαινόν τινα τοῦ τελευτήσαντος μετά τινος μετρίου κλαυθμοῦ.

Ἐπιφραφὴς Εὐφραφοῦς [60] διαφέρει. Ἐπιφραφὴς, ὁ τοῦ τοίχου καὶ ἐπιμελής· Εὐφραφὴς δ' ὁ ἐπιδέξιος ἐν ταῖς μεταβολαῖς.

Ἐπίκουροι καὶ Σύμμαχοι διαφέρουσιν. Ἐπίκουροι μέν γάρ εἰσιν οἱ τοῖς πολεμοῦσι βοηθοῦντες καὶ συλλαμβανόμενοι· Σύμμαχοι δὲ, οἱ τῶν πολεμούντων. Ὅμηρος δ' ὅλης ἐφύλαξε τ ποιήσεως τ διαφοράν. Οὐκ ἔστιν οὖν παρ' αὐτῷ ἐπίκουρος [61] Ἑλλήνων λεγόμενος, ἀλλὰ Τρώων.

Ἐπιστεῖλαι καὶ Ἐποκῆψαι διαφέρουσιν. Ἐπιστεῖλαι μέν, ἀφ' γραμμάτων. Ἐποκῆψαι δὲ, ἀφ' λόγων.

Ἐπαν-

uti opinor. Subjiciam *Heſychii* verba: Ἐξανίψιοι, οἱ πατέρες ἀπὸ μητέρων ἀνεψιοί, ἢ μητέρες. quo nihil eſt hanc in rem magis oportunum.

58 Ἐπικήδιος] Aliquoties in hac nota Ἐπικήδειον reſtituendum eſt. *Proclus* in Chreſtom. p. 7. Θρῆνος, ἐπικήδεια· & diſcrimen docet p. 10. ubi multa notantur a *Schotto*. *Suid.* Ἐπικήδειον, ἐπιτάφιον. *Diomedes* ad *Dionyſ. Thrac.* τοῦτο δὲ τὸ μέτρον (Elegiaco) πολλοὶ ποιηταὶ πολλὰ γεγράφηκασιν, ἅτινα καλοῦσιν ἐπικήδεια. haec a *threnis* non ſecernunt *Schol.* ad *Horat.* II. Od. I. v. 38.

59 Τῆς κιθαρίσεως] Vett. Edd. τὰς κιθαρίσεις ἀδόμενον v. recepta itaque *Stephano* debetur.

60 Ἐπιγραφὴς Εὐγραφῆς δ.] Vulgatior eſt ſcriptura Ἐπιγριφὴς & Εὐγριφής. quorum poſterius alio licet ſenſu apud *Homerum* ſatis frequens, prius apud *Suidam* occurrit. *Heſych.* Ἐπίγραφον, —— ἐπιμιλητής. *Corinthius* de Dial. Jon. MS. ἀντὶ δ ἀπατηλικῶς, ἢ ἐπιμιλῶς, Ἐπιγριφίως. Ad vocem Εὐγραφὴς *Ammonii* non nominati expoſitionem produxit *H. Stephanus* in Theſ. T. III. p. 1080.

61 Ἐπίκουρος] Neſcio equidem, cur ſit a Vett. Edd. lectione diſceſſum, quae haec erat: Ἐπικούρους Ἑλλήνων λεγομένους. *Ptolem. Aſcal.* §. 40. Ἐπίκουροι —— ὡς οἱ Λύκιοι τ Τρώων. Σύμμαχοι —— ὡς τ Ἀγαμέμνονος Μυρμιδόνες καὶ οἱ ἄλ-

Ἐπαγγέλλῃ καὶ Ἐπαγγέλλει) διαφέρει. Ἐπαγγέλλῃ μὲ, τὸ προστάσσει. Ἐπαγγέλλει) δὲ, τὸ [62] ὑπισχνεῖται). Ὑπισχνεῖται) δὲ, ὁ τῷ αἰτήσαντι δώσειν ὁμολογήσας· Ἐπαγγέλλει) δὲ, ὁ ἀφ' ἑαυτῷ δώσειν ὁμολογήσας.

Ἐπιτίμων καὶ Ἐπίτιμον διαφέρει. Ἐπιτίμων μὲν γὰρ, ἡ ζημία· Ἐπίτιμον δὲ, τὸ τῆς τιμῆς μετέχον. ὥστε οὐ δεῖ λέγειν, Ἐξέπισε τὸ ὀπίτιμον· ἀλλ' Ἐξέπισε τὸ ὀπιτίμιον.

Ἐπικηρύξαι καὶ Ἐπικηρυκεύσασθαι διαφέρει. Ἐπικηρύξαι [63] μὲν γὰρ ἔλεγον τὸ ὑπισχνεῖσθαι χρήματα δώσειν τῷ συλλαβόντι, καὶ ἀναγόντι, ἢ ἀποκτείναντί τινα τῶν καταδικασθέντων. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκήρυξαν, εἰ μέν τις ζῶντα ἀνάγοιτο Διαγόραν τὸν Μήλιον, δώσειν τάλαντον, εἰ δ' ἀνέλοι, τὸ ἥμισυ. Ἐπικηρυκεύσασθαι δὲ ἔλεγον, τὸ περὶ συμβιβάσεως καὶ σπονδῶν τὰς πόλεις κήρυκας πρὸς ἀλλήλας ἀποπέμψασθαι.

Ἐπίπομπος καὶ Ἐπιτίμιος διαφέρει. Ἐπίπομπος μὲν γὰρ, ἔντιμος [64]. Ἐπιτίμιος δὲ, ὁ ὀπίζημιος, καὶ ὀπίπληκτος. ἀφ' ὧν τὸ ὀπίπληξιν Ἐπιτίμιον φαμέν. καὶ, Ἐπιτίμησον αὐτόν, ἀντὶ τοῦ ἐφίπληξον.

Ἐπι-

ἄλλοι Ἑλλάς. Confer *Schol. Hom.* ad Il. B. v. 130. & v. 803.

62 Τὸ] Crediderim, ſcribendum Ἐπαγγέλλει) ὃ δὲ Ὑπισχνεῖται).

63 Ἐπικηρύξαι] In hoc etiam loco emaculando egregiam operam collocavit *Paulus Leopardus* X. Emend. c. VI. cujus ego emendationes vulgatae lectionis loco repoſui. Priorum Edd. haec erat ſcriptura: Ἐπικηρύξαι μὲν γὰρ ἔλεγον τὸ ὑπισχνεῖσθαι χρήματα δώσειν τῷ συλλαβόντι, καὶ ἀνάγοντι, ἢ ἀποκτείναντός τινα τῶν καταδικασθέντων οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκήρυξαν, εἰ μὲν τις ζῶντα ἀνάγοιτο Διαγόραν τὸν Μήλιον δώσειν τάλαντον, εἰ δ' ἀνέλοι, ἥμισυ. e quibus haecce Διαγόραν τὸν Μήλιον pulcrum erat mutaſſe in Διαγόρᾳ τῷ Μηλίῳ· itaque etiam id unum libro ſuo adſcripſerat *Joſ. Scaliger*, gnarus, reliqua facillumo opere ex *Amm.* in v. Κηρύξαι poſſe corrigi. Et ne ea *Scaligeri* & *Leopardi* emendatio levis alicui videatur, faciet infelix *Vulcanii* tentamen. *Leopardi* emendationem laudat *Mauſſac.* ad *Harpocr.* in v. Ἐπικηρυχίαν. Paucula vide in Animadv.

64 Ἔντιμος] Lege ὁ ἔντιμος & in

Ἐπιχαίρειν καὶ Συγχαίρειν διαφέρει. Ἐπιχαίρειν μὲν γάρ ἐστι, τὸ συνεπιγελᾶν [65] τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς· Συγχαίρειν δὲ, τὸ συνήδεσθαι πινὶ ἀγαθοῖς.

Ἐπιδοτικὸς μέν ἐστιν, ὁ δεομένοις ἐπιδιδούς· Μεταδοτικὸς δὲ, ὁ φίλοις.

Ἐρωτᾶν τοῦ Πυνθάνεσθαι [66] διαφέρει. Πυνθάνεσθαι μὲν γάρ ἐστι, τὸ κατ' ἀκοὴν διεξοδικῶς ἀκούειν τὰ ὑπό τινος λεγόμενα, αὐτὸν οὐδ' ἐρωτῶντα· Ἐρωτᾶν δὲ, τὸ ἐθέλειν τινὰ κεφαλαιώδη λαβεῖν ἀπόφασιν περὶ τοῦ ὑποκειμένου πράγματος. ὁ γοῦν Τηλέμαχος φησὶ πρὸς Νέστορα,

Εἴρεαι [67] ὁππόθεν εἰμί, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω.

καὶ Ἀχιλλεύς φησιν,

Ἀλλ' ἴθι νῦν Πάτροκλε Διὶ φίλε, Νέστορ' ἔρειο
Ὄντινα τοῦτον ἄγῃ·

ὅτι δὲ τὸ Πυνθάνεσθαι ὅπερ ψιλοῦ τοῦ ἀκούειν [68] τάσσεται, φανερὸν ἐκ τοῦ λέγειν Τηλέμαχον·

Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων,
Πυνθάνομαι, καὶ δή μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμός.

καὶ

in ultima nota Ἐπιλίμνοιο αὐτοῦ ex *Moschop.* in v. Ἐπίτιμος. e quo videri posset haec nota in *Ammonium* introducta. Vide Animadv.

65 Συμπεπιγελᾶν] Librario obversabatur τὸ συγχαίρειν. Particula συν, quam festinans posuerat, delenda videtur, ut Noster scripserit ἐπιγελᾶν. Vide Lib. II. Animadv. cap. I.

66 Ἐρωτᾶν & Π.] Eandem observationem totidem fere verbis expressit *Eustathius* ad Od. Γ. p. 112. & 113. neque ullam auctoris fecit mentionem.

67 Εἴρεαι] Od. Γ. v. 80. Vett. Edd. *Amm.* ἐρέθειν. In altero *Homeri* loco editur ἴρεο Il. Λ. v. 610. ἔρειο cum *Amm.* legit *Eustathius*.

68 Ἐπὶ ψιλῷ Τ ἀκούειν] Hanc in rem multa collegit *Schol. Aristoph.* ad Equit. v. 1249. quem descripsit *Suidas*. Bina tantum *Homeri* loca adnotavit *Ammon.* ex Odyss. B. v. 314. & Od. N. v. 256. Utroque in loco a Vett. Edd. recessit *Stephanus*, ante ipsum apud *Amm.* vulgabatur: νῦν δ' ὅτε μέγας εἰμὶ κ. τ. λ. μύθων τ. π. κ. δ. μ. αὔξεται. in altero autem loco ex Od. N. v. 256.

καὶ Ὀδυσσεύς φησι·

Πειθανόμην Ἰθάκης καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ.

Κατὰ δὲ τοὺς Φιλοσόφους Ἐρώτησίς ἐστι φράσις συμβολικῶ[69] ἀποκειμένη ζητοῦσα, οἷον νέον[70], ἀμφίβολον, σαφὲς, ἄδηλον. αὐτὴ γὰρ αἱ πέντε ἀποφάσεις, συμβολικαὶ χαλῶσιν. ἔστι μὲν τοί γε ὅτε οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἑτέρως ἀποκρινόμεθα περὶ τὰς ἐρωτήσεις. οἷον, ἡμέρα ἐστὶν[71]. καὶ οὕτως· ἡμέρα ἐστὶν ἡμέρα· καὶ οὕτως, ἡμέρα ἐστίν. Πεῦσις δέ ἐστι λέξις, περὶ ἣν οὐκ ἔστι συμβολικῶς ἀποκείνεσθαι, οἷον· Πῦ οἰκεῖ Ἀλέξων; φησὶ γὰρ, ἐν τῷδε τῷ τόπῳ. καὶ, Πῆ ἔβη[72] Ἀνδρομάχη; ἡ δ' ἀποκείνεται·

Ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου, οὕνεκ' ἄκουσε
Τείρεσθαι Τρῶας.

Οὐ γὰρ ἐπιχώρια ἐνταῦθα συμβολικῶς εἰπεῖν, καὶ ἢ οὔ· καθ' ὅ τι περὶ τὴν διαφορᾶς ταύτης φέρεται καὶ οἱ φιλόσοφοι συμφώνως τοῖς περιηγηταῖς. Ποτάμων[73] περὶ τῆς διαφορᾶς φησιν οὕτως·

Ἐρώτησις, Πεύστεως καὶ[74] Ἀναιρέσεως διαφέρει. Ἐρώτησις μὲν γάρ

ubi vulgatur Π. Ἰθάκης γε καὶ ε. Κ. ε. in antiquis *Amm.* edd. legebatur Π. Ἰθάκηνδε καὶ ἐν Τροίῃ εὐρείῃ, quod ego certe non temere ſollicitaſſem.

69 Συμβολικῶ.] Ita correxit *Scaliger* vulgatam συμβολικὴ ἀπ.

70 Νέον.] Confidenter reponi potuiſſet ναὶ, ἢ, verum emendationes quantumvis veras in textum recipere vix licet, & in hanc partem malui peccare. Orationem *Amm.* inperfectam facile vidit *Vulcanius*, qui mendam ex eadem hac nota eluere debuiſſet. Eam, quam dixi emendationem unicuique ſponte ſuggerat ad h. l. collatus *Euſtathius*: Φιλοσόφως μέντοι ἐρώτησις ἐστι φράσις συμβολικῶ ἀποκειμένη ζητοῦσα. οἷον ἔστιν ὅτε οὕτως ἔχει. ὡσὲ ὁ ἐπαχθὲν τὸ ναὶ, ἢ ἢ, ἢ τὸ ἀναμφίβολος, ἢ πιθανόν τι, συμβολικῶ ἀποφάσει ἐπείπερ· πιθανὸν ἢ καὶ τὸ σαφὲς ἢ ἄδηλον· καὶ τὰ τοιαῦτα. *Ammonius* Philoſophus in *Ariſtotel.* de interpret. f. 138. a. ἐρώτησιν vocat ἀναιρετικῶ, ὡσὲ ἴσον ἀποκείνασθαι τὸ ναὶ ἢ τὸ ἢ μόνον εἰπόντα, καὶ συμβολικῶς καθειρύσαντα μόνον ἢ ἀναιρήσαντα.

71 Ἡμέρα ἐστίν.] Has argutias non capio, niſi forte ſcripſerit Noſter: οἷον ἡμέρα ἐστιν; ἔστιν ἡμέρα, ἢ οὐκ ἔστιν. Non aliter ſere *Euſtathius*.

72 Πῆ ἔβη.] Il. Z. v. 377. & v. 386. Ἀλλ' ἐπὶ πύργον ε. Sed vero in

γάρ ἐστι σύντομος ἀπόκρισις· Πεῦσις δὲ, μακρᾶς πράξεως ἀπαγγελία. Ἀνάκρισις δὲ, ὑποδιεφόρων ἐξήγησις 75.

Ἔρως καὶ Πόθος διαφέρουσι· Ἔρως μὲν γάρ ἐστι, τοῦ παρόντος. Πόθος δὲ, τοῦ ἀπόντος.

Ἐρᾶν καὶ Ποθεῖν διαφέρει. Ἐρᾶν μὲν γάρ ἐστι, τοῦ ἐν ὄψει. Ποθεῖν δὲ, τοὺς ἀπόντας. διαπλεῖ δὲ καὶ Ὅμηρος·

Ὡς σέο γ' νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.

περὶ δὲ Ἔρωτος φησὶν ὁ Ζεὺς παρεῖναι. ὅτι δὲ τοῦ ἀπόντος,

Ἀλλά με σός τε πόθος, σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Σή τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπούρας.

φυλάσσει καὶ ἄκρως ὁ ποιητὴς τὰς τοιαύτας διαλλαγάς.

Ἐρωτᾶν 77 μέν ἐστι, τὸ θέλειν κεφαλαιώδη λαβεῖν ἀπόφασιν, ἢ ναὶ ἢ οὔ· Πυνθάνεσθαι δὲ, τὸ κατὰ διέξοδον ἀξιοῦν πρᾶγμα· οἷον, Πῶς ἐπολεμήσατε;

Ἔρως μέν ἐστιν ἐπιβολὴ φιλοποιίας· Πόθος δ' ἀπόντος· Ἵμερος δ' ἔρως σπανίζων τῆς περὶ τὸν 78 ἐρώμενον ἡδείας.

Ἔσται

in vetustis *Amm.* Edd. extabat: τοῦτο ἴδιον ἀνθρώπου. καὶ ἀπορεῖται ἔστι ἐπὶ πύργου ἴδη. quae lectio non plane fuerat repudianda.

73 Ποθώμων] Is forsan *Potamo*, qui, teste *Suida*, in *Platonem* scripsit commentarium, a *Vulcanio*, ac proinde a *Fabricio* etiam, in Auctorum indice omissus.

74 Καὶ] Quod in prima Edit. omissum, καὶ secunda exhibuit; in qua etiam διαφέρει. ubi in prima Ed. διαφέρουσι legebatur.

75 Ὑποδιεφόρων ἐξήγησις.] Levi mutatione pro ἐξήγησις scribendum ἐξέτασις. qua voce priorem exposuit *Harpocratio*, quem *Suidas* sequitur & *Phavor.* Porro ὑποδιεφόρων sincerum non videtur. Legendum existimo Ἀνάκρισις ἢ, ἡ ἀπὸ δευτέρας ἐξέτασις, vel si malis, ἡ ἐκ δευτέρας i. hanc mihi conjecturam *Herennius* Noster subministravit, apud quem Ἀνάκρισις dicitur δευτέρα ἐξέτασις.

76 Ὡς σέο] Il. Γ. v. 446. Alter locus est in Od. Λ. v. 201. in quo Vett. Edd. legebant ἀλλά μοι σῷ πόθῳ. Ad hunc locum differentiam adnotavit *Eustathius*, cui adde *Thomam* in Ἐρῶ.

77 Ἐρωτᾶν] Quis credat hic voluisse repetere *Ammonium*, quae paulo ante scripserat?

78 Τὸν ἐρ.] Lege τὸ ἐρώμενον, sensu,

Ἔσαι τῇ Γενήσει] Ἀφαίρει. Ἔσαι μὲν γὰρ, τὰ ἐν νεῶν ὄντα. Γενήσει] δὲ, τὰ γενέσεως τυγχάνοντα. οἷον, νέος πρεσβύτης ἔσαι· τῷ δ' ἀτέκνῳ παῖδες γενήσονται]. Ἄλλως 79. Ἔσαι μὲν γὰρ τὸ ὑποκείμενον οἷον· ὁ παῖς ἔσαι ἀνήρ· Γενήσει] δὲ, τὸ ἄρσον.

Ἑσπάτως καὶ Δαιτυμὰν 80 Ἀφαίρει. Ἑσπάτως μὲν γὰρ, ὁ ὑποδοχεύς· Δαιτυμόνες δὲ οἱ ἑστιώμενοι.

Ἑσπέρα καὶ Ὀψὲ Ἀφαίρει. Ἑσπέρα μὲν γάρ ἐστι, δυομένου τοῦ ἡλίου. Ὀψὲ δὲ, βεβαδέως. καὶ μεθ' ὑστεραίαν 81 χρόνον. Ἀφ' οὗ καὶ τοῦτο καὶ παροιμιάζονται, Ὀψὲ τὰς ἡμέρας.

Ἑταῖρος καὶ Φίλος Ἀφαίρεσιν. ὁ μὲν γὰρ Φίλος, καὶ Ἑταῖρος· ὁ δ' Ἑταῖρος, οὐ πάντως Φίλος. διὸ καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου φησὶν Ὅμηρος 82.

—— πλησίστιον ἑλὸν ἑταῖρον.

καὶ ἄλλως· Φίλοι μὲν κοινῶς λέγονται] πάντες οἱ τὰ τῆς φιλίας δίκαια πρὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες· Ἑταῖροι δὲ, ἰδίως οἱ καὶ τῇ ἡλικίᾳ καὶ ἐκ πλησίου ἔχοντες, καὶ ἐκ συνηθείας καὶ ἐκ συνεργίας πολὺν χρόνον γεγονότες.

Ἑτερόφθαλμος καὶ Μονόφθαλμος Ἀφαίρεσιν. Ἑτερόφθαλ-

su, ut vides, a vulgata lectione non parum diverso.

79 Ἄλλως] Haec iterum ab alio videntur adjecta. Confer tamen *Eustath.* ad Il. B. p. 162. & in fine hujus notae pro ἄρσαι scribe ἀέρσαι.

80 Ἑστάτως καὶ Δαιτυμὰν δ'.] *Cyrillus* in Lexico inedito: Ἑστάτως καὶ Δαιτυμὰν Ἀφαίρει. Ἑστάτως μὲν ὁ εἰς ἐυνχίαν καλῶν καὶ εἰς δίφρευσιν. Δαιτυμόνες δὲ οἱ ἀεστεταί. male scribitur ἀεστεταί. *Ptolemaeus Ascalonita* §. 3. Ἑστάτωρ μέν ἐστιν ὁ ἱστῶν. Δαιτυμὼν δὲ ὁ ἱστιώμενος, καὶ Πλάτων, postrema in *Ammonio* desiderari monuit *Fabricius*, quae lubenter suo relinquo auctori. *Homerum* potius advocasset Noster. *Aristaen.* I. Epist. v. ἀθροιζομένων δὲ δαιτυμόνων ὁ χρυσῆς ἱστιάτωρ εἰστήκει.

81 Μεθ' ὑστεραίαν] In Vett. Edd. μεθυστέραν legebatur, mendose.

82 Ὅμηρος] Od. Λ. v. 7. Quae sequuntur infra etiam extant in v. Φίλος.

83 Ὁ μόνον] *Thomas M.* in Ἑτερόφθαλμος, Μονόφθαλμος δὲ, inquit, ὁ ἕνα ὀφθαλμὸν ἔχων φυσικῶς, οἷον μυθεύεται τὸν Κύκλωπα. Fieri etiam potest, ut *Ammonius* scripserit: ὁ ἕνα μόνον ὀ. τ. Plura dabo in Animadv.

θαλμὸς μὲν γὰρ, ὁ τὴν ἀδίπλωσιν πεπωθὼς τοῦ ἑτέρου τῶν ὀφθαλμῶν· Μονόφθαλμος δὲ, ὁ μόνον [83] ὀφθαλμὸν ἔχων, ὡς ὁ Κύκλωψ.

Ἕτερος καὶ Ἄλλος διαφέρει. Ἕτερος μὲν ὅτι δυοῖν τάσσεται. ὡς Ὅμηρος [84].

Φολκὸς ἔλαν, χαλκὸς δ' ἕτερον πόλα.

τὸ δὲ Ἄλλος ὅτι πολλῶν. ὡς αὐτὸς Ὅμηρος·

—— Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.

Εὔφυὴς καὶ Εὐμαθὴς [85] διαφέρει. Εὔφυὴς μὲν γὰρ λέγεται πρὸς Ἀθηναίους ὁ σκωπτικός. Εὐμαθὴς δὲ ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς.

Εὑρεῖν καὶ Εὑρέσθαι διαφέρει. Εὑρεῖν μὲν γὰρ, τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· Εὑρέσθαι δὲ, οἱονεὶ τὸ ἐκποιήσασθαι. Μένανδρος Δυσκόλῳ [86],

Εὑρηκὼς κἀγὼ τοῦτο πέχνην.

Δίφιλος δὲ Πύῤῥᾳ,

Δῶρον δ' ἐμαυτῇ πρὸς θεῶν εὑρησόμην [87].

Εὔμορφος Εὐειδὴς διαφέρει. Εὔμορφος μὲν γὰρ, ὁ τῷ μορφῷ εὖ ἔχων. οἷον εὐπρόσωπος (καὶ γὰρ τὸ τῷ ὄψιν πως σχηματίζειν, Μορφάζειν [88] λέγομεν) Εὐειδὴς δὲ, ὁ τὸ

84 Ὅμηρος] Il. B. v. 217. Tum legendum ὡς ὁ αὐτὸς Ὅμηρος, Il. Γ. v. 104.

85 Εὔφυὴς καὶ Εὐμαθὴς δ.] *Thom. M.* Εὐμαθὴς, ὁ εἰς τὸ μανθάνειν ταχύς. & Εὔφυης, ὁ εἰς πάντα δεξιός. Plusscula etiam ad h. l. vide in Animadv.

86 Δυσκόλῳ] *Vulcanius* edidit ἐν Δυσκόλῳ. In *Menandri* fragmine, quod varie tentant, Vett. Edd. legebant *Δέηκὼς*, eaedem mox Δίφυλος.

87 Εὑρησόμην] *Scaliger* & *Valcan.* corrigunt *Δεησόμην*. dubito, an recte. Ex *Ammonii* mente τὸ *Δεῖσθαι* pro ἐκποιήσασθαι usurpavit *Demoſth.* de foed. Alex. p. 89. C. ὡς τῇ ὑπαρχούσῃ δυνάμει ἴσα ποιοῦσθαι ἑτέρας δυνάμεις. ubi ex *Harpocr.* legendum ποιοῦσθαι, ut hic ſit ſenſus: *alias munitiones nobis comparare poterimus.* *Euſtath.* ad Il. Σ. p. 1195. v. 49. Τὸ δὲ *Δεῖσθαι* μόνον χρηστὸν τὸ *Δέομαι* παρὰ Σοφοκλεῖ. Conf. *Piaver.* in Εὕρεσθαι, & *Budaei* Comm. L. Gr. p. 377.

88 Μορφάζειν] Revocavi lectionem *Aldinam*, quam poſtea Editores temere mutarunt in *Μορφίζειν*. quod e *Tuſani* Edit. in Theſaurum *Stephani* T. II. p. 972. derivatum eſt,

τὸ εἶδος καλῶς ἔχων, οἷον πᾶν τὸ σῶμα.

Εὐθὺς, Εὐθὺ, καὶ Εὐθέως, διαφέρουσιν. Εὐθὺς μὲ γὰρ, ὁ καιρός· Εὐθὺ δὲ τῷ γυμνασίῳ αὐτῶν [89], καὶ βάθειαν τῷ γυμνασίῳ· ἢ Εὐθὺ τὸ καινόν. τὸ δὲ Εὐθέως, ἀντὶ τοῦ καιρίως ὑπερβαλλόντως. ὁ δὲ ἀλλάττων ἁμαρτάνει, καθὰ Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ.

Τί φής; ἰδὼν ἔνθεν γε πᾶς [90] δ' ἐλεύθερος,
Ἀπῆλθες εὐθύς, ὡς ταχύ.

Τινὲς μὲν τοι τῶν ἀρχαίων φασὶ, καὶ τὸ Εὐθὺς ἀντὶ καιροῦ κεῖσθαι. Φασὶ γοῦν καὶ λέξιν. Τινὲς δὲ τὸ μὲ εὐθὺ λέγουσιν [91] ὑπὸ πινὸς εὐθέος [92]. οἷον ἐὰν μέ τις ἐλαύνοντα τοῦτο, ἡ εὐθεῖα ὁδὸς, εὐθεῖα βακτηρία. ἐὰν δὲ ἀρρένων, εὐθὺς ὁ καιρός· ἐὰν δ' ὑδέτερον, εὐθὺ τὸ ξύλον. οἱ δὲ ἀρχαῖοι σπάνιον τὸ Εὐθὺ ἐπίθεσαν, τὸ ἐφ' ὁδοῦ [93] τὸ τεινόμενος ὑπὸ πνὸς τόπου· εὐθὺ δὲ φασὶ, εὐθὺ τῶν ἀγωμάτων. τὸ δὲ καὶ τοὺς καιροὺς εὐθεῖς λέγειν, ἀλλ' Εὐθύς. οἷον·

Γ' ἢ-

est. ubi & genuinum Μορφάζειν reperies. *Hesych.* Μορφάζειν, σχῆμα. in re saltatoria *Pollux* IV. 95. *Xenoph.* in Conviv. p. 892. C. εἰ μορφάζοις, ὥσπερ ἡ σιλφεῖς, καὶ σὺ ταῦτα τὰ λεγόμενα. Saltationis genus Μορφασμὸς apud *Poll.* IV. 103. *Hesychius*: Ἐπιμορφάζειν, σχηματίζειν.

89 Τῷ γυμνασίῳ αὐτῶν,] Edd. omnes: Εὐθὺ δὲ, τὸ γυμνάσιον, αὐτῶν κατ' ἐ. hanc lectionem ita in libro suo emendarat *Scaliger*, ut deleta voce αὐτῶν legerit Εὐθὺ δὲ τῷ γυμνασίῳ, κατ' ἐ. Malui *Vulcanii* conjecturam in textu reponere; non quod Grammatici manum exhiberet, sed quod ea ratione, relicta voce αὐτῶν, corruptae lectionis vestigia remanerent. Scripserat *Ammonius*, nisi fallor: Εὐθὺ δὲ τῷ γυμνασίῳ, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐξοχὴν τῷ γυμνασίῳ· Ista ἀντὶ τοῦ, in αὐτῶν latent. Mox in Vett. Edd. legebatur τὸ δ' ἐξῆς & postea οἱ δ' ἀρχαῖοι.

90 πᾶς] Aliorum in hoc versu emendando conjecturæ prostant. Pro πᾶς *Vulcanius*, & in ora libri sui *Scaliger* emendaverant πῶς· id primum recipi debet, tum vero *Menandri* locus alio sensu accipi, atque hactenus fuit factum. Vide sis Animadv.

91 Εὐθὺ λέγουσιν] Id *Vulcanio* debetur, cujus emendationem *Ammonio* restitui; vulgata priorum Edd. lectio τινὲς δὲ τὸ μὲ δὴ λέγειν, vitiosa est.

92 Εὐθέος] Ita *Steph.* cum prima Editione: secunda, & *Vulc.* εὐθείας.

93

Γήμαιμι αὐτοῦ δ' [93], εὐθὺς ἔσομαι ἐλεύθερος.

καὶ

Ὡς τοῦτο δ' [95] εἶδεν, εὐθὺς ἰὼ ἄνω, κάτω.

Εὐφεκίνεως καὶ Ἥδεως διαφέρει. Πλάτων Πρωταγόρᾳ, Εὐφεκίνεως μὲν γάρ ἐστι, μανθάνοντός τι καὶ φρονήσεως μεταλαμβάνοντος αὐτῇ τῇ διανοίᾳ. Ἥδεως δὲ, ἐαυτίντα τί ἢ ἄλλο ἡδὺ πάσχοντος [96] αὐτῷ τῷ σώματι.

Εὐθὺς καὶ Εὐθὺ διαφέρει. τὸ μὲν γοῦν Εὐθὺς, χρονικόν [97] ἐστιν ἐπίρρημα· τὸ δὲ Εὐθὺ, τὸ ἐξ εὐθείας δηλοῖ.

Εὐεργεσία καὶ Χάρις διαφέρει. Εὐεργεσία μὲν γάρ ἐστιν, ἡ μεγάλη χάρις· Χάρις δὲ, ἡ ἐλάττων. οἷον, χιτῶνα ἢ κύνα χαρίζεσθαι, εὐεργετεῖν δὲ οὔ.

Εὐθὺ καὶ Ὀρθὸν διαφέρει. τὸ μὲν γοῦν Εὐθὺ ἀντίκειται τῷ στρεβλῷ· τὸ Ὀρθὸν, τῷ πλαγίῳ.

Εὖ τοῦ Καλῶς διαφέρει. Εὖ μὲν, τὸ ὀρθῶς σημαίνει· Καλῶς δὲ, τὸ χρήσιμον [98] συνηρημένως. τὸ οὖν Εὖ καὶ Καλῶς σπ-

93 Τὸ ἰφ' ὁδῦ] Probem, absque particula, τὸ, legi ἰφ' ὁδῦ.

94 Αὐτῦ δ'] Vett. Edd. *Aldinae*: Γ. δ' αὐτῦ· perperam.

95 Ὡς τοῦτ' δ'] Textus habet emendationem *Scaligeri* & *Vulcanii*. Priores editiones legebant Ὡς τοῦτ' εἶδεν. Quod in hoc versiculo extat, ἄνω, κάτω *Menandro* placuit, neque dubito, quin hic versus cum praecedenti e Comoedia sint desumpti. In altero servum audis de herili filio verba facientem.

96 Ἢ ἄλλο ἡδὺ πάσχοντος] Haec verba, quae universa in Vetustis *Ammonii* Edd. deerant, primum in *Stephani* Editione prostant. *Aldus* ita vulgaverat: Ἥδεως ὃ ἰαθίοντος αὐτοῦ τοῦ σώματος. in quibus facile quis suspicetur legendum ἡδέως, sive ἀγαθίοντος (uti certe legit apud *Amm. Phavorinus Camers* in Εὐφρόνως) pro ἰαθίοντος· ultimum hocce in ἰαθίοντος demutavit *Tursanus*; quod non solum recepit *Stephanus*, sed & eam, quam dixi laciniam, ἢ ἄλλο ἡδὺ πάσχοντος in *Ammonium* intulit. Qua inquies, auctoritate? non nisi vulgata in *Platone* scriptura motus; is in Protagora p. 293. eadem illa Prodicum dicentem introducit, quae post *Stephanum* in *Ammonio* leguntur. Ea vero Auctores interpolandi ratio sobria non est.

97 Χρονικὸν] Vett. Edd. χρόνιον legebant. Alterius vocis Εὐθὺ quae hic traditur notio, a nonnullis non fuit animadversa.

98 Χρήσιμον] Forsan leg. χρησιμῶς *Moschop.* Εὖ ἰσῶς & ὀρθῶς, καλῶς,

σημαίνει ὀρθῶς καὶ χρησίμως.

Ἐχθεῖς Πολεμῶν καὶ Δυσμενοῦς διαφέρει. Ἐχθεῖς μὲν γάρ ἐστιν, ὁ πρότερον φίλος· Πολέμιος δὲ, ὁ μεθ' ὅπλων χώραν πέλας [99]. Δυσμενὴς δ' ὁ κρύφιον πρὸς τὸν ποτε φίλον τὸ μίσος διατηρῶν, καὶ δυσδιαλλάκτως ἔχων.

Z.

Ζῆλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρει. Ζηλοτυπία μὲν γάρ ἐστιν αὐτὸ τὸ πάθος, ἤγουν τὸ ἐν μίσει ὑπάρχον [1]· Ζῆλος δὲ, μίμησις καλοῦ· οἷον, ζηλοῖ τὸν καθηγητὴν ὁ παῖς. Ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων, Ἡσίοδος, ἐσθλὸν καλοῦ [2]. Ζηλοτυπεῖ δὲ ἡ δεῖνα τόνδε [3].

Ζηλῶσαι τοῦ Ἐλίσσαι διαφέρει. Ζηλοῦν μὲν γάρ ἐστι τὸ σὺν ἐπιθυμίᾳ μιμεῖσθαι· Ἐλίζειν δὲ, τὸ μὴ μάχης φιλονεικεῖν.

Ζῆλος Φθόνου διαφέρει. Ζῆλος μὲν γάρ ἐστιν, ἡ δι' ἐπιθυμίαν [4] μίμησις γινομένη, δοκούντός τινος καλοῦ· Φθόνος δὲ,

λῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ χρησίμως. scribe καὶ Καλῶς, ἀντὶτ. Pro σωφρημόνως in *Amm.* prima Ed. legebatur σωφρημόνως· in secunda, σωφρημόνων.

99 Χωρῶν πέλας] *Thomas M.* in Ἐχθεός. Πολέμιος ὁ ἁπλῶς, ὁ μεθ' ὅπλων χωρῶν· *Herennius Philo*: Πολέμιος ὁ ὁ δι' ὅπλων χωρῶν ἐπὶ τὰς πόλεις. neque tamen *Thom.* aut *Amm.* scriptura sollicitanda est.

1 Ὑπάρχον] In schedis *Ptol. Ascal.* §. 92. τὸ ἐν μίσει ὑπάρχειν. Receptam lectionem sequitur *Cyrillus* in Lex. inedito: Ζῆλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρει. Ζηλοτυπία μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐν μίσει ὑπάρχον. Ζῆλος ὁ μίμησις καλοῦ, οἷον ζηλοῖ τὸν καθηγητὴν ὁ παῖς. Plurimarum vocum differentiae iisdem verbis in *Cyrilli* Lex. leguntur, quibus usus est *Ammonius*.

2 Ἡσίοδος, ἐπὶ καλοῦ.] Ἔργ. v. 23. Vett. *Amm.* Edd. ζηλοῖ ὁ γείτονα γ. Lexicon Biblioth. *Coislin.* MS. p. 482. Ζῆλος καὶ ἐπὶ τῆς ζηλοτυπίας, ὡς, ὡς οἶον, ἐπὶ τῆς μιμήσεως μόνον. *Moeris Atticista*: Ζηλῶ, Ἀττικοί· Ζηλοτυπῶ, Ἕλληνες.

3 Ἡ δεῖνα τόνδε] *Ascalonita*: οἷον ζηλοτυπεῖ ὅδε τήνδε. utro modo legas, res eodem redit

4 Δι' ἐπιθυμίαν] Legendum potius: ἡ δι' ἐπιθυμίας γινομένη μιμησις δοκοῦντός τινος καλοῦ. Integra iterum e *Cyrilli* Lex. MS. verba proponam: Ζῆλος Φθόνου διαφέρει. Ζῆλος μὲν γάρ ἐστιν ἡ δι' ἐπιθυμίας γινομένη μίμησις δοκοῦντός καλοῦ τινος· Φθόνος ὁ βασκανία τις τῆς ἄλλοις μὲν ὄντα ἀγαθὰ, ἡμῖν ὁ οὔ.

5 Τὸν δ'] Scribe quaeso: Ζηλῶ τ'

δὲ, βασκανία πὶς τῶν ἄλλοις μὴ πεφυτόπων ἀγαθῶν, ἡμῖν δ' ὕ.

Ζῆλος μᾶλ' ὅτι λύπη ἐστ' ἀλλοζίοις ἀγαθοῖς, οἷα καὶ ἑαυτῷ πὶς ὀπιθυμεῖ περιποιῆσαι.

Ζήλου τρία εἴδη. ὁ μὲ γὰς ὅτι Μαχαιρικὸς, καθὰ καὶ φησὶ πις, Ζηλῶ τ' τοῦ δεινα ἐστὶ τῷδε· δεύτερος, καθὸ ζηλωτὴς πινὸς λέγε· οἷον, Θησεὺς Ἡρακλέους. τέτος δὲ, ὁ φθόνῳ ὅμοιος.

Ζυγὸς, ἀρσενικῶς μὲ, ἐστὶ τῶν βοῶν· θηλυκῶς δὲ [6], ἐστὶ τῶν ςαθμῶν.

Ζώνη [7] καὶ Ζώνιον διαφέρ. Ζώνη μὲν γάς ὅτιν ἡ τοῦ ἀνδρός· Ζώνιον δὲ, τὸ τ γυναικός.

H.

Ἡγέρθη καὶ Ἀνέςη διαφέρ. Ἠγέρθη μὲν λεκτέον, ἀπὸ [8] ὕπνου· Ἀνέςη δὲ, ἀπὸ κλίνης.

Ἦθος μᾶλ' ὅτιν ἀρχὴ ὀπιτηδεύματος· Τρόπος δὲ, ὅταν

ἡ δεῖνα ἐστι τῷδε, *propterea illum fortunatum judico. Moeris Attic.* Ζηλῶ, Ἀττικοί· Μακαρίζω, Ἕλληνες. *Thomas M.* in Ζηλῶ, —— καὶ τὸ μακαρίζω, ὡς τὸ ζηλῶ σε τῆς τύχης, παρὰ Σοφοκλεῖ. ubi ponendum τῇ τύχῃ, e *Soph.* El. v. 1030. Confer *Hesych. Phavor.* & *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* p. 150.

6 Θηλυκῶς ὃ] Quinimo ὑστέρως ὃ, atque ita, ut opinor, scripserat *Amm.* ΟΥΔ. & ΘΗΛ. facile a librario permutari potuerunt, hujusce moduli vocabula nunquam in scriptis libris nisi decurtata occurrunt. *Moschop.* Ζυγὸς, ὁ τ βοῶν· Ζυγὸν ὃ, ὑστέρως, τὸ ζύγιον. adde *Etymolog.* p. 412. v. 9. *Thomas M.* Ζυγὸς, ἀρσενικῶς ἐπὶ ἀμάξης. ἐπὶ ὃ ςαθμοῦ ὁ ζυγὸς, ἐκλὴ τὸ ζυγόν. atque ita *Poll.* IV. 171. Ζυγὸν, τετράπηχυ. Vulgatam libelli nostri lectionem sequutus videtur *Auctor* voc. acc. dist. Ζυγὸς, ζυγοῦ, ὁ, *jugum boum.* Ζυγὸς, Ζυγοῦ, ἡ, *jugum librae.*

7 Ζώνη] In Edit. *Vulc.* haec nota deficit, quae in praecedentibus aderat, nisi quod in illis vulgabatur: ἡ τῆς γυν. cum recte extet apud *Moschop.* & *Ascal.* §. 87. Perridiculum est quod in *Thomam M.* intulit *Blancardus*: Ζώνιον ἀρσενικῶς ἐπὶ γυναικός. —— Ζώνιον ὃ ἐπὶ ἀνδρός. ubi ante ipsius editionem bene legebatur Ζώνιον κυρίως, ἐπὶ γ.

8 Ἀπὸ ὕπνου] Ita omnes legunt Edd. excepta ed. *Vulc.* is vulgari jussit ἐκ ὕπνου· nisi forte scripserit ἐξ. *Ammon.* in v. Ὄρθρος scribit: ἡ ἕως, καθ' ὃν ἀναςάντες ἐξ ὕπνου ὀρθοῦ.

σις πεφάξεων χ' φάσιν καὶ ἀναφωλύ.

"Ηλπισαν καὶ Ἐπίλπισαν 9 Ἀφφέρ. "Ηλπισαν μὲν γὰρ αὐτοί τινας ἐλπίδας ἔχοντες ἔτι τινός· Ἐπίλπισαν δὲ ἕτεροι ἑτέρους, εἰς ἐλπίδα ἤγαγον.

Ἡμέρα Ἠῶς Ἀφφέρ 10. Ἡμέρα μὲν γάρ ἐστι τὸ καθάπαξ μόνον ἀσώματον, ὡς Ἡσίοδος Νυκτὸς γενεαλογεῖ,

Νυκτὸς δ' αὖτ' αἰθήρ τε καὶ ἡμέρη ἐξεγένοντο.

Ἠῶς δὲ τὸ συναμφότερον, ὃν πάλιν Ἡσίοδος Θείας ὑποτίθεται·

Θεία 11 δ' ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε σελήνην,
Ἠῶθ', ἣ πάντεσσιν ὑπερχθονίοισι φαείνῃ,
Γείνατο.

Ὅτι δὲ τὸ σωματοειδῶς,

Ἀλλ' ἤτοι 12 τὸν μὲν ξανθὸς Μενέλαος ἧρπασεν Ἠώς.

Ἧς, καὶ Ἧθα, καὶ Ἡ, Ἀφφέρ. τὸ μὲν γὰρ Ἧθα, παρὰ τὸ μέ-

γνώμεθα. Viden'? Leges, quas aliis ponunt, ipſimet Grammatici non curant, nam iſtic loci dici debuiſſet Ἐγειρόντες. Conf. *Amm.* in Ἀναστῆναι.

9 Ἤλπισαν καὶ Ἐπίλπισαν δ.] Haec verba peritiſſime ſecernit *Ammonius*; & quae obmovit vir Doctiſſ. in Miſcell. Obſ. vol. VI. p. 402. huc non pertinent. Diverſi generis ſunt ἐπιλπίζειν τινὶ ſeu ἐπί τινι, & ἐπιλπίζειν τινά, prius denotat, *ſpem in aliquo collocare*; poſterius, *ſpem alicui facere*. quorum alterum tantum tangit noſter, ἐπίλπισαν ἕτεροι ἑτέρους. Haec accepta refero Viro Summo *T. Hemſterhuiſio*, ad *Lucian.* Dial. Mort. v. T. I. p. 345.

10 Ἡμέρα Ἠῶς δ.] Ingenue fateor, me nihil hic videre; quae vero mihi tenebras objecerunt, Lectori etiam paulo propius admovebo, ut ad eas diſpellendas, & locum clara in luce collocandum, tanto ſit alacrior. Primum ponit Ἡμέραν deſignare τὸ καθάπαξ μόνον ἀσώματον, & in verſu quem adfert ex *Heſiod.* Theogon. 124. Ἡμέρη (ita legendum in *Amm.*) tanquam σωματοειδὴς θεὸς memoratur; eumdemque, hunc in finem, producit *Etymol.* p. 429. v. 25. Ἡμέρα] Ἡσίοδος σωματοειδῶν λέγει. Νυκτὸς δ' αὖτ' ἀέ. Deinde Ἠῶς ὃ τὸ συναμφότερον, ὃν π. ſi vel corrigas Ἠὼς ὃ τ. σ. ὧν, & per συναμφότερον *utrumque ſimul* intelligas, quo ſenſu utitur *Amm.* in v. Πόλις: parum tu tamen profeceris: Nam quid quaeſo hoc in loco συναμφότερον; quum in ſubjectis *Heſiodi* & *Homeri* locis Ἠὼς ponatur ἐπὶ τῶν σωματοειδῶν. Itaque hujus loci ſcripturam is reducet, qui ab ingenio, vel a ſcriptis libris ſit paratior. Interim pau-

μένοι δηλοῖ λεγόντων· τὸ δὲ Ἧς, τὸν μέλλοντα. Ὅμηρος [13],

Δηΐφοβ' ἦ μάλα μοι τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα.

ὅπου δὲ τὸ Ἧς, Μένανδρος ἐν Ψευδηρακλεῖ·

Ὑπὲρ μὲν οἴνου, μηδὲ γρῦ πιθὴ λέγε,

Ἂν τἄλλα δ' ἧς ἄμεμπτος, εἰς τριὼ ἑβδόμου [14]

Βουλευμιῶνος σιδηλεχῶς ἔξεις ἀεί.

καὶ καθόλου πάντοτε ὅπου λέγει ὅπου τοῦ μέλλοντος, ἢ κατὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν. οἷον, ἐὰν νοῇς, ἐὰν λαλῇς, ὅπως λαλῇς. ἐὰν ἦς ἀγαθός. ὁ γοῦν λέγων πρός τινα, Ἧς ποτε πλούσιος, ἀγνοήσει τὴν διαφοράν, δέον φάναι Ἔσῃ [15]. τὸ δὲ Ἦ ἀντὶ τοῦ ἔφη, παρὰ Ὁμήρῳ [16].

Ἦ, καὶ χωομένην ἔπος ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

διαφέρει δὲ τὰ ῥήματα τῇδε, ὅτι τὸ μὲν ὅπου τείτου [17] προσώπου μόνον παύσει· τὸ δὲ ἔφη, ὅπου τρίτων, ὡς ἔφημεν.

Ἡσυ-

pauxillum lucis hic praeſtabit *Joh. Tzetzes* ad *Heſiod.* Ἔργ. v. 578. is quatuor diverſos vocis Ἧος ſignificatus enumerat, quos locis *Homer.* firmant *Etymol.* in v. Ἧος, & ad *Hom.* Il. Θ. v. 1. *Schol.* a quo haud dubie diverſus *Schol.* ad initium Od. Θ. ſex ſeptemve διαφορὰς σημαινόμενα ſatis erudite expoſuit. In his quintam notionem offendes τὸ συναμφότερον, ἡμέρας τε καὶ νύκτα.

11 Θείαν] *Heſiod.* Theogon. v. 371. ſeqq. *Heſiodum* ſequitur *Apollodorus.* Vett. *Amm.* Edd. θεὰ δ' αὖθ' ἡλίου τε.

12 Ἀλλ' ἤτοι] *Homerus* Od. O. v. 250. Ἀλλ' ἤτοι Κλεῖτον χρυσόθρονος ἥρπαζεν Ἠώς. Scripturae variatio ſatis eſt inſignis; pro Κλεῖτον *Ammonius*, aut, ſi ita mavelis, librarius τοῦτον poſuit. Talia mutari non probo. In Vett. Edd. ἀλλ' ἤτοι τοῦτον μὲν κ. ἦ. Ἠώς.

13 Ὅμηρος] Iliad. X. v. 233. In *Menandri* verſuum primo Vett. Edd. τριὼ habebant.

14 Ἑβδόμου] *Menander Scaligeri* beneficio priſtinam recepit ſcripturam, ἑβδόμου, pro ἕκτου, quod in *Ammonii* erat editionibus. Vitium ſenſit, & tollere etiam conatus eſt *Menandri* reliquiarum *Editor.* Lucemne addit huic loco *Heſychii* nota in Ἑβδομαῖ τομαί, ἑβδόμου ἡμέρας ἀπὸ σελήνης παιδία ἱερεύουσιν;

15 Δέον φάναι ἔσῃ] *Moeris Atticiſta*: Ἧσθα, Ἀττικοί· Ἧς, Ἕλληνες. *Phrynichus* p. 24. Ἧς δὲ ἀγορᾷ, σόλοικον. λέγε δὲ Ἧσθα.

16 Ὅμηρος] Il. A. v. 528. Vett. Edd. ἦ καὶ κυανέῃσιν. & reliqua non agnoſcunt, quae *Stephanus* iterum ſubjecit.

17 Τείτου] *Aldi* ſcripturam revocavi, quam primus mutavit ſua in Editione *Valentinus Curio*, ſubſti-

Ἡσυχία ὁτὲ μὲ σιωπὴν σημαίνει, ὁτὲ δὲ τὴν ὀπείκειαν, ἐπότε φαμὲν, ὁ πολλῆ ἀφίγεν ἡσυχία [18].

Θ.

Θαλαμὰς ὡς ἀγαθὰς. ἡ Θαλάμας, ὡς μεγάλας; διαφέρειν φησὶ [19] Ἰρύφων τοὺς Ἀττικοὺς, ὁ δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, δηλώσει τὸ τῶν Διοσκόρων ἱερόν· ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὰς καταδύσεις μηνύει.

Θαυμάζω, γενικῇ μὲν συντασσόμενον σημαίνει τὸ καταγινώσκω ἡ κατηγορεῖ. οἷον, Θαυμάζω τοῦ ταῦτα ἐχόντων τὴν γνώμην. αἰτιατικῇ δὲ, τὸ ἐπαινῶ. οἷον, Θαυμάζω τοὺς ὕπνῳ φεύγοντας.

Θεομαχία ἡ Θεομαχία διαφέρει. Θεομαχία μὲν γάρ ἐστιν ἡ πρὸς θεὸν μάχη· Θέομαχία, αὐτῶν τῶν θεῶν ὁ πρὸς ἀλλήλους μάχη.

Θεωρὸς ἡ Θεατὴς διαφέρει. Θεωρὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ εἰς θεοὺς πεμ-

stituendo πρώτῳ, hanc lectionem postea expresserunt *Tusanus*, *Steph.* & *Vulc.* oppido ridiculam; quamquam, si verum velimus fateri, ultima haec nota a nemine hactenus fuit intellecta: si vel mecum judices τρίτῳ ad verbum ἡ referri, quid porro reliquis facies τὸ ϗ ἴφη, ἐπὶ τρίων, ὡς ἴφηλι; auxilio nobis hic fuerunt *Herennii Philonis* schedae, e quibus legendum τὸ ϗ ἴφη, ἐπὶ τρίων, ὡς ἴφλω, ἴφης, ἴφη Antequam in hunc locum incidi, longe aliter legendum existimabam, & hinc etiam didici, quam saepe nostrae nos conjecturae fallant.

18 Ἡσυχία] Vett Edd ἡσυχίαν. *Ptol. Ascal.* §. 93. Ἡσυχάζειν, τὸ ἀτρεμεῖν δ' ὅλως σώματος· Σιγᾶν δ', τὸ μὴ λαλεῖν. Paria scribit *Herennius*.

19 Διαφέρειν φησὶ] *Tusani* Ed. ἀφίησι φησὶ T. atque ea etiam ratione loquitur Noster. *Cyrillus* in voc. acc. dist Θαλάμας, αἱ, *lustra ferarum*. Θαλαμαὶ, αἱ, *templum Castoris & Pollucis*. Ex *Amm.* tua accepit *Eustath.* ad Od. E. p. 232. alibi *Aelium* laudans *Dionysium*, ad Il. M. p. 867. Θαλάμας μὲν βαρυτόνως ζωίνας καταδύσεις Θαλαμᾶς δ', τοὺς ἱεροὺς Διοσκούρων, ὡς Αἴλιος Διονύσιος πυρισπουδάζεσθαι. *Ammonii* verba attulit *Salmas.* in *Exerc. Plinian* p. 440. B. & qualiumcunque Deorum templa Θαλαμὰς dici submonuit.

Θεω-

πεμπόμενος. Θεατὴς δὲ, ὁ ἀγώνων καὶ θεάτρων.

Πότερον [21] θεατὴς, ἢ χάειν μαντευμάτων; καὶ Αἰσχύλος·

Βοᾶς τοιῶδε πρόσγμα θεωρὸς ὤν.

ἀμαρτάνουσιν οὖν οἱ λέγοντες, Θεωρῆσαί με δεῖ τ' ἀγῶνα· δέον εἰπεῖν. Θεάσασθαι Ἀριστείδης οὖν τοῦτο ὑπομνήμασι Λυσιμαχίδης [22] ὁ τοῦ περὶ Καικίλιον περὶ τῶν ῥητόρων, καὶ πολλῶν ἀναθέσεις ποιεῖται, καὶ ἔστι τὸ Θεάσασθαι, ὥσπερ περιβλέψασθαι, ἐπὶ τινὰ θέαν· τὸ δὲ Θεωρεῖν (φησὶν) οὐκ ἄλλό τι ἢ τὸ τῶν θεῶν ἀρεῖν, τοῦτο δὲ τὸ Φερντίζειν. διὸ καὶ τοὺς τῶν θεαμάτων ἕνεκα πεμπομένους, οὐ θυσίας δὲ καὶ εὐσεβείας, πάντας ἀνόμαζον θεωρούς καὶ τὸ τοῖς Ἀθηναίοις διδόμενον Θεωρικὸν οὐχὶ ἀφ' [23] τὰς θέας, (ὡς Καικίλιος [24] ὑπέλαβεν· ἀλλὰ ἀφ' τὸ ἐν ταῖς ἑορταῖς εἰς τοὺς θεοὺς εὐσεβεῖν, καὶ ὀπιθεῖν [25], καὶ εὐφραίνεσθαι.

Θεράποντες καὶ Οἰκέται ἀφαιροῦσι. Θεράποντες μὲν γὰρ οἱ ἐποτεταγμένοι φίλοι, ὑφ' ὧν [26] θεραπεύονται οἱ περισκόπουν-

Τροφωνίου θαλάμους sive θαλαμεῖς, & σηκὸς Τροφωνίου permutat *Eurip.* in Jone v. 300. & 393.

20 Αὐτῶν τ' θ.] Vitiose in quibusdam Edd. τ' αὐτῶν τ' θεῶν.

21 Πότερον] Excidit procul dubio ex *Amm.* quod apud *Herenn.* legitur, Εὐριπίδης ἐν Ἴωνι. Ea in tragoedia versus qui adfertur est 301 ubi pro πότερον habes πότερα. *Aeschyli* versus, an in illis, quae supersunt, fabulis occurrat, non indagavi: sin; pro Βοᾶς conjici posset Θοᾶς. Inter *Aeschyli* Dramata enumeratur Hypsipyle.

22 Λυσιμαχίδης] *Vulc.* Ed. Λυσιμ. Pro Καικίλιον Vett. Edd. Κικίλιον, & postea Κικίλιος. De titulo libri *Lysimachidae* infra paulo copiosius differam, & de θεωρεῖς nonnulla etiam notabo.

23 Διὰ] Hanc particulam, quae in Edd. deerat, jussu *Scaligeri* in textum introduxi.

24 Καικίλιος] Pari ratione *Caecilium* testem citat *Harpocration* in v. Ἐξώλης, —— ὡς φησὶ Καικίλιος.

25 Ἐπιθεῖν] Antiqua lectio fuit, uti auguror, Ἐπιθύειν. Lege iis, quae in eadem hac observatione praecesserunt: τοὺς τῶν θεαμάτων ἕνεκα πεμπομένους οὐ θυσίας τε (ita legendum pro δὲ) καὶ εὐσεβείας, πάντας ἀνόμαζον θεωρούς.

26 Ὑφ' ὧν] Ea Veterum est Edd.

κοντες· Οἰκέται δὲ, δεσποτῶν.

Θεὸς καὶ Ὑποθεὸς [27] διαφέρει. Θεὸς μὲν γὰρ ἐπὶ τὸ λαβεῖν ὑποθήκην· Ὑποθεὸς δὲ, τὸ δοῦναι ὑποθήκην.

Θέλειν καὶ Βούλεσθαι ἐὰν λέγῃ τις, δηλοῖ, ὅτι ἀκουσίως τε καὶ εὐλόγως ὀρέγεσθαι τινός.

Θερίζειν, τό, τε διαρπάζειν [28] τὴν τοῦ θέρους ὥραν, (ὡς τὸ Χειμάζειν) καὶ τὸ τοὺς Δημιουργικοὺς χαρτοὺς [29] συλλέξαι.

Θηβαῖοι καὶ Θηβαγενεῖς διαφέρουσιν, καθὼς Δίδυμος [30] ἐν ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν παιάνων Πινδάρου φησὶν, Καὶ τὰ τείποδα ἀπὸ τούτου Θηβαγενεῖς πέμψουσι τὸ ζεῦγος εἰς Ἰσμηνὸν [31] πρῶτον. τίς δ' ἐστὶ διαφορὰ Θηβαγενέων πρὸς Θηβαίους, Ἔφορος ἐν τῇ δευτέρᾳ φησί. ὕστοι μὲν οὖν συνεβάχθησαν εἰς τὴν Βοιωτίαν. τοὺς δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ὁμόρους προσοικοῦντας ἰδίᾳ Θηβαῖοι προσηγάγοντο πολλοῖς ἔτεσιν. ὕστερον δὲ οἱ σύμμικτοι ἦσαν πολλαχόθεν,

Iectio, male in ἐφ' ὧν a *Stephano* mutata. *Hesychius*: Θιασῶται, οἱ ἐν δωτίρᾳ τάξει φίλοι, ἀπὸ τοῦ θιασεύειν. Confer *Herennium Philon.* in Δῆλοι.

27 Θείος καὶ Ὑποθείος] Ad *Harpocrat.* in v. Θῆτες, *est autem*, inquit *Valesius*, θείος *creditor qui pignora accipit*, ὑποθείος *debitor qui obligat*, *teste Ammonio & Harpocrat. in* Θείος. Diversa potestas ex gemino *Demosthenis* loco patefiet. Alter locus est in orat. contra Timoth. p. 705. B. αἱ φιάλαι, ἃς ὁ θεῖος ἀπῄτει. Contra *debitor* ὑποθεὶς τὴν οἰκίαν καὶ τὰ ὑποκείμενα πάντα. in Aphob. II. p. 558. C.

28 Διαλείπειν] Διαλείψειν in Vett. legebatur Edd. *Stephanus* posuit ἀφαλεῖσθαι, ubi! scribi debuisset ἀφαλείψαι, uti mox τὸ τοὺς Δημιοτελεῖς καρτὸς συλλέξαι. *Hesychius*: Θιαλεῖς, τὸ θέρος ἀφαιρῶν. mendose vulgatur ἀγαγών.

29 Δημιοτελικοὺς καρτὸς] *Theophrastus* περὶ λιθημάτων· ἀλλὰ τὸ Δημοτελικὸν καρτόν. teste *Schol. Hom.* ad Il. Α. v. 149. Etymologici M. *Auctor* in v. Οἶνος· Veteres, inquit, ἰγαλακτοτρόφων καὶ ἡμερῶν λιθίνων τὸ Δημοτελικὸν καρτόν. Conf. *Schol. Oppian.* ad III. Hal. v. 463. Pro θειάζειν Cyprii δαμαλείζειν dicebant, auctore *Hesychio*: Δαμαλείζειν, τὸ συνάγειν τὸ Δημοτελικὸν καρτόν. Κύπριοι.

30 Δίδυμος] Non leves mendae utriusque scriptoris, *Didymi* & *Ephori*, verba deformant, quas qui sibi plane tollendas sumserit, praeter egregium, quam Grammatico meo

θεν, ἐκέμοντο δὲ τὴν ὑπὸ Κιθαιρῶνα χώραν, καὶ τὴν ὑπομάντιον [32] τῆς Εὐβοίας. ἐκαλοῦντο δὲ Θηβαγενεῖς, ὅτι προσεγένοντο τοῖς ἄλλοις Βοιωτοῖς ἀφ' Θηβαίων. Θὴς, Λάβδις, Ἀμφίπολος, Ἄτμενος, ἀφαφέρεσι. Θὴς μὲ γὰ, ὁ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων.

—— θῆτές [33] τε θμῳές τε.

Λάβδις δὲ, ὁ κτὶ πολεμικὴν προίσασιν ἀλοὺς, καὶ ἐπὶ δουλείαν προσαχθείς. Ἀμφίπολος δὲ, κοινὸν ὄνομα ἄῤῥενος καὶ θηλείας δύλης. Ἄτμενος δὲ, ὁ μόνον ὁ δοῦλος, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποτελὴς ἐλεύθερος.

Θεσὶς καὶ Θάρσος ἀφαφέρεσι [34]. Θεσὶς μὲ γάρ ἐστιν, ἡ ἄλογος ὁρμή· Θάρσος δὲ, ἔλογος ὁρμή.

Θύελλα καὶ Θυελλία ἀφαφέρεσι. Θύελλα μὲ γάρ ἐστιν, ἡ ἐξ ἀρχῆς γενομένη. Μένανδρος [35] δὲ τὸ προσκαθῆκον, Θύραν ἔξελε. Θυελλία δὲ, τὸ μέλλον πρὸς ἐκκοπὴν θύελλας μέγεθος.

Θύε-

neo praestabit, operam, obscurae antiquitatis particulae lucem accendet haud poenitendam.

31 Εἰς Ἰσμηνὸν] Legendum εἰς τὸ Ἰσμηνίον· sive, quod monitus malo, εἰς Ἰσμηνίδα· In Animadv. paucula hinc illustrare adnitar.

32 Ἀπομάντιον] *Joannes* Noster *Schultensius*, Ἓ πάλαι τὸ παιδίον, pro ἀπομάντιον legendum esse ὑποτελὲς, ingeniose, ut est cogitandi acumine praeditus prorsus felici, conjectavit. Parum diversam emendandi viam ingressus *Vir* quidam *Eruditissimus*, ἐκποτελὲς scribendum suspicabatur.

33 Θῆτες] Od. Δ. v. 644. *Schol.* οἱ ἐπὶ μισθῷ δουλεύοντες. Plura, quae huc spectent, dabunt Animadv.

34 Θεσὶς καὶ Θάρσος ἀφ.] Differentiam tradidit, si receptae lectioni tuto fidere licet, *Aristippus*, apud *Schol. Apoll. Rhod.* II. v. 77. Multa collegit *Schol. Hom.* ad Il. Ε. v. 2. pro *Ammonio* sufficiunt: Θάρσος ἐστὶ τὸ ἄλογον πάθημα τῆς ψυχῆς· Θεσὶς δὲ τὸ λογικόν. quae in Commentarium ad Il. Ε. p. 387. retulit *Eustathius*. Confer, si lubet, *Schol. Oppian.* ad III. Hal. v. 516. & *Triclin.* ad *Sophoclis* Electr. v. 478.

35 Μένανδρος] *Menandri* meminit etiam *Photius* in Lex. MS. Θυρέμα, τὸ ἄκοσμον τῆς θύρας. Μένανδρος. Quandoquidem autem nihil aliud est ad manus, quo corruptam *Ammonii* notam emaculem, aliam, quae hunc in finem feliciori ingenio queat esse adjumento, ex ejusdem

Pho-

Θύελλα τὸν ἀφάτιελλα [36] ἀλαφέρει· Θύελλα μὲν γάρ ἐστιν, ὅτι πνεῦμα θεοῦ· καὶ τὸ μαντεύελλα ὅτι πνεῦμα ἀπὸ σπλάγχνων [illegible] ἀφάτιελλα δὲ, τὸ δι' ἰώπιναν αἰτίαν φονεύσαι· ἢ τὸ μὲν ἐπ' ἀλόγων, τὸ δ' ἐπ' ἀνθρώπων τάττει. Θύσι καὶ [illegible] ἀλαφέρει. Θύσι μὲν γὰρ οἱ σφάττοντες τὰ ἱερεῖα· Θύσαι δὲ οἱ ἀπὸ τῶν σπλάγχνων μαντευόμενοι. Θύρα καὶ Θύραι [illegible] φέρει [37]. Θύρα μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπίθεμα τὸ [illegible] τῶν πυλῶν· Θύραι δὲ, τὸ ἄνοιγμα αὐτὸ, καὶ τὰ [illegible] ἀμφιθυρώματα τῆς θύρας [illegible] μὲν ἐπὶ τῶν [illegible]. Ὀργὴ δὲ, πολυχρόνιος μνησικακία.

I.

Ἱερεῦσαι καὶ Καθιερεῦσαι [38] λέγεται ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων· Ἱερῶσαι δὲ [39] καὶ Καθιερῶσαι, ἐπὶ τῶν ἀναθεμένων.

Ἱε-

Phrtii libro decerptam adnotationem subjiciam: Θυραίαν, τὴν ἐμποτοίχιον ἀλεκτρυόνα. Utrumque locum debeo humanitati Viri Eruditissimi. *Jo Alberti.*

36 Θυελλᾶς καὶ Σφάττειν δ.] Eadem fere est in *Cyrilli* vocabulario nota, verba Grammatici haud pigebit adposuisse: Θύελλαι καὶ Σφάττειν ἀλαφέρει. ὅλη τὸ μὲν Θύελλαι ἀπὸ σπλάγχνων θύειν φασι· τὸ δὲ Σφάττειν τὸ φονεύειν καθ' ὁπόσα αἰτίαν, καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἀλόγων, τὸ δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων. Additur apud *Amm.* τὸ δ' ἐπ' ἀνθρώπων τάττει. Quod in Vett. Edd. extat, τάττειν forsan indicio sit, olim lectum fuisse σφάττειν.

37 Θύρα καὶ Θύραι ἀλαφέρει] sive, uti in Vett. Edd. legitur, ἀλαφέρουσι· *Auctor* voc. acc. distinct. Θύρα, θύρας, ἡ, *ostium, hoc est ligneum* Θύρα, θυρῶν, αἱ, *fores hoc est apertura.* Discrimen haud agnovit *Moschopul.* Θύρα καὶ πύλη λέγεται αἱ σανίδες αἱ ἀνοιγόμεναι καὶ κλειόμεναι, καὶ τὸ ἀφόπλωμα ὅπερ ἐπέχουσιν αὐτά.

38 Ἱερεῦσαι καὶ Καθιερεῦσαι] In *Franequerana Thomae Mag.* Editione sub litera I haec nota profertur: Καὶ ΙΕΡΑΣΘΑΙ, καὶ ἱερεύειν, ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων· ἱερᾶσθαι δὲ μόνον, ἐπὶ τῶν εἰς ἱερέας τελούντων. ἱερῶσαι μέντοι καὶ καθιερῶσαι ἐπὶ τῶν ἀναθημάτων. Dum non vacat vulgatae lectionis ineptias ostendere, ponam, quomodo hunc locum corrigendum esse censeo: Καθιερεῦσαι καὶ Ἱερεῦσαι ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων· κ. τ. λ. Literarum seriem in *Thomae* libello nemo, nisi harum rerum insciis, mihi objecerit. Aliud est, quod minime praetermittendum existimo.

Quum

Ἱερεῖον καὶ Χρηστήριον διαφέρει. Ἱερεῖον μὲν γάρ ἐστι καινὰς τὸ σφαζόμενον πρὸς θυσίαν ἅπασαν· Χρηστήριον δὲ, τὸ ἱερεῖον [40] ᾧ λεῶν) λεηλατίζόμενοι. Ἡρόδοτος, Καθάπερ ἔτι καὶ νῦν, ὅταν λεηλατία θύωσιν ἐν τῷ ἱερῷ.

Ἱερὰ, τάς τε φλεβόλυς τῶν ναῶν, καὶ τὰ στέγια, καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν ἀνθρώπων, ὡς Ὑψείδης [41] ἐν τῷ κτ' Ἀρχιστρατίδᾳ· καὶ τὰ ξόανα, ὡς Θεόπομπος ἐν εἰκοστῇ ἕκτῃ.

Ἰκέσθαι καὶ Ἀφικέσθαι διαφέρει, ὡς φησιν Ἡρακλείδης. Ἰκέσθαι μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐλθεῖν· Ἀφικέσθαι δὲ, τὸ ἐπανελθεῖν. Ὅμηρος τοῦ διαφορὰν φησιν,

—— δὸ' αὖτις [42] ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν.

καὶ

Ἵκετο δ' εἰς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυια Ἀθήνας.

Ἰδουμαῖοι καὶ Ἰουδαῖοι διαφέρουσιν, ὡς φησι Πτολεμαῖος [43] ἐν πρώτῳ περὶ Ἡρώδου τοῦ βασιλέως. Ἰουδαῖοι μὲν γάρ εἰσιν, οἱ ἐξ ἀρχῆς φυσικοί· Ἰδουμαῖοι δὲ, τὸ μὲν ἀρχῆθεν οὐκ Ἰουδαῖοι

Quum in reliquis, quas quidem ego viderim, *Ammonii* Editionibus Litera I ab hac nota Ἰερεῖον καὶ Καθιερῶσαι incipiat, hisce diebus in manus meas incidit Lexicon Gr. Lat. a *Jo. Frellonio Lugd.* anno 1553. vulgatum. Dum *Ammonium* huic libro subjectum ab aliorum Edd. non parum distare animadverto, aliam etiam notam huic praepositam reperio, quam hic subjicere visum fuit: Ἰδεῖν καὶ Ὑψείδεῖν διαφέρει. Ἰδεῖν μὲν γάρ ἐστιν ὁρᾶν· Ὑψείδεῖν δὲ τὸ ὑπερφρᾶν, τὸ καταφρονεῖν.

39 Ἱερῶσαι δὲ] Haec in *Stephani* & *Vulc.* Edd. ab iis quae praecesserant, male erant seiuncta. *Pollux* l. VI. ἄγαλμα καθιερῶσαι. *Hesych.* Καθιερεῖ, ἀνάθημα. *Aeschines* contra Ctesiph. p. 289. C. τῷ χρέα αὐτὰν καθιέρωσαν καὶ τῷ μιαιφονίαν.

40 Τὸ ἱερὸν] Lege: τὰ ἱερεῖον· uti in *Ascalonitae* membranis extabat. §. 140. Idem vitium infra recurret in v. Χρηστήριον. ubi forsan nonnulla dabo in Animadv..

41 Ὑψείδης] Nescio, cur a Vett. Edd. discedentes *Steph.* & *Vulc.* Ὑψιρείδης posuerint. Ὑψείδης ἐν τῷ καὶ Ἀρχιστρατίδᾳ ab *Harpocr.* frequenter ad partes vocatur; non aliter scripserat *Ammonius*.

42 Αὖτις] Ita primae Edd. quod postea in αὖθις mutatum. Prius extat in v. 645. Il. N. Posterior *Homeri* versus est in Od. Π. 80.. Pro ὅμηρος Vett. Edd. ὅμως legebant.

43 Πτολεμαῖος] In libello, cuius Auctor *Ptolemaeus* fertur *Ascalonita*, paucula reperire licet, quae hinc desumpta videntur §. 105.

δαῖοι, ἀλλὰ Φοίνικες καὶ Σύροι, κρατηθέντες δὲ ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἀναγκασθέντες ἀποικίσαι, καὶ συντελεῖν εἰς τὸ ἔθνος, καὶ τὰ αὐτὰ νομίμοις χρῆσθαι, ἐπλήθυσαν Ἰουδαῖοι. Ἶπες [44], καὶ Θοίπες, καὶ Κ[illegible] καὶ Ἴκες διαφέρουσιν. Ἶπες μὲν γὰρ λέγουσι τὰ [illegible]ρωϊκὰ τῶν κεράτων. Ὅμηρος, νίκη κέρα ἶπες ἔδωκεν.

Θοίπες δὲ, τὰ ἐσθίοντα τὰ ξύλα· καὶ Θοιπιδέσματα [45], τὰ ὑπὸ θοιπῶν βεβρωμένα ξύλα, οἷς καὶ ἀντὶ σφραγίδων ἐχρῶντο, ὅτι λῷστα δυσπαραποίητα [46]. Κίες δὲ, τὰ ἐν ταῖς κριθαῖς καὶ ἐν τοῖς πυροῖς θηρία. Ἴκες δὲ, τὰ διεσθίοντα τὰς ὀφθαλμὰς τῶν ἀμπέλων. Ἀλκμὰν [47], καὶ [48] ποικίλον ἶκα, τ' ὀφθαλμῶν ἀμπέλων ὀλετῆρα.

Ἴσοι καὶ Κοινὰ διαφέρει. Πλάτων [49] ἐν Πρωταγόρᾳ, Χρὴ γὰρ τοὺς ἐν τοιοῖδε [50] λόγοις παραγινομένους, κοινοὺς μὲν εἶναι

Ἰουδαῖοι καὶ Ἰδουμαῖοι διαφέρουσιν. οἱ μὲν γὰρ Ἰουδαῖοι ἐξ ἀρχῆς. Ἰδουμαῖοι δὲ τὸ μὲν ἀρχῆθεν εἶναι Ἰδουμαίους (l. Ἰουδαίους) ἀλλὰ Φοίνικας καὶ Σύρους. Eadem autem loquendi formula, quam de Idumaeis apud *Ammon.* adhibuit *Ptolemaeus*, utitur etiam *Lucianus* in Timon. §. 4. εἰς ἔστι τι ἀρχαῖον σωτελεῖν. Est, cur id monendum putaverim.

44 Ἶπες καὶ Θοίπες] Vide quae in Animadv. super hac differentia notavi. Locus *Hom.* petitus est ex Od. Φ. v. 395.

45 Θοιπιδέσματα] Hanc in voce, plus semel apud Auctores obvia, libri mirum in modum variant: dum alii Θοιπιδέσματα, alii praeferunt Θοινιδέσματα. Prior scriptura, uti in *Ammon.* sic & alibi omnino est retinenda.

46 Δυσπαραποίητα] Opem, haud facile aliunde expectandam, huic loco attulit *Tiberius Hemsterhuis*, qui me aliquando usum verbi παραποιεῖν in alterius etiam sigillo *effingendo* haud infrequentem tum e *Thucyd.* I. c. 132. παραπαπαράμφοιν σφραγῖδα, tum aliis ex locis, edocefecit, & in *Ammonio* δυσπαραποίητα legendum esse admonuit: quam Viri Summi emendationem in textu decenter deposui, pro vulgata priorum Edd. Scriptura: δυσπαράπεισα, quam in δυσπαράψαυστα commutandam suspicabantur *Scaliger*, & *Vulcanius*.

47 Ἀλκμὰν] Praestantiss. Jo. Jac. *Reiskius* nuper admodum significavit, *Alcmanis* versum sibi videri hexametrum, atque hac ratione emendandum: Ποικίλον ἶκα τ' ὀφθαλμῶν ἀμπέλου ὀλετῆρα. Acutiss. viri coniecturam Lectoris iudicio subducendam non existimavi.

εἶναι ἀμφοῖν τοῖν ἀλαλεγμένοιν ἀκεραίας, ἴσους δὲ μή. ἔστι γὰρ ὁ ταυτόν. κοινῇ [51] γὰρ ἀκοῦσαι ἀμφοτέραιν χρὴ [52], μὴ ἴσον δὲ νεῖμαι [53] ἑκατέρᾳ, ἀλλὰ τῇ μὲ σοφωτέρᾳ, πλέον [54], τῇ δὲ ἀμαθεστέρᾳ, ἔλαττον.

Ἰσοτιλὴς καὶ Μέτοικος ἀλφάρῃ. Ἰσοτιλὴς μέν γε, ὁ τιμωμενῷ μέτοικος [55] ἐν τῷ ἴσῳ τάγματι τοῖς πολίταις· καὶ τὸ μὲ μετοίκιον μὴ τελῶν, πάντα δὲ ἔχων τὰ αὐτὰ τοῖς πολίταις, πλὴν τοῦ ἄρχειν· Μέτοικος δὲ, ὁ μετοικήσας εἰς ἑτέραν πόλιν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ, καὶ τοῦ μὲ ξένου πλέον τι ἔχων, τοῦ δὲ πολίτου ἔλαττον. ἐτέλει δὲ ὁ Μέτοικος καθ' ἑαυτὸν Μετοικίου δραχμὰς δέκα [56], καὶ ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων πομπῇ σκάφιον ἔφερε χρεία ἔχουσαν· ὅθεν καὶ Σκαφηφόρους ἔλεγον τοὺς μετοίκους. πολλαχοῦ δὲ καὶ συνεστράτευον τοῖς Ἀθηναίοις.

Ἰαϛ-

48 Καὶ] Reduxi ex *Aldina* voculam καὶ, quae in plerisque Edd. omissa reperitur apud *H. Stephanum* Ind. Thes. ad v. Ἴξ, ubi pro τὰ ὀφθ. occurrit τὰ ὀφθαλμῶν· prouti hunc locum etiam adduxit *S. Bochartus* Hieroz. P. II. L. IV. c. 27.

49 Πλάτων] Quae sequuntur omnia extant in *Platonis* Protagora p. m. 293. media. Scripturae diversitatem indicabo.

50 Τοιῶνδε] Lege Τοιοῖσδε ex *Platone*, apud quem mox παραγιγνομένοις.

51 Κοινῇ μὲ] Ita e *Platone* edidit *Steph.* nam in prioribus Edd. κοινὸν μὲ legebatur.

52 Χρὴ] Apud *Plat.* δεῖ ἀμφοτέροις.

53 Νεῖμαι] Id indidem *Stephanus* recepit. Ad Ejus Edit. usque εἶναι *Ammonii* textum occupabat.

54 Πλέον] Vitiose iterum Vett. Edd. πλέων & mox ἐλάττων legebant.

55 Ὁ τιμωμενῷ μέτοικος] Hunc locum emaculatum *Scaligero* acceptum referes. Vulgata praecedentium Edd. haec erat lectio: Ἰσοτιλὴς μέν γε ὁ τιμωμενῷ. Μέτοικος δὲ, ὁ ἐν τῷ ἴσῳ τ. in quibus indicia sunt librarii aberrantis haud obscura. Violentior erat a *Vulcanio* tentata medendi ratio, qui, resecatis Μέτοικος δὲ ὁ, coire jusserat ὁ τιμωμενῷ ἐν τῷ ἴσῳ τ. Dudum ante *Vulcan* is, cuius supra memini, *Frellonius* ita hunc locum edi curaverat: ὁ τιμωμενῷ καὶ ἐν τῷ ἴσῳ τ. Vide plura in Animadv.

56 Δέκα] Non est, quod quis δύοδεκα corrigendum censeat, etsi ea ratione *Hesychium* emendandum crediderint *Petitus* ad LL. Att. p. 170. & *Meursius* ad *Hesych. Milesium* p. 177.

Ἰαθμὸς καὶ Παρθμὸς [57] Διάφορα. Ἰαθυὸς μέν γάρ ἐστι γῆς τενὸς [58] δίοδος ἐκατέρωθεν θαλάσσης περιχουένης· Παρθμὸς δέ ἐστι τενὸς θαλάσσης πόρος [59], ἐκατέρωθεν ὑπὸ γῆς περιεχόμενος.

Ἴαθι καὶ Γίνωσκε [60] Διάφορα. Ἴαθι μέν γε, ἐπὶ τοῦ γίνωσκε ταύτην αὐτὴν [61] δ' οἶμαι ἴαθι, ἀντὶ τοῦ γίνωσκε. καὶ τὸ πληθυντικὸν ἴστε, ἀντὶ γινώσκετε. καὶ Μένανδρος ἐν Ἥρωϊ·

Εὖ ἴαθι, καίγὼ τοῦτο συγχωρήσομαι.

τάσσουσι δὲ ὅμως καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδίου τὸ Ἴαθι. Εὔφης [62],

—— Ἴαθι μοῦνον ἐξορμωμένη,

ἀντὶ τοῦ γίνου.

Ἰσοιογεάφος. Συγγραφέως Διαφορά. Ἰσοιογεάφος μέν γάρ ἐστιν ὁ τὰ περὶ αὐτοῦ γεγονότα συγγραφόμενος, ὡς Ἡρόδοτος. Σύγγραφεὺς δέ, ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ [62], ὡς Θουκυδίδης.

Ἰσθόκη καὶ Ἰστορίη Διαφέρουσιν. Ἰσθόκη μέν γάρ ἐστιν, ἐφ' ἧς

57 Ἰαθμὸς καὶ Παρθμὸς δ.] Itaque fuerunt, qui haec promiscue usurpaverint, neque prorsus interpolari debuisset *Suidas*: *Hesychius* etiam, quamvis alibi bene distinguat: Ἰαθμὸς, ἔστοδος ὑδατος.

58 Γῆς τενὸς] Vett. Edd. τ' τενὸς. Malim: γῆς τινὸς δ. Mox apud *Ascal.* §. 29. ὑπὸ θαλάσσης legebatur.

59 Θαλάσσης πόρος] Ita legit sola iterum *Frelonii* Editio, cum reliquae habeant τενὸς θαλάσσης πόρος. *Vulcan.* inferto ἐν vulgavit ἐν θαλάσσῃ πόρος. perperam omnino. *Schol. Hom.* ad Od. Δ. v. 671. Παρθμὸς δὲ λέγει ἢ τινα θάλασσαν. *Schol. Apoll. Rhod.* I. v. 932. Ἰθμὸς,

—— Παρθμὸς ὃ ἢ ἐς ἀμφοτέρων τ' ἠπείρων γῆν ἔχουσα τινα θάλασσαν. In *Ascalon.* libello θαλάσσης πόρος occurrit. Pro περιχομένου apud *Amm.* Vett Edd. περιεχομένου legebant.

60 Ἴαθι καὶ Γίνωσκε δ.] Prima fronte haec nota sic satis videtur absurda. Crediderim fere *Ammonium* scripsisse: Ἴαθι καὶ Γίνε Διαφορά. ea videlicet ratione, ut Ἴαθι denotet tum γίνε, tum etiam γίνωσκε, cum posterior significatus alienus sit a γίνε· quod tantum usurpari possit pro ὕπαρχε, & eatenus diversum sit ab Ἴαθι. *Ptol Ascal.* § 99 Ἴαθι καὶ Γίνε Διαφορά, ὅτι τὸ ἴαθι σημαίνει τὸ γίνωσκε, σημαίνει δὲ καὶ τὸ γίνε. *Mosch.* Ἴαθι αὐτὸ δ γίνωσκε καὶ αὐτὸ δ γίνε.

61 Αὐτὴν] *Hom.* Od. B. v. 256. Mox ἴστ edidi pro ἴαθι, emendante *Scaligero*. Pro ἴστι δ ἴσιν. in *Amm.*

ἧς ὁ ἱτὸς καλαχλίνει). Ὅμηρος [63],

Ἵστην δ' ἰσοδόκην πέλασαν.

Ἱστοπέδη δὲ, ὁ ἐν μέσῳ τ νεὼς κοῖλος τόπος (τινὲς δὲ λη-νίδα [64] καλοῦσι,) εἰς ὃν ὁ ἱτὸς ἐντίθεται).

—— ἀλλά με δεσμὰ

Δῆσαν ἐν ἀγχαλέῃ, ὄφρ' ἔμπεδον αὐτόθι μίμνω,

Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ.

Ἰταλοὶ καὶ Ἰταλιῶται [65] διαφέρουσιν. Ἰταλοὶ μὲν οἱ ἔνθεν τὴν χώραν οἰκοῦντες· Ἰταλιῶται δὲ, ὁπόσοι τῶν Ἑλλήνων ἐπῴκησαν μὲν ταύτα. τὸ αὐτὸ καὶ ὑπὲρ τῶν Σικελιωτῶν.

K.

Κατοίκησις καὶ Κατοίκισις [66] διαφέρει, ὡς φησιν Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν τῷ τείτῳ περὶ καταψευσμένων

Amm. ſcribendum ἐπὶ τῷ γόνυ.

62 Ὁ τὰ ἀφ' ἑαυτοῦ] Non aliter legit *Phavorinus*: Συγγραφοὺς, ὁ τὰ ἀφ' ἑαυτοῦ γινόμενα ἱστορῶν. Nequ tamen, quod in Vett. *Ammonii* Edd extabat, ὁ τὰ ἀφ' ἑαυτοῦ, temere eſt ſpernendum. *Dionedes* ad *Dion* πγſ. *Thracem* MS. Συγγραφεῖς δ, ait, κυρίως μὲν, οἱ τὰ ἀφ' ἑαυτῶν γινόμενα συγγράφοντες· καταχρηστικῶς δ, καὶ πάντες οἱ περὶ τινῶν φέροντες λόγους. *Ammonio* obloquitur *Thom. M.* in v. Συγγραφοὺς.

63 Ὅμηρος] Il. A. v. 434. In altero *Homeri* loco pro δῆσαν ſcribe δησαί ex Od. M. v. 161.

64 Λανίδα] Vulgatam λαπίδα monitu *Scaligeri* leviter mutavi. Vide Animadv.

65 Ἰταλοὶ καὶ Ἰταλιῶται δ.] Quum ad hanc etiam regulam labefactandam nonnulla conferri poſſent, *Ptolemaei* cum Noſtro conſenſum producere malo. Hac ratione ſcribit Graeculus §. 145. Ἰταλιῶται μὲν λέγουσι Ἕλληνες, οἱ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ· Ἰταλοὶ δ, βάρβαροι· καὶ ὁμοίως Σικελοὶ μὲν βάρβαροι, οἱ ἐν Σικελίᾳ· Σικελιῶται δ, Ἕλληνες, οἱ ἐν τῇ Σικελίᾳ. Vide *Conſtantin. Porphyrog.* de Themat. L. II. Th. x. Hac etiam in parte Graecos aemulati ſunt Latini Grammatici, uti ex *Porphyrionis*, de Sarlo & Sardinenſi, ad *Horat.* I Serm. Sat. III. v. 3. obſervatione conſtare poterit.

66. Κατοίκησις καὶ Κατοίκισις δι.] *Cyrillus* in Lexico: Κατοίκησις καὶ Κατοίκισις διαφέρει. Κατοίκισις μὲν ἡ ἀπὸ βασιλέως τινὸς ἢ ἄρχοντος γινομένη ἵδρυσις·

σων [67]. Κατοίκισις μέν γάρ ἐστιν ἡ ὑφ' ἑτέρων γινομένη ἵδρυσις· Κατοίκησις δὲ, ὅταν αὐτοί τινες οἰκήσωσι τόπον ἢ πόλιν πρὶν καταλαβόντες. οἷον, Αἰολεῖς κατοίκησαν [68] μὲν τὴν ἀκρόπολιν, κατῴκησαν δὲ Ἴωνες. καὶ ἔστι μὲν τὸ κατοικεῖν, ἡ Κατοίκησις. μᾶλλον δὲ τὸ κατοικίζειν, ἡ Κατοίκισις.

Καταβολὴ [69] καὶ Εἰσβολὴ διαφέρει. Καταβολὴ μέν ἐστι, ἡ ἔκλυσις τοῦ εἰσπεφυκότος ἀγγείου· Εἰσβολὴ δὲ, ἀφίεσθαι τοῦ πυρετοῦ.

Κάταγμα [70] καὶ Κάτασμα διαφέρει. Κάταγμα μέν, ὅταν πεπαυμένως, τὸ κατεαγὸς ᾖ συντεθραμμένον· Κάτασμα δὲ, βεβιασμένως, τὸ τῷ ἐρείδειν ἔλκυσμα.

Καταχύματα [71] ᾗ Καταχισματα διαφέρει. Καταχύματα μέν ἐστι τὰ καταχόμενα ὕδατα, ὅπερ λυμαίνεται [72], ᾗ τῶν ἄλλων ὁμοίων· Καταχίσματα δὲ σὺν τῷ σ, αἱ ἰχάδες καὶ τὰ ἄλλα τεφρήματα, ἃ τῶν νεωνήτων

Κατοίκησις ὁ, διὰ δύο η, ἵνα αὐτοὶ οἰκήσασι πόλιν τινὰ ἢ τόπον καταλαβόντες ὑφ' ἑαυτῶν. In MS. pro Κατοίκησις bis legebatur κατοίκησις.

67 Περὶ κατῳκισμένων] Vett. Edd. Χαλκωνίδης —— περὶ κατοικισμένων· *Thomas Galeus* ex MS *Ammonio* ad inscriptionem *Palaephati* attulit περὶ κατῳκισμένων ἱστοριῶν· Citatur etiam idem hicce *Apollonides* ἐν τῷ ἰδίῳ περὶ κατῳκισμένης ἱστορίας sub finem vitae *Arati*, cui loco medelam ex *Amm.* admovisse Ill. *Bentlejum*, monuit Cl. *Fabricius* Bibl. Gr. L. II. C. X. §. 23.

68 Κατῴκησαν] Scribit *Aceſidorus* apud *Schol. Soph* ad Oed. Col. v. 1046. κατοικῆσαι τὴν Ἑλλοπίαν πρώτην κατέχοντας. Contra *Pherecydes*: αὐτὸς ὁ Κάδμος πρώτην πολίτας, κατοικίσας αὐτὰς ἐν Θήβαις, apud *Schol. Apoll. Rhod.* III. v. 1178.

69 Καταβολὴ] *Cyrilli* verba, & ad hanc notam illuſtrandam paucula dabunt Animadv.

70 Κάτασμα] Editiones omnes bis mendoſe praeferebant Κάταμμα· *Scaliger* emendavit, prout nunc editum. Eidem debetur, quod prò ἱερὸν ἔλκυσμα in ultima nota vulgatum ſit ἐρεῖν ἕλκυσμα. Prò ἐκτιθεμένους in Vett. Edd. erat τὸ ἐκτιθεμένους, τὸ κ. Vide ad hunc locum Animadv.

71 Καταχύματα] *Ammonium* fere neglexerunt, dum eodem, quem citat, *Demoſthenis* loco Eruditi homines utuntur. Grammatici verba deſcripſit *Moſchopulus*, quae emendata

νήπων 73 δύλων κατέχευον. Ἀριστοφάνης 74,

Εἶτ' οὐχὶ δέξῃ δὴ τὰ Καταχύσματα;

καὶ Δημοσθένης 75 ἐν τῷ κτ' Στεφάνου ψευδομαρτυριῶν, Ἀλλ' αὐτὸς μὲ οὐκ ἄφηκε τὴν δεσποινιὰν ἀν γῆμαι, ἢ τὰ Καταχύσματα αὐτῷ κατέχυτε τότε, ἡνίκα ἐωνήθη.

Κάδος καὶ Καδίσκος διαφέρει. Κάδος μὲν λέγεται, ὃν ἐν τοῖς φρέασι τοῖς ἀνιμῶσι τὸ ὕδωρ· Καδίσκος δὲ, ἀγγεῖον εἰς ὃ τὰς ψήφους ἐμβάλλουσι.

Καθάρσια καὶ Καθάρματα διαφέρει. Καθάρσια μὲν γὰρ λέγονται τὰ ἱερεῖα 76, καὶ τὰ ἄλλα οἷς καθαίρονται· Καθάρματα δὲ, τὰ μὲν τὸ καθαρθῆναι δεόμενα.

Καυθαλίζειν 77 καὶ Τυφοεύζειν διαφέρει. Καυθαλίζειν μὲν γὰρ λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ πρήθειν· Τυφοεύζειν δὲ, τὸ ψιθυρίζειν καὶ ροθεύζειν.

Καιρὸς καὶ Χρόνος διαφέρει. Καιρὸς μὲν γάρ ἐστι μέρος χρόνου, οἷον μεμβρημβρίων 78 ἡμερῶν σύστημα· Χρόνος δὲ, πολ-

data in Thes. Gr. addixit *Stephanus* T. IV. p. 500.

72 Λεπτῶνος] *Moschop.* λεπτῶν καὶ ἀμοίων. *Thomas M.* maluit λεπτοῦ.

73 Ἀπὸ τῶν νιπήτων] Quam *Stephanus* probavit, lectionem *Ammonio* restitui: inepta erat vulgata scriptura; τῶν χίων, ἢ τῶν δύλων, ἃ κατέχυτον. Eam maculam, quam neque *Küsterus* e *Suida* eluit, apud *Amm.* sustulerat *Vulcanius*, legendo: τραχήλου, ἃ κατέχυτον τῶν νιπήτων δοῦλον. Conferendus est ad *Harpocr. Manuzius.*

74 Ἀριστοφάνης] In Pluto v. 794. Hinc pro δὲ apud *Amm.* scribe τοῦτο, quod receperunt etiam *Thomas M.* & *Meletius.*

75 Δημοσθένης] P. 617. B, ubi vulgatur: τὴν δεσποινιὰν γῆμαι, detrita vocula ἄν.

76 Τὰ ἱερεῖα] *Vulcanii* conamen ἱερεῖα corrigentis, minus probo. Quid si *Ammonius* scriptum reliquerit χοιρίδια; Non ignoratur Atheniensium consuetudo, a *Kühnio* & *Jungermanno* erudite expositа ad *Poll.* VIII. 104. n. 67. Pro χοιρίδιον *Apoll. Rhod.* IV. v. 705. συὸς τέκος usurpavit.

77 Καυθαλίζειν] Hic locus *Lexicographos* & *Henr. Stephanum* decepit. Verbum Καυθαλίζειν nusquam fuit usurpatum. Antiquam, quae hac in voce latet, scripturam facillime eruet, quem literarum series non incedet religio. Emendatam lectionem in Animadv. proponam, & operosius exsequar.

78 Μεμβρημβρίων] Posset etiam legi

πολλῶν καιρῶν διοχὴ καὶ σύλληψις. Ἄλλως, Ὁ μὲν Καιρὸς δηλοῖ ποιότητα ἀρίστου, οἷον, ὅτε πόλεμος ἦν· Χρόνος δὲ, ποσότητα, οἷον, ὡσὶ δέκα χρόνων, ἢ μὴ δέκα ἔτη.

Κάλλαια καὶ Κάλλη διαφέρει. Κάλλαια μὲν γὰρ, οἱ τῆς ἀλεκτρυόνων πώγωνες· Κάλλη δὲ, τὰ ἄνθη τῆς βαμμάτων.

Κάθησον [80] τοῦ Κάθισον διαφέρει. Κάθησον μὲν γὰρ ἐροῦμέν σοι παρ' ἑαυτῷ καθέζεσθαι· Κάθισον δὲ, ὡσὶ ἑτέρου, Κάθισον αὐτόν.

Κακὸς Πονηροῦ διαφέρει, ὥσπερ ὁ Ἄχαρις τοῦ Ἀγαθοῦ. Κακὸς μὲν γὰρ, ὁ πανοῦργος· Πονηρὸς δὲ, ὁ δραστικὸς κακοῦ [81].

Κακοήθεια μὲν ἐστὶ κακία κεκρυμμένη· Κακοτροπία δὲ, παντοδαπὴς πανουργία.

Κέλης καὶ Ἐπακτοκέλης διαφέρει. Κέλης μὲν γάρ ἐστι πλοιά-

ριον

legi μιμητικώτατον· nisi prius apud *Thom. M.* extaret, qui universa iterum sedulus transcripsit.

79 Κάλλαια καὶ Κάλλη] Vide Miscell. Obs. Vol. III. p. 92. 93. & inprimis ibidem citatum *Bochartum*.

80 Κάθησον] Lege: Κάθησο ex *Thoma M. Lucianus* in Soloecist. T. II. p. 761. Τὸ κάθισον ἢ κάθησο διαφέρειν φησὶ, κ. τ. λ. ubi Cl. *Graevius Ammonium* praeteriit.

81 Ὁ δραστικὸς κακοῦ] *Diuturno usu ad mala quaevis paratissimus.* Istac forma frequenter usus est *Ammonius*, quod, ne quis ad eam offendat, semel monendum duxi. In *Cyrilli* Glossario habes: Δραστὴς, *Efficax.* Δραστικὸς, *Agens.* Corrigendum: Δραστὴς, *Agens.* Δραστικὸς, *Efficax.* Qui talia sollicite secundum literarum ordinem disponunt, emendandi viam sibi praecludunt. Recte *Ammon. Hermeae* in Catagor. *Aristot.* f. 108. b. ἄλλος ἐστὶ τυπικὸς εἰπεῖν, καὶ ἄλλος τυπικὸς, καὶ δραστικὸς, καὶ δραστικός. Hujusce moduli prostant ὠσπερ κόπις.

82 Πλοιάριόν τι] Priores Edd. πηδάλιόν τι. Quod apud *Thomam M.* legitur, πλοιάριον, in *Amm.* restituendum esse monuerunt *Scaliger*, *Vulcan.* & *Jo. Schefferus* in Addend. ad lib. II. de Milit. Nav. p. 323.

83 Αἰσχίνης] In orat. contra Timarchum sub finem p. 196. C.

84 Εἶναι] Sentin' in modulata oratione aliquid deficere? Apud *Aeschinem* pro εἶναι editur ἐγεῖσθαι. Penes me dubium non est, quin utrumque junxerit Orator: καὶ τὸ μὴ-

εἰόν τι [82] μικρόν. Ἐπαχθοχέλης δὲ, κακοῦργον καὶ ληστρικὸν σκάφος, μεταξὺ ἐπακτίδος καὶ κέλητος. Αἰσχίνης δὲ τῷ κατὰ Τιμάρχου, Ἀλλ' αἱ ὠφέπεῖς τοῦ σώματος ἡδοναὶ, καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν εἶναι [84], ταῦτα πλησίον [85] τὰ λῃστήρια ταῦτα εἰς τ' ἐπαχθοχέλητα ἐμβιβάζει. Ἐπακτῆρες δὲ κυνηγέται κακοῦνται.

Κέλυφος, Κελύφιον, καὶ Ἔλυτρον διαφέρει. Κέλυφος μὲν γὰρ λέγεται ὅπου τῶν ἐστρακοδέρμων, οἷον τῶν κοχυλίων· Κελύφιον δὲ, ὅπου τῶν τετραγμάτων καὶ ὀστρείων· Ἔλυτρον δὲ, τὸ ὑγρὸν χώρημα [86].

Κέδρος [87] θηλυκῶς μὲν, τὸ δένδρον· ἀρσενικῶς δὲ, ὁ καρπός· Ἀλλὰ θύε [88] τοὺς κέδρους.

Κηρύξαι, Ἀποκηρύξαι, καὶ Ἐπικηρύξαι διαφέρει. Κηρύξαι μὲν γὰρ, καὶ Ἀποκηρύξαι [89] λέγουσιν ὅπου τοῦ ὑπὸ κήρυκι [90] ἀποδίδοσθαί τι. Μένανδρος, Ἀπεκήρυξεν αὐτῷ ἀγαγὼν, οἷον, ὑπὸ κήρυκι ἐπώλησε. Ἐπικηρύξαι δὲ, τὸ

μηδὲν ἱκανὸν ὑγιὲς εἶναι, ταῦτα πλησίον τὰ ληστήρια. Nihil ad Atticas Venercs exactum magis, aut cum *Aeſchinis* ſcribendi colore conveniens: Is in Orat. contra Cteſiphont. bis eandem elegantiam poſuit, p. 275. Λ. καὶ μηδὲν μικρὸν ὑγιὲς εἶναι τ' ἐκείνων ἀδικημάτων. & p. 281. B. μακρότερα λόγου ἔργον ὑγιὲς εἶναι.

81 Πλησίον] Vett. Edd. πλησίῃ, & mox ἐπτακτροκέλητα. Poſterior vox mendoſe etiam vulgatur apud *Aeſchin. Heſych.* & in *Baſilii Patricii* Naumach. apud *Fabric.* Bibl. Gr. Vol. VIII. p. 141. *Aeſchinis* locum ad *Harpocrat.* in Ἐπακτροκέλης adnotare praetermiſit *Valeſius.* Apud *Etymol.* p. 502. v. 44. exponitur γαλία. Conf. *Ammon.* Philoſophum ad *Ariſtot.* de interpr. f. 23. b.

86 Τὸ ὑγρὸν χώρημα] Legendum ſuſpicor: τὸ ὑγρῶν χ. *liquidorum receptaculum.* Vide ad h. l. nonnulla in Animadv.

87 Κέδρος] *Auctor* Indicis vocum acc. diſt. Κέδρος, ὁ κέδρα, ὁ, *fructus cedri.* Κέδρος, ἡ κέδρα, ἡ, *Cedrus arbor. Moſchopulus* eadem habet quae *Ammonius*, a quo receſſit *Thomas Mag.*

88 Ἀλλὰ θύε] Auctoris nomen, ſive is *Ariſtophanes* fuerit, ſive alius, excidit. Mendoſe apud *Phavorin.* legitur: ἀλλὰ θύε] κίδρος.

89 Ἀποκηρύξαι] Vulgatam Ἐπικηρύξαι putidum fuiſſet diutius in textu reliquiſſe. *Moſchopulus*, ne alios nunc nominem: Ἀποκηρύξαι, τὸ ὑπὸ κήρυκι ἀποδόσθαι. Μένανδρος κ. τ. λ.

90 Ὑπὸ κήρυκι] Antea legebatur

τὸ ἱστορικὸν ζήτημα δοῦναι τῷ συλλαβόντι, καὶ ἀνέχοντα, καὶ ἀποτίνυσθαί τινα τῶν διαθέντων.

Κιβωτὸς καὶ Κίστη διαφέρει. Κιβωτὸς μέν γάρ ἐστιν ἡ ξυλίνη· διὸ καὶ Ἀντίπατρος καλεῖται Κίστη δέ, ἡ πλεκτή.

Κίνησις Περιφορᾶς διαφέρει. Κίνησις μέν γάρ ἐστι χωρίου εἰς ἕτερον μεταβασις· Περιφορὰ δέ, ἡ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον τροφή.

Κίθαρις καὶ Κιθάρα διαφέρει. Φησὶν Ἀριστόξενος ἐν τῷ περὶ ῥυθμῶν. Κίθαρις μέν γάρ ἐστιν ἡ λύρα, καὶ οἱ ζεύγλαι αὐτῆς. Κιθαρισταὶ, οἱ ἡμῖν λυρῳδοὶ Φασιν· Κιθάρα δέ, ἣν ἔχων ὁ κιθαρῳδός. Αἰσχίνης δὲ ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου διαβάλλει, καὶ φησὶν ὅτι Περὶ αὐτοῦ εἶχε κιθαρίσας καὶ κιθαρῳδῆς. Κιθαριστὴς μέν ἐστιν ὁ μόνον ψάλλων· Κιθαρῳδὸς δὲ, ὁ ᾄδων καὶ ψάλλων.

Κλῆσις καὶ Πρόκλησις διαφέρει. Κλῆσις μέν γάρ ἐστιν ἡ εἰς ὀπίσω τοῦ

ὑπὸ κήρυκα, mox tamen recte ὑπὸ κήρυκι. Prius emendavi ex *Moschop. Achill. Tat.* VIII. p. 207. ὑπὸ σάλπιγγι καὶ κήρυκι ποιεῖσθαι. Adde, quae notavit *Heraldus* in Apolog. *Tertull.* p. 73. ubi etiam habes ὑπὸ κήρυκος πωλεῖν, uti & apud *Stobaeum* Tit. XLII. p. 280. v. 43.

91 Διαβάλλειν] Supra in v. Ἐπιχειρεῖν legere licet καταδιαβάλλειν, quod & hic velim repositum.

92 Ἀνάπαξ] *Hesychius*: Ἀνάπαγα, κίσσα. Εὐελπίδης Ἰωνι. Loca indicavit in Lect. Gr. p. 17. Cl. *Arnoldus*. Huius vocis usum Mitylenaeis adscribit *Scholiastes Homeri* ineditus in MS. *Voss.* ad Il. Π. v. 254 Χηλῷ. Ἀπὸ τοῦ χῆλαι, ὅ ἐστι ξύλαι· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ χῶ, τὸ χωρῶ. χηλεῖται, δὲ ἀπὸ τῆς Λέσβου Χίου, ἡ λέξις Ἀττικῆς, λέγεται δὲ ἀπὸ Μιτυληναίων, Ἀνάπαξ.

93 Κίθαρις καὶ Κιθάρα] Utitur hoc loco *Meursius* ad *Callim.* h. in Apoll. v. 12. ubi plurima notantur ab *Ez. Spanhemio*.

94 Αἰσχίνης] In Timarch. p. 176. B. ἀεί τινας ἐχειροτονίαις περὶ αὐτὸν κιθαρῳδὸν ἢ κιθαριστάς, quo in loco malim ex *Amm.* legi καὶ κιθαριστάς. *Ammonium* vicissim emendabis ex *Aeschine*. Quod in fine hujus notae extat: Κιθαρῳδὸς ϽΟ, ὁ ᾄδων καὶ ψάλλων. ita legebatur in primis Edd. κιθαρῳδὸς ϽΟ ὁ καὶ ψάλλων *Moschopulus*, ubi hunc locum transcribit, posuit ὁ ψάλλων καὶ ᾄδων.

95 Πρόκλησις] Quamvis hanc scripturam non spernant Viri Eruditi, legendum nihilominus πρόσκλησις. Rationem reddam in Animadv.

96 Κλῆμα] Eadem leguntur apud *Etymologum* & *Cyrillum* in Lex MS.

97 Λέγ. ϽΟ.] Scribe: λέγεται τις cum

τῶν δικαστηρίων γενομένη· Πεζχλησις δὲ, ἡ εἰς Ἄρειον πάγον.

Κλῆμα [96] Κλίμαξ ἀμφοτέρως. Κλῆμα μὲν γάρ ἐστιν εἶδος ἀμπέλου· Κλῖμα δὲ, μέρος τι τοῦ κόσμου.

Κλύζει μὲ λέγεται [97] ποτήριον ἢ ἀγγεῖον· Νίψει δὲ, πρόσωπον ἢ πόδας· Πλύνει δ' ἐσθῆτα.

Κόρδαξ καὶ Κάρδαξ ἀμφοτέρως. Κόρδαξ μὲν γάρ ἐστιν εἶδος ὀρχήσεως· Κάρδαξ δέ τις ἐπαλεῖτο τραγῳδός. βάρβαρος δὲ ἡ λέξις. καλεῖται δὲ ἡ μὲν τραγικὴ [98] ὄρχησις, Ἐμμέλεια· Σίκιννις [99] δὲ, ἡ σατυρική· Κόρδαξ δὲ, ἡ κωμική.

Κομδῆ καὶ Κομδὴ ἀμφοτέρως. Κομδῆ μὲν ἐπιστρεφομένως ὀπίρρημα· καὶ σημαίνει τὸ παντελῶς· Κομδὴ ὀξυτόνως, ὄνομα, οἷον· Οὐ σφῶιν κομδή [1]. λέγεται δὲ ἡ ἀπόληψις τινος Κομδὴ, ἀπὸ τοῦ κομίσασθαι καὶ ἀπολαβεῖν.

Κόπτει καὶ Ψοφεῖ [2] ἀμφοτέρως. Κόπτει μὲν γὰρ τὸ θύραν ὁ ἔξωθεν· Ψοφεῖ δὲ, ὁ ἔσωθεν ἐξιών.

Κο-

cum *Phavor. Moschopulus*: Κλύσαι μὲ λέγει ποτηρίου ἢ ἄλλο τι ἀγγεῖον. Νίψαι δὲ, πρόσωπον ἢ χεῖρας. Πλυνεῖ δὲ ἐσθῆτας.

98 Τραγικὴ] Ex emendatione *Mauſſaci* ad *Harpocrat.* in Κορδακισμός, pro τραστραγικὴ repoſui τραγικὴ. Ill. *Scaliger* libro ſuo adſcripſerat: *leg.* τραγικὴ, *ut ex Athenaeo & aliis liquet, qui tria haec ſaltationis genera memorant.* Copioſe de iis egerunt *Caſaub.* de Sat. Poëſi I. c. IV. *Meurſius* in Orcheſtra. *Jungermann* ad *Poll.* IV. 99. & ad Ariſtoph. Nub. v. 540. *Kuſter.* & *Spanhem.* Nobis ſuffecerit, fontem, e quo notam hancce derivavit *Amm.* tetigiſſe, *Ariſtoxenum* videlicet ἐν τῷ περὶ τῆς τραγικῆς ὀρχήσεως, citatum *Etymologo* in v. Σίκιννις. Itaque apud *Harpocr.* in Καρδακισμὸς reſtitue ἐν τῷ περὶ τ. ὀ. ut & in Biblioth. *Coiſlin.* p. 610. Ubi *Schol. Hom.* tria ſaltationis genera memorat ad Il. Π. v. 617. ita legitur in MS. *Voſſ.* Τείνει δὲ εἴδη τῆς ὀρχήσεως· πυρρίχη, συκίννις, ἥτις ἐστὶν ἱκετικὴ, καὶ ὁ κορδακισμὸς, αἰσχρός τις ὤν, καὶ κοσμικοῖς (Ed. βιβλίοις) ἁρμόδιος.

99 Σίκιννις.] Diverſimode ſcripta haec vox in libris circumfertur: σίκινις, συκίνις, σίκιννις, σίκιννις, σικιννὶς, quin & σίκιννα reperio in Bibl. *Coiſl.* Lexico MS. p. 492. Quae genuina ſit pronuntiatio, ad liquidum finiri non poteſt, dum peregrinum vocabulum remotiſſimae antiquitatis caligine eſt involutum.

1. Οὐ σφῶιν κομιδή] *Hom.* Il. Ψ. v. 411. *Schol.* κομιδὴ, ἐπιμέλεια.

2 Κόπτει καὶ ψοφεῖ δ.] Diſcriminis rationem *Heliadius* indicavit in Chreſtom. p. 25. ubi notat *Meurſius.*

Κομᾶν καὶ Κυρεῖν] Διαφέρει. Κομᾶν μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑπὸ πυκνότητος τῆς κόμης πεφαλλιῶν, καὶ πέφυκεν ἡ κόμη· Κυρεῖν δὲ, τὸ κυρὰς ὑπάρχειν, καὶ τὴν κόμην καθιέναι.

Κόρυδος καὶ Κορύδαλος] Διαφέρει Κόρυδος μὲν γάρ, τὸ ὄρνεον· λέγεται δὲ γῆς ἱερόν. Κορυδαλὸς δε, δῆμός Ἀθηνῶν, ἐν ᾧ σωτῆρος κύρης ἱερόν[1].

Κόνις καὶ Κονὶς] Διαφέρει. τὸ μὲν λεπτότατον τῆς γῆς, Κονὶς, ὀξύνεται· τὸ δ' ὑπὸ τῆς κεφαλῆς γινόμενον Φθειρῶδες, βαρύνεται.

Κόσμος Οἰκουμένης Διαφέρει. τὸ μὲν, ἐπέχει οἰκουμένην καὶ ἄστρα· τὸ δὲ, γῆν μόνον τὴν Φυτερόν.

Κτήματα καὶ Ἐπικτήματα] Διαφέρει. Κτήματα μὲν γάρ ἐστι τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ[8]· Ἐπικτήματα δὲ, τὰ ἐν ἀλλοτρίᾳ.

Κτη-

ſius. *Meurſio* ſi adiunxeris *Gronovium* ad *Lucian.* Solocc. T. II p. 758. & III. *Spanhem.* ad *Ariſtoph.* Plut. v. 1098. plura ſuper hac re non facile deſideres.

3 Κομᾶν καὶ Κυρεῖν δ.] Ex *Aſcalonitae* membranis paucula tantum produxit Cl. *Fabricius* §. 113. Κομᾶν καὶ κυρεῖν ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. cum ſine magno ſuo incommodo reliqua, quae ad eum locum legebantur, addere potuiſſet. *Heſychii* nota in Κυρεῖν hunc ſibi locum vindicat: Διαφέρειν φασὶ Κομᾶν καὶ Κυρεῖν· τὸ μὲν γὰρ Κομᾶν ἐστιν ἀπεριλήπτους τρίχας ἔχειν. Κυρεῖν δὲ τὸ καθ' εὐμορφίαν κάλλει κόμης.

4 Τρέφειν τῷ κόμῃ.] *Salmaſius* de Coma p. 551. poſtquam *Ammonii* verba protulerat, *non video*, inquit, *quid ſit diſcriminis inter κόμῃ τρέφειν, comam nutrire*, & κόμην καθιέναι, *comam demittere.* Propter illam *Salmaſii* adnotationem, receptam a *Stephano* ſcripturam, τρέφειν τῷ κόμῃ, in textu reliqui; tametſi *Ammonius* ſcriptum reliquerat: τρέφειν τὴν κόμην, quam lectionem, in Vett. Edd. adſervatam, in Animadv. confirmabo. In iiſdem Edd. pro καθιέναι mendoſe legebatur καθιχνεῖν.

5 Σωτῆρος κύρης ἱερόν.] Dabo operam, ut in Animadverſ. hic locus emendate legi poſſit.

6 Κόνις καὶ Κονὶς] Adde Indicem voc. acc. diſtinct. &, ſi tanti ſit, corrige *Moſchopulum.*

7 Τὸ ϗ] *Vulcan.* Ed. ὁ ϗ, quod videtur ex Ed. *Tuſani* deſumtum, nam *Stephanus* recte vulgarat.

8 Τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ] Unius literae additione commode hunc locum mihi

Κτῆνος, μᾶλλον ὅλη πᾶσα ἡ οὐσία· Κτῆμα δ', ἓν τι.

Κραιπάλη καὶ Μέθη· Διαφέρει Κραιπάλη μὲν γάρ ἐστιν ἡ χθεσινὴ μέθη· Μέθη δὲ, ἡ δι' αὐτῆς ἡμέρας γινομένη οἴνωσις.

Κύπελον καὶ Κυπάζειν διαφέρει. Κύπελον μὲν γάρ ἐστι τὸ ὀπισθάμπεχον τῷ στόματι· Κυπάζειν δὲ ἐστι τὸ φαγεῖν θαμά[1]. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Νεφέλαις,

Χώρει, τί κυπάζεις ἔχων ἀεὶ τὴν θύραν;

Κυβδιᾶν καὶ Πεσσεύειν διαφέρει· Κυβδιᾶν γάρ ἐστι τὸ διὰ ψήφων[11] ἢ ἀστραγάλων παίζειν· Πεσσεύειν δὲ, τὸ διὰ ψήφων.

Κεῖνον τῆς Διαχρῖνον διαφέρει. Κεῖνον μὲν γὰρ, τὸ χρείας[12] δοκιμάζειν· Διαχρῖνον δὲ, τὸ πρᾶγμα πράγματος διϊστᾶν, καὶ χωρίζειν.

Κύον[13] καὶ Ἰσχνὸν διαφέρει. Κύον μὲν, τὸ ἔσχνον εἶναι· Τί-

mihi explanavit Vir Clariſſ. *C. A. Dukerus*, pro vulgata lectione οἰκία legendo οἰκεία; quod poſtea a *Scaligero* etiam notatum animadverti. *Phavorinus* in v. Οἰκεῖα, Οἰκεία ἐστὶ κατ' εἰς διφθόγγου. Fuerint itaque ſecundum *Ammon.* Ἐπικτήματα, quae Ἔσκτήματα dicuntur *Cyrillo*: *Cyrilli* verba e Lex. MS. haec ſunt: Ἔσκτήματα, ἃ κέκτηταί τις ἐν ἀλλοδαπῇ γῇ, τουτέστιν ἐν ξένῃ. In *Heſychio*, pro Ἐπίκτητον, ἐκτὸς οἰκείου legendum videtur Ἐπίκτητον. Paulo aliter quam *Ammon.* Κτήματα & Ἐπικτήματα diſcernit *Ptolemaeus Aſcalonita*, prout editur a *Fabricio* § 131. κτήματα —— τὰ μὲν ἐμπίπτοντα, Ἐπικτήματα, οἷς ἐναλλάττεται. τὰ δ' ἑαυτῶν, Κτήματα, οἷς ἐνοικεῖ.

9 Κραιπάλη καὶ Μέθη] Conferendi ſunt *Thom. M. Heſych.* &, qui Grammaticorum diſcrimen Evang. Lucae XXI. v. 34. admovit, *Grotius*.

10 Στρογγύλος] Apud *Aſcalonit.* §. 158. legebatur στρατέλιος, ſolemni librariorum errore, de quo dicam in Animadv. Verſus hic citatus eſt ex *Ariſtoph.* Nubib. 509. quem *Moſch. pul.* etiam, *Ammonium* ſequutus, produxit.

11 Διὰ ψήφων] Non injuria διὰ κύβων corrigendum cenſuit *Vulcanius*. Vide *Heſychium* in Πεσσὰ πεντέγραμμα a Cl. *Hemſterhuiſio* ad *Poll.* IX. 97. citatum.

12 Τὸ χρείας] Scripſerat: χρείας τὸ δοκιμάζειν, inepte quidem, ſed aliter non ſolent Magiſtri. Διϊστᾶν. quod in Vett. eſt Edd. & apud *Phavor.* in Διακρίνειν· poſtea mutatum fuit in διϊστᾶν.

13 Κύον] Non male ſcriberetur

Τίκτειν δὲ, τὸ ἀπαλλάττειν τῆ κύει. Εὐριπίδης δὲ αὐτίον [14],

Ἡ κύουσα τίκτω (εἶπεν) ἡνίκ' ἠμέλουν πάλαι.

Κύει καὶ Δεσπότης διαφέρει. Κύει μὲν ἡ γυναικὸς ὁ ἀνὴρ, καὶ τῆς ἰδίας ὁ πατήρ· Δεσπότης δ' ἀξιωματικὸν παντὸς ἄλλου [15].

Κωφὸς καὶ Ἔκτυπος, ὁ αὐτὸς μὲν καὶ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο ὁ μὴ φθεγγόμενος. Ὅμηρος·

—— —— κύμαλι κωφῷ [16].

τῷ μὴ ἀποπληκτικῷ ἦχον. καὶ ἡ Πυθία [17],

Καὶ κωφῷ ξυνίημι, καὶ ᾧ λαλέοντος ἀκούω.

ψελλὸς ἔταξε. νῦν δὲ Κωφὸς ὁ βεβλαμμένος τὴν ἀκοὴν λέγεται.

Κωμῳδὸς [18] καὶ Τραγῳδὸς λέγεται ὁ χορευτὴς καὶ ὑποκριτής· Κωμῳδοποιὸς δὲ καὶ Τραγῳδοποιὸς, οἱ ποιηταί. Σπάνιον δὲ συγχέουσι τὴ διαφοράν.

Λ.

Λαγχάνειν [19] καὶ Κληρώσασθαι διαφέρει. Λαγχάνει μέν εἰς, ὃν ἂν ὁ κλῆρος ἔλθῃ. Ὅμηρος [20],

Κλή-

cum *Phavorino*, Κυῆν. *Moschop.* Κυέω, κυῶ, τὸ ἐγκυμονῶ καὶ συλλαμβάνω. Κύω ὃ τὸ φιλῶ.

14 Ἐκτυλίου] Quomodo quaeso ἐκτυλίου? Qui mihi auscultare velit, pro ἐκτυλίου, H reponet: ἐὰν Ἀκτυλίου. quod si vel *Ammonii* manum non repraesentet, probabilitatis specie se commendat

15 Τινῶν ἄλλων] *Vulcanius* ita hunc locum castigat, καὶ τῆ ἰδίᾳ ὁ πατὴρ, καί τινων ἄλλων. Δεσπότης ὃ, δεσπωτήτων. Leviori opera corriges: Δεσπότης ὃ, δεσπωτήτων, ἢ τινῶν ἄλλων. Confer *Ammon.* in Δεσπότης, si modo ista sunt ab *Ammonio* profecta. *Ascalon.* §. 43. Δεσπότης, ὁ τῆ δεσποινήτων κύει. Κύει ὃ πατὴρ τῆ ἰδίᾳ καὶ γυναικός. Lege: καὶ ἀνὴρ γυναικός.

16 Κύμαλι κωφῷ] Il. Z. v. 16. mox Vett. Edd. τὸ μὲν ἀ. Scholion ineditum e MS *Voss.* & ad usum nocis Κωφὸς declarandum plusquam, notabo in Animadv.

17 Ἡ Πυθία] Priores Editiones pro Ἡ Πυθία prorsus inepte legebant ἡσυχία. Itaque etiam non dubitavi, veram scripturam in textu reponere, quam conservarant *Eu-*

sta-

Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε ἀφαμπερὲς ὅς κε λάχῃσι.

Κληρῶν δὲ οἱ χαθιέντες εἰς τ κλῆρον. καὶ Λαγχάνειν μὲν ὅσι τὸ ἐπὶ τῶν κληρωθέντων τῦ πρωτείμενον τυχεῖν· Κληρώσασθαι δὲ, τὸ κλήρῳ ἑλέσθαι.

Λαλεῖν καὶ Λέγειν καὶ Διαλέγεσθαι διαφέρει. Λέγειν μὲν, τὸ πεπαιδευμένως περιφερέσθαι τ λόγον· Λαλεῖν δὲ, τὸ ἀπείκτως ἐκφέρειν τὰ ἐνθουσιαστικὰ ῥήματα· Διαλέγεσθαι δὲ, τὸ ἀμοιβαίως, καὶ λόγον ἀντὶ λόγου ποιεῖσθαι περὶ τ αὐτῆς λεγομένων Πλάτων ἐν Σοφιστῇ [21]. οἱ δ' ἄλλοι Φιλόσοφοι διαιροῦσιν ὕτως, Λαλεῖν μὲν τὰς ἀτάκτως ἐκφερομένας ἐνπροῦν λόγον· Διαλέγεσθαι δὲ καὶ Λέγειν, τὰς μετ' ὀπαδείας λεγομένας. Διαφοροῦσι δὲ τῶν δύο τούτων λέγουσι καὶ τὸ μὲν διεξιέναι λόγον σωναίρεσθαι [22], Λέγειν φασί· Διαλέγεσθαι δὲ, τὸ ἀμοιβόμενον τὰς λόγους καθ' ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν παιδιᾶς.

Λαβεῖν καὶ Δέξασθαι [23] διαφέρει. Λαβεῖν μὲ γάρ ἐστι, τὸ λειπομένου τι ἀναλέσθαι· Δέξασθαι δὲ, τὸ διδόμενον ἐκ χειρός.

Λέπας καὶ Λεπὰς διαφέρει. Λέπας [24] μὲν βαθυτόνως ἐστὶν ὄρους ἀπόσπασμα· Λεπὰς δὲ, ὀξυτόνως, ἐπὶ ταῖς πέτραις γινόμενόν τι ὄστρεον.

Λέμβοι καὶ Λέμφοι διαφέρει. Λέμβος μὲ γάρ ἐστι πλοιαρίου πνὸς

flatbius & *Herennius Phile*; ad cujus locum nonnulla proferam, quae huc etiam referri queant.

18 Κωμῳδὸς] Haec infra plenius reperire licet in v. Τραγῳδοί. Quae hic leguntur, alteri, ni fallor, debentur

19 Λαγχάνει] *Aldus* bis ediderat Λαχεῖν. quem sequitur *Phavorin. Ascalon.* §. 96. Τὸ λαχεῖν. Non erat causae, cur recentiores Editores inde discederent.

20 Ὅμηρος] Il. H. v. 171. Pro ἔσχε Vett. Edd. ἔσχεν. *Vulcan.* ἐς τε λ.

21 Ἐν Σοφιστῇ] Ne quis Comicum intelligat, legendum ἐν Σοφισταῖς· locum respicit, p. m. 293. τῶδε διαλέγεσθαι οἶσθ' ὅτι ἐστὶν ἡμῖν ἐπίσκεψις λόγου τε ὄντος ἢ δίκαιος. κ. τ. λ.

22 Συναίρεσθαι] Ita emendarunt *Vulcan.* & *Scaliger* vulgatam συναίρεσθαι. Vett Edd. lectio erat συναίρεσθις.

23 Λαβεῖν καὶ Δέξασθαι δ.] Differentia aliter declaratur in Glossis Nomicis: Διαφέρει τὸ Λαβεῖν & Δέξασθαι. τὸ μὲ Λαβεῖν ἐνδεώμενος ποιεῖται· τὸ δὲ Δέξασθαι, κἂν μὴ ἔχῃ ὅτου τις ἐνδεὴς ἦ. διὰ τοῦτο ἐστί τις λαβεῖν, ὅταν μὴ δέηται δέξασθαι.

24 Λέπας] In quibusdam Edd. accen-

πνὸς εἶδος. Λέμφοι [25] δὲ καὶ Ἀττικοῖς οἱ κορυζώδεις ἐλέγοντο καὶ μυξώδεις. Μένανδρος Ὑποβολιμαίοις·

Γέρων ἀμέμικτ' [26] ἄθλιος λέμφος.

Λέχος καὶ Εὐνὴ διαφέρει. Λέχος μέν γάρ ἐστιν ἡ κλίνη. Εὐνὴ δέ, ἡ ὅπου κοιμῶνται. φησὶ γοῦν Πηνελόπη [27]·

Ἔνθα οἱ ἐνθεῖεν πυκινὸν λέχος, ἐμβάλεν εὐνὴν,
Δέμνια [28] καὶ χλαίνας.

Λείαν καὶ Λίαν διαφέρει. Λεία μὲν γὰρ διὰ διφθόγγου σημαίνει τὴν ἀπέλασιν [29] τῶν τετραπόδων·

Λεΐδα δ' ἐν πεδίῳ συνελάσαμεν.

διὰ δὲ τοῦ ι, ὄπερμα δηλοῖ ὅπου ἕστεως, ἐάν τε ἐκπίνῃ [30], ἐάν τε συστέλλῃ.

Λῆ-

accentus male collocatur. Vide, si lubet, Animadv.

25 Λίμφοι] Ex *Vulcanii* mente λίμφοι restitui, pro λίμφος. *Ammonii* verba *H Stephanus* produxit in Thes. Ind. v. Λιμφός. De Attico hocce usu legenda sunt, quae Celeberr. *Hemsterhusius* observavit ad *Lucian.* Dial. Sel p. 25——30. & 120. *Suidae* locum, prouti in Codice scripto, etsi corrupte, legitur, adscribam: Κόρυζα. καὶ κορύζων μεμωκημένος. καὶ μυζώζων. Καὶ κορυζῶντα.

26 Ἀμίμικτ'] *Scaliger* emendasse videtur: ἰμίμικτ', id si minus videatur commodum, noli quaeso propterea tanto capiti illudere. Quid si *Menander* scripserit: Γέρων ἀπίμικτ' ἄθλιος λίμφος. ut servi sive parasitastri nomen exciderit. aut ab *Ammonio* fuerit praeterminissum. Onomasticon Vetus: *Emungo*, ἀπομύττω. male vulgatur ἀπομύχτω. Facetum verbi *emungendi* usum comoedia sibi vindicavit. *Horat.* Art. v. 238. *Pythias emuncto lucrata Simone talentum.* Commode *Acron*: *Emuncto, deluso, ut: emunxi senem argento Terent.* Phorm. IV. iv. v. 1. *emunxi argento senes.*

27 Πηνελόπη] Vett. Edd. πηνίων ἔνθα οἱ ἐνθεῖεν πυκινὸν λέχος ἐμβάλεν εὐνὴν. Δ. κ. χ. scripturam, quam hic exhibemus *Stephanus* reduxit.

28 Δέμνια] Non est, quod quis hanc lectionem censeat mutandam, etsi in loco *Hom.* Od. τ. v. 180. vulgatur: Κώεα καὶ χλαίνας. *Homerus* enim eodem usu alibi Δέμνια usurpavit, neque aliter legit hunc locum *Trypbon* apud *Ammon.* in v. Χλαῖνα.

29 Ἀπέλασιν] In Vett. Edd. vitiose legebatur ἐπέλασιν. Quod autem *Amm.* scribit λείαν denotare τὴν ἀπέλασιν τῶν τετραπόδων, propter *Homerum* est, qui eo usu Λεΐδα δ' ἐν πεδίῳ συνελάσαμεν in Il. Λ. v. 676. posuerat. *Etymologus*: Λεῖα, ἡ λαφυραγωγία, ἡ πρεῖδα. καὶ ἐν Ἀλκμᾶνι, λᾶς. Ne cui vero Grammatici cautela λείαν & λίαν discernentis vana videatur & inepta,

Λῆμα καὶ Λῆμμα διαφέρ. Λῆμα μὲν γάρ ἐστι δι' ἑνὸς μ, τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς [31]· Λῆμμα δὲ διὰ δύο μμ, τὸ λαμβανόμενον.

Λητουργεῖν διὰ τοῦ η [32], καὶ Λιτουργεῖν διὰ τοῦ ι, διαφέρ, φησὶ Δίδυμος ἐν Ὑπομνήμασι δευτέρας [33] Ἰλιάδος. τὸ μὲν γὰρ Λητουργεῖν, τὸ τῷ δήμῳ ὑπηρετεῖν· λῆτον γάρ φασι τὸ δημόσιον.

Λήϊτον ἀμφεπένοντο.

τὸ δὲ Λιτουργεῖν, κακῶς λέγειν.

Λίβανος καὶ Λιβανωτὸς διαφέρ. Λίβανος μὲν γάρ κοινῶς καὶ τὸ δένδρον καὶ τὸ θυμιώμενον [34]· Λιβανωτὸς δὲ, μόνον τὸ θυμιώμενον.

Λογο-

epta, faciet *Heſychii* nota: Λείαν, κτῆσιν λαφύρων, ἢ εὐθηνίαν. *Schol. Hom.* ad initium Boeotiae: Λήϊτος ὁ ἀπὸ τῆς λείας ἄξιον. λεία ὁ, ἡ ἀπὸ πολέμου κτῆσις. In MS. Biblioth. *Batavae* legitur: ἀπὸ τῆς λείας αὔξειν, λεία ὁ, ἡ ἀπὸ τοῦ πολέμου κτῆσις.

30 Ἐκτείνῃ] Vulgatam ἐντείνῃ ex Vett. Edd. mutavi, quas *Mauſſac.* ſequitur ad *Harpocr.* in Ῥυζά.

31 Τῆς ψυχῆς] Quod in Vett. Edd. erat τῆς τύχης peperit gloſſam illam per equidem ridiculam in voc. acc. diſt. Λῆμμα, τὸ λήμμα, *ſpatium*, ſeu *fortuna*. Emendati *Ammonii* laus tribuenda eſt Viro plane Eximio, *Paulo Leopardo* IX. Emend. XIX. Eandem emendationem protulit etiam *Graevius* ad *Lucian.* Solocc. T. II. p. 739. At *Stephanus* & *Vulcan.* pro τύχης emendate ψυχῆς in textu jam poſuerant. Eodem errore deformatum *Ocelli Lucani* locum, ſanequam elegantem, indicabo: Eſt in *Galei* Ed. p. 533. ubi eos notat Philoſophus, qui μὴ πρὸς τὸ μέγεθος τῆς τύχης, μηδὲ πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ κοινοῦ συνιστάντες τὰς γάμους, ἀλλὰ πρὸς τὸ πλῆθος ἢ ἰσοσχελῆ τῆς χώρας ἀποβλέποντες. Nugas agunt *Nogarola*, & *Vizzanius*, dum, de mendo minime ſolliciti, τὸ μέγεθος τῆς τύχης interpretantur *magnitudinem fortunae*, ſive *magnitudinem eventuum*. Scripſerat, ne dubita, *Lucanus*: πρὸς τὸ μέγεθος τῆς ψυχῆς, *magnitudinem animi*. Quae emendatio, ut ut vera, ab hoc tamen loco paulo eſt alienior. In Animadv. alia reperies.

32 Λητουργεῖν ἀπὸ τοῦ η.] Mihi perquam ſit probabile, ſcripſiſſe *Amm.* Λειτουργεῖν ἀπὸ τοῦ ει & poſtea λεῖτον. Plura ad hunc locum dicam in Animadv.

33 Δευτέρας] *Scaliger* legendum credidit δευτέρῳ. atque ita etiam *Fabricius* ad Ind. Auctor.

34. Τὸ θυμιώμενον] Addit *Aſcalonita* §. 31. καὶ τὸ ὄρος. *Thomas M.* eadem habet quae *Amm.* Conſer *Phrynich.* p. 30. & quae notantur a *Nunnes.* & *Hoeſchelio.*

Λογογράφος καὶ Λογοποιὸς [35] διαφέρει. Λογογράφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τὰς δικανικὰς λόγους γράφων· Λογοποιὸς δὲ, ὁ λόγους πιθανὰς καὶ μύθους συντιθείς.

Λόγος Πάσεως διαφέρει. Λόγος μὲν γάρ ἐστιν ἡ δίχα μέτρου σύνταξις. Ποίησις δὲ, ἡ σύνθεσις ἡ μέτρῳ κοσμουμένη.

Λυχνοῦχον καὶ Λαμπτῆρα Φασὶ τὸν νῦν Φανόν. Φανὸν δὲ [36], τὸ λαμπάδα. καὶ οἱ μὲν κωμικοὶ διὰ τοῦ φ, οἱ δὲ τραγικοὶ διὰ τοῦ π Παιόν. Λυχνίον [37] δὲ ἐπάλληλον τῇ λυχνίαι.

Λυχνίον Λύχνου [38] διαφέρει. Λυχνίον μὲν γάρ ἐστιν ἡ λυχνία, ὡς Ἀντιφάνης [39] φησὶν ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς· Λύχνος δὲ, ὁ Φανός. Μένανδρος ἐν Νομοθέταις,

Ἕτερος λυχνοῦχος, ἕτερος λήκυθος.

M.

Μάχαιρα καὶ Μαχαιρὶς [1] διαφέρει. Μάχαιραν μὲν γὰρ ὁμοίως ἡμῖν λέγουσιν οἱ Ἀττικοί· Μαχαιρίδας δὲ, τὰς τῶν χυρέων.

Μα-

35 Λογογράφος καὶ Λογοποιὸς] *Ammonii* obſervatione uſi ſunt *Lud. Creſollius* Theatr. Rhet. III. c. 11. & *Mauſſac.* ad *Harp.* in Λογοποιός. ad cujus notam peroportuna ſcribit *Valeſius.* In ſequenti nota ex Vett. Edd. vulgavi ἡ συνθεσις.

36 Τὸν νῦν φανόν. Φανὸν δὲ] Editiones, quae noſtram praeceſſerunt, omnes legebant: *φασὶ τὸν νῦν· φανὸν δὲ τὸν λαμπτῆρα*, ſive τὸν νῦν, *φανὸν δὲ*, *Ubi plane pro νῦν reponendum νῶν, & nomen φανὸν iterandum.* inquit *Numeſ.* ad *Phryn.* p. 7. Acutam viri conjecturam, ſatis ut puto prudenter, in textum intuli. Pro τὸν νῦν *Vulcanius* ſcribendum cenſuit τὸν λύχνον· *Scaliger*, τὸ νῶν. a *Numeſio* prope abfuit *Fabricius*, qui ita notavit ad *Aſcalon.* §. 30. *Λυχνοῦχον καὶ λαμπτῆρα τὸν νῦν φανόν* (*male apud Ammon.* φασὶ τὸν νῦν) *& deinde* Παιὸν *non* Παιόν. " Poſterius etiam Παιὸν *Ammonio* reddidi pro Παιόν.

37 Λυχνίον δὲ ἐστι τὸ λυχνίαν] Ita ex *Thoma M.* vulgatam λυχνοῦχον δὲ ἐστι τὸ λυχνίαν emendabat Cl. *Hemſterhuiſius* ad *Poll.* VII. 178. n. 68.

38 Λύχνος] Ne quem forte offenderem, vulgatam reliqui intactam, etſi *Numeſii* emendatio priori non minus vera videretur: *Numeſii* verba e notis ad *Phryn.* p. 62. ſubjiciam: *Ammon. λύχνον ait differre a nomine* λυχνάρα (*ſic enim lego non* λόχνα *ex verſu quem citat* Me-

Μαχραλόγος καὶ Πολυλόγος διαφέρει. Μαχρολόγος μὲν γάρ ἐστιν ὁ περὶ ὀλίγων πολλὰ λέγων· Πολυλόγος δὲ, ὁ περὶ πολλῶν πολλὰ λέγων.

Μαστὸς Μαζῷ διαφέρει. Μαστὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ γυναικείος· κυρίως δὲ τὸ οἷον μαστὸς εἶναι γάλακτος· Μαζὸς δὲ, ὁ ἀνδρεῖος. ὡς καὶ ὁ ποιητής φησι·

Νθυρὰν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.

Μάρτυς Ἐλέγχῳ διαφέρει. Μάρτυς μὲν γάρ ἐστ' ἀγαθῷ τε λαμβάνει· Ἔλεγχος δὲ, ὅτι φαύλου.

Μάχη καὶ Πόλεμος διαφέρει. Μάχη μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐν πολέμοις ἐνέργεια· Πόλεμος δὲ, ὁ χρόνος, καὶ ἡ περὶ τὴν μάχην ἀσχολία.

Μαρτυρία καὶ Ἐκμαρτυρία διαφέρει. Μαρτυρία μὲν γάρ ἐστιν ἡ τῶν ἀπομνημόνων· Ἐκμαρτυρία δὲ, ἡ τῶν ἀπομνημόνων, ὡς διαφορεῖ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος αἰτίας, λέγων, Πολλὰ χαίρειν, ὦ ἄνδρες δικασταί, γένοιτο ὑμῖν, καὶ τῷ παμπετήσαντι ἐξεί-

Menandri) ut λύχνον sit ἡ λυχνία & λυχνοῦχος ὁ φασός.

39 Ἀλφάνης] *Antiphanis* versiculum ex Ἀφροδίτης γενναῖς, in quo vocem λυχνίον legerat *Ammonius*, adservavit *Athenaeus* XV. p. 666. F.

40 Μάχαιρα καὶ Μαχαιρὶς δ.] Concinunt nostro *Thom. M.* & *Moschop. Thomae* verba sunt: Μαχαιρίδιον, οὐ τὸ κυρίως. Μάχαιρα, οὐ τὸ μαγείρων καὶ τὸ ἄλλων. *Moschop.* Μαχαιρίδιον, οὐ τὸ κυρίως μάχαιρα, ἀλλ' ὁ τὸ μαγείρων. Optimi scriptores talia parum curant.

41 Κυρίως ὄ] Legendum fortasse: ὁ γυναικεῖος, κυρίως· ἀφ' οἷον μ. ἰ. γ. In originationibus tradendis sobrie nugatur *Amm.* Μαστὸς sine dubio a μάω descendit. *Etymol.* minus rite in v. Ἀστραπάτας· διὰ τῶν μαστῶν, inquit, γινομένας, ὃν ἐπιζητοῦσι τὰ βρέφη. Alia dabit *Thom. M.* in Μαστὸς, eundem *Homeri* versum citans ex Il. Δ. (non Γ.) v. 123. quem Vett. *Amm.* Edd. hac ratione praeferunt: Νθυρὰν μὲν μαζῷ πέλασεν, τ. δ. σ.

42 Ἐπ' ἀγαθῷ] *Thomas M.* Μάρτυς καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ, καὶ ἐπὶ κακοῦ. Ἔλεγχος ὁ ἐπὶ κακῷ μόνον.

43 Μαρτυρία καὶ Ἐκμαρτυρία δ.] In hac differentia declaranda multis disputant *Salmasius* Obs. ad J. Att. & Rom. cap. XXX. & *Heraldus* Animadv. in *Salm.* Obs. VI. c. IX. §. 18. & cap. XI. §. 7. & 14. Confer *Amm.* in Ἐκμαρτυρία.

44 Ὡς διαφορεῖ Δείναρχος] Σα-

ἐξεῖναι τῆς ἀποδημούντων ἐπιμαρτυρίας παρέχειν.
Μάγον, τὸν τὰ φαρμακὸν, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· καὶ ἔτι περὶ τοὺς θεοὺς ἱερουργὸν, ὡς Ἡρόδοτος.
Μανία μὲν ἔστιν ἔκστασις λογισμοῦ· Λύσσα δὲ, ὀπτεύουσα μανία· Οἶστρος δὲ, μανιώδης ὁρμή.
Μαντικὴ μὲν ἔστιν ἡ τέχνη· Μαντεία δὲ, ὁ χρησμός.
Μέτοικος [46] ἡ Ἰσοτελὴς διαφέρει. Μέτοικος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἑτερόφυλος· Ἰσοτελὴς δὲ, ὁ μὴ τελῶν τι, ἢ ἄρχων.
Μεταβάλλεται καὶ Μεταμορφοῦται καὶ Ἀλλοιοῦται καὶ Ἐτερωιοῦται διαφέρει. Μεταβάλλεται [47] μὲν γάρ ἐπὶ παντὸς κοινόν. καὶ γὰρ καιρῶν γίνονται καὶ πραξέων, καὶ ἀφροδισίων. ὁ γοῦν Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ [48], παιζόντων τὴν δύναμιν τῆς λέξεως, φησί·

—— Με-

φίσταται, inquit *Harpocration*, ubi μαρτυρίαν & ἐπιμαρτυρίαν pari ratione distinguit, συμφίσταται ὁ ὧδε τούτων διδάσκων, Δημοσθένης τε ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου, (p. 610. B.) καὶ Δείναρχος ἐν τῷ ἰδίᾳ Αἰσχίνου καὶ Δεινίου. Fieri potuit, ut alter alterius observationem habuerit ob oculos.

45 Αἰσχίνης] Contra Ctesiph. p. 293. sub finem: Ἀλλ', οἶμαι, ὅτι Φρυνώνδας ὅτι Εὐρυβάτου, ὅτ' ἄλλος οὐδεὶς πώποτε τῶν πάλαι ποιητῶν πιθανὸς Μάγος καὶ γόης ἐγένετο. quem locum imitatur *Apulej.* in Apolog. p. 325. Eodem usu a *Sophocle* adhibitam in Oed. Tyr. v. 395. vocem μάγος exponunt Scholia. Confer. *Eurip.* Orest. v. 1499. & Anthol. VII. ep. 157. Ad seq. notam vide Animadv.

46 Μέτοικος] Haec plenius suo loco leguntur in v. Ἰσοτελής.

47 Μεταβάλλεται] *Ammonius* videtur scripsisse: Μεταβολὴ μὲν γάρ ἐστι πάθος κοινόν, & mox Μεταμόρφωσις

ὃ. Ea certe ratione hunc locum legit, & in Comment. ad Odyss. II. p. 601. recepit *Eustathius*; sin vero receptam in *Amm.* lectionem velis tueri, tum scribas necesse est: καὶ γὰρ καιρῶν γίνονται μεταβολαὶ, καὶ πράξεων κ. τ. ἑ. Atque ita etiam in Lexico posuit *Cyrillus*: Μεταβάλλειν καὶ Μεταμορφοῦν καὶ Ἀλλοιοῦν καὶ Ἑτερωιοῦν διαφέρει. Μεταβάλλει μὲν γάρ ἐστι πάθος κοινόν. καὶ γὰρ καιρῶν γίνονται μεταβολαὶ, καὶ πράξεων, καὶ ἀφροδισίων & reliqua, quae frustra describerentur. *Eustathii* potius videtur habenda ratio, qui *Ammonianis* subjungit: καὶ τοιαύτη μὲν ἡ εἰρημένη διαφορὰ, μὴ ἀκριβουμένη. Sane quam prudenter Mythographi certe istam legem plerumque migrant. *Antonin. Liberal.* c. XXIII. fabulam enarrat de Batto in lapidem converso. scin', quos auctores secutus? *Nicandrum*, Ἑτερωμένων α, *Didymarchum*, Μεταμορφώσεων γ, & *Antigonum* ἐν τοῖς Ἀλλοιώσεσι.

48

—— Μεταβολὴ πάντων γλυκύ.

μεταμορφώσ δὲ μεταχαραχτηρισμός, ἡ μετατύπωσις σώματος εἰς ἕτερον χαραχτῆρα. Ἀλλοίωσις δὲ, ἡ μόνον μεταχηματισμὸς χαραχτήρων, (ὡς τὸ,

Ἀλλοῖός μοι ξεῖνε φάνης [49] νέον ἠὲ πάρος περ)

ἀλλὰ καὶ τὴν ὑστέρας ὑπολήψεως ποίησις [50] ἑτέρας. Ἑτερόωσις δ', ὅταν ἀφ' ἑτέρου σώματος εἰς ἕτερον μεταβάλλῃ, οἷον Νιόβη εἰς λίθον

Μείραξ [51] καὶ Μειράκιον καὶ Μειρακίσκος διαφέρει. Μειράκιον μὲν, καὶ Μειρακίσκος, ὁ ἄρσην· Μείραξ δὲ, ἡ θήλεια. Μεσσείαθαι καὶ Ἴσασθαι [52] διαφέρει. Μεσσεῖσθαι μὲν ἔλεγον οἱ παλαιοὶ μέσσῳ λαμβάνειν τυγὸν, ἢ τοιοῦτον ὃν δίκῃ, ἵνα δικάσσῃ. Ἡσίοδος [53],

Εὖ

48 Ἐν Ὀρίσῃ] V. 234. *Eustathius* l. c. Εὐριπίδης ἐν παιδιαῖς τῷ τ λίξιος δωσάμην φησί. M. τ. γ. *Cornut.* de Nat. Deor. c. I. τῷ παιδιῶσι διὰ τ ἰτυμολογίας.

49 Ξεῖνε ἰφάνης] Ea ratione scribendum apud *Hom* Od. Π. v. 181. pro ξεῖνε φάνης. Apud *Ammonium* etiam *Hermeae* in quinque voc. *Porph.* f. 54. a. hoc in versu ξεῖνε ἰφάνης reperire licet. Vocabulum νέον, a *Stephano* insertum, deerat in Vett. Edd.

50 Ποίησις] Haec genuina est lectio, supra etiam in v. Ἀλλοίωσις restituenda, ut ibi submonere coepi.

51 Μείραξ] Minime hic nobis est praetermittenda *Scholiastae Aristophanis* mentio, a *Meursio* ad oram *Amm* citati. Is unus omnium, quod sciam, e Vett. *Ammonium* nominat ad Eccles. v. 607. Μείρακα δ' σύναυλα δοκεῖ δροσινικῶς εἰρῆσθαι, καίτοι Ἀμμωνίῳ λέγοντι, Μειράκιον καὶ Μείρακα ταύτῃ διαφέρειν, ὅτι τὸ μὲν μειράκιον ἐπὶ δρεπανικοῦ· τὸ δὲ Μείραξ, ἐπὶ θηλυκοῦ. Addit: ἢ ὡς τὸ γυναικώδες τ κιναίδων. Is, dum *Ammonii* observationem paulo liberius profert, ἐπὶ δρεπανικοῦ & ἐπὶ θηλυκοῦ potuit pro *Ammonianis* ὁ ἄρσην & ἡ θήλεια. Communem usum tradit *Amm.* a quo quando sit ab Atticis scriptoribus discessum, Docti norunt. Ratione nonnihil diversa *Ammonii* verba accepit Cl. *Graevius*, & ad hanc rem illustrandam, non omissis *Schol. Aristoph.* verbis, erudite notavit ad *Lucian.* Soloec. T. II. p. 740. & 741.

52. Μεσσεῖσθαι καὶ Ἴσασθαι] *Salmasius* in libro de Usur. c. XIX. p. 568. *Ammonii* observationem integram exhibuit, & Grammaticum reprehendit; jurene an injuria nondum perspectum habeo.

53 Ἡσίοδος] Ἔργ. v. 347. ubi videndus est *Graevius*. παρὰ γείτονος non extat in Vett. Edd. quas sequutus est *Phavor. Camers.*

Εὖ μὲ μεξεῖαθαι οὐδὲ γαῖαν φῶ, εὖ δ' ἀπαδῦναι. ἀχὲ ἀχμείαν, ἢ ἀχυτίαν. ἁδέπω γὰρ ὅπλ νομίσμαίφ. Ἴσαθαι δέ 54. Ὅμηρος,

Δείδω μὴ τὸ χθιζὸν ὑπαστήσωσι 55 Ἀχαιοὶ
Χρεῖος.

εἶον, τὸ γενόμενον αὐτοῖς ἐλάττωμα ἐν τῷ μάχεσθαι. ἀντὶ τοῦ 56 ἀχεολυτήσωσι καὶ ἀνιχήσωσι, ὥσπερεὶ ὀφειλόμενον δάνος. Χρήσασθαι δὲ ἔλεγον ἰμάτιον ἢ σκεῦος.

Μέμψασθαι, Ἐγκαλεῖν καὶ Ψέγειν διαφέρει. Μέμψις μὲν ἐστιν ἀμελοῦς κατηγορία· Ψόγος δ', ἐπονείδιστος.

Μινυείζειν καὶ Μινύρεσθαι διαφέρει. Μινυείζειν 57 μὲν γάρ ἐστι τὸ ἠρέμα ᾠδαρίζειν· Μινύρεσθαι 58 δὲ, τὸ θρηνεῖν· τὸ δ' αὐτὸ καὶ Κινύρεσθαι φασίν.

Μισητὴν καὶ Μισήτην 59 διαφέρει οὐδὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς φησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, σημαίνει τὴν ἀξίαν μίσους· (καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ προφερόμεθα) ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὴν κατα-

54 Ἴσαθαι δέ.] Apud *Salmaſ.* l. c. legitur, ἁδέπω γὰρ ἴσθι νομίσμαίφ, ἴσαθαι. In *Tuſani* & *Frellon.* Edd. ἁδ. γ. ἴσθι νομίσμαίφ. ἴσαθαι δέ. Si quid interea incidat, poſtea producam: nam recepta *Amm.* ſcriptura vitio non vacat.

55 Ὑπαστήσωσι] Ita etiam legit *Phavor.* *Salmaſius*, ὑπαστήσωσι) l. c. *Ammonius* ſcripſerat ἀπαστήσωσι), quam lectionem eodem in libro p. 579. *Homero* vindicavit *Salmaſius*; eamque, pro vulgata priorum Edd. ſcriptura ἀπολέσωσι), Grammaticorum Veterum auctoritate prudenter in textum intulerunt Viri ſuis quiſque meritis inſignes, *Juſ. Barnes.* & *Samuel Clarkius.* Ulterius hanc ſcripturam e MS. *Batavo* & *Scbol.* in ultimo Animadv. capite ibo confirmatum.

56 Ἀντὶ τοῦ] Vett. Edd. & *Phavor.* ἀντὶ χρεολ. καὶ ἀνιχήσωσι). Quae *Homerico* verſui ſubjiciuntur, e Veteri Commentario videntur deſumpta. Poſtrema χρήσασθαι ὁ ἐ. hic temere ſunt adjecta.

57 Μινυείζειν] *Euſtath.* ad Il. E. p. 649. v. 12. Ἰστέον ὅτι μινυείζειν ἐστὶ τὸ μινυὸν καθὰ Ἀττικοὺς, ἤτοι μικρὸν καὶ ἠρέμα, κλαίειν. παλαιὸς δέ τις γοᾶφος ἔφη ῥητῶς. μινυείζειν τὸ ἠρέμα καὶ λεπτὸν ᾄδειν, οἱ δέ τινες, τὸ θρηνεῖν καὶ ὀδύρεσθαι. ubi pro μινυὸν fortaſſis ſcribendum μινυρόν. Vide *Theocrit.* Id. XIII. v. 12. *Schol.* & *Heſ.* Gloſſae: *Minurit*, μινυείζει. *Heſychius*: Μινυείζειν, θρη-

καταφερῆ τοὺς συνισίαν. Τὴ δὲ διαφορὰν τῶν σημαινομένων καὶ τοῦδε Δωριεῦσι φασὶ φυλάσσεσθαι, καὶ παρ' Ἴωσι.

Μιαιὸς Μιαιφόνος 60 διαφέρει. Μιαιὸς μὲν ἐστιν ὁ δίκαιος μιαιός· Μίαιφονος δὲ, τὸ ἐπονείδιστον.

Μνήμη καὶ Μνεία διαφέρει. εἴ τι μὲν Μνήμη, τοῦτο ὑπάρχει πάντως καὶ Μνεία· εἴ τι δὲ Μνεία, τοῦτο εὐθέως καὶ Μνήμη. ἔστι δὲ Μνήμη, γενικὴ 61 τύπωσις ψυχῆς· Μνεία δὲ, λόγος τῶν ἀνανέωσιν λεγόμενος. ὁ μὲν γὰρ μεμνησκόμενος, ὑπάρχει πάντως καὶ μνήσκεται. ὁ δὲ μεμνημένος, πάντως καὶ μεμνήσκεται. Ἄλλως, Μνήμη ἐστὶν ἡ τοῦ μνημονικοῦ ἀεὶ συνοῦσα 62· Μνεία δὲ, τοῦ γεγονότος τινὸς ὑπόμνησις, ὥς τε ὁ τύποις σταλλὰξ λεγόμενος ἁμαρτήσεται.

Μνημεῖα καὶ Μνήματα διαφέρει. Μνημεῖα μὲν ἔλεγον τὰ μνημόσυνα· Μνήματα δὲ, τοὺς τάφους. Μνήμη 63 μὲν γὰρ γίνεται νεκροῦ· Μνεία δὲ, ζῶντος.

Μοχθηρὸς, Μόχθηρος 64 καὶ Πόνηρος διαφέρουσι. Μοχθηρὸς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, ὁ τὰ ἤθη πονηρός. λέγουσι δὲ ἁπλῶς

Θρηνῶν. Correxeram Μνηνείζοντα, sed *Jos. Scaligero* potius est auscultandum, cui verbum θρηνείζειν sincerum videbatur, Conject. in *Varr.* p. 142.

58 Μυῤῥιάς] Cum ea forma apud *Soph.* obvia in Oed. Col. v. 663. rarior sit, frequentissimum est apud Poëtas verbum Κινύρεσθαι, τὸ θρηνεῖν. Vide, si lubet, *Moschi* Idyll. III. v. 44. & 93. *Bion*, I. v. 42. *Apollon. Rhod.* I. v. 292. & 883. & quae *Arnaldus* notavit Animadv. Crit. c. 23. p. 191. ut omittam Grammaticos *Schol. Apollon. Etymologum*, & *Schol. Hom.* ad Il. P. v. 5.

59 Μισητὴ καὶ Μισήτη δ.] *Thomas M.* Μισητὴ, ἡ μίσους ἀξία γυνή. Μισήτη, ἡ βαρυθυμος, ἡ καταφιρής. Plura vide in Animadv. in ultima nota pro φασὶ velim scribi φησὶ, ut ad *Trypbonem* referatur.

60 Μιαιὸς Μιαίφονος δ.] Differentiam, a *Casaubono* ad *Sueton.* Caligul. c. XL. probatam, clarius expressit *Thomas M.* Μιαιὸς, ἐλεεινός. Διαβεβλημένος ὁ Μίαιφονος ἐπὶ πόρνης λέγεται.

61 Γενικὴ] Lege: γενικὴ τύπωσις ψυχῆς.

62 Ἀεὶ συνοῦσα] *Phavor.* habet συνοικοῦσα in v. Μνήμη.

63 Μνήμη] Haec iterum *Ammonio* sunt abjudicanda, nescio a quo huc temere delata.

64 Μοχθηρὸς, Μόχθηρος] *Valcanius* monuit supplendum: Μοχθηρὸς

ἁπλῶς τὰ φαῦλα καὶ μοχθηρά, Πονηρά. ὡς Θυκυδίδης [65], Πονηρὰ τὰ πράγματα τῶν Ἀθηναίων, ἀντὶ τῶ φαῦλα· Μόχθηρος δὲ, ὁ ὀπίπονος, ὡς καὶ Πόνηρος.

Μύριοι, ὅπ ἀριθμῶ· Μυρίοι δὲ, οἱ πολλοί.

Μῦθος καὶ Ἱστορία διαφέρει. Ἱστορία μὲν γὰρ γεγονότα πράγματα περιέχει, ὁ δὲ Μῦθος, διαπεπλασμένα καὶ ψευδῆ. ὁ γοῦν λέγων, Εὖ πεποίηται ἡ περὶ τὸν Κύκλωπα ἱστορία, ἢ ἄλλό τι τοιοῦτον, οὐκ ἀγαν ὀρθοεπεῖ. μᾶλλον γὰρ ἁρμόζει λέγειν, Εὖ πεποίηται ὁ περὶ τὸν Κύκλωπα μῦθος.

N.

Ναὸς καὶ Σηκὸς διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ναὸς, ἐπὶ θεῶν· ὁ δὲ Σηκὸς [66], ἡρώων.

Ναύκληροι καὶ Ναύκραροι [67] διαφέρει. Ναύκληροι μὲν γάρ εἰσιν

ρὸς καὶ Μόχθηρος. Πονηρὸς καὶ Πόνηρος διαφέρουσι. Recte, si ante vocem Πονηρὸς inseratur ὡς. In Vett. Edd. pro Μόχθηρος bis legebatur μοχθῆρος. Index voc. acc. dist. Μοχθηρὸς, ά, ὁ, *laboriosus*. Μοχθῆρος, ά, ὁ, *difficilis*. A *Suida* Μοχθηρὸς, καὶ Μόχθηρος παραξυτόνως non distinguuntur, neque etiam ab *Etymologo* in v. Μοχθηρία.

65 Θυκυδίδης] Loca indicabit Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 24. p. 519.

66 Σηκὸς] In Animadvers. notabo ad h. l.

67 Ναύκληροι καὶ Ναύκραροι δ.] Videndus est ad hanc notam Cl. *Hemsterhuisius* ad *Poll.* VIII. 108. X. 20. qui in addendis ad p. 930. *De* Ναυκλήροις, inquit, *&* Ναυκράροις *res est perquam intricata.* Itaque etiam *Ammonii* textum non tetigi.

68 Ναῦς] *Vulcanius* a reliquis Edd. secedens vulgavit: οἱ ναῦν κ.

69 Κτήματα] Χρήματα mavult Cl. *Hemsterh. Thom M.* Ναύκραροι (ita legendum) ὁ παρ' Ἀττικοῖς, οἱ εἰσπρακτῆρες τὰ δημόσια χρήματα ἢ κτήματα.

70 Ναυκράρεια] Id ipsum *Thomae* videtur restituendum pro ναυκαρεῖα.

71 Ναύκληροι] Vocem ναύκληροι delendam judicabat *Hemsterhuisius*; *Scaliger* ejus loco ponendum ναύκραροι. Peritus Lector, *Hesychio* & *Thom.* in consilium adhibitis, judicet.

σιν οἱ ναῦς [68] κεκτημένοι· Ναύκραροι δὲ, οἱ εἰσφερόμενοι τὰ δημόσια χτήματα [69]. καὶ Ναυκράρεια [70], οἱ τόποι ἐν οἷς ἀνέκειντο τὰ χτήματα. ἐλέγοντο δὲ ὁμοίως Ναύκληροι [71] καὶ οἱ μισθωτοὶ τῶν συνοικιῶν.

Ναυαγία μὲν ἐστιν αὐτὴ ἡ τοῦ νηὸς [72] διαφθορά· Ναυάγιον δὲ, τὸ ἐξ αὐτῆς ἐκβεβλημένον.

Νεκρὸν [73]. Νεαλῆς καὶ Πεφοφάτα διαφέρει. Νεκρὸν μὲν γάρ ἐστι τὸ νεωστὶ κομισθὲν ὕδωρ· ἔοικε δὲ τῇ λέξει τὸ ἀρύειν. Πεφόφατον δὲ τὸ κρέας· ἔοικε δὲ ἀπὸ τοῦ φάζαι [74], ὅ ἐστι τὸ φονεῦσαι· ὅθεν καὶ τὸ φάσγανον. Νεαλὴς [75] δὲ, τὸ νεωστὶ ἁλωκὸς, οἷον ἰχθύς. δύναται δὲ καὶ νεωστὶ ἁλὶ πεπασμένον.

Νηρεΐδες [76] τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων διαφέρει. Δίδυμος ὁμοίως ἐν Ὑπομνήματι Βακχυλίδου Ὀπτικίων [77]. φησὶ γοῦν κατὰ λέξιν, Εἰσὶ τοίνυν οἳ φασι διαφέρειν τὰς Νηρεΐδας τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων. καὶ τὰς μὲν ἐν Δω. εἰ-

72 Νηὸς δ.] Vett. Edd. νεὼς δ. Tu vide ad h. l. Animadv.

73 Νεκρὸν] *Ammonii* obſervatione praeter *Euſtath.* ad Il. P. v. 642. uſus eſt *Salmaſ* in *Epiſtet.* & *Simpl.* p. 71. qui id inprimis agit, ut probet, κοινόφατον de quibuſvis rebus uſurpari, quod ad *Phrynichum* p. 68. potius referri potuiſſet.

74 Ἀπὸ τοῦ φάζαι] Scribendum puto: ἔοικε γοῦν αὐτῷ τὸ φάζαι, ὅ ἐστι φονεῦσαι, ὅθεν καὶ τὸ φάσγανον· Hac vocabuli φάσγανον notatione, ab *Apollonio* etiam *Sophiſta* in Lex. *Hom.* probata, meliorem protulit *Etymologus*: Φάσγανον, παρὰ τὸ σφάζω σφάγανον· a qua non abhorruit *Scaliger* Pater de Cauſ. LL. I. c. XVIII.

75 Νεαλὴς] Aliter *Phrynichus* in Sophiſt. Appar. Biblioth. *Coiſl.* p. 467. Paulo poſt edidi: δύναται δὲ καὶ ν. Vett. Edd. non agnoſcunt καὶ, quod *Stephanus* poſuit pro δέ.

76 Νηρεΐδες] Praecipuam hujus notae partem, diſſimulato rurſus *Auctoris* nomine, deſcripſit, quem *Phavor.* ſequitur, *Euſtathius* ad Od. Ω. p. 824. niſi tamen is ſua hauſerit ex *Eudociae* Ioniis, e quo libro, necdum in vulgus edito, eadem, quae apud *Euſtath.* leguntur, protulit *Cangius* in Gloſſ. Med. & Inf. Graec. v. Σωσίσακλος, cujus loci mihi indicium fecit *Matthias Röverus*, quem ſibi alumnum cum Pallade Muſae gratulantur. De Nereidibus pluſcula notabo III. Animadv. c. I.

77 Ἐν Ὀπτικίων] Ita recte in Au-

εἰόις, γυτίας αὐτοῦ θυγατέρας πωλέεσθαι· τὰς δὲ ἐξ ἄλλων, ἤδη [78] καπήλους Νηρείδας καλεούσι· καὶ τὰς μὲν γυτίας, καὶ τ ἀειμνάστους [79], πλείους δὲ τὰς ἄλλας. ταῦτα φησὶ Μυασέας [80] ἐν τοῖς περὶ τ Εὐρώπης τ πόρου τούτου. εἶτα ἐπιφέρει μαχρῷ τινὶ λέξει, καὶ ἐπιφέρει, πίσσας τὰς μὲ ἐκ μιᾶς τ Δωρίδος γυτιστέρας τῶν ἄλλων ὕσας, Νηρέως θυγατέρας λέγεσθαι· τὰς δὲ συμμίκτους αὐτῷ [81], μίσει Νηρείδας.

Νῆες Πλοίαι ἀλαφέρη [82]. Δίδυμος δὲ δεκάτῳ ῥητορικῶν ὑπομνημάτων φησὶν ὅτι, ἐπ ἀλαφέρσοι αἱ Νῆες τῶν Πλοίων. τὰ μὲ γὰρ ἐστ τραχύλα, αἱ δὲ, καπήρεις καὶ τραπέδες. Ἀριστέλης [83] δὲ ἱστορεῖ ἐν Διηγήμασι τῶν πολέμων [84] ὅτι, Ἀλέξανδρος ὁ Μολοσσὸς ὑπὸ ταυτὸν χρόνον, Ταραντίνων αὐτὸν μεταπεμψαμένων ἐπὶ τ τοῖς τὺς βαρβάρους πόλεμον, ἐξέπλευσε ναυσὶ μὲ πεντεκαίδεκα, πλοίοις δὲ συχνοῖς ἱππαγωγοῖς καὶ τριακοντόροις [85].

Νῆς

ctorum Indice posuit *Fabricius* pro vulgata ἱππάκων.

78 Ἤδη] Deest apud *Eustath.* ac proinde apud *Eudocium*, & *Phavor.*

79 Καὶ τ ἀειμνάστους] Nihil nos hic juvant, quorum modo memini, ut jam tum eadem *Ammonii* Codices videantur invasisse corruptelae. Elegantem *Vulcanii* notam subjiciam: „ *Locus est corruptus, quem ita corriges: καὶ τὰς μὲ γυτίας τ εἶναι τ ἀειμνάστους.*" Argute! alia etiam via *Ammonio* succurri posset.

80 Μυασέας] Vulgatam Μυασίων recte emendarunt *Mouff.* ad *Harp.* in Ἱππάκων Ἀθηνᾶς. *Meursius* ad oram libri sui, *G. J. Vossius* de Hist. Gr. l. c. XXI. & *Fabricius* ad Ind. Auct. Μυασέας etiam reperio in *Frelloniana Ammonii* Editione.

81 Τὰς δ συμμίκτους αὐτῷ] Haec iterum medelae sunt indiga. *Eustathius*: πλεονὸν ἔν, τὰς μὲ ἐκ μιᾶς τ Δωρίδος γυτιστέρας τ ἄλλων ὕσας Νηρέως θυγατέρας λέγεσθαι· Νηρείδας δ, τὰς συμμίκτους. *ex illegitimo concubitu natas* interpretatur *Cangius.*

82 Νῆς Πλοίαι ἀλαφέρη.] *Vulcan.* Ed. ἀλαφέρεσι. Ad hanc notam omnino conferendus est Celeb. *Dukerus* ad *Thucyd.* IV. c. 116. p. 304. qui *Amm.* cum *Eustathio* com-

pa-

Νᾶς μὲν ἔστιν ἀπόφυσις λογισμός· Φρένες δὲ, αἱ ἀγαθαὶ διάνοιαι.

Νεῖ καὶ Νειὶ διαφέρει, φησὶ καθά τινας Ἡρακλείδης ὁ τραγικὸς περὶ καθολικῆς προσῳδίας. τὸ μὲν γὰρ Νεῖ ξενικὸν ἐπίρρημα πάσης ἔστι τῆς τελείας ξένων [86], σπευστέον, παρασκευάσω, καὶ μέλλοντος, οἷον, ὅπως ἀγὼν νεῖ ἔστι, νεῖ ἔσται [87]. τὸ δὲ Νειὶ, ἐπὶ μόνης σπευστέον.

Ναθέστερος μέν, ὁ βλακώδης· Νωχελέστερος δὲ, ὁ ἀσθενέστερος.

Ξ.

Ξόανον, Βρέτας, Ἄγαλμα διαφέρει. Ξόανον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξεσμένον λίθινον, ἢ ἐλεφάντινον· Βρέτας δὲ, τῷ βέρτῳ ὅμοιον, ἤτοι χαλκοῦν, ἢ ἐκ τῆς ἐμφεροῦς ὕλης πεποιημένον· Ἄγαλμα δὲ, τὸ πάγιον [88], ἢ ἐκ πυρὸς ἑτέρου λίθου κατεσκευασμένον.

Ξενίζειν μὲν οὐ μόνον τὸ καταδέχεσθαι ξένον, ἀλλὰ καὶ τὸ ξένως

parat, & utrumque, pereleganter *Euſtatbium*, emaculat.

83 Ἀειστίλης] Prima Editio MS. ductus adcurate repraeſentans Ἀειτίλης exhibet.

84 Ἐν δικαιώμασι τῶν πολίμων] Hanc lectionem contra *Caſaubonum*, qui πόλιων emendandum conjecerat, eximie tuetur *Valeſius* in not. *Mauſſ.* ad *Harpocr.* v. Δρυμὸς, & ex fragmine, quod *Amm.* ſervavit, libri *Ariſtotelis* argumentum ſubolfecit, & erudite declaravit. Nequidquam igitur πόλιων, pro πολίμων, *Meurſio* placuit, & *Fabricio* ad Ind. Auctor.

85 Στεγνηγικοῖς] Rectius apud *Euſtath.* legi στεγνωτικοῖς, judicat Cl. *Dukerus*, vulgatam tamen non plane damnat.

86 Τελῶν χρόνων] Eam in rem *Homerica* loca advocant *Euſtath.* ad Il. B. p. 124. & *Moſchop.* περὶ σχεδῶν p. 45. Conf. *Heſych.* & *Thom. M.*

87 Νεῖ ἐστι, νεῖ ἔσται] Priora νεῖ ἐστι omiſit *Vulcanius*; alia forſan *Aldus*. Plene *Cyrillus* in Lexico: Τάσσεται (τὸ Νεῖ) ἐπὶ τῶν τελῶν χρόνων, σπευστέον, καὶ παρασκευάσω, καὶ μέλλοντος. οἷον, νεῖ ὁ ἀγὼν διαλύειν, νεῖ ὁ ἀγὼν ἐστι. νεῖ ὁ ἀγὼν ἔσται.

88 Τὸ πάγιον] Dum reliqua pervulgata ſunt, ad vocem πάγιον pauca in Animadv. notabo.

ἄξοσιν Οἰκδὺς [1] κέκληται ὁ οἰκότριψ.

Οἶμος Οἴμης ἀφαφέρ. Οἶμος μὲν γάρ ἐστιν ἀρσενικῶς [2], ἡ ὁδός· Οἴμη δὲ, ἡ ᾠδή.

Οἶκλος καὶ Οἰκτισμὸς ἀφαφέρ. Οἶκλος μὲν γάρ ἐστιν οἰκτιζομένου ἔλεος· Οἰκτισμὸς δὲ, ὁ λόγος τοῦ οἰκτείροντος.

Οἶνη καὶ Οἰνάνθη ἀφαφέρ. Οἶνη μὲν ἡ, ἡ ἄμπελος· Οἰνάνθη δὲ, ἡ πρώτη τῶν βοτρύων ἐξάνθησις· Οἰνάδια δὲ [3], τὰ Φύλλα.

Οἰκάδες τοῦ Εἰς οἶκον ἀφαφέρ. Οἰκάδα μὲν ἡ, τὸ εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν βαδίζειν· Εἰς οἶκον δὲ, καὶ ἐφ' ἕτερον [4].

Οἶκος [5], Οἰκία, Συνοικία, Οἰκίσκος, καὶ Δῶμα ἀφαφέρουσιν. Οἶκος μὲν λέγεται ἡ πᾶσα οὐσία [6]· Οἰκία δὲ, ἡ

ubi integram describit *Amm.* observationem.

1 Οἰκδὺς] De vocis sanitate addubito. Rationem dubitandi in Animadv. promam.

2 Ἀρσενικῶς] *Moschopulus*: Οἶμος, ἡ ὁδὸς, ποιητικὸν, ἀπὸ τοῦ οἴμω, τὸ ὁρμῶ· γενικῶς δὲ καὶ ὁ οἶμος καὶ ἡ οἶμος. Recte! utroque enim genere solet adhiberi. *Lucian.* in Hermot. T. I. p. 506. ὁ οἶμος (ad virtutem) μακρὸς τε καὶ ὄρθιος καὶ τραχὺς, ex *Hesiod.* Ἔργ. v. 288. *Apoll. Rhod.* IV. v. 43. ἀνὰ σπιλάδας ἴθεν οἶμος. *Orpheus* in hymno: ἀνυστόστροφον οἶμον ἀνάσσης. Contra Magni *Interpretis* mentem, meis in Edd. p. 158. & p. 154. ἀνυστόστροφον vulgatur. Eleganter ἰθὺν οἶμον λιγαὶ dixit *Pind.* Olymp. Od. IX. v. 72.

3 Οἰνάδια δὲ] Malim: Οἰνάδες, Videsis Animadv.

4 Ἐφ' ἕτερον] Legendum potius: ἐφ' ἑτέρᾳ.

5 Οἶκος] *Ammonius*, ni fallor, scripserat: Οἶκος, Οἰκία, Συνοικία, Οἴκημα, Οἰκίσκος, καὶ Δωμάτιον ἀφαίρεσιν. Pro Δῶμα, ponendum Δωμάτιον; suadet superior *Amm.* nota in v. Δῶμα —— Δωμάτιον δὲ, ὁ θάλαμος. *Porphyrius* in Schol. inedito ad *Hom.* Il. I. τὸ δὲ χωρὶς κλίνας πολλὰς καὶ θήκας κλίσιον ἐκάλουν· ἢ τρόπον καὶ τοῦτον ἡμεῖς ἐκκλίσαμεν· Δωμάτιον δὲ, οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἀφ' ἡμῶν κοιτῶνα ἔλεγον.

6 Ἡ πᾶσα οὐσία] Eximie huc faciunt, quae *Heraldus* V. C. observavit Animadv. in *Salmasii* Obs. ad Jus A. & R. III. c. VI. §. 10.

7 Ἢ κατὰ δελτίρα] In libro meo emendaveram ἢ κατὰ δύο καθεκτικήν. Supra in v. Ἐωσφόρος e MS. vulgavi: ἀφ' ἑνὸς ἢ δελτίρα pro ἀφ' ἑνὸς ἢ δύο. Clar. *Dukerus* ad *Thucyd.* III. c. 74. ex *Ammonio* adducit: ἢ κατὰ ἑτέρα καθεκτικήν· non memorans vulgatam. Ad *Amm.* egregie facit nescio cujus Scholion, quod in *Aeschi-*

ἡ ὑπὸ ἑνὸς ἢ ὑπὸ δευτέρου 7 κατοικισμός· Σποικία δὲ, ἡ πολλοῖς, καὶ μισθωμός· Οἴκημα [8] δὲ, τὸ τέγος, ἢ τὸ δεσμωτήριον· Οἰκίσκος, τὸ μικρὸν δωμάτιον· Δῶμα δὲ, ὁ λεγόμενος κοιτών.

Ὀλβιος καὶ Εὐτυχὴς διαφέρει. Ὄλβιος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τελείαν τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων· Εὐτυχὴς δὲ, ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως.

Ὀλίγον καὶ Μικρὸν διαφέρει. τὸ μὲν γοῦν Ὀλίγον, ἐπ' ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν, ἐπὶ μεγέθους τάσσεται. Ἀριστόνικος δὲ ὑπομιμνήσκει, ἐπαλέσατ' [9] ἐπὶ στοιχείου, ὀλίγῳ νησίδα Καλυψοῦς, φασὶ δέ τινα, ὀλίγῳ μικρὰν ὑπαλλαχθῆναι. τὸ μὲν γοῦν Ὀλίγον, ἐπ' ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν, ἐπὶ μεγέθους τάσσεται, καὶ Ὅμηρος,

Δίφρον [10] ἀειρέλιον τροχόεντα, ὀλίγῳ τε πρόπεζαν.

11/4

ſchinis orationem contra Timarch. loco ſatis alieno p. 187. B. irrepſit: ὅτου μὲν γὰρ πολλοὶ μισθωσάμενοι μίαν οἴκησιν διειλόμεθοι ἔχουσι, σποικίαν καλοῦμεν· ὅτου δ' εἷς οἰκεῖ, οἰκίαν· non me latet eodem jam loco uſus *Jungermann.* ad *Poll.* IX. 39. *Dukero* citatus.

8 Οἴκημα] Ad hanc vocem nonnulla in Animadv. notare non formidabo. Ad Οἰκίσκος legendus *Harpocrat.* in Οἰκίσκια, & *Mauſſacus.*

9 Ἐπάλεσ'] Praeſtantis MS. partes egregie hoc in loco ſuſtinuit Editio *Aldina*, e qua hiatum, qui recentiores omnes foedabat, implevi: iterum hic adponam, quia unius literae mutatione ab ea diſceſſi, primae Edit. lectionem: ἐπάλεσ' ἐπὶ στοιχείου, ὀλίγῳ· νησίδα καλυψοῦς, φασὶ δ' ὅτου ὀλίγῳ μικρόν. ὑπαλλαχθῆναι. Eadem praefert ſecunda Ed. ſed in *Pariſinis* 1530. & 1552. operarum opinor incuria, nonnullis omiſſis, ita vulgatum: ἐπάλεσ' ἐπὶ στοιχείου ὀλίγῳ μικρὸν ὑπαλλαχθῆναι. non aliter in *Baſil.* 1525. & *Lugdun.* 1553. niſi quod in hac reperitur ἐπὶ στοιχίου in *Baſil.* μικρόν. Poſtremam expreſſit, nihil vitii ſuſpicatus, *H. Stephanus*; *Stephanum* ſequutus eſt *Vulcanius*, ad cujus Edit. marginem *Scaliger*, pro ἐπάλεσ' poſuerat ἐπάλιζε· quod credulus ego, abſque *Aldina* fuiſſet, in textum recepiſſem. Tandem vero inpetum repreſſit incerti ſcriptoris fragmentum: ὀλίγῳ νησίδα Καλυψοῦς. In ἐπάλεσ' deliteſcit, (ita auguror) libri index, quem commentario illuſtraverit *Ariſtonicus.* Quam velim Lectori Critico idem incideret, quod mihi in mentem venit, quodque in Animadv. exponam. Hoc ſi fiat, recte eſt: ſin; apage difficiles nugas.

10 Δίφρον] Hic quidem verſus, non item alter, *Homeri* eſt, ex Il.

ἐξεῖναι τῆς ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας παρέχεσθαι.
Μάγον, τὸν τὰ φαρμακὸν, ὡς Αἰσχίνης ὁ ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· καὶ τὸν περὶ τοὺς θεοὺς ἱερουργὸν, ὡς Ἡρόδοτος.
Μανία μὲν ἔστιν ἔκστασις λογισμοῦ· Λύσσα δὲ, ὑπερβαλλούσης μανία· Οἶστρος δὲ, μανιώδης ἐπιθυμία.
Μαντικὴ μὲν ἔστιν ἡ τέχνη· Μαντεία δὲ ὁ χρησμός.
Μέτοικος [46] καὶ Ἰσοτελὴς διαφέρει. Μέτοικος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἑτεροδαπός· Ἰσοτελὴς δὲ, ὁ μὴ τελῶν τι, ἢ ἄρχων.
Μεγαβάλεος καὶ Μεταμορφοῦς καὶ Ἀλλοιοῦς καὶ Ἑτεροιοῦς διαφέρει. Μεγαβάλεος [47] μὲν γάρ ἐστι παθος καινόν. καὶ γὰρ καιρῶν γίνονται καὶ πραξέων. καὶ ἀφροδισίων. ὁ γοῦν Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ [48], παιστῶν τὴν δύναμιν τῆς λέξεως, φησί·

—— Me-

φίσταται, inquit *Harpocration*, ubi μαρτυρίαν & ἐκμαρτυρίαν pari ratione distinguit, σαφίσταται ὁ ἀεὶ τάττων διδάσκειν, Δημοσθένης τε ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου, (p. 620. B.) καὶ Δείναρχος ἐν τῷ ὑπὲρ Αἰσχίνου κατὰ Δεινάρχου. Fieri potuit, ut alter alterius obſervationem habuerit ob oculos.

45 Αἰσχίνης] Contra Cteſiph. p. 293. ſub finem: Ἀλλ', εἶμεν, ὅτι Ἀριστόδημος ὅτι Εὐριπίδου, ὅτ' ἄλλος ἐδείς πώποτε τῶν πάλαι ποιητῶν Μάγος καὶ γοης ἐγένετο. quem locum imitatur *Apulej.* in Apolog. p. 325. Eodem uſu a *Sophocle* adhibitam in Oed. Tyr. v. 395. vocem μάγος exponunt Scholia. Confer. *Eurip.* Oreſt. v. 1499. & Anthol. VII. ep. 157. Ad ſeq. notam vide Animadv.

46 Μέτοικος] Haec plenius ſuo loco leguntur in v. Ἰσοτελής.

47 Μεγαβάλεος] *Ammonius* videtur ſcripſiſſe: Μεγαβόλου μὲν γάρ ἐστι πάθος καινόν. & mox Μεταμόρφωσις,

ὃ. Ea certe ratione hunc locum legit, & in Comment. ad Odyſſ. Π. p. 601. recepit *Euſtathius*; ſin vero receptam in *Amm.* lectionem velis tueri, tum ſcribas neceſſe eſt: καὶ γὰρ καιρῶν γίνονται μεταβολαὶ, καὶ πραξέων κ. τ. ἑ. Atque ita etiam in Lexico poſuit *Cyrillus*: Μεγαβαλεῖν καὶ Μεταμορφοῦς καὶ Ἀλλοιοῦς καὶ Ἑτεροιοῦς διαφέρει. Μεγαβάλεος μὲν γάρ ἐστι πάθος καινόν. καὶ γὰρ καιρῶν γίνονται μεταβολαὶ, καὶ πραξέων, καὶ ἀφροδισίων & reliqua, quae fruſtra deſcriberentur. *Euſtathii* potius videtur habenda ratio, qui *Ammonianis* ſubjungit: καὶ ταῦτα μὲν ἡ εἰρημένη διαφορὰ, μὴ ἀκριβουμένη. Sane quam prudenter. Mythographi certe iſtam legem plerumque migrant. *Antonin. Liberal.* c. XXIII. fabulam enarrat de Batto in lapidem converſo. ſcin', quos auctores ſequutus? *Nicandrum*, Ἑτεροιουμένων α, *Didymarchum*, Μεταμορφώσεων γ, & *Antigonum* ἐν τοῖς Ἀλλοιώσεσι.

48

——Μεταβολὴ πάντων γλυκύ.

μεταμορφὸν δὲ μεταχαραχτηρισμός, ἢ μετατύπωσις σώματος εἰς ἕτερον χαρακτῆρα. Ἀλλοίωσις δὲ, ἢ μόνον μεταχαρακτηρισμὸς χαρακτήρων, (ὡς τὸ,

Ἀλλοῖός μοι ξεῖνε φάνης νῦ νέον ἠὲ πάρεσθεν)

ἀλλὰ καὶ ἡ τῶν ὑστέρας ὑπολήψεως ποίησις ἑτέρα. Ἑτερίωσις δ', ὅταν ἀφ' ἑτέρου σώματος εἰς ἕτερον μεταβάλλῃ, οἷον Νιόβη εἰς λίθον

Μείραξ [50] καὶ Μειράκιον καὶ Μειρακίσκος διαφέρει. Μειράκιον μὲν, καὶ Μειρακίσκος, ὁ ἄρσην· Μείραξ δὲ, ἡ θήλεια. Μεσεῖδαι καὶ Ἰσαῖδαι [52] διαφέρει. Μεσεῖδαι μὲν ἔλεγον οἱ παλαιοὶ μέσῳ λαμβάνειν τινὰ, ἢ τοιοῦτόν τι δάνειον, ἵνα ἀποδῷ. Ἡσίοδος [53],

Εὖ

48 Ἐν Ὀρίσῃ] V. 234. *Euſtathius* l. c. Εὐφορίων ἐν παρεδρείᾳ τῶν τ' λίξιος δυάσμιον φησί. M. τ. γ. *Cornut.* de Nat. Deor. c. I. τῷ παρεδρεύσαι ἀφὰ τ' ἐτυμολογίας.

49 Ξεῖν' ἰφάνης] Ea ratione ſcribendum apud *Hom* Od. Π. v. 181. pro ξεῖνε φάνης. Apud *Ammonium* etiam *Hermeae* in quinque voc. *Porph.* f. 54. a. hoc in verſu ξεῖν' ἰφάνης reperire licet. Vocabulum νέον, a *Stephano* inſertum, deerat in Vett. Edd.

50 Ποίησις] Haec genuina eſt lectio, ſupra etiam in v. Ἀλλοίωσις reſtituenda, ut ibi ſubmonere coepi.

51 Μείραξ] Minime hic nobis eſt praetermittenda *Scholiaſtae Ariſtophanis* mentio, a *Meurſio* ad oram *Amm* citati. Is unus omnium, quod ſciam, e Vett. *Ammonium* nominat ad Eccleſ. v. 607. Μείρακα δὲ ἐνταῦθα δοκεῖ δραστικῶς εἰρῆσθαι, καίτοι Ἀμμωνίῳ λέγοντι, Μειράκιον καὶ Μείρακα ταύτῃ διαφέρειν, ὅτι τὸ μὲν μειράκιον ἐπὶ δραστικῶν· τὸ δὲ Μείραξ, ἐπὶ θηλυκῶν. Addit: ἢ ὡς τὸ γυναικῶδες τὸ κιναίδων. Is, dum *Ammonii* obſervationem paulo liberius profert, ἐπὶ δραστικῶν & ἐπὶ θηλυκῶν poſuit pro *Ammonianis* ὁ ἄρσην & ἡ θήλεια. Communem uſum tradit *Amm.* a quo quando ſit ab Atticis ſcriptoribus diſceſſum, Docti norunt. Ratione nonnihil diverſa *Ammonii* verba accepit Cl. *Graevius*, & ad hanc rem illuſtrandam, non omiſſis *Schol. Ariſtoph.* verbis, erudite notavit ad *Lucian.* Soloec. T. II. p. 740. & 741.

52. Μεσεῖδαι καὶ Ἰσαῖδαι] *Salmaſius* in libro de Uſur. c. XIX. p. 568. *Ammonii* obſervationem integram exhibuit, & Grammaticum reprehendit; jurene an injuria nondum perſpectum habeo.

53 Ἡσίοδος] Ἔργ. v. 347. ubi videndus eſt *Graevius*. παρὰ γείτονος non extat in Vett. Edd. quas ſequutus eſt *Phavor. Camers.*

Εὖ μὲ μεῖξεῖσθαι οὔκ᾽ γαῖαν, εὖ δ᾽ ἀπολῦναι. ἐκὶ ἀγυιὰς, ἢ ἀγυιάς. ἁδέπω γὰρ ἐπὶ νομίσμαίη. Ἴσχεσθαι δέ 54. Ὅμηρος,

Δείδω μὴ τὸ χθιζὸν ὑπαστήσωσι 55 Ἀχαιοὶ Χρεῖος.

εἶον, τὸ γενόμενον αὐτοῖς ἐλάττωμα ὑπὸ τοῦ μάχεσθαι. ἀντὶ τοῦ 56 ἀξιολυτήσωσι καὶ ἀνιήσωσι, ὡσπερεὶ ὀφειλόμενον δάνος. Χρήσεσθαι δὲ ἔλεγον ἁμάρτειν ἢ σκεῦος.

Μέμψεσθαι, Ἐγκαλεῖν καὶ Ψέγειν διαφέρει. Μέμψις μὲν ἐστιν ἀμελοῦς κατηγορία· Ψόγος δ᾽, ἐπονείδιστος.

Μινυρίζειν καὶ Μινύρεσθαι διαφέρει. Μινυρίζειν 57 μὲν γάρ ἐστι τὸ ἠρέμα ᾠδαρίζειν· Μινύρεσθαι 58 δὲ, τὸ θρηνεῖν· τὸ δ᾽ αὐτὸ καὶ Κινύρεσθαι φασίν.

Μισκτὴ καὶ Μισήτη 59 διαφέρει οὐδὲν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς φησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, σημαίνει τὴν ἀξίαν μίσθος· (καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ προφερόμεθα) ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὴν κατα-

54 Ἴσχεσθαι δέ.] Apud *Salmaſ.* l. c. legitur, ἁδέπω γὰρ ἐπὶ νομίσμαίη, ἴσχεσθαι. In *Tuſani* & *Frellon.* Edd. ἁδ. γ. ἐπὶ νομίσμαίη. ἴσχεσθαι δέ. Si quid interea incidat, poſtea producam: nam recepta *Anm.* ſcriptura vitio non vacat.

55 Ὑποστήσωσι] Ita etiam legit *Phavor. Salmaſius*, ὑπαστήσωσι] l. c. *Ammonius* ſcripſerit ἀπαστήσωσι], quam lectionem eodem in libro p. 579. *Homero* vindicavit *Salmaſius*; eamque, pro vulgata priorum Edd. ſcriptura ἀπολύσωσι], Grammaticorum Veterum auctoritate prudenter in textum intulerunt Viri ſuis quiſque meritis inſignes, *Juſ. Barnes.* & *Samuel Clarkius.* Ulterius hanc ſcripturam e MS. *Batavo* & *Scholl.* in ultimo Animadv. capite ibo confirmatum.

56 Ἀντὶ τοῦ] Vett. Edd. & *Phavor.* ἀντὶ χρεολ. καὶ ἀνιήσωσι]. Quae *Homerico* verſui ſubjiciuntur, e Veteri Commentario videntur deſumpta. Poſtrema χρήσεσθαι δ᾽ ἔ. hic temere ſunt adjecta.

57 Μινυρίζειν] *Euſtath.* ad Il. E. p. 649. v. 12. Ἰστέον δ᾽ ὅτι μινυρίζειν ἐστὶ τὸ μινυὸν καθὰ Ἀττικοὶ, ὅπερ μικρὸν καὶ ἠρέμα, κλαίειν. παλαιὸς δέ τις γεγραφὼς ὅτι ῥητῶς. μινυρίζειν τὸ ἠρέμα καὶ λιπαρῶν ᾄδειν, οἱ δέ τινες, τὸ θρηνεῖν καὶ ὀδύρεσθαι. ubi pro μινυὸν fortaſſis ſcribendum μινυρόν. Vide *Theocrit.* Id. XIII. v. 12. *Schol.* & *Heſ.* Gloſſae: *Minurit*, μινυρίζει. *Heſychius*: Νλινυρίζοντα, θρη-

καταφερῆ πρὸς συνουσίαν. Τὴν δὲ ἀφροδίσιον τὴν σημαινομένην καὶ παρὰ Δωριεῦσι φασὶ φυλάττεσθαι, καὶ παρ' Ἴωσι.

Μιαιὸς Μιαιόφονος [60] ἀφέρη. Μιαιὸς μὲν ἐστιν ὁ δίκαιος μιαιός· Μίαιφονος δὲ, τὸ ἐπονείδιστον.

Μνήμη καὶ Μνεία ἀφαφέρη. εἴ τι μὲν Μνήμη, τοῦτο ὑπάρχει καὶ Μνεία· εἴ τι δὲ Μνεία, τοῦτο εὐθέως καὶ Μνήμη. ἔστι δὲ Μνήμη, γενικὴ [61] τύπωσις ψυχῆς· Μνεία δὲ, λόγος τις ἀνανέωσιν λεγόμενος. ὁ μὲν γὰρ μεμνησκόμενος, ὑπάρχει καὶ μνήσκεται· ὁ δὲ μεμνημένος, πάντως καὶ μνήσκεται. Ἄλλως, Μνήμη ἐστὶν ἡ τοῦ μνημονικοῦ ἀεὶ συνοῦσα [62]· Μνεία δὲ, παγγενόμενόν τινος ὑπόμνησις, ὥς τε ὁ τούτοις ἐναλλὰξ χρώμενος ἁμαρτήσεται.

Μνημεῖα καὶ Μνήματα ἀφαφέρη. Μνημεῖα μὲν γὰρ ἔλεγον τὰ μνημόσυνα· Μνήματα δὲ, τοὺς τάφους. Μνήμη [63] μὲν γὰρ γίνεται νεκροῦ· Μνεία δὲ, ζῶντος.

Μοχθηρὸς, Μόχθηρος [64] καὶ Πόνηρος ἀφαφέρουσι. Μοχθηρὸς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, ὁ τὰ ἤθη πονηρός. λέγουσι δὲ ἁπλῶς

θρωῦσα. Correxeram Μνεύζουσα, sed *Jos. Scaligero* potius est auscultandum, cui verbum θρωυζίσας sincerum videbatur, Conject. in *Varr.* p. 142.

58 Μυῤῥιάς] Cum ea forma apud *Soph.* obvia in Oed. Col. v. 663. tarior sit, frequentissimum est apud Poëtas verbum Κυπρίς, τὸ θρωσκεῖν. Vide, si lubet, *Moschi* Idyll. III. v. 44. & 93. *Bion*, I. v. 42. *Apollon. Rhod.* I. v. 292. & 883. & quae *Arnaldus* notavit Animadv. Crit. c. 23. p. 191. ut omittam Grammaticos *Schol. Apollon. Etymologum*, & *Schol. Hom.* ad Il. P. v. 5.

59 Μισητὴ καὶ Μισήτη δ.] *Thomas M.* Μισητὴ, ἡ μίσους ἀξία γυνή. Μισήτη, ἡ βαρυζήλως, ἡ καταφερής. Plura vide in Animadv. in ultima nota pro φασὶ velim scribi φησὶ, ut ad *Tryphonem* referatur.

60 Μιαιὸς Μιαιόφονος δ.] Differentiam, a *Casaubono* ad *Sueton.* Caligul. c. XL. probatam, clarius expressit *Thomas M.* Μιαιὸς, ἀδιάλλακτος. ἀφοσιωτικὸς ὁ Μίαιφονος ἐπὶ πάσης λέγεται.

61 Γενικὴ] Lege: γενικὴ τύπωσις ψυχῆς.

62 Ἀεὶ συνοῦσα] *Phavor.* habet συνοικοῦσα in v. Μνήμη.

63 Μνήμη] Haec iterum *Ammonio* sunt abjudicanda, nescio a quo huc temere delata.

64 Μοχθηρὸς, Μόχθηρος] *Valckenius* monuit supplendum: Μοχθηρὸς

ἁπλῶς τὰ φαῦλα καὶ μοχθηρά, Πονηρά. ὡς Θυκυδίδης [65], Πονηρὰ τὰ πράγματα τῶν Ἀθηναίων, ἀντὶ τῶ φαῦλα· Μόχθηρος δὲ, ὁ ὀπίπονος, ὡς καὶ Πόνηρος.

Μύριοι, ὅπλ ἀριθμῶ· Μυρίοι δὲ, οἱ πολλοί.

Μῦθος καὶ Ἱστορία διαφέρει. Ἱστορία μὲν γὰρ γενόμενα πράγματα σημαίνει, ὁ δὲ Μῦθος, διαπεπλασμένα καὶ ψευδῆ. ὁ γοῦν λέγων, Εὖ πεποίηκε ὁ περὶ τὸν Κύκλωπα ἱστορία, ἢ ἄλλό τι τοιοῦτον, οὐκ ἀγαν ὀρθοεπεῖ. μᾶλλον γὰρ ἁρμόζει λέγειν, Εὖ πεποίηκε ὁ περὶ τὸν Κύκλωπα μῦθος.

N.

Ναὸς καὶ Σηκὸς διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ναὸς, ἐπὶ θεῶν· ὁ δὲ Σηκὸς [66], ἡρώων.

Ναύκληροι καὶ Ναύκραροι [67] διαφέρει. Ναύκληροι μὲν γάρ εἰσιν

ρος καὶ Μόχθηρος. Πονηρὸς καὶ Πόνηρος διαφέρουσι. Recte, si ante vocem Πονηρὸς inseratur ὡς. In Vett. Edd. pro Μόχθηρος bis legebatur μοχθῆρος. Index voc. acc. dist. Μοχθηρὸς, ά, όν, laboriosus. Μοχθῆρος, ος, ον, difficilis. A Suida Μοχθηρὸς, καὶ Μόχθηρος σφοδρῶς non distinguuntur, neque etiam ab *Etymologo* in v. Μοχθηρία.

65 Θυκυδίδης] Loca indicabit Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 24. p. 519.

66 Σηκὸς] In Animadverss. notabo ad h. l.

67 Ναύκληροι καὶ Ναύκραροι δ.] Videndus est ad hanc notam Cl. *Hemsterhuisius* ad *Poll.* VIII. 108. X. 20. qui in addendis ad p. 930. *De* Ναυκλήροις, inquit, & Ναυκράροις *res est perquam intricata.* Itaque etiam *Ammonii* textum non tetigi.

68 Ναῦς] *Vulcanius* a reliquis Edd. recedens vulgavit: οἱ ναῦν κ.

69 Κτήματα] Χρήματα mavult Cl. *Hemsterh. Thom. M.* Ναύκραροι (ita legendum) ὁ παρ' Ἀττικοῖς, οἱ εἰσπραττόμενοι τὰ δημόσια χρήματα ἢ κτήματα.

70 Ναυκράρεια] Id ipsum *Thomae* videtur restituendum pro ναυκαρεῖα.

71 Ναύκληροι] Vocem ναύκληροι delendam judicabat *Hemsterhuisius*; *Scaliger* ejus loco ponendum ναύκραροι. Peritus Lector, *Hesychio* & *Thom.* in consilium adhibitis, judicet.

σιν οἱ ναῦς [68] κεκτημένοι· Ναύκραροι δὲ, οἱ εἰσφερόμενοι τὰ δημόσια κτήματα [69]. καὶ Ναυκράρεια [70], οἱ τόποι ἐν οἷς ἀνέκειντο τὰ κτήματα. ἐλέγοντο δὲ ὁμοίως Ναύκληροι [71] καὶ οἱ μαθηταὶ τῶν συνοικιῶν.

Ναυαγία μὲν ἐστιν αὐτὴ ἡ τῶν νηὸς [72] διαφθορά· Ναυάγιον δὲ, τὸ ἐξ αὐτῆς ἐκβεβλημένον.

Νεκρὸν [73]. Νεαλῆς καὶ Πεσσφάτῳ διαφέρει. Νεαρὸν μὲν γάρ ἐστι τὸ νεοστὶ κομισθὲν ὕδωρ· ἔοικε γὰρ τῇ λέξει τὸ ἀρύειν. Πεσσφατον δὲ τὸ κρέας· ἔοικε γὰρ ἀπὸ τοῦ φάσαι [74], ὅ ἐστι τὸ φονεῦσαι· ὅθεν καὶ τὸ φάσγανον. Νεαλὴς [75] δὲ, τὸ νεοστὶ ἁλωκὸς, οἷον ἰχθύς. δύναται δὲ καὶ νεοστὶ ἁλὶ πεπασμένον.

Νηρεΐδες [76] τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων διαφέρει. Δίδυμος ὁμοίως ἐν Ὑπομνήματι Βακχυλίδου Ὀπτικίων [77]. φησὶ γοῦν τοιαύτην λέξιν, Εἰσὶ τοίνυν οἳ φασι διαφέρειν τὰς Νηρεΐδας τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων. καὶ τὰς μὲν ἐν Δωδεκ-

72 Νηὸς δ.] Vett. Edd. νηὼς δ. Tu vide ad h. l. Animadv.

73 Νεκρὸν] *Ammonii* obſervatione praeter *Euſtath.* ad Il. P. v. 642. uſus eſt *Salmaſ* in *Epiſtet.* & *Simpl.* p. 71. qui id inprimis agit, ut probet, σῶμα de quibuſvis rebus uſurpari, quod ad *Phrynichum* p. 68. potius referri potuiſſet.

74 Ἀπὸ τοῦ φάσαι] Scribendum puto: ἔοικε γὰρ αὐτῷ τὸ φάσαι, ὅ ἐστι φονεῦσαι, ὅθεν καὶ τὸ φάσγανον· Hac vocabuli φάσγανον notatione, ab *Apollonio* etiam *Sophiſta* in Lex. *Hom.* probata, meliorem protulit *Etymologus*: Φάσγανον, παρὰ τὸ σφάζω σφάγανον· a qua non abhorruit *Scaliger* Pater de Cauſ. LL. I. c. XVIII.

75 Νεαλὴς] Aliter *Phrynichus* in Sophiſt. Appar. Biblioth. *Coiſl.* p. 467. Paulo poſt edidi: δυνατὸν δὲ καὶ ν. Vett. Edd. non agnoſcunt καὶ, quod *Stephanus* poſuit pro δέ.

76 Νηρεΐδες] Praecipuam hujus notae partem, diſſimulato rurſus *Auctoris* nomine, deſcripſit, quem *Phavor.* ſequitur, *Euſtathius* ad Od. Ω. p. 824. niſi tamen is ſua hauſerit ex *Eudociae* Ioniis, e quo libro, necdum in vulgus edito, eadem, quae apud *Euſtath.* leguntur, protulit *Cangius* in Gloſſ. Med. & Inf. Graec. v. Σωσίστρατος. cujus loci mihi indicium fecit *Matthias Röverus*, quem ſibi alumnum cum Pallade Muſae gratulantur. De Nereidibus pluſcula notabo III. Animadv. c. I.

77 Ἐν Ὀπτικίων] Ita recte in Au-

εἴδος, γηησίας αὐτοῦ θυγατέρας νομίζεσθαι· τὰς δὲ ἐξ ἄλλων, ἥδη [78] καπόπερ Νηρείδας καλεῖσθαι· καὶ τὰς μὲν γηησίας, καὶ τ ἀριθμὸν [79], πλείους δὲ τὰς ἄλλας. ταῦτα φησὶ Μνασέας [80] ἐν τοῖς περὶ τ Εὐρώπης τ πόπον τοῦτον. εἶτα ἐπιβὰς ἀφ' μακρῶν τινὼ λέξιν, καὶ ἐπιφέρει, πίσαιας τὰς μὲ ἐκ μιᾶς τ Δωρίδος γηησιωτέρας τῶν ἄλλων ὔσας, Νηρέως θυγατέρας λέγεσθαι· τὰς δὲ συμμίκλους αὐτῷ [81], μίσον Νηρείδας.

Νῆες Πλοίων ἀφαίρει [82]. Δίδυμος ἐν δεκάτῳ ῥητορικῶν ὑπομνημάτων φησὶν ὅπως, ὅτι ἀφαίρουσιν αἱ Νῆες τῶν Πλοίων. τὰ μὲ γὰρ ὅτι τροχύλα, αἱ δὲ, καπίρεις καὶ τραπώπιδες. Ἀριστοτέλης [83] δὲ ἱστορεῖ ἐν Διηγήμασι τῶν πολέμων [84] ὅπως, Ἀλέξανδρος ὁ Μολοσσὸς ὑπὸ ταυτὸν χρόνον, Ταραντίνων αὐτὸν μεταπεμψαμένων ἐπὶ τ τοὺς τὰς βαρβάρους πόλεμον, ἐξέπλευσε νανσὶ μὲ πεντεκαίδεκα, πλοίοις δὲ συχνοῖς ἱππαγωγοῖς καὶ ταραντινοῖς [85].

Νῆς

ctorum Indice posuit *Fabricius* pro vulgata ἐπιπίκλους.

78 Ἥδη] Deest apud *Eustath.* ac proinde apud *Eudociam*, & *Phavor.*

79 Καὶ τ ἀριθμὸν] Nihil nos hic juvant, quorum modo memini, ut jam tum eadem *Ammonii* Codices videantur invasisse corruptelae. Elegantem *Vulcanii* notam subjiciam: „ *Locus est corruptus, quem ita corriges: καὶ τὰς μὲ γηησίας τ εἶναι τ ἀριθμόν.*" Argute! alia etiam via *Ammonio* succurri posset.

80 Μνασέας] Vulgatam Μνασίων ceritatim emendarunt *Mauss.* ad *Harp.* in Ἰσχὺς Ἀθηνᾶ. *Meursius* ad oram libri sui, *G. J. Vossius* de Hist. Gr. l. c. XXI. & *Fabricius* ad Ind. Auct. Μνασέας etiam reperio in *Frelloniana Ammonii* Editione.

81 Τὰς ὃ συμμίκλους αὐτῷ] Haec iterum medelae sunt indiga. *Eustathius*: πλεονὸν ὄν, τὰς μὲ ἐκ μιᾶς τ Δωρίδος γηησιωτέρας τ ἄλλων ὔσας Νηρέως θυγατέρας λέγεσθαι· Νηρείδας ὃ, τὰς σωκισαμένας. *ex illegitimo concubitu natas* interpretatur *Cangius.*

82 Νῆς Πλοίων ἀφαίρει.] *Vulcan.* Ed. ἀφαίρουσιν. Ad hanc notam omnino conferendus est Celeb. *Dukerus* ad *Thucyd.* IV. c. 116. p. 304. qui *Amm.* cum *Eustathio* com-

pa-

Νῆς μὲν ἐστιν ἐπίκρυφος λογισμός· Φρένες δὲ, αἱ ἀγαθαὶ διάνοιαι.

Νεῖ καὶ Νειὶ διαφέρει, φησὶ κατά τινας Ἡρακλείδης ὁ πρώτῃ περὶ καθολικῆς προσῳδίας. τὸ μὲν γὰρ Νεῖ ξενικὸν ἐπίρρημα πάσης ἐπὶ τῶν τελῶν χρόνων [86], σημαῖνον, παραχρῆμα, καὶ μέλλοντος, οἷον, ὅτι ἀγὼν νεῖ ἐστι, νεῖ ἔσται [87]. τὸ δὲ Νειὶ, ἐπὶ μόνου σημαῖνον.

Νωθέστερος μέν, ὁ βλακώδης· Νωχελέστερος δὲ, ὁ ἀσθενέστερος.

Ξ.

Ξόανον, Βρέτας, Ἄγαλμα διαφέρει. Ξόανον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξεσμένον λίθινον, ἢ ἐλεφάντινον· Βρέτας δὲ, τῷ βέρτῳ ὅμοιον, ἤτοι χαλκοῦν, ἢ ἐκ τῆς ἐμφεροῦς ὕλης πεποιημένον· Ἄγαλμα δὲ, τὸ πλαστὸν [88], ἢ ἐκ πηλοῦ ἑτέρου λίθου κατεσκευασμένον.

Ξενίζειν μὲ ὐ μόνον τὸ καταδέχεσθαι ξένον, ἀλλὰ καὶ τὸ ξένως

parat, & utrumque, perelegantcr *Euſtathium*, emaculat.

83 Ἀειστίλης] Prima Editio MS. ductus adcurate repraeſentans Ἀειτίλης exhibet.

84 Ἐν δικαιώμασι τῶν πολίων] Hanc lectionem contra *Caſaubonum*, qui πόλιων emendandum conjecerat, eximie tuetur *Valeſius* in not. *Mauſſ.* ad *Harpocr.* v. Δρυμοὺς, & ex fragmine, quod *Amm.* ſervavit, libri *Ariſtotelis* argumentum ſubolfecit, & erudite declaravit. Nequidquam igitur πόλιων, pro πολίμων, *Meurſio* placuit, & *Fabricio* ad Ind. Auctor.

85 Στρωληγικοῖς] Rectius apud *Euſtath.* legi στρωλικοῖς, judicat Cl. *Dukerus*, vulgatam tamen non plane damnat.

86 Τελῶν χρόνων] Eam in rem *Homerica* loca advocant *Euſtath.* ad Il. B. p. 124. & *Moſchop.* περὶ σχεδῶν p. 45. Conf. *Heſych.* & *Thom. M.*

87 Νεῖ ἐστι, νεῖ ἔσται] Priora νεῖ ἐστι omiſit *Vulcanius*; alia forſan *Aldus*. Plene *Cyrillus* in Lexico: Τάσσεται (τὸ Νεῖ) ἐπὶ τῶν τελῶν χρόνων, σημαῖνον, καὶ παραχρῆμα, καὶ μέλλοντος, οἷον, νεῖ ὁ ἀγὼν διῆλθεν, νεῖ ὁ ἀγὼν ἐστι. νεῖ ὁ ἀγὼν ἔσται.

88 Τὸ πλαστὸν] Dum reliqua pervulgata ſunt, ad vocem πλαστὸν pauca in Animadv. notabo.

ρως [89] ἀφελέγεσθαι. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν [90].

Ξυσὸς [91], τό, τὸ ἀχόντιον, ὡς παρ' Ἡροδότῳ [92] ἐν τῷ πρώτῳ· καὶ τὸ οἰκοδόμημα, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι ἐν Οἰκονομικῷ [93].

O.

Ὀβελὸς Ὀβολῷ ἀφαιρεῖ. Ὀβελὸς μὲν γάρ ἐστιν εἰς ὃν ἀφαιρεῖται [94] τὰ κρέα μέλλοντα ὀπτᾶσθαι· Ὀβολὸς δὲ, μέρος δεκάτης.

Ὅδε καὶ Ὁδὶ ἀφαιρεῖ. Ὅδε μὲν γάρ, ἀναφορικῶς καὶ δεικτικῶς· Ὁδὶ δὲ, δεικτικῶς μόνον καθ' ἑπέκτασιν.

Οἰκῆας καὶ Οἰκείους [95] ἀφαιρεῖσθαι φασίν. Οἰκεῖοι μὲν γάρ, καὶ οἱ κατ' ἐπιγαμίαν προσήκοντες· Οἰκῆες δ', ἅπαντες καὶ οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τυγχάνοντες τῇ αὐτῇ, εἴτε οἰκέται, εἴτε ἐλεύθεροι· φησὶ γοῦν Ἕκτωρ,

—— ὄφρα

89 Τὸ ξίνως δ'.] Forsitan scripserat ξινικῶς· *Didymum* sequutus, qui τὸ Ἐξίνιζε apud *Harpocr.* interpretatur: οὐκ Ἀττικῶς διειλέγεθ', ἀλλὰ ξινικῶς. quae parumper mutavit *Suidas.* Lexicon Rhethor. in Bibl. *Coisliniana.* p. 492. Ξινίζειν, τὸ ξινικῇ χρῆσθαι τῇ φωνῇ, καὶ μὴ ἐπιχωρίᾳ. Minus recte cum *Hesych.* aliud Lex. ibid. p. 237. Ξινίζειν, ξένῃ χρῆσθαι φωνῇ.

90 Πρὸς Βοιωτόν.] Edd. *Stephano* anteriores omnes legunt: ἐν τῷ πρὸς Βοιωτούς. Putet quis, eam lectionem merito a *Steph.* mutatam: at in binis, quae extant, orationibus πρὸς Βοιωτόν, non memini me legere verbum ξινίζειν· Statuendum itaque, orationem πρὸς Βοιωτούς intercidisse, aut, quod malim, Grammatici memoriam vacillasse, & scribendum fuisse: ἐν τῷ πρὸς Εὐβουλίδην, seu ἐν τῇ πρὸς Ε. ἰφίζει, prouti extat apud *Harpocr.* in Ἐξίνιζε & in Ξενίζειν. *Demosth.* p. 538. A. τὸ ξενίζειν, & nativum Atticismi colorem ducere, diserte opponit; ut adeo causae nihil sit, cur *Didymo* obloquatur *Harpocration.*

91 Ξυσὸς] Legendum est ξυστὸν, quod vero *Jungermannum* videtur induxisse, ut ad *Poll.* I. 136. vulgatam non spreverit, in Animadv. removebo.

92 Παρ' Ἡροδότῳ] Pro Ἡσιόδῳ *Vulcanii* emendationem Ἡροδότῳ recepi, a *Jungerm.* etiam l. c. probatam. Locus *Herodoti* extat lib. I. c. 52.

93

——— ——— ——— ὄφρα ἴδωμαι [96]
Οἰκῆας, ἄλοχόν τε φίλην, καὶ νήπιον υἱόν.
καὶ,
Ἐξ ὕπνου ῥόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρῃ.
καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ [97],
Κήδετο οἰκήων ὅς κτήσαιτο δόμον Ὀδυσῆος.
Οἰκίζει καὶ [98] Συνοικίζει διαφέρει. Οἰκίζει μὲν γὰρ πόλις ὑπὸ τοῦ πρώτης τῶν συνοικιστόρων ἀθροίσεως καὶ καθιδρύσεως· Συνοικίζει δὲ, ἡ ἐκ πολλῶν πόλεων εἰς μίαν πόλιν συναγομένη, ὑπὲρ τὸ πλείονα δύναμιν ἔχειν· Διοικίζει δὲ, ἡ ἐκ μιᾶς πόλεως μεγέθει ἰσχύσης εἰς πολλὰ καταδιαιρουμένη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἵνα ἀσθενὴς γένηται. ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγάλην πόλιν διῴκισαν [99].
Οἰκότριψ καὶ Οἰκέτης διαφέρει. Οἰκότριψ μὲν γὰρ, ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ διατρεφόμενος, ὃν ἡμεῖς θρεπτὸν καλοῦμεν· Οἰκέτης δὲ, ὁ δοῦλος ὁ ὠνητός. ὥσπερ καὶ Σόλων ἐν τοῖς ἄξοσιν

93 Ἐν Οἰκονομικῷ] Pag. 850. D. *Xenophonteam* φῶσιν, quam tangit etiam *Pollux* IX. 43. in nota integram produxit *Jungerm.*

94 Διακτίεσθαι] In textum restitui, quod margini adscripserat *Scal.* pro vulgato διαπειρᾶν. Lex. Bibl. *Coislin.* p. 237. Ὀβελὸς καὶ Ὀβελίσκος, ἡ σοῦβλα. Recentiores τὸ κείρειν hoc usu dicebant σουβλίζειν. Id vocabuli, in Scholiis *Hom.* ineditis frequens, e *Meursii* & *Cangii* Gloss. satis est cognitum. In *Homeri* Il. B. v. 426. ubi vulgatur ἰμαντίεσσιν, Poëtae manum adservavit Cod. MS. *Lugd. Bat.* legendo ἀμφιέεσσιν. *Schol.* σουβλιστηρίοις.

95 Οἰκῆας καὶ Οἰκέτας] *Auctor* Ind. voc. acc. dist. Οἰκῆαι, οἱ, *per affinitatem domestici.* Οἰκῆες, οἱ, *domestici quivis.* Ista vocabula non discernit *Hesychius.*

96. Ὄφρα ἴδωμαι] Lege: Ὄφρ' ἂν ἴδωμαι, ex Il. Z. v. 365. In altero *Hom.* dicto ex Il. E. v. 413. ponendum est ἐγείρῃ· pro ἐγείρῃ.

97 Ἐν Ὀδυσσείᾳ] E. v. 4. apud *Hesych.* in v. Οἰκῆας legitur: Κήδετο δ' οἰκήων quod *Barnesius* adnotare praetermisit.

98 Οἰκίζει καὶ] Restituendum videtur: Οἰκίζει, Συνοικίζει, καὶ Διοικίζει διαφέρει. Pauca ad h. l. vide in Animadv.

99 Διῳκίσαν] Vulgatam διῴκησαν eo mutavi, ne una macula elegantiorem notam deformaret. Διῴκισαν etiam legit *Phavorinus*, in Οἰκίζω,

ἄξοπι Οἰκθὺς ' κέκληται ὁ οἰκότριψ.

Οἶμος Οἴμης ἀφαφέρ. Οἶμος μὲν γάρ ἐστιν ἀρσενικῶς [2], ἡ ὁδός· Οἴμη δὲ, ἡ ᾠδή.

Οἰκίσκος καὶ Οἰκισμὸς ἀφαφέρ. Οἰκίσκος μὲν γάρ ἐστιν οἰκιζομένου ἔλεος· Οἰκισμὸς δὲ, ὁ λόγος τοῦ οἰκτείρειν.

Οἴνη καὶ Οἰνάνθη ἀφαφέρ. Οἴνη μὲν γὰ, ἡ ἄμπελος· Οἰνάνθη δὲ, ἡ πρώτη τῶν βοτρύων ἐξάνθησις· Οἰνάρια δὲ [3], τὰ φύλλα.

Οἴκαδε τοῦ Εἰς οἶκον ἀφαφέρ. Οἴκαδε μὲν γὰ, τὸ εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν βαδίζειν· Εἰς οἶκον δὲ, καὶ ἐφ' ἕτερον [4].

Οἶκος [5], Οἰκία, Συνοικία, Οἰκίσκος, καὶ Δῶμα ἀφαφέρουσιν. Οἶκος μὲν λέγεται ἡ πᾶσα οὐσία [6]· Οἰκία δὲ, ἡ

ubi integram describit *Amm.* observationem.

1 Οἰκθὺς] De vocis sanitate addubito. Rationem dubitandi in Animadv. promam.

2 Ἀρσενικῶς] *Moschopulus*: Οἶμος, ἡ ὁδὸς, ποιητικὸν, ἀπὸ τοῦ οἴμω, τὸ ὁρμῶ· γράφεται δὲ καὶ ὁ οἶμος καὶ ἡ οἶμος. Recte! utroque enim genere solet adhiberi. *Lucian.* in Hermot. T. I. p. 506. ὁ οἶμος (ad virtutem) μακρός τε καὶ ὄρθιος καὶ τραχὺς, ex *Hesiod.* Ἔργ. v. 288. *Apoll. Rhod.* IV. v. 43. ἀπὸ σκιερὰς θέεν οἴμους. *Orpheus* in hymno: ἀνυπόστροφον οἶμον ἀνάγκης. Contra Magni *Interpretis* mentem, meis in Edd. p. 158. & p. 154. ἀνυπόστροφον vulgatur. Eleganter ἰθέαν οἶμον λέγειν dixit *Pind.* Olymp. Od. IX. v. 72.

3 Οἰνάρια 5] Malim: Οἰνάρεα, Videsis Animadv.

4 Ἐφ' ἕτερον] Legendum potius: ἐφ' ἑτέρᾳ.

5 Οἶκος] *Ammonius*, ni fallor, scripserat: Οἶκος, Οἰκία, Συνοικία, Οἴκημα, Οἰκίσκος, καὶ Δωμάτιον ἀφαίρεσιν. Pro Δῶμα, ponendum Δωμάτιον; suadet superior *Amm.* nota in v. Δῶμα —— Δωμάτιον δὲ, ὁ θάλαμος. *Porphyrius* in Schol. inedito ad *Hom.* Il. I. τὸ δὲ χαρὲν κλίνας πολλὰς καὶ θῆκας κλίσιον ἐκάλεσε· ἀφ' ἑτέρου καὶ τὰ κοιτῶνα ἡμεῖς ἐκκλίσαμεν· Δωμάτιον δὲ, οἱ Ἀττικοὶ τὰ ἀφ' ἡμῶν κοιλῶνα ἔλεγον.

6 Ἡ πᾶσα οὐσία] Eximie huc faciunt, quae *Heraldus* V. C. observavit Animadv. in *Salmasii* Obs. ad Jus A. & R. III. c. VI. §. 10.

7 Ἢ καὶ δύλίχα] In libro meo emendaveram ἢ καὶ δύο καθεκαστήρ. Supra in v. Ἐπαυλία e MS. vulgavi: ἀφ' ἑνὸς ἢ δύλίχα pro ἀφ' ἑνὸς ἢ δύο. Clar. *Dukerus* ad *Thucyd.* III. c. 74. ex *Ammonio* adducit: ἢ καὶ ἑτέρᾳ καθεκαστήρ· non memorans vulgatam. Ad *Amm.* egregie facit nescio cujus Scholion, quod in *Aeschi-*

ἡ ὑπὸ ἑνὸς ἢ ὑπὸ δευτέρᾳ [7] κατοικισμὴν· Σποικία δὲ, ἡ πολλοῖς, καὶ μιᾷσμὴν· Οἴκημα [8] δὲ, τὸ τέγος, ἢ τὸ δεσμωτήριον· Οἰκίσκος, τὸ μικρὸν δωμάτιον· Δῶμα δὲ, ὁ λεγόμενος χιτών.

Ὀλβιος καὶ Εὐτυχὴς διαφέρει. Ὄλβιος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τελείαν τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων· Εὐτυχὴς δὲ, ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως.

Ὀλίγον καὶ Μικρὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον, ἐπ' ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν, ἐπὶ μεγέθους τάσσεται. Ἀριστόνικος δὲ ἐν ὑπομνήμασι, ἐκάλεσε [9] ἐπὶ στοιχείου, ὀλίγου νησίδα Καλυψοῦς, φασὶ δὲ ὅπου, ὀλίγου μικρὰν ὑπαλλαχθείσης. τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον, ἐπ' ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν, ἐπὶ μεγέθους τάσσεται, καὶ Ὅμηρος,

Δίφρον [10] ἀειρέλιον ἐυδμηθεὶς, ὀλίγου τε τραπέζαν.

ſcbinis orationem contra Timarch. loco ſatis alieno p. 187. B. irrepſit: ὅπου μὲν γὰρ πολλοὶ μισθωσάμενοι μίαν οἴκησιν διειλόμενοι ἔχουσι, σποικίαν καλῶμεν· ὅπου δ' εἷς οἰκεῖ, οἰκίαν· non me latet eodem jam loco uſus *Jungermann.* ad *Poll.* IX. 39. *Dukero* citatus.

8 Οἴκημα] Ad hanc vocem nonnulla in Animadv. notare non formidabo. Ad Οἰκίσκος legendus *Harpocrat.* in Οἰκίσκος, & *Mauſſacus.*

9 Ἐκάλεσε] Praeſtantis MS. partes egregie hoc in loco ſuſtinuit Editio *Aldina*, e qua hiatum, qui recentiores omnes foedabat, impievi: iterum hic adponam, quia unius literae mutatione ab ea diſceſſi, primae Edit. lectionem: ἐκάλεσ' ἐπὶ στοιχείου, ὀλίγου νησίδα καλυψοῦς, φασὶ δ' ὅπου ὀλίγου μακρᾶν ὑπαλλαχθείσης. Eadem praefert ſecunda Ed. ſed in *Pariſinis* 1530. & 1552. operarum opinor incuria, nonnullis omiſſis, ita vulgatum: ἐκάλεσ' ἐπὶ στοιχείου ὀλίγου μακρᾶν ὑπαλλαχθείσης. non aliter in *Baſil.* 1525. & *Lugdun.* 1553. niſi quod in hac reperitur ἐπὶ στοιχείου in *Baſil.* μικρᾶν. Poſtremam expreſſit, nihil vitii ſuſpicatus, *H. Stephanus*; *Stephanum* ſequutus eſt *Vulcanius*, ad cujus Edit. marginem *Scaliger*, pro ἐκάλεσ' poſuerat ἐκάλεσεν· quod credulus ego, abſque *Aldina* fuiſſet, in textum recepiſſem. Tandem vero impetum repreſſit incerti ſcriptoris fragmentum: ὀλίγου νησίδα Καλυψοῦς. In ἐκάλεσ' deliteſcit, (ita auguror) libri index, quem commentario illuſtraverit *Ariſtonicus.* Quam velim Lectori Critico idem incideret, quod mihi in mentem venit, quodque in Animadv. exponam. Hoc ſi fiat, recte eſt: ſin; apage difficiles nugas.

10 Δίφρον] Hic quidem verſus, non item alter, *Homeri* eſt, ex Il.

ἢ μικράν.

Ὅλμος καὶ Ὅρμος διαφέρει. Ὅλμος μὲν γάρ ἐστι μυρεψικὸν σκεῦος, εἰς ὃ κόπτουσι τὰ εἴδη τὰ μυρεψικά [11]· Ὅρμος δέ ἐστι λιμήν.

Ὀρθρος καὶ Πρωΐ διαφέρει [12]. Ὀρθρος μέν ἐστι, ἡ περὶ ἀνατολὴν ἡλίου ὥρα, καθ' ἣν ἀναζάντες ἐξ ὕπνου ὀρθοὶ γινόμεθα· Πρωΐ δέ, ἡ περὶ τοῦ καθήκοντος χρόνου. Ὅμηρος [13],

Πρωΐ δ' ὑπ' ἠϊόσι σιὼ πύχεσι θωρηχθέντες.

καὶ Ἡσίοδος, τελθυῖσαν πρὸ Πρωΐ μάλ' ἤθεον, τοῦτ' ἔστι πρόωθεν.

Ὁρᾶν καὶ Ὑπερορᾶν διαφέρει. Ὁρᾶν μὲν γάρ ἐστι τὸ θεωρεῖν· Ὑπερορᾶν δὲ, τὸ καταφρονεῖν.

Ὀρνιθοθήρας καὶ Ὀρνιθοσκόπος διαφέρει. Ὀρνιθοθήρας μὲν γάρ ἐστιν ὁ θηρεύων ὄρνιθας· Ὀρνιθοσκόπος δὲ, ὁ οἰωνοσκόπος.

Ὀροφὴ καὶ Τέγος διαφέρει. Ὀροφὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ στέγη· Τέγος δὲ, τὸ δῶμα.

Ὅσιον καὶ Ἱερὸν διαφέρει. Ὅσια μὲν γάρ ἐστι τὰ ἰδιωτικὰ ὧν ἐφίεται [13] καὶ ἔξεστι θεραπεύεσθαι· Ἱερὰ δὲ, τὰ τῶν θεῶν, ὧν οὐκ ἔξεστι θεραπεύεσθαι. Δημοσθένης δὲ τῷ

χτ'

v. 259. quem protulit *Aristides Quintilianus* de Muſ. II. p. 84. ut probaret, τὰ καμαίζηλα τῷ ὀνόματι ἰσχύοντα ἐμφαίνειν τῷ λόγῳ· alium in uſum *Ariſtoteles* de Poët. C. XXII. ubi pro ϖδαθεὶς, librarii negligentia legitur καθελὼν.

11 Μυρεψικὰ] *Ald.* Ed. prima μορεψικά· Male. Vide ad hunc locum Animadv.

12 Ὀρθρος καὶ Πρωΐ διαφέρει.] Haec formula in Vett. Edd. deſicit. *Hom.* verſus eſt in Il. Σ. 277. in quo Vett. *Amm.* Edd. ἠοῖ legunt, neque vocem θωρηχθέντες agnoſcunt. Ad iſtum, quem dixi, *Homeri* verſum Scholion eſt in MS. *Voſſiano*, quo uſus videatur *Euſtathius*: Τὸ περὶ τῆς ἕως ἕλης ἄκρας δηλοῖ· διὸ προσθῆκε τὸ ὑπ' ἠοῖσι, (L. ἠοῖσι) ὡς καὶ Φιλήμων φησὶ, μεμιῖσθαί μοι δεῖλης πρώϊμα, ἀντὶ τοῦ ὀψὲ μᾶλλον δείλης. ὁμοίως δὲ καὶ ἠοῖ καὶ ἠοῖος.

13 Ὧν ἐφίεται] Celeberr. *Dukerus* corrigit: ὧν ἐφίεται ἔξεστι καὶ θεραπεύεσθαι· id omnino probandum videtur.

14 Καὶ Τιμοκράτης] Pag. 463. A.

χτ' Τιμοκράτης [14] λέγ. Ὥστε πίθησι τοῦτον τ' νόμον, δι' οὗ τῶν μὲ ἱερῶν χρημάτων τοὺς θεοὺς, τῶν ὁσίων δὲ τ' πόλιν σώζουσι.

Ὅπου καὶ Διόπου διαφέρ. τὸ μὲν γὰρ Ὅπου ὁτὲ μὲ [15] αἰτίαν δηλοῖ, ὁτὲ δὲ βεβαίωσιν· τὸ δὲ Διόπου αἰτίαν δηλοῖ. αἰτίκα γοῦν Ὅπου μὲ ἐκλείπῃ ἡ σελήνη, πάντες ἴσμεν· Διόπου δὲ, οὐχέτι, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἔμπειροι.

Οὔκουν παροξυτόνως μὲ, ἀποφατικὸν, ἴσον τῷ οὐχοῦν. οἷον, Οὔκουν ἀπιστεῖν [16]. σαφεστερωμένως δὲ, συλλογιστικός ἐστι σωρίτης, καὶ σημαίνῃ κατάφασιν [17].

Οὐδὲν διαφ' τοῦ δ, καὶ Οὐθὲν διαφ' τοῦ θ διαφέρ. Οὐδὲν μὲν γὰρ τὸ ἐν τῷ καθόλου [18], ὡς φαμὲν, Οὐδὲν ἐν κόσμῳ κενόν· πᾶσα γὰρ ἡ τοῦ κενοῦ φύσις βαστάζεται. Οὐθὲν δὲ ἀναλυθὲν εἰς τὸ ἴδιον ἀντίστοιχον, σημαίνῃ τ' τοῦ ἑνὸς ἄρσιν, καὶ ὑπεροχὴν ἑτέρας δεχτῆς· Οὔθ' ἕν, οὔτε δύο. τὸ δὲ διαφ' τοῦ δ, ἀπαρτίζῃ. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς φησὶν,

Οὐδὲν [19] ἀχειρότερον γαῖα τρέφῃ ἀνθρώποιο.

A. ubi rectius vulgatur τοῦδὲ τ. ν. δι' ὃ τ' ἱερῶν μὲ χρημάτων; & in fine ἀπιστεῖν.

15 Ὁτὲ μὲν] Binas voculas in vulgatis Edd. omissas reduxi ex *Aldina*

16 Οὔκουν ἀπιστεῖν] Voce adjecta: ἔκουν ἀπιστεῖν δεῖ, in Lexico suo posuit *Phavor. Camers.*

17 Κατάφασιν] Id ex *Frel'onii* Edit. in hanc recepi; in aliis fere ἀποφασιν legebatur.

18 Τὸ ἐν τῷ καθόλου] Conf. *Nunnesius* ad *Phryn.* p. 36. Quae sequuntur: πᾶσα γὰρ ἡ τοῦ κενοῦ φύσις βαστάζει) mihi crucem fixerant: Ponam *Jo. Jac. Reiskii* verba, quibus, a me rogatus, sententiam super hoc loco explicuit: *Legendum censeo* πρὸ ἡ, ὑπὸ. *ut sensus sit* omnis enim a vacuo natura portatur (*quasi a nutrice*) & sustentatur. φύσις & κενὸν *duo sunt opposita. Illud omnia materialia complectitur: hoc* ἀσώματον, θεῖον, ἀψοφητον, *nominatur. Et sive Pythagoreus fuerit Ammonius, sive Stoicus, utriusque sententiam hic explicuit sc.* in mundo *non esse* vacuum *sed* extra mundum. Protulit ad eam rem varia loca ex *Stob.* Ecl. Phys. I. c. XXII. quae hac nota concludi nequeunt.

19 Οὐδὲν] *Hom.* Od. Σ. v. 129. *Zenodoteae* lectionis ex *Eustathio* meminit *Barnesius.*

ὁ ἐν ἀναλλάξαντι ἁμαρτάνῃ. διὸ καὶ Ζηνόδοτον εὐθυμεῖσθαι [20], γράφοντα,

Οὐθὲν ἀκιδνότερον.

Οὕνεκα καὶ Εἵνεκα [21] διαφέρει. Οὕνεκα μὲν σημαίνει τὸ ὅτι· Εἵνεκα δὲ, χάριν. Ὅμηρος διαστέλλει,

Οὕνεκα [22] † Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα.

ἀντὶ τοῦ ὅτι.

Εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης.

Ἥμαρτεν ἢν ὁ Καλλίμαχος, εἰπών,

Εἵνεκεν οὐχ ἑτέων ἄεισμα [23].

ὅσον ἄτοπον· ἔδει γὰρ εἰπεῖν Οὕνεκα, ἵνα γένηται, ὅτι οὐχ ἑτέων ἄεισμα.

Οὗτος καὶ Οὗτοσὶ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Οὗτοσὶ, δεικτικὸν μόνον· τὸ δὲ Οὗτος, δεικτικὸν καὶ ἀναφορικόν. δεικτικὸν μέν,

Οὗτός τοι Διομήδης.

ἀναφορικὸν δὲ,

Οὗτος μὲν [24] παναέθλιος, ὃς αὐτῷ πάντα νοήσῃ.

20 Ζηνόδοτον εὐθύνεσθαι] Ab hac primae Edit. lectione male postea fuit discessum; nam in plerisque Edd. reperias εὐθύνεσθαι. Non dissimilis est in *Schol. Apoll. Rhod.* I. v. 1081. nota: διὸ μεμφοι) Ζηνοδότῳ εἰπόντι κ. τ. λ. *Zenobius*, *Etymologo* in Οὐδείς citatus, minus recte cum *Zenodoto* confundi solet.

21 Εἵνεκα] Ita Vett. Edd. & *Herenn. Stephanus* bis edidit: ἵνεκα. Utrumque probat *Thom. M.* tanquam Atticum. Confer Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 414. v. 66.

22 Οὕνεκα] Il. A. v. 11. Quod sequitur: Εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης est in Il. Γ. v. 325. sic & Il. A. v. 174. λίστομαι· εἵνεκ' ἰοῦσα (MS. ἰμοῦσα) μάχεσθαι, & quem mox reprehendit *Ammon. Callimachus* H. in Del. v. 129. τλίστομαι εἵνεκα σεῖο.

23 Ἄεισμα] *Bentlei* emendationem in *Callim.* fragm. CCLXXXVII. in textum recepi. In Edd. *Amm.* pro ἄεισμα bis legebatur ἄλεισμα.

24 Οὗτος μέν] Versus est *Hesiodi* in Ἔργ. 291.

25 Οὐλὴ] *Schol. Hom.* ad Od. Τ. v. 393. τὸ ὑγιωθὲν τραῦμα, &, ubi eadem traditur differentia, ad Il. Δ. v. 140. Οὐλὴ exponitur ὁ τέλος, *vulnerum, quae* (uti *Propertius* loquitur III. Eleg. XXIII. v. 18.) *ad sanam coiere*, cicatrix. Formam

istius

ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ὅτι τοῦτον καὶ τουτί.

Οὐλὴ καὶ Ὠτειλὴ διαφέρει. Οὐλὴ [25] μέν ἐστιν ἡ ὑγιασθεῖσα σαὶρξ ἐπὶ παλαιῷ τραύματος· Ὠτειλὴ δέ. τὸ ῥωγῶδες τραῦμα, καὶ τὸ ἁπλῶς. καὶ Ὅμηρος [26] ἀμφοτέραν τετήρηκεν· ὅτι μὲν γὰρ Οὐλὴν εἰπών,

—— τὴ ποτέ μιν σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.

ὅτι δὲ καὶ Ὠτειλὴν,

Αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κατ' ἀταμβλύου ὠτειλοῦ.

Οὖρος καὶ Οὐρὸς διαφέρει. Οὖρος μέν, ὁ ἄνεμος· Οὐρὸς δέ, ὁ τόπος [27], ἢ τὸ νεώριον,

Οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρεν.

Ὄφλειν καὶ Ὀφείλειν διαφέρει. Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν ὑπομνήματι τῶν περὶ τῆς πρεσβείας Δημοσθένους· Ὀφλεῖ μέν τις, (φησὶν) ὅτι καταδίκην· Ὀφείλει δέ τις, ὡς ἡμεῖς ἐνδεχόμεθα.

Ὄφλημα καὶ Χρέος διαφέρει. Ὄφλημα μέν φησι καὶ Ὀφείλημα [28], τὸ ἐκ καταδίκης τῷ δημοσίῳ ὀφειλόμενον· Χρέος δέ, τὸ ἰδιωτικὸν δάνειον.

Ὄχθη

istius vocis Jonicam esse perspexit Corinthius de Dial. Jon. Τὸ ὑγιάσαι, ὑλῆσαι· ὅθεν καὶ τὰ ὑγιῆ τῶν τραυμάτων ὑλὰς λέγομεν. Demosth. contra Nicostr. p. 724. A. ἐπιδείκνυσθαι ὕλην ἐν ταῖς κρίσεσι τῶν δικῶν, ὡς ἔστι ὑλὰς ἔχει. Lucianus eleganter τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων vocat in Deor. Dial. XXVI.

26 Ὅμηρος] Prior versus est ex Od. T. 393. Alter, ex binis Homericis, sive Ammonii, seu librariorum, incuria, in unum coaluit. Versus Hom. hi sunt Il. P. 86. Κείμην· ἔρρει (Eustath. ἔρρεε) δ' αἷμα καὶ ἀταρβέϊ ὠτειλῇ. & Il. Δ. 140. Αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς.

27 Ὁ τόπος] Intelligit τὸν τόπον, ἐν ᾧ φυλάσσουσι τὰς νῆας, id est τὸ νεώριον. Commentarii instar erit Etymologus in Οὖρος, apud quem minus curate legitur Οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρεν. Schol. ad istum Hom. locum Il. B. v. 153. Οὐρούς exponit ταφροειδῆ ὀρύγματα, δι' ὧν αἱ νῆες καθέλκουσι εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ τὰς ἀντλίας. In vocabulis acc. dist. Οὐρός, ῶρος, ὁ, navale. Οὖρος, ὄρου, ὁ, ventus secundus. Ibidem vero pro Οὖρος, ου, τὸ, terminus, scribendum: Οὖρος, ὄρου, ὁ, terminus, quod in libro suo adnotaverat Scaliger.

28 Καὶ Ὀφείλημα] Aliter Thom. M. Ὄφλημα, τὸ ἐκ καταδίκης χρεών·

Ὄφθαι καὶ Ὄφθοὶ διαφέρουσι. Ὄφθαι μὲν γάρ εἰσι ποταμῶν χείλη· Ὄφθοὶ δὲ, ἐπάρματα γῆς.

Ὀψὲ καὶ Ἑσπέρα διαφέρει. Ἑσπέρα μὲν γάρ ἐστιν ἡ μετὰ δύσιν τοῦ ἡλίου ὥρα· Ὀψὲ δὲ, ἡ μετὰ πολὺ τὴν δύσεως, καὶ καθόλου μετὰ πολὺν χρόνον. ὡς Ὅμηρος [29],

Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε.

καὶ —— ὁ Ἑσπερὸς [30] τῷ πρωτερῷ ἰσοφαρίζει· ὀψὲ γὰρ, ὁ μετὰ πολὺ τοῦ συνοικουμένου χρόνου ἀστείων.

Π.

Παρέχειν καὶ Παρέχεσθαι διαφέρει. Παρέχειν μὲν γὰρ λέγεται τὰ διὰ χειρὸς διδόμενα, οἷον ἐδήματα, ἢ ἐνδύματα· τὸ δὲ Παρέχεσθαι λέγεται ὅπου τῶν τῆς ψυχῆς διαθέσεων, οἷον προθυμίαν [31], εὔνοιαν. Θουκυδίδης [32], καὶ πᾶν τὸ προθυμον παρεχόμενοι. Δημοσθένης δὲ Φιλιππικοῖς, τὴν αὐτὴν παρεχόμεθα προθυμίαν.

Παρειαὶ καὶ Παρῆαι διαφέρουσι. Παρειαὶ μὲν γὰρ ὀξυτόνως, αἱ τοῦ ἀνθρώπου· Παρῆαι δὲ βαρυτόνως, ἔφεις τινὲς μετέωρα τὰ παρεῖα ἔχοντες·

—— ὡς

Ὀφείλημα, τὸ ἐκ δανείου, καὶ τὸ ἁπλῶς χρέος.

29 Ὅμηρος] Il. B. v. 399. Confer *Amm.* in Ἑσπέρα. & *Thomam M.* in Ὀψέ.

30 Ὀψαρότης] *Hesiodus* Ἔργ. v. 488. Οὕτω κ' ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζοι. ubi *Moschop.* notat: ὅτων ὁ Ὀψὲ τοῦ χρόνου διορίζας τὸ ἴσον ἐπὶ φέρεσθαι τῷ πρωτηρότῃ, ἤγουν τῷ τλὼ δόχλῳ ὁρίσαιτο.

31 Προθυμίαν] Priores Edd. ἐπὶ θυμίαν· Cl. *Fabricius* ad *Ptol. Asenl.* §. 204. προθυμίαν reponendum esse monuit.

32 Θουκυδίδης] L. IV. C. 61. καὶ τοὶ τὸ δίκαιον μᾶλλον τῆς ξυμβάσεως προθύμως παρέξονται. *Demosthenis* locum in Philippicis, quae quidem hodie extant, non memini me legere. In fine hujus notae pro παρεχόμεθα Vett. Edd. habebant παρεχόντα.

33 Ὡς παρειάς] Verba sunt *Aristophanis* in Pluti versu 690. ubi *Ammonii* notam tangens *Kusterus* levem commisit errorem. Comici nomen fidelior *Ammonii* codex aliquando suppeditabit.

34 Πάσαλος] Haec nota ad Veterum loca emaculanda non uni pro-

—— —— ὡς παρείας [33] ὧν ὄφις.

Πάσαζ [34], βαχέως μὲ ὄνος τῦ α, τὸ γλίσαζ δηλοῖ: ὁ δὲ ἐπιπάσῃ τῦτο, τὸ κλήσαζ

Παραβολὴ καὶ Παράδειγμα διαφέρει. Παραβολὴ μὲ γάρ ἐστιν ἡ οἵα τε γενέσθαι ὅπερ τὸ παράδειγμα. οἷον,

Ὡς δ' ὅτε [35] τίς τε δράκοντα ἰδών

Παράδειγμα δὲ, γεγονὸς πρᾶγμα ἀντιπαράθεσις.

Οἷον [36] καὶ Κένταυρον ἀπέλεσεν.

Πάλτον καὶ Πέλτη διαφέρει. Πάλτον μὲ γάρ ἐστι τὸ δόρυ [37]. Πέλτη δὲ, ἀσπὶς ἵππου οὐκ ἔχουσα.

Παρακέκρυφαι καὶ Παρακέκρυβα διαφέρει. τὸ μὲ γὰρ σιῶ τῷ σ, ἐνεργητικόν ἐστι, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτικε· τὸ δὲ χωρὶς τῦ σ, παθητικὸν, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτημαι.

Παῖς, Ἀντίπαις, καὶ Βάπαις [38] διαφέρει. Παις μὲ γάρ ἐστι ὁ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ· Ἀντίπαις δὲ, ὁ ἐνδεικνύων τὸ παιδὸς τὴν ἡλικίαν, καὶ ὅλως ὑποβολιμαῖος· Βάπαις δὲ, ὁ μέγας παῖς.

Παιδίσκη καὶ Θεράπαινα διαφέρει. Παιδίσκη μὲ γάρ ἐστι πᾶσα [39] ἡ τὴν παιδικὴν ἔχουσα ἡλικίαν, ὡς καὶ Ἰλιαδίσκαι· Θεράπαινα δὲ, ἡ δούλη.

Παι-

profuit, uti in Animadv. indicabo.

35 Ὡς δ' ὅτε] Il. Γ. v. 33. Hujuscemodi παραβολαὶ simplici pulcritudine singulos *Homeri* libros frequenter exornant, nisi quod Veteres observant, in prima Iliade nullam reperiri. Ad ejus finem ita scribit *Scholiasta*: ἰσέον ὅτι ἡ ῥαψῳδία αὕτη μόνη παραβολὴν οὐκ ἔχει.

36 Οἷον] Memoria iterum *Ammonium* fefellit: apud *Hom.* legitur Οἷον τε κίνυρον ἀγάκλυτον Εὐρυτίωνα Ἄυξιν· Od. Φ. v. 295. quem locum *Alcaeus* epigrammatographus expressit in Anthol. L. c. LIX. ep. 6. Οἷόν τε κίνυρον —— Ἄυξιν.

37 Τὸ δορυ] *Thom. M.* Πάλτον, δόρυ τι· Πέλτη ὁ, ἡ ἀσπὶς, ἡ ἵππου οὐκ ἔχουσα. Sequentem notam in Animadv. illustrabo.

38 Καὶ Βάπαις] *Frellonii* Editionem hic sequutus a reliquis discessi, in quibus extabat: Παῖς καὶ Ἀντίπαις διαφέρει. Apud *Thom. M.* in v. Παῖς, pro Ἀντίπαις vitiose vulgatur Ἀρίπαις.

39 Πᾶσα] *Liberam* intellige, ea enim sensu Atticis usurpari, paulo infra monet *Amm. Phrynichus* p. 38. Παιδίσκη. τῦτο μὲ ἐπὶ τῆς ἐλευθέρας

Παίδευσις καὶ Παιδεία διαφέρει, ὡς φησι Πλάτων ἐν ὅροις [40]. Παιδεία μὲν γάρ ἐστι δύναμις διεξοδικὴ ψυχῆς· Παίδευσις δὲ, παιδείας καὶ ἕξεως σύστασις, καὶ ἐκ παιδὸς [41] ἕξεσι ἐπ' ἀρετὴν ἀγωγή.

Παιδίσκη καὶ Παῖς διαφέρει. Παιδίσκη μὲν γὰρ, ἡ ἐλευθέρα παρ' Ἀττικοῖς· Παῖς δὲ, ἡ δούλη. Μένανδρος ἐν Δακτυλίῳ [42],

Ἐπὶ τῷδε δ' αὖθ' ὅπως ὁ χαλκοδαίμων ἔφη,
Ὡς οὐκ ἂν ἐνδοίη θυγατέρας ἄσμενος,
Καὶ ταῦτα, πεντήκοντα παιδίσκας ἔχων.

Παῤῥησία καὶ Σωφροσύνη διαφέρει, καὶ Παῤῥησιαστὴς Σώφρων. καθὸ ἡ μὲν Παῤῥησιαστὴς σώφρων ἐπὶ πάντως· ἡ δὲ Σώφρων οὐ πάντως παῤῥησιαστής.

Πάσχειν καὶ Συμπάσχειν διαφέρει, ὡς Πάσχων Συμπάσχοντος. ὁ μὲν γὰρ Πάσχων ἀλγεῖ [43]· ὁ δὲ Συμπάσχων λυπεῖται μὲν ἐπὶ τῷ πάσχοντι πάθει· οὐ μέντοι ἀλγεῖ κα-

παίης οἱ τῶν τιθασῶν· εἰ δ' ἀγρίαις ἐπὶ τῶν πάνυ, οἷς ἀκολουθητέον. *Ammonio* obnititur *Thom. M.*

40 Πλάτων] In *Platonis* definitionibus legitur: Παιδεία, δύναμις διεξοδικὴ ψυχῆς. Παίδευσις, παιδείας παράδοσις. Eadem proftant sub nomine *Speusippi* Platonici: Cl. *Fabricius* Bibl. Gr. L. III. c. 1. §. 4. super auctore harum definitionum disquirit, quas non dubitanter Veterum auctoritate *Platoni* vindicat *Casaubon.* ad *Theophr.* c. III. p. 115. Ὅρους etiam conscripsisse perhibetur praeceptor *Platonis Archytas.*

41 Καὶ ἐκ παιδὸς] Haec neque in *Platone*, neque etiam leguntur apud *Thomam* in Παιδεία, ubi vocabulum τιθασῶν delendum puto, ex parte praecedentis vocis τιθὴ, male repetita, ortum. Ex *Ascal.* §. 177. hinc proferuntur: ἐκ δὲ παιδὸς ἀγωγὴ ἐπ' ἀρετὴν ὁδηγεῖ vix aliter in *Amm.* videtur restituendum.

42 Μέν. ἐν Δακτυλίῳ] *Menandri* versus a *Bentleio* emaculatos in hanc editionem intuli, contentus hic posuisse vulgatam priorum Edd. lectionem: Ἐπὶ τῷδ' αὖθις (*Aldinae*: δ' ἄϋθις) ὅπως ὁ χαλκοδαίμων ἔφη, (*Ald.* prima: ἔφυ) Ὡς οὐκ ἂν ἐνδοίη (*Ald.* secunda: ἐν δ' εἴη· *Vulc.* ἐνδοίη) θυγατέρ' ἄμφω, K. τ. π. π. 1. *Aldinae*: θυγατέρας ἄμφω. Aliorum conjecturae notae sunt. Id subticeri non potest; *Scaligerum* in primo versu emendasse, ἑστὼς, & secundum ita refinxisse: Ὡς οὐκ ἂν ἐνδοίην γε θυγατέρ' ἄσμφω. sive ἀσμφώς. Hinc parum discedit in nota *Vulcanius.*

43 Πάσχων ἀλγεῖ] In re adeo explo-

καδάφῃ ὁ πέχαν· οἷον, πυρέτῃ τὸς τῷ φίλαν σφίξαι, καὶ συμπάχομεν τῦτο πυρέτανται, ἢ μὴ δὲ καὶ πυρέτομεν.

Πάτεια Παξάων [44] καὶ Πατειχῶν διαφέρει. Πατρίδα μὲν γᾶ, τὰ ἐν πατέραν εἰς ἰᾶς χαρᾶν ἔχα· Πατειχοὶ δὲ ἢ φίλοι ἢ ξέναι· Πάτεια δὲ, τὰ τ πόλεως ἔθη.

Παιδίσκη καὶ Παιδισκάριον διαφέρει. Παιδίσκαν μὲν γᾶ λέγομεν τ ἐλευθέραν· Παιδισκάριον δὲ, τ δύλαν.

Παῖδα [45], ἢ μόνον τ υἱὸν, ἀλλὰ καὶ τ δῦλον, ὡς Δημοσθένης ἐν τᾷ πρὸς Πανταίνετον [46].

Πελασγὸς καὶ Πενεσγὸς [47] διαφέρει. Πελασγὸς μὲν γᾶ, ὁ πρόσφυξ. Πενεσγὸς δὲ πρὸς Θεσσαλοῖς, ὁ χτὶ πόλεμον δωρηθεὶς [48], ὡς πρὸς Λάκωσιν οἱ Εἵλωτες.

Πένης καὶ Πτωχὸς διαφέρει. Πένης μὲν γᾶ, ὁ ἀπὸ τᾶ ἐργάζεσθαι καὶ πονεῖν περιζώμενος τ βίον· Πτωχὸς δὲ [49], ὁ ὑπαίτης, ὁ τᾶ ἔχειν ἐμπεπλωκώς. ἢ ἀπὸ τᾶ πτώσσειν·

Πτω-

plorata MSS. Codicum conſenſus expectandus haud videbatur: In Prioribus Edd. hic locus ita reperiebatur: ὁ μὲν γᾶ Πάχνι, λυπεῖν μὲ ἀπὸ τᾶ δ Συμπάχνων· πάλι· ὁ μέντοι Συμπάχνων ἀλγεῖ, καθάπερ ὁ Πάχνι. Turbatiſſimum locum ea ratione emendavit *Scaliger*, qua hac in Edit. vulgatur. Nemo, opinor, erit, qui hoc temerarium dictitet.

44 Πάτεια Παξάων] Diſcrimen ſecundum Grammaticos expoſuit *Graevius* ad Solocc. *Lucian.* T. II. p. 737. Pro οἱ φίλοι, ex *Aldina* editione malui ἢ φίλοι.

45 Παῖδα] Hanc notam, quae cum praecedenti minus recte pleriſque in Edd. coaluerat, ex *Aldina* ſeparavi.

46 Πρὸς Παντάινετον] Plus ſemel ea in Orat. *Demoſthenes* hoc ſenſu vocem παῖς uſurpavit pag. 630. C. 627. A. 629. B. *Idem* de falſ. legat. p. 225. C. καλῆ παιδὶ, καὶ ἰωνᾷ τὶς φιρέτω. Conf. *Iſaeus* apud *Harpocr.* in Ἀποφορά. Minus recte itaque *Heſychius*: Παῖδες, τὸ πέλας μὲ τέκνα ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ, μιξαπισάζης ἢ τ χρήσιας, καὶ καὶ οἱ δῦλοι. *Schol. Homeri* ineditus ad Il. Δ. v. 2. νίαν ἢ τὸ ὑπηρέτην. ἀφ' ὃ καὶ τὰς δέλας Παῖδας καλῦμεν.

47 Πελασγὸς καὶ Πενεσγὸς] Emendatius ſcribes: Πελάστης καὶ Πενέστης ſ. Mox pro πρόσφυξ, Vett. Edd. προσφυγὰς legebant.

48 Δωρηθεὶς] *Vir* quidam *Eruditus* ex *Euſtath.* ἐκλωθεὶς legendum ſuſpicabatur; *Meurſius* Miſcell. Lacon. II. c. VI. corrigit ζωγρηθείς. Neuter rem acu tetigit: in Animadv. vocem Δωρηθεὶς emendabo.

49 Πτωχὸς δ] *Aſſalan.* §. 186.

Πτω-

Πτωχὸν 50 ἀπὸ ἐπιτηδείων δαιτῶν ἀπολυμαίνεσθαι.
καὶ ἐπιμελοῦς φησὶν,

——— ——— ἀλλὰ πίθοιεν χρὴ δῆμον,
Βάλῃ αἰτίζων βίοτον ὃν γαστέρ' ἄναλτον.

Πεμμάξαι καὶ Ἐκμάξαι 51, τὸ τὰς αἰσχύνας περιμάξασθαι, δι' ἐπῳδῶν καὶ καθαρμῶν τοιουτοτρόπως ἀπολύειν.

Πειρατὴς καὶ Πειρατὴς διαφέρει. Πειρατὴς μὲν γάρ, ὁ περιέρχων· Πειρατὴς δὲ, ὁ θαλάττιος λῃστής. καὶ Νεῖλος 52, Τὰς διαλυθείσας σανίδας καταλιπόντες τοῖς πειραταῖς.

Πεῖρα καὶ Πήρα διαφέρει. Πεῖρα μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐπιστήμη τε καὶ ἐμπειρία· Πήρα δὲ, τὸ ἰατρικὸν ἐσχαρείδιον 53, καὶ δέρμα τὸ ἀρτοφόρον, ὃ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσιν οἱ ποιμένες.

Πηδάλιον καὶ Πληθρίον διαφέρει. Πηδάλιον μὲν γάρ, νεώς 54· Πληθρίον δὲ, σχεδίας.

Πῆ καὶ Ποῖ 55, καὶ Ποῦ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Πῆ καὶ Ποῖ, εἰς πό-

Πτωχὸς ὁ κατεῤῥακωμένος καὶ ἀσταιτῶν. tum adfert Od. Σ. initium, ut videretur ab *Ammonio* discedere.

50 Πτωχὸν] Od. P. v. 220. & 227. Vett. *Amm.* Edd. pro δαιτῶν vitiose legunt δ' αἰτῶν· & ἀλλὰ πίθοιεν βάλλῃ αἰτίζων καὶ δῆμον βίοτον η. γ. α. Conf. *Hesiod.* Ἔργ. v. 392.

51 Π. κ. Ἐκμάξαι] Apud *Hesychium* in v. Μαγμοί. Ἀπομάσσειν γὰρ λέγουσιν, ὅταν ἀφικαθαίρωσι τὰς συσχεθείσας τινὶ πάθει. Quod *Ammonio* est ἀπολύειν, *Hesychio* Ἀναλῦσαι, τὸ βεβλαμμένον τινὰ δι' ἐπῳδῆς ἀπαλλάξαι. *magicis obligamentis defixum solvere & liberare.* In Glossis *Defixiones* dicuntur, quas *Eusebius* de Laud. Const. p. 755. vocat καταδίσμους ἀπειρημένης γοητείας. ubi vide *Valesium. Etymol.* p. 323. v. 6. οἱ δὲ μάσσειν γένεσιν Μάγοι, ὁ ἀπομασσόμενοι πάσχει. *Hesych.* Ἀπομάξασθαι, ἀφελεῖν μάγους. Commode succurrit *Menandri* locus e Μητραγύρτῃ,

Πεμμαξάτωσάν σ' αἱ γυναῖκες ἐν κύκλῳ,
Καὶ θεῖόν σε θειάτωσαν·

quin ea ratione cum *Bentleio* V. C. sit legendum, dubitari non debet.

52 Νεῖλος] Non est quod quis de *Nilo* quodam sibi cogitandum putet. Eruditissimi *Arnaldi* super hoc loco sententiam in Animadv. exponere constitui. Ex *Ald.* est Edit. quod posui ὁ θαλάσσιος λῃστής.

53 Ἰατρικὸν ἐσχαρείδιον] Hunc usum

τόπον· οἷον,
Πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη;
τὸ δὲ Ποῦ, ἐν τόπῳ· οἷον,
Ποῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἕκτορα;
ὥσθ' ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες, Ποῦ ἀπέρχῃ; δέον εἰπεῖν, Πῇ ἀπέρχῃ;

Πλεῖν τοῦ Ἀποπλεῖν, καὶ Παραπλεῖν, καὶ Περιπλεῖν διαφέρει. Πλεῖν μὲν γάρ ἐστι, τὸ κατ' εὐθὺ πλέειν· Ἀποπλεῖν δὲ, τὸ ἐκ τόπου τινὸς ἀπαίρειν· Παραπλεῖν δὲ, τὸ τόπον τινὰ διὰ πλοίου διέρχεσθαι· Περιπλεῖν δὲ, τὸ περὶ σκάφος [56] ἀναστρέφεσθαι περὶ τ' αὐτὸν τόπον.

Πλούσιος [57], Εὔπορος, Ἄφνειος, Ὄλβιος, καὶ Εὐτυχὴς διαφέρει. Πλούσιος μὲν γὰρ ὁ πολυούσιος, ὁ πολλῶ [58] ἔχων οὐσίαν· Εὔπορος δὲ, ὁ πρὸς τὰς ἐπιβαλλούσας τύχας [59] ἀνενδεής· Ἄφνειὸς δὲ, ὁ ἀπ' ἐναυτοῦ τ' τεθραμμένος συλλέγων· (ἔνιοι γὰρ, ὁ ἐναυτός.) Ὄλβιος δὲ, ὁ τελείαν

usum fortaſſis aliunde ignotum *Thomas* etiam *Mag.* tetigit in Πεῖρα. Πεῖρα ὁ ἰσχνείδιον ἰατρικὸν, καὶ δίρμα τι δροφόρον. omiſſis, quae adjecit Noſter; ὁ ἐπὶ τ' ὤμων φέρειν οἱ παιδάριοι· prouti vitioſam priorum Editionum lectionem ἐπὶ τ' νόμων· emendatam ſua in Editione exhibuit *H. Stephanus.*

54 Νεὼς] *Moſchopul.* Πηδάλιον, καὶ τ' μεγάλης νεώς· Πλησίον ὁ, τὸ δ' χειρὸς.

55 Πῇ καὶ Πῆ] De Veterum in minutis hiſce vocabulis ſecernendis uſu ex libris judicari non poteſt, in quibus promiſcuum obtinere, nemini non conſtat. Ῥήσεις *Homericae* ex Il. Z. v. 377. & ex Il. K. v. 406. ſunt petitae. Quae in ultima hujus literae nota traduntur, peregregia ſunt.

56 Τὸ περὶ σκάφος] Legendum videtur: τὸ ἐπὶ σκάφους ἀνατρ. Vulgatam probat *Phavor.* in Περιπλεῖν. Conf. *Suid.* in v.

57 Πλούσιος] *Ammonium* deſcripſit *Thom. M.* hunc *Phavorinus. Cyrillus* in Lex. Τί διαφέρει πλούσιος, εὔπορος, ἄφνειὸς, ὄλβιος; ad quam quaeſtionem ita ſcribit, ut ab *Amm.* latum unguem non diſcedat. *Tzetzes* etiam ad *Heſiod.* Ἔργ. v. 24. Ἄφενος, πλοῦτος, ὄλβος, τύχη, καὶ εὐδαιμονία διαφέρει. κ. τ. λ.

58 Ὁ πολλῶ] *Thom. M.* ἔγνω ὁ πολλὰ ἔχων οὐσίαν.

59 Τύχας] *Thom. M.* & *Aſcalon.* §. 127 pro τύχας habent χρείας. Ad iſta, quae ſequuntur ἄφνεως δὲ ὁ ἐναυτός, pauca dicam in Animadv.

λείαν [60] ἢ εὐδαιμονίαν ἔχων, οἷον ὀλόβιος· Εὐτυχὴς δὲ, ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως.

Πλῆμαι καὶ Πλῆμναι [61] διαφέρουσι. Πλῆμαι μὲν γὰρ, αἱ πλημμυρίδες τῶν ποταμῶν· Πλῆμναι δὲ, αἱ τῶν τειχῶν σύειλγες.

Πλῆθος καὶ Ὄχλος διαφέρει. Πλῆθος μὲν γάρ ἐστι σύστημά τινων· Ὄχλος δὲ, χυδαῖος ἡ ὄχλησις.

Πλούσιοι Εὐπόρων διαφέρουσιν. οἱ μὲν γὰρ Πλούσιοι ὑπάντως εὐποροῦσι [62], ἀλλὰ ἔκ τινων περιστάσεων καὶ ἀπορεῖ ποτὲ χρημάτων, ἢ ἄλλου τινός· οἱ δὲ Εὔποροι, κἂν μὴ πλουτῶσιν, ὧν δέον ἔχουσιν. τινὲς δὲ Εὐπορίαν μὲν τὸν μέτριον πλοῦτον ἠγοῦνται· Πλοῦτον δὲ, τὴν μεγάλην εὐπορίαν.

Πολεμικὸς καὶ Αἰχμητὴς διαφέρει. Πολεμικὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐμπείρως πολεμῶν· Αἰχμητὴς δὲ, ὁ ἐμπείρως τοῖς κατὰ πόλεμον ὅπλοις χρώμενος.

Πόμα καὶ Πῶμα διχῶς λέγουσι. τὸ μὲν ἁπλοῦν, διὰ τοῦ ο μι-

60 Ὁ τελείας] *Tom. M.* dignam quoque Grammatico procudit originationem: Ὀλόβιος ὃ ὁλίαν βιοὺς, ἤγουν διδαιμόνως.

61 Πλῆμναι] Edd. bis πλῶμαι. quam lectionem emendavi ad mentem *Scaligeri* & *Vulcanii*. *Ammonii* notam emendate legerunt *Moschopul.* & *Cyrillus* in Lexico. In Animadv. alia reperiri poterunt. Pro τειχῶν σύειλγες in Vett. Edd. legebatur τειχῶν σύρ. vitiose.

62 Εὔποροι] Vett. Edd. ἐπιποροῦσι. (*Stephanus* edidit ἐύπ.) & mox περιστάσεως. *Frellonius* hanc notam posuit ante eam, qua Πλῆμαι & Πλῆμναι distinguuntur.

63 Γαλακτοτροφεῖν] *Scaliger* in libri margine correxerat γαλακτοτολεῖν & ὑδροτολεῖν. Merito profecto. *Antipater* Anthol. II. c. 47. ep. 8. —— ὁ κρατὴρ ἀ δίχιθ' ὑδροπότας. Glossarium *Cyrilli*: Ὑδροπότης, *Abstemius*. ubi leg. *abstemius*, aut cum *Scal. austerus*. *Eurip.* Electr. v. 169. γαλακτοπότας αἰεί. *Callim.* Epigr. 38. οἰνοπότου Ἐρασιξένου. Quid itaque faciendum *Ammonianis* cum ὃ σωφρονίστης, μόνον διὰ τοῦ μικροῦ καὶ διὰ τοῦ μεγάλου; Nonnulla ex hac nota exciderunt, quae ad hanc normam revocanda esse, censeo: Πόμα καὶ Πῶμα διχῶς λέγουσι. τὸ μὲν ἁπλοῦν διὰ τοῦ μικροῦ καὶ διὰ τοῦ μεγάλου· ὁ δὲ σωφρονίστης μόνον διὰ τοῦ μικροῦ, οἷον γαλακτοτροφεῖν καὶ ὑδροτολεῖν. Qui aliquando fideliores

ὁ μικρός· ὂν δὲ συνθέτοις, μόνον διὰ τοῦ ω μεγάλου· οἷον γαλακτοποτεῖν [63], καὶ ὑδροποτεῖν.

Πομπὴ καὶ Πομπεία διαφέρει. Πομπὴ μὲν γὰρ, ἡ τοῖς θεοῖς πέμψις· Πομπεία δὲ, ἡ λοιδορία. Δημοσθένης [64], Τῆς δὲ πομπείας ταύτης ὕστερον.

Παῤῥησία καὶ Παρησία διαφέρει. Παῤῥησία μὲν γὰρ, ἡ διὰ λόγων τοῦ τινα οἰκείωσις· Παρησία δὲ, ἡ ἐπέλθυσις.

Πολίτης καὶ Πατειώτης διαφέρει. Πολίτης μὲν γὰρ ὁ ἐν τῇ αὐτῆς πόλεως, ἐλεύθερος ἐλευθέρᾳ· Πατειώτης δὲ, ὁ ἐν τῇ αὐτῆς χώρας, δοῦλος δούλῃ [65]. ἡ γὰρ Πατειὰς καὶ ὅπου ἡ χώρας τάπης. ὡς τὸ,

Τοῖσι δ' ἄφαρ [66] πόλεμος γλυκίων γένετ' ἠὲ νέεσθαι
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

ἢ γὰρ πάντες ἐν μιᾶς ἦσαν πατειᾶς, ἀλλ' ἐν μιᾶς χώρας.

Πόλις καὶ Ἄστυ διαφέρει. Πόλις μὲν γὰρ καὶ ὁ τόπος καὶ οἱ κατοικοῦντες, ἤγουν τὸ συναμφότερον. Ἄστυ δὲ, μόνον ὁ τόπος.

Φερέ-

liores membranas ad *Ammonium* comparabit, non aliter, ut auguror, ſcriptum offendet.

64 Δημοσθένης] *Thomas M.* in Πομπὴ —— Πομπεία ὃ καὶ ἡ ὕβρις. ὡς Δημοσθένης· τὸ ὃ πομπείας ταύτης ὕστερον. Locus eſt in oratione ὑπὲρ Κτησιφῶντος p. 314. B. τὸ ὃ πομπείας ταύτης τὸ ἀναίδην (al. ἀναίδην) ὕστερον, inquit, *meminero*. Eundem locum tangit *Harpocration*, ut & ex eadem orat. p. 331. A. alterum. Is etiam hujus uſus originem ex *Menandri* Perinthia declarat. *Suidam* in v. emendavit Cl. *Alberti* Ind. Auctorum *Photiano* p. 336. Egregia notat ad hanc rem *Schol. Demoſth.* ad locum ab *Amm.* citatum p. 342. *Cyrillus* in Lexico MS. Πομπεία, φασὶ δέ τινες. μεταφορικῶς. Non invenuſte *Heliodor.* V. p. 213. τὴν ἐπάλληλον καὶ δαίμονος πομπείαν.

65 Δοῦλος δούλῃ] *Schol. Lucian.* ad Soloec. p. 53. τὸ ὃ πατειώτης ἐπὶ βαρβάρων· —— Πλάτων μέντοι καὶ ἐν τοῖς νόμοις τὸ πατείᾳ (L. τῷ πατειώτῃ) ἐχρήσατο. &, ut puto, *Alexis*. Vide Lex. Bibl. *Coiſlin.* p. 483. in Συμπατειώτης. Grammaticorum in hiſce diſtinguendis mentem prolixe expoſuit Cl. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. T. II. p. 737. & ſeq. in *Ammonii* verbis deſcribendis *Graevii* manus aberravit.

66 Τοῖσι δ' ἄφαρ] *Hom.* Il. B. v. 457.

Φεράζεο [67] νιῶ ὅπωως κε πόλιν καὶ ἄγυ σαώσῃς.
Ποιεῖν τοῦ Περιποιεῖν διαφέρῃ. Ποιεῖν μὲν γὰρ ἐπὶ τὸ κατασκευάζειν τι· Περιποιεῖν δὲ, τὸ σῴζεσθαι, ἢ κοσμεῖν.
Πόνηρον βαρυτονούμενον, ὡς σόλοικον, καὶ Πονηρὸν ὀξυτονούμενον, ὡς χυδαιμὸν, φασὶ διαφέρειν [68] παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· ὁμοίως Μόχθηρον καὶ Μοχθηρόν. Πονηρὸς γάρ ἐστιν ὀξυτόνως ὁ κακοήθης· Πόνηρος δὲ ὁ ὀπίσω Ἀτόπως φησὶ Τρύφων [69], καὶ τὰ φαῦλα μόχθηρα λέγομεν. κακοὺς δ' ὀξύτονα φησὶ καὶ ἐπ' ἐμψύχων. μοχθηρὰς γέ τοι τέχνης δημιούργημα φαμὲν εἶναι· εἰ δὴ τὰ τοῦ τύπου [70] κεκοινώνηκεν ἄμφω ὀφείλῃ καὶ τῶν αὐτῶν τόνων μετέχειν, ὅτι ὀξυτονεῖν ἅπαντι ὁ λόγος βίᾳ ἀνάγκης. πᾶν γὰρ

457. Quae *Steph.* adjecit ὁ πυσὶ γλαφυρῶς ſine ullo detrimento a Vett. Edd. aberant.

67 Φεράζεο] Apud *Thom. M.* in Πόλις, ubi idem *Hom.* verſus adfertur, male ſcribitur ὁ π' Ἰλιάδος. cum legatur ὁ ε' Ἰλιάδος v. 144. Mendoſe praeferebant Vett. Edd. ὅπως κὴ πόλιν κὴ α. σ..

68 Φασὶ διαφέρειν] Ea quidem ratione Πόνηρος & Πονηρὸς diſcernit praeter *Moſchopul.* Etymologus, cujus locum, in editis minus integrum, e MS. *Leid.* adſcribam: Πονηρὸς, —— εἰ μὲ ὀξυνεῖ), σημαινέ τ καθ' ψυχὴν πονηρόν. εἰ ὃ βαρύνει), τ κακῶς ἔ σώματος ἔχοντα. ἐξ ὧν κὴ τὸ, τ Ἰὼβ ἔπαισεν ἕλκει πονήρῳ. (*Job.* II. v. 7.) Ζήτει εἰς τὰς διαφοράς. Apud *Suidam* in v. Πόνηρος pro ὀξυτόνως rectius legitur in ſcripto libro ὀξύνει). Ut plura huc congeram, neceſſe non eſt.

69 Ἀτόπως φησὶ Τρύφων] Poſtquam differentiam, prouti vulgo tradebatur, exhibuerat *Ammonius*, *Tryphonis*, cui ea minus probabatur, ſententiam, & ipſiſſima verba ex Attica Proſodia decerpta ſubjungit. Ἀτόπως φησὶ Τρύφων, *temere iſta diſcerni inquit Tryphon.* tum bina adfert *Tryphonis* ad eam rem argumenta, quorum primum ab uſu, alterum ab analogia eſt derivatum. Priorem rationem hiſce verbis complectitur: κὴ γὰρ τὰ φαῦλα, μόχθηρα λέγομεν· καὶ οἱ' ὀξύτονα (φησὶ) κὴ ἐπ' ἀψύχων, μοχθηρὰς γέ τοι τέχνης δημιούργημα φαμὲν εἶναι. ea ratione hanc notae partem corrigendam eſſe arbitror.

70 Εἰ δὴ τὰ τοῦ τύπου] Si haec ſincera ſint, recte eſt; mihi quidem inquinatiſſima videntur, & in hunc modum emaculanda: Εἰ δὴ ταὐτὸν πεπόνθατύπος κεκοινώνηκεν, ἄμφω ὀφειλὴ κὴ τ αὐτῶν τόνων μετέχειν. Pro τύπος ſcripſi πεπόνθατύπος· non magna, ut vides, mutatione, ſiquidem in ſcriptis libris πτύπος extiterit. Quae

γὰρ παρώνυμον εἰς ρ λῆγον σχηματιζόμενον τοῖς γένεσιν ὀξυτονεῖται· οἷον χάμαι χαμαιπετὴς, ὄλιθος ὀλιθηρὸς· μέλι [71] μελιτηρὸς, τόλμα τολμηρὸς, νόσος νοσηρός· εἰ δὴ Πόνος καὶ Μόχθος τὰ πρωτότυπα, Πονηρὸς καὶ Μοχθηρὸς ῥητέον ὀξυτόνως. εἰ δ' οἱ Ἀττικοὶ βαρυτονοῦσιν, ὑ θαυμαστόν ἐστι· χαίρουσι γὰρ τῇ βαρύτητι. Ἄδελφε γάν λέγουσι, τὸ πρώτιλλω ὀξυτονοῦντες, ὡς ἄπελθε· φησὶν ὁ Γρύφων. πολυπαθέμβων [72] Φιλήμονα τὸ Αἰξωνέα [73], ὡς Θετταλλῷ [74], ὡς Μυρτάλλῳ, καὶ χάριεν, τὸ πρώτιλλω συλλαβῶ ὀξυτονοῦντες. ὥστε οὐκ εἰς διαπολλῶ (φησὶν) τοῦ σημαινομένου εὕρομεν τὸ βαρύτητα, ἀλλ' ὡς ἔθος ἐκπληροῦντες, οὕτω περιωίσχυτο.

Ποῖ-

autem mox ſequuntur, inprimis animadverti velim: εἰ δὴ Πόνος καὶ Μόχθος τὰ πρωτότυπα, Πονηρὸς καὶ Μοχθηρὸς ῥητέον ὀξυτόνως. Ne ſic tamen omnia expedita putem; nam iſta: ὅτι ὀξυβαρῶς ἀκαιρεῖ ὁ λόγος βίᾳ ἀνάγκης, quo modo ſanari debeant, ignoro.

71 Μέλι] In vulgatis μέλη· male: & paulo ante in Vett. Edd. εἰς ρι λῆγον.

72 Πολυπαθέμβων] *Teſtem adducens.* Ita frequenter *Ammonius*, & quotquot Grammaticorum curate ſuum cuique tribuentes ſcribunt, loqui ſolent. *Schol. Pindari* ad Olymp. X. v. 83. Δίδυμος ὁ Χαλκέντερος τὸ Βακχολίδῃ, —— καὶ πρωτολλεῖ τὸ Ὁμηρικὸν, —— ὁ Χαλκέντερος ἢ καὶ τὸ γεγράφθαι τὴν Θησηίδα. *Harpocratio* in v. Γαμηλίαι. Δίδυμος ὁ γραμματικὸς —— ὁ Χαλκέντερος λέξιν Φανοδήμου. ubi plura notat ſuper hac locutione *Valeſius*.

73 Τὸν Αἰξωνέα] Unus *Frellonius* emendate in *Ammonio* vulgavit Αἰξωνία. In reliquis, quas vidi, Edd. mendoſe extat τὴν Ἀγξωνία. quam tamen lectionem corrigendam eſſe monuit *Maüſſac.* ad *Harpocrat.* in Αἰξωνεῖς. *Alciphron* III. Epiſt. 8. Θηραμενίδῃ τὴν Αἰξωνίαν. *Aexonenſes* Euphiletum, Chabriam, & Callippum, memorant *Auctor* orat. contra Neaeram p. 520. C. 522. A. & *Demoſth.* contra Polyclem p. 712. C. ubi minus ſinceram lectionem ὁ ἰξωνεὺς in verſione correxit *Wolfius*. Vid. *Ariſtoph.* Veſp. v. 890.

74 Ὡς Θετταλλῷ] Integer locus hac ratione, me quidem judice, eſt legendus: Ἄδελφε γᾶν λέγουσι —— ὡς ἄπελθε (φησὶν ὁ Τρύφων πολυπαθέμβων Φιλήμονα τὸν Αἰξωνέα) καὶ Θετταλλῷ, ὡς Μυρτάλλῳ. Idoneus eſt ad hanc rem auctor *Steph. Byz.* in Θορικαλία. τὸ Θετταλλῆ δρᾶμα Μενάνδρου βαρύνεται· πρὸς Ἀττικούς. ubi *Schol. Ariſtoph.* verba ad Nub. v. 747. produxit *Berkelius*.

Πεῖ καὶ Ποῖ 75 τῷ δὲ τοῖς Δωριεῦσι τὸ εἰς τόπον σημαίνειν δηλοῖ· Πῇ μέν, τὸ ἐπὶ τόπῳ· Ποῖ δὲ, τὸ ἐν τόπῳ.

Πονεῖν καὶ Ἀλγεῖν διαφέρει. Πονεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐργεῖν· Ἀλγεῖν δὲ, τὸ ὀδυνᾶσθαι.

Πότος 76 βαρυτόνως καὶ Ποτὸς ὀξυτόνως διαφέρει. Πότος μὲ γάρ ἐστι βαρυτόνως τὸ συμπόσιον· ὡς Μένανδρος, Πότοι συνεχεῖς, κύβοι. ὀξυτόνως δὲ, αὐτὸ τὸ ἔκπωμα· ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος, Βρωτοῦ καὶ ποτοῦ μεταλαβεῖν.

Πολύτιμος 77 καὶ Πολυτίμητος διαφέρει. Πολύτιμος μὲ γάρ ἐστιν ὁ πολλῆς τιμῆς ἠξιωμένος ἄνθρωπος· Πολυτίμητος δὲ, ὁ πολλῆς τιμῆς ἄξιος. ὡς τοὺς θεοὺς πολυτιμήτους λέγομεν.

Πρεσβεύεσθαι καὶ Πρεσβεύειν διαφέρει. Πρεσβεύεσθαι μὲ γάρ, τὸ πέμπειν πρέσβεις· Πρεσβεύειν δὲ, τὸ πέμπεσθαι 78 πρεσβευτὴν· οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι.

Πρόξενος καὶ Ἰδιόξενος καὶ Δορύξενος διαφέρει. Πρόξενος, πόλεως καὶ ἔθνους, ὡς παρὰ Θουκυδίδῃ 79. Ξένος δ' ὁ εἷς ἑνός· ὁ δὲ αὐτὸς καὶ Ἰδιόξενος. Οὐκ ὀρθῶς ἂν Εὐριπίδης ἐν Τηλέφῳ 80 Πρόξενον εἰρηκε τὸν Ἰδιόξενον·

Κα-

75 Ποῖ καὶ Πῇ] Scribendum: Ποῖ καὶ Πῆς· & mox: Πῇ μέ, τὸν ἐπὶ τόπῳ· Πῇ δ, τὸν ἐν τόπῳ. e quibus ultimum Πῇ ex *Aldinis* Edd. revocari poteſt. Verum res tanti non eſt, cum eadem plenius & emendate in ultima nota legi poſſint, & haec temere ſint ab allo in hunc locum relata.

76 Πότος] Diſcrimen obſervant etiam *Etymologus*, *Suidas*, *Schol. Lucian.* ad T. II. p. 19. & *Phavor. Auctor* Ind. vocum acc. diſtinct. Πότος, ποτὸς, ὁ, *potus*, *convivium*. Ποτὸς, ὸν, ὁ, *potulentus*, *potabilis*. Neque *Menandri* verba in fragm. neque *Demoſthenis* memini me legere in ea oratione, quae citatur.

77 Πολύτιμος] Eadem fere notant *Thom M.* & *Moſchop.* a Comicis inprimis Dii vocantur πολυτίμητοι.

78 Τὸ πέμπειν] Vett. Edd. τὸν πέμπειν πρεσβευτήν, atque ita etiam *Herennius*.

79 ἐν τῇ Θουκυδίδου] *Amm.* locum tangit *Joſephus Waſſius* ad *Thucyd.* p. 353. v. 52.

80

Καχός τις ἐστὶ τοῦ ξένῳ σοι χρώμενος.

Δορύξενος δὲ, ὁ ἐν πόλεμον γενόμενος φίλος. ἀλεὲς γὰρ [81] ξενίων τυχὼν ἀφείθη τοῦ πολεμίου λύτρα λαβόντος μισθῷ ἡ παλαμύη. κομίσας δὲ καὶ φυλάξας τῷ πάππῳ, ἐγένετο φίλος, καὶ Δορύξενος ἐκαλεῖτο.

Πρότερα καὶ Πρωτεραία διαφέρει. Πρότερα μὲν γάρ, ὅπου τάξεως· Πρωταία δὲ, ὅπου μόνης ἡμέρας.

Πρῶτος καὶ Πρότερος διαφέρει. Πρῶτος μὲν γάρ, ὅπου πολλῶν· Πρότερος δὲ, ὅπου δύο. καὶ τῷ μὲν Πρώτῳ ἀκόλουθός ἐστιν ὁ ὕστατος· τῷ δὲ Προτέρῳ, ὕστερος [82]. καὶ Πρότερος μὲν, ὅπου τάξεως, Πρῶτος δὲ, ὅπου ποιότητος. ὡς ὅταν ὅπου ἀγάλματος λέγωμεν, πρώτους ἔχειν τῇ τέχνῃ, οἷον ἐξόχως. Πλάτων γοῦν διαιρούμενος τὰς πολιτείας, τὴν μὲν Πρώτας ἔχειν φησὶ, τὴν δὲ ὑστέρας· δηλονότι ἡ μὲν πρωτοβύλη, ἡ δὲ ἕπεται. εἰ δέ τις εἴποι [83], Πρότερον ἦλθον εἰς Ἀθήνας, ἁμαρτάνει· πρῶτον γὰρ λέγει.

Πρυτανεῖα [84], τὰ καταβαλλόμενα ὑπὸ τῶν διοικούντων τὴν δίκην· ἢ δὲ τὰ ὑπὲρ τὸν πρυτανικὸν τὴν δίκην.

Πρυ-

80 Ἐν πλίσῳ] *Euripidae* verſum ita vertit *Grotius*: *Sit malus oportet quod miniſtro se utitur.* ad mentem *Ammonii* minus recte.

81 Ἀλεὲς γὰρ] Haec iterum ſunt depravatiſſima. Eruditiſſimorum hominum ſuper hoc loco conjecturas in Animadv. liberiori ſpatio committere malo, quam in his notis, ubi breves eſſe decet, earum elegantiam deterere.

82 Ὕστερος] *Thomas M.* ὁ ὕστερος· & pro iis, quae mox ſequuntur, πρώτους ἴσχειν τῇ τέχνῃ, *Thomas* legiſſe videtur πρῶτός ἐστι τὴν τέχνην.

83 Εἰ δέ τις εἴποι] Haec & reliqua neque *Thom. M.* agnovit, neque videntur ab *Amm.* profecta. Interim ex *Aſcalon.* §. 196. legi poterit: Πρώτως ἦλθον εἰς Ἀθήνας. *Thom. M.* σημείωσαι ὅτι ἐπὶ μὲν ἀριθμοῦ πρῶτος μόνον ὄνομα εὕρηται· οὐκέτι δὲ καὶ ἐπίρρημα πρώτως, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ πρῶτον, ὃ ἀκολουθεῖ τὸ ἔπειτα.

84 Πρυτανεῖα] Ad hanc rem legi poſſunt *Petit.* ad LL. Att. p. 391, & 392. *Valeſ.* ad *Harpocr.* p. 67. & in not. *Mauſſ.* p. 130. quique

Πλη-

Πρυτανεία [85] δὲ Θηλυκῶς, ὁ χρόνος. διήρηλο γὰρ τὸν Ἀθηναίοις ὁ ἐνιαυτὸς εἰς δέκα Πρυτανείας, ὅσαι καὶ Φυλαὶ ἦσαν, καὶ ἐπρυτάνευεν ἑκάστη Φυλὴ [86] καθ' ἑαυτὸν ἄπαξ. ὅθεν καὶ τὰς μισθὰς καὶ τὰ ἐποίκια κατὰ τὰς πρυτανείας, ἃ κατὰ μῆνα [87] ἐτέλουν.

Πρὸ μοίρας καὶ Πρὸ ὥρας διαφέρει. Πρὸ μοίρας ἐπὶ γῆς, ὁ βιαίως ἀποθανών· Πρὸ ὥρας δὲ, ὁ ἐν νεότητι.

Πρεσβύου καὶ Πρεσβύαι διαφέρει. Πρεσβύου ἐπὶ γῆς, οἱ τὰς πρέσβεις χειροτονοῦντες καὶ πέμποντες· Πρεσβύαι δὲ, οἱ χειροτονούμενοι [88] ὑπὸ τῶν πρεσβείαν.

Πρέσβεις [89], οἱ Πρεσβευταί. Πρέσβυς δὲ ἀδέκτως λέγεται [90]. τὸ γὰρ ἐνικὸν Πρεσβευτὴς ἀνέγνωσται.

Πρότερον καὶ Πρῶτον διαφέρει. Πρότερον ἐπὶ δυοῖν τάσσεται. ὡς Ὅμηρος ἐπὶ Τληπολέμου καὶ Σαρπηδόνος,

Τῶ

Thomam cum *Ammonio* comparavit *Hemsterh.* ad *Poll.* VIII. 37. & *Spanhem.* ad *Aristoph.* Nubes v. 1182.

85 Πρυτανεία] Quae porro leguntur, in Editionibus *Stephani* & aliorum corruptissima, ad mentem *Scaligeri* & *Salmasii* emendata, exhibui, quorum tamen neuter *Thomae M.* mentionem injecit.

86 Ἐπρυτάνευεν ἑκάστη φυλὴ] Ea ratione legit *Scaliger* de Emend. Temp. I. p. 26. & ad oram libri sui non aliter correxerat vulgatam, quae haec erat: ἐπρυτάνευσαν ἑκάστη φυλῇ. *Salmasius* de Modo Usur. c. II. p. 60. scribi maluit: ἐπρυτάνευσεν ἑκάστη φυλή. In *Aldinis* Edd. extabat: ἐπρυτάνευον ἑκάστῃ φυλῇ. Recte in ea *Tusani* ἐπρυτάνευον· subjiciam *Thomae M.* notam: Πρυτανεία ὁ Θηλυκῶς, ὁ χρόνος, διήρηται γὰρ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὁ χρόνος εἰς δέκα πρυτανείας, ὅσαι καὶ φυλαὶ ἦσαν· καὶ ἐπρυτάνευεν ἑκάστη φυλὴ κατ' ἐνιαυτὸν ἅπαξ. ὅθεν καὶ τὰ ἐποίκια καὶ τὰς πρυτανείας, ἃ καὶ μῆνα ἐτέλουν. Pro διήρηται probem ex *Amm.* scribi διήρητο.

87 Οὐ καὶ μῆνα] Hac in parte ab *Aldinis* Edd. non recessi, nisi quod voculam ἃ ex *Thom. M.* & *Salmasii* emendatione in *Ammonii* textum revocaverim. *Stephanus* & *Vulc.* vulgarunt: καὶ τὰς πρυτανείας καὶ μῆνα ἐτέλουν. *Salmasius* monuerat legendum: καθὰ πρυτανείας, ἃ καὶ μῆνα ἐτέλουν.

88 Οἱ χειροτονούμενοι] *Moschopulus* hanc notam aliquanto auctiorem proponit: οἱ χειροτονούμενοι καὶ οἱ πεμπόμενοι πρὸς τὴν πρεσβείαν. Multa notat *Thom.* in Πρεσβεύω.

89 Πρέσβεις] Adponam Cl. *Dukeri* verba e nota ad *Thucyd.* p. 320.

V-

Τῦ δὲ [91] Τλημόλεμος ϖρότερος.
τὸ δὲ Πρῶτος, ἐπὶ πολλῶν·
Ὧρτο πολὺ ϖρῶτος ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Πρωτότοκος μὲ ϖροπαροξυτόνως, ὁ ϖρότερον [92] τεχθείς·
Πρωτοτόκος δὲ παροξυτόνως, ἡ ϖρῶτον τεκοῦσα.
Προσπαίειν μὲ λέγε τοῖς κάτω μέρεσιν, ἢ ποσὶν, ἢ κνήμῃ·
Προσκρύειν δὲ, τοῖς ἄνω καὶ κεφαλῇ.
Πείθεσθαι μὲ τὸ ἑκουσίως συγκατατίθεσθαι· Πειθαρχεῖν δὲ,
τὸ κελεύοντι πειθόμενον.
Πυθὼν θηλυκῶς καὶ ὀξυτόνως, ὁ τόπος· βαρυτόνως δὲ καὶ
ἀρσενικῶς, ὁ δράκων.
Πῦς [93] καὶ Ποῖ, καὶ Πεῖ καὶ Πῶ διαφέρει ϖρὸς τοὺς
Δωριεῖσι. τὸ μὲν γὰρ Πῦς καὶ Ποῖ, τινὰ εἰς τόπον σημα-
σίαν δηλοῖ· τὸ δὲ Πεῖ, τινὰ ἐν τόπῳ· τὸ δὲ Πῶ, τινὰ
ἐκ

v. 60. *Apud*] *Ammonium* πρίσθεις, οἱ πρισθόλαι, *vel ita accipiendum eſt, ut in Etymol. M.* οἱ τῶ πρισθόλαι; *vel pro* οἱ *legendum eſt* ὁ.

90 Οὐδὶ τῶδε λέγε] Cum vocabulum πρίσθους ſic ſatis frequenter, in Tragoedia praeprimis, uſurpetur; inde mihi mendae oborta eſt ſuſpicio. Puto autem vocem πρίσθους non *Ammonio*, ſed *Henr. Stephano* deberi; in Vett. enim Edd. πρίσθης legebatur, quod ego leviter refingendum eſſe autumo, ut pro πρίσθης ſcribatur πρισθόλης ὃ ὐδὶ τῶτε λέγε. *Moſchopulus* in Eclogis: Ἴσιον ὅτι οἱ πρίσθεις —— διείσαι, ἰσικὸν ὃ ἐκεῖτι. Ad conjecturam meam opportuna eſt *Suidae* obſervatio: Πρίσθης, πρίσθεως, ϖροπαροξυτόνως ὀχὶ ὃ λέγουσι πρισθόλης διθύρας. *Cyrillus* in Lex. MS. Πρίσθους, ὁ γέρων, ἀπὸ τὸ ϖρισθοῦναι τὴν πόλιν, ἀφ' ὧν ὑψιλῶν. καὶ Πρίσθοις, ὁ παρακλήτης ὁ πειθόμενος τοῖς βασιλεῦσι, ἀπὸ τοῦ πρισθοῦσθαι καὶ μισιτεύειν. Πρισθότης ὁ, ὁ ἱκετεύων, καὶ ϖροσκαλῶν ἱκέτης.

91 Τῦ ὃ] Vett. Edd. τοῦ καὶ, lege Τὸν καὶ ex Il. E. v. 632. Τὸν καὶ Τλεπόλεμον ϖότερος ϖοὺς μῦθον ἔειπε. Alter verſus eſt in Il. H. 163. Ὧρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀ. Ἀ.

92 Ὁ πρότερον] Rectius *Tlem.* ὁ πρῶτος τεχθείς. Conf. *Schol. Hom.* ad Il. P. v. 5. *Theocr.* ad Id. V. v. 84. Ineditus *Dionyſii Thracis commentator*: ἄλλο τί ἐστι τὸ πρωτότοκος ϖροπαροξυνόμενον, καὶ ἄλλο τὸ παροξυνόμενον. τὸ μὲν ϖροπαροξυνόμενον τὸ παῖδα δηλοῖ· τὸ δὲ παροξυνόμενον, τινὰ τεκοῦσαν.

93 Πῦς] Doricam hanc ſupellectilem *H. Stephanus* ex *Ammonio* in Theſaurum Gr. recepit T. II. p. 1510. leviores Ornatiſſimi viri

ἐκ τόπου 94. ὥσθ' οἱ Δωριζοντες καὶ λέγοντες, Πεῖ πορθύη, ἁμαρτάνουσι· δέον γὰρ, Πῦς 95 πορθύη. τὸ γὰρ Πεῖ τινὰ ἐν τόπῳ κεῖσθαι δηλοῖ. Σώφρων,

Πεῖ γὰρ ἄσφαλτος, ποῖ εἰλισκοπεῖται.

ἀντὶ τοῦ πῦ. ὅταν δ' εἰς τόπον θέλῃ εἰπεῖν, φησὶ, Πῦς ἐς μυχὸν καθαδύῃ; ἀντὶ τοῦ, εἰς τίνα μυχόν;

P.

Ῥάφανος 96 καὶ Ῥαφανὶς διαφέρει. Ῥάφανον μὲν γὰρ Ἀττικοὶ λέγουσι τὸν παρ' ἡμῖν κράμβην· Ῥαφανίδα δὲ, τὸν παρ' ἡμῖν ῥάπανον.

Ῥέφανον καὶ Ῥάφανον διαφέρει παρ' Ἴωσι καὶ Ἀττικοῖς. Ῥέφανον μὲν, ἣν καὶ ἡμεῖς Φαμὲν· Ῥάφανον δὲ, τὸν κράμβην.

Ῥεῖθρον Ῥεύματος διαφέρει. Ῥεῖθρον μὲν γάρ ἐστιν ὁ τόπος, δι' οὗ 97 φέρεται τὸ ῥεῦμα· Ῥεῦμα δὲ, αὐτὸ τὸ ὕδωρ.

Ῥᾴδιον μὲν τὸ εὐοδοῦν, τὸ ῥᾳδίᾳ τῇ ὁδῷ ὑπτελύμενον· Εὐχερὲς δὲ, τὸ ταῖν χερσῖν ταχέως ὑπτελεσθέν· Εὐπετὲς δὲ, τὸ ἐμπεσὸν εἰς εὐμάρειαν.

Ῥὶς

lapsus nemini fraudi futuros arbitror.

94 Πῶ, τὸν ἐκ τόπου] *Hesychius*: Πῶ, πῦ, ὅθεν, ἐκεῖθεν· Δωριεῖς. *Sophronis* fragmentum undecunque demum derivatum reperire licet in *Phavorini* Lexico ad v. Πώ. —— παρὰ Σώφρονι, πώ τις ὅτου αὐτόσῃ; αὐτὶ τοῦ πόθεν.

95 Πῦς] Eam voculam e priscis Edd. reduxi, in quibus legebatur πῦς πορεύῃ. in recentiores male irrepserat πῶ πορεύῃ. *Stephanus* tamen pristinam lectionem in Thes. l. c. adposuit. Est autem, ut id verbo addam, πῦς nihil aliud quam obsoletum πὸς Dorice pronunciatum; indidem πῦ, ποῖ, πῶ & reliqua emanarunt. *Sophronis* locum sanum non esse, facile adparet.

96 Ῥάφανος] Quod in *Frellonii* erat Editione Ῥάφανος, in hanc etiam recepi; reliquae legebant: Ῥάφανον καὶ Ῥαφανὶς διαφέρει. Vitiose. Pro ῥάπανον in fine legendum puto ῥίφανον· cur ita censeam, infra exponam.

97 Δι' ὅ] In Ed. *Vulc.* δι' ὃν φ. perperam. Plura notant *Thom. M.* in v. & *Phavor.*

98

Ῥὶς καὶ Ῥύγχος [98] διαφέρει. Ῥὶς μὲν γὰρ λέγεται ὅτι ἀνθρώπου· Ῥύγχος δὲ, ὅτι ἀλόγου ζώου.

Ῥὶς καὶ Μυκτὴρ διαφέρει. Ῥὶς μὲν γὰρ λέγεται ἡ ἀπὸ τοῦ μετοφρύου καταγωγὴ μέχρι τοῦ χείλους· Μυκτῆρες δὲ, αἱ τῶν ῥινῶν κατατρήσεις, δι' ὧν ἕλκουσι τὸ ὑγρὸν ἀπομασσόμενοι [99].

Ῥοιὰ καὶ μῆλον διαφέρει, τὸ δένδρον· Ῥοὰ δὲ, ὁ καρπός.

Ῥόδον καὶ Ῥοδωνιὰ καὶ Ῥοδῆ διαφέρει. Ῥόδον μὲν γὰρ, τὸ ἄνθος· Ῥοδωνιὰ [1] δὲ, ὁ τόπος· Ῥοδῆ δὲ, τὸ φυτόν. Ἀρχίλοχος,

Ἔχουσα θαλλὸν μυρσίνης ἐτέρπετο,
Ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος.

Ῥύεσθαι καὶ Ἐρύεσθαι [3] διαφέρει. Ἀριστόξενος ὁ τῷ πρώτῳ τετραγωδοποιῶν φησὶ νεωτέραν οὕτω φησὶ χρῆναι λέξιν. Ῥύεσθαι καὶ Ἐρύεσθαι διαφορὰν ἔχει πρὸς ἄλληλα. τὸ μὲν γὰρ Ῥύεσθαι, ἐπὶ θανάτου ἕλκειν· τὸ δὲ Ἐρύεσθαι, φυλάττειν.

Σ.

Σταθῆναι καὶ Στῆναι διαφέρει. Σταθῆναι μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑφ' ἑτέρου· Στῆναι δὲ, τὸ καθ' ἰδίαν ἁρμὴν καὶ προαίρεσιν.

98 Ῥὶς καὶ Ῥύγχος δ.] *Moschop.* Ῥὶς ἐπὶ ἀνθρώπων, Ῥύγχος ἐπὶ κυνῶν, Ῥάμφος ἐπὶ ὀρνίων.

99 Ἀπομασσόμενοι] Lege: ἀπομυσσόμενοι. Apud *Ptol.* etiam *Ascalon.* §. 2. vitiosa prostat scriptura ἀπομασσόμενοι.

1 Ῥοιὰ] Index voc. acc. dist. Ῥοιὰ, *malus punica.* Ῥοὰ, τὸ ῥοῦν, *malum punicum.* *Thom. Mag.* significationum discrimen non tangit.

2 Ῥοδωνιὰ] In prioribus Edd. minus curate scribebatur ῥοδωνὰ, *Scal.* in margine posuerat scriptionem emendatam. *Harpocr.* Ῥοδωνιά ἐστιν ἡ τῶν ῥόδων φυτεία, ὥσπερ Ἰωνιὰ ἡ τῶν ἰῶν. tangens locum *Demosth.* p. 725. B. ἐπίλυσιν τὴν ῥοδωνιὰν βλασφήμως ἐπιθεῖναι. *Longus* IV. p. 110. Φεῦ τῶν ῥοδωνιῶν, ὡς καταπέπλασται· Φεῦ τῶν ἰωνιῶν, ὡς πικρότης)· Multa notat *Hesych.* in Ῥοδωνιὰ, ex quibus lucem accipiet corrupta *Cyrilli* glossa in Lex. MS. Ἰωνία, ἡ ῥοδωνία. *Archilochi*, quos adducit *Noster*, versiculos in Animadv. proponam.

3 Ἐρύεσθαι] Ea scriptura iterum debetur *Stephano*, in anterioribus Edd. ter legebatur Ἐῤῥύεσθαι, quas sequitur *Phavor.* Ἐῤῥύεσθαι, τὸ φυλάττειν

ρεσιν. οἷον, Ἐραθη [4] ὁ ἀνδριὰς ὑφ' ἑτέρου, Ἐραθη ἡ νόσος. Ἔστι δ' ὁ ἄνθρωπος δι' αὐτοῦ.

Στάχυς, βραχέως [5]. τὸ ενιχόν. Ἐντεταμμένως, τὸ πληθυντικόν.

Σταφυλὴν ὀξυτονητέον [6], ὡς ἀλκὴν, καὶ Σταφύλην βαρυτόνως, ὡς Μελίτην, διαφέρειν φησὶ Πτολεμαῖος ἐν δευτέρᾳ περὶ τῶν ἐν Ὀδυσσείᾳ προσῳδιῶν [7]. τὸ μὲν γὰρ βαρυτονούμενον (φησὶν) ὄνομα ἐπὶ τῆς καθειμένης μολύβδου [8] κεῖται παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τίθος· τὸ δ' ὀξυτονούμενον, ἐπὶ ὀπώρας. ὁ αὐτὸς πάλιν ἐν δευτέρᾳ τῶν ἐν Ἰλιάδι προσῳδιῶν περὶ λέξιν φησὶν ὅτως,

—— σταφύλῃ [9]· ἐπὶ τῶν τοιούτων εἴσας.

Σταφύλη βαρυτόνως, ὡς Νιόβη· ὑ γάρ ἐστιν ὅμοιον τῷ συ-

χῇ.

λάτιεν σημαίνει. *Ammonius* hoc in loco procul dubio posuerat Ἐρύσθαι.

4 Ἐραθη] Vett. Edd. ἐράθη· & mox ἐράθη. ὁ νόος. *Moschop.* ἐράθη ὁ νοσῶν ὑφ' ἑτέρου. Conf. *Thom. M.* in Σταθῆναι.

5 Βραχέως] Ita Vett. Edd. Recentiores, Στάχυς ὁ, βραχέως. Index; Στάχυς, *correpte*, *spica*. Στάχυς, *producte*, *spicae*.

6 Ὀξυτονητέον] Lege: ὀξυτονητέον, ὡς ἀλκή.

7 Προσῳδιῶν Vett. Edd. περὶ τ ἐν Ὀ. περὶ προσῳδιῶν.

8 Καθειμένης μολύβδου] Vitiosam priorum Edd. lectionem καθημένης μολίβδου correxit *Stephanus*. Pro τίθῳ paulo post in *Frellonii* Edit. extat τίθῃ· quod non sperno. Callidé autem, quae hic *Ptolemaeo* tribuuntur, descripsit fictus *Ptolemaeus Ascalon.* apud *Fabricium* §. 137. Σταφυλὴ ὀξυτόνως ἡ ὀπώρα· σταφύλη ὁ βαρυτόνως —— ἐπὶ τῆς καθειμένης μολύβδου παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τίθου.

9 Σταφύλῃ] *Hom.* Il. B. v. 765. Vett. *Amm.* Edd. σταφύλῃ ἐπὶ τῶν ἴχνους: *Stephanus* ἴσας reduxit. Ad hunc locum paucula in Animadv.

10 Εἰς ἡ λαγόνων] In corruptissimo loco ad pristinum nitorem reducendo nihil mihi juris concessum credidi, tametsi praesens huic corruptelae remedium Etymologicum M. subministrabat, in quo non exiguam hujus notae partem ex *Ammonii*, ut puto, libello descriptam, reperire licet p. 742. & 743. Indidem itaque ad hunc modulum *Heraclidae* verba restitues: ἐδεῖτο γὰρ τοῦ εἰς λη λαγόνων θηλυκῶν ὀνομάτων, ἀμυδρὸν μὲν ἔχον τὸν ἐδιτέρα, παρατελευτῶν δὲ τὸ υ, ὀξυτόνου. Eadem opera in *Etymologo* emenda ἀμυδρὸν, & παραλήγοντος τὸ υ.

11 Καὶ τὸ υ] In praecedenti no-

χῆ· τοῦτο γὰρ ᾳ͵ρεῖται, συκέη· ἐκεῖνο δ' ὁ ᾳ͵ρεῖται. Ἡρακλείδης ὁ ἡμέτερος φησὶν, Ἡμαρτῆσθαι δοκεῖ καὶ τοῖς Ἕλλησιν ὀξυτονούμενον τοῦνομα. οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς η λήγοντων [c] θηλυκῶν ὀνομάτων μετέχει γένους τοῦ ὀ-ετέρου, καθ' ἑτέρου τῶν εἰς ος τοῦ υ, ὀξύτονείται, ἀλλὰ πάντα τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρυτονείται, κἂν τὸ υ [11] μὴ ὀξυτονούμενα, ἀλλὰ βαρυτονοῦντα τὸ στοιχεῖον ἔχῃ. οἷον καισύλη [12], Δαμύλη, Φαισύλη [13]. δοκεῖ δ' αὖτη μία τῶν πεθηνησαμένων τ Διόνυσον, ἃς ὁ Λυκοῦργος

Σεῦε καὶ ἠγάθεον Νυσήϊον.

ἐδύλη [14]. ὅθεν καὶ τὸ Σταφύλη βαρυτονητέον. οἱ δ' ὀξυ-τονοῦντες [15] φασὶν, ὅτι ἀπὸ βαρυτόνων ἀρσενικῶν εἰς λη-γόντων τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ ὀξυτονείται. ἢ, ἐὰν τὰ ἀρσε-

ta res ſic ſatis feliciter procèſſit; ab iſto auxilio deſtitutus, vix habeo quod dicam. Suſpicor tamen univerſa haecce καθὰ τὸ υ μὴ ὀξυτονούμενα, ἀλλὰ βαρυτονοῦντα τὸ στοιχεῖον ἔχῃ. inducenda eſſe, & inepto interpolatori tribuenda; quippe quae, ab *Etymologo* non agnita, repetitionem continent in *Heraclide* haud ſatis decoram. Quidquid hujus ſit, recepta iſtarum vocum lectio ſenſu vacat. *Scaliger* hac videtur ratione locum emendaſſe: καθὰ τὸ υ, μὴ ὀξυτονούμενον, ἀλλὰ βαρύτονον τὸ στοιχεῖον ἔχῃ. Paulo aliter *Vulcanius*.

12 Καισύλη.] *Etymologus* collatus ſuadebit καρδύλη reſtituendum, ita enim ille: κρυώλη, φαισύλη, ἡδύλη, καρδύλη. Sed, quum dixero, MS. *Leidenſe*, una voce editis auctius, praeferre καρδύλη, καισύλη· ſat ſcio dubius haerebis, utram vocem pro καισύλη eligas. Ego quidem poni malim καισύλη· quod vocabulum, notae ſatis antiquae & minus etiam contritum, ductum literarum propius adſequitur. Apud *Etymol.* pro κρυώλη ex MS. legendum Κραιοῦλη.

13 Φαισύλη.] Peſſime hoc in loco verſatus eſt *H. Stephanus*, edendo: φισύλη, ἰδύλη, δοκεῖ δ' αὕτη μία &c. Ego Veterum Editt. auctoritate vocem ἰδύλη in proprium locum poſt *Homericam* ῥῆσιν, ex Il. Z. v. 133. petitam, rejeci, & pro φισύλη poſui Φαισύλη· quod a *Scaligero* notatum, in Animadv. confirmabo.

14 Ἐδύλη.] Lege Ἡδύλη· ex *Etymologo*. In *Frellonii* Edit. pro ἰδύλη erat ἰσύλη· quod, ſi a Veteribus eſſet membranis, delendum cenſerem, ortum quippe ex καισύλη· prouti pro φαισύλη legiſſe videntur *Schol. Hom.* & *Euſtathius*.

15 Οἱ δ' ὀξυτονοῦντες.] Vett. Edd. non agnoſcunt δ'. *Etymol.* paulo

ἀρσενικὰ ὀξυτονῆται, τὰ θηλυκὰ βαρυτονηθήσε). οἷον πόθ, ποθή· νόμ, νομή· ὦν, ὠνή· τίμ, τιμή· φόν, φονή.

——— σὺν ἀγαλέῃσι [16] φονῆσι.

καὶ τοὔμπαλιν· Δαναός, Δαναή [17]. ἐπεὶ ἦν καὶ ἐπὶ τούτου τὸ ἀρσενικὸν ὀξύ Σταφυλ [18], (οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο ὁ τοῦ Διονύσου υἱὸς) τὸ θηλυκὸν Σταφυλὴ ὀξυτονηθήσε). ὡσαύτως οὖν ῥητέον, ἰδοὺ κόγχ, κόγχη, καὶ οὐκ ὀξυτονεῖται. Φίλος, Φίλη· μόνος, μόνη· μύλος, μύλη. καὶ ἐπὶ τῶν ὀξυτόνων, καλὸς, καλή· σοφὸς, σοφή. καὶ τὰ θηλυκὰ δ βαρύνε), ἀλλ' ὁμοτονεῖ τοῖς μὲ βαρυτόνοις τὰ βαρύτονα· τοῖς δὲ ὀξυτόνοις, τὰ ὀξύτονα. ὅθεν δ δοκέδοξον καὶ ἀπὸ τοῦ Στάφυλος βαρυτόνου ὀνόμαλ καὶ τὸ θηλυκὸν βαρυτονεῖν Σταφύλη, ὡς ἐδύλη [19]. Τινὲς δὲ βοηθοῦντες [20] τῇ συνηθείᾳ, καὶ ὀξυτονεῖν βυλόμενοι, φασὶν ὅπ ὅσα τοῦ αὐτοῦ ἀπλάκτως ἔχε) σημαινομένου, ὁμοτονεῖ· ὅσα δὲ διαλλάσσ τῶν σημαινομένων [21], ἐκέπ.

melius legit: Οἱ δὲ ὀξυτονοῦντες. Quae porro sequuntur, & emendatiora sunt, & *Heraclidae* pleraque omnia Auctori accepta referenda.

16 Ἐν ἀγαλέῃσι] Il. K. v. 521. Prima Editio *Ald.* σὺν ἀγαλέῃσι, φρονῆσι. Secunda, σὺν ἀγαλέῃσι, καὶ φρονῆσι, τοὔμπαλιν.

17 Δαναή] Accentum mutavi, pro Δαναὴ, quod vulgabatur, scribendo Δαναή· secundum canonem, qui paulo ante ponebatur: ἴσα τὰ ἀρσενικὰ ὀξυτόνητα, τὰ θηλυκὰ βαρυτονήθησε). *Etymologus*, dum brevis vult videri, notam reddidit obscuriorem.

18 Στάφυλ] Staphylus Bacchi ex Ariadne, a Theseo derelicta, filius memoratur *Schol. Apoll. Rhod.* ad III. v. 996. inter Argonautas Στάφυλ Διονύσου recensetur ab *Apollod.* I. IX. §. 16. Lyrcus, Phoronci filius ἀφίκετο εἰς Βύβασον πρὸς Στάφυλον τὸν Διονύσου, & admodum comiter fuit ab ipso exceptus, uti tradit *Parthenius* c. 1.

19 Ἐδύλη] Quod modo dicebam, hic utique nulla ratione locum repererit, ubi certissime legendum Ἡδύλη. *Hedyle* & *Hedylium* nomina fuerunt mulierum olim sic satis frequentata.

20 Τινὲς ὁ βοηθοῦντες] Paucis mutatis reliqua omnia descripsit Etymologici *Auctor* usque ad ea verba: Τὸ μόνος παρεκείμενον τὸ Η.

21 Τῶν σημαινομένων] Uti hanc scripturam non plane improbo, eam tamen ego quidem amplecti mavelim, quam suppeditat *Etymo-*

ὁ μὲν οὖν Φίλος καὶ Φίλη, καὶ ξένος καὶ ξένη· καὶ τὰ πρόσχειμαι, ἀπὸ χίλιαχός ἐστιν· διὸ ὁμοτονεῖ. τὰ δὲ διαφέροντα, ὑκέπ. καθάπερ γὰρ χόλος, χολή· καὶ τρόφω, τροφή· καὶ νόμος, νομή· γόνος, γονή· δόμος, δομή· τρόφος. τροφή· πόθος, πωθή. περὶ τούτου[22] οὖν οἱ ἄλλοις οὐτελῶς εἴρηκε ὅπ διαφέρει. εἰ οὖν ἐστι ταφυλὸς ὀξυτικόν, διαφέρει δὲ τῷ σημαινομένῳ, ἡ ταφυλὴ, ὀπώρα δὲ, ὄντως ὀξύνει. Τὸ μὲν τοι προσχείμενον[23] τῶ Ἡρακλείδης παράτηρημα ἰσχυρὸν, καθὰ προσγέλοι ὀξυτονεῖν, ὑ μόνον διὰ τὰ προσκολουθοῦντα τῷ στόματι, ἀλλ' ὅτι καὶ ὑπὲρ δύο ἐστὶ συλλαβάς· τὰ γὰρ προσείμενα, δισύλλαβα. ὥστε οὐδὲ τὸ ὀπώραν ὀξυτονεῖν ἀναλογία ὑποπίπτει. ἀλλὰ καὶ ἡ Πτολεμαίου ἀθετεῖται παρατήρησις, καθ' ἣν διαφέρειν φησὶ τοῖς τόνοις τοὔνομα καὶ τῷ σημαινομένῳ.

Σημεῖον καὶ Τεκμήριον διαφέρει. Ἀντιφῶν δὲ τῇ τέχνῃ[24], τὰ παροιχόμενα[25] σημείοις ποιεῖσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα, τεκμηρίοις. Σι-

---

mologus: ὅσα ὃ διαλλάττει τῷ σημαινομένῳ, καὶ τῷ τόνῳ διαλλάττει. Quod sequitur apud *Amm.* ὁ μὲν οὖν φίλος καὶ φίλη leviter corrigendum ex *Etymol.* τὸ μὲν οὖν. Pro καὶ ξένος ξένη, uti in vulgata erat, e Vett. Edd. posui καὶ ξένος καὶ ξένη.

22. Περὶ τούτου] Forsitan scribendum περὶ τούτων οὖν οἱ ἄλλοις οὐτελῶς εἴρηκε ὅτι διαφέρει. Quae cum non legantur in *Etymol.* dubium alicui videri queat, utrum haec verba *Heraclidae*, *Ammonio*ne, an vero *librario* sint tribuenda; quamvis penes me dubium sit penitus nullum, quin ista nota librarii sit, sive alterius hominis, librum citantis, in quo istarum vocum differentia copiose declararetur.

23 Τὸ μὲν οὖν προσείμενον] Quae sequuntur verba sunt *Ammonii* a *Ptolemaei* & *Heraclidae* observatis prolixe sejungenda, quorum hujus sententiam probat, alteram *Ptolemaei* damnat. In ultima nota sola *Vulcanii* Editio praeferebat: καθ' ὃν διαφέρειν φησὶ τ.

24 Ἐν τῇ τέχνῃ] *Antiphontis* Ῥητορικαὶ τέχναι citantur a *Poll.* VI. 143. ἀπαρασκεύῳ οὖν τοῖς περὶ ἀληθείας Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀπαρασκεύαστον ὄν, οὐ ταῖς ῥητορικαῖς τέχναις. δοκεῖ δὲ ὁ γήσιος. Felix Eruditiss. *Jungermanni* emendatio, pro Ξενοφῶν substituentis Ἀντιφῶν, etiam absque scripti libri consensione in textu potuisset reponi.

25 Παροιχόμενα] *Antiphontis* verba integra conservarunt *Herennii* membranae, e quibus in *Amm.* corri-

Σισύρα καὶ Σισύρνα [26] διαφέρει. Σισύρα μὲν γάρ, τὸ ἐκ τριχῶν πεπλεγμένων δερμάτων ἀναποίητον τέγαστρον· Σισύρνα δὲ, τὸ ἐκ τριχῶν κροκύδων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον.

Σηκὸς δύο σημαίνει [26]†, θεῶν τε ναὸν, καὶ τοῦ βάθρων ἐξέρεισμα.

Σικελὸς καὶ Σικελιώτης διαφέρει. Σικελὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς Σικελίας ὤν· Σικελιώτης δὲ, ὁ Σικελὸς μὲν μὴ ὢν, τὴν δὲ χώραν αὐτὴν [27] οἰκῶν.

Σιωπὴ καὶ Σιγὴ διαφέρει. Σιωπὴ μὲν γάρ ἐστι κατάσχεσις λόγου· Σιγὴ δὲ, στέρησις λόγου [28].

Σκήπτεως καὶ Σκέπτεως διαφέρει. Σκήπτεως μὲν γάρ ἐστι τὸ τοῦ φασίζεως, Σκέπτεως δὲ, τὸ βουλεύεως.

Σκῶμμα [29], Γελοῖον, Εὐτραπέλου, καὶ Γεφυρισμὸς [30] διαφέρει. Σκῶμμα μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐπὶ διασυρμῷ τοῦ πέλας λεγόμενον, οἱονεὶ σκέμμα [31]· Γελοῖον δὲ, τὸ ἐπὶ διαχύσει τῶν ἀκροατῶν, χωρὶς πικρᾶς ὕβρεως· Εὐτράπελον,

corriges: τὰ παρηχημένα σημείοις πιστεῦσαι, τὰ ὑ μίλητα τεκμηρίοις.

26 Σισύρα] Obsequutus sum *Scaligero*, ejusque emendationem restitui *Ammonio*, pro Σίσυρμα, quod bis textum occupaverat. Verba *Henr. Stephani*, quia huc pertinent, subjiciam ex Indice Thes. Gr. ad v. Σισύρα, *In v. l. est etiam* Σίσυρμα, *& exponitur*, τὸ ἐκ κορκίδων (id placet prae vulgata κορκύδων, & Vett. Edd. lectione, κορκύδων) *ῥαπτὸν ἀμπεχόνιον, id est Ex floccülis lanæ concinnatum amiculum: vel, Ex assutis pannis reticula, Lacera penula. sed illa expositio Græca hanc interpretationem admittere non videtur.* Per vetus Lexicon saepius Glossaria, nunc *Ammonium* intelligit *Stephanus*, non raro etiam *Etymologicum* MS. quod hodie adservatur inter libros *Bat. Vossianos*, De differentia hic notata alias forte paucula.

26† Σηκὸς δύο σημαίνει,] Ex *Ammonio* in v. Ναὸς tam certo constat, quam quod certissime, hanc notam aliunde in *Ammonii* libellum relatam.

27 Αὐτὴν] Lege ταύτην ex *Thoma Mag. Ammonium* ad *Thucyd. Schol.* compararunt Viri Clarissimi *Hudsonus* & *Dukerus* p. 648. b. Eandem tradunt differentiam *Moschop.* & *Steph. Byz.* in Σικελία. E multis adscribam unius *Xenophontis Ephesii* verba e libro V. p. 64. ὅτι Σικελιώτης, οὐκ ἐπιχωρίου. Vide supra ad v. Ἰταλοί.

28 Στέρξις λόγου] Cogitabam aliquando, scribendum στέξις λόγου. neque id etiamnum videtur adeo alie-

πλον, τὸ μὴ σεμνότητος χαριέντως λεγόμενον. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ εὖ τρέπεσθαι τὸν λόγον. Γεφυρισμὸς δὲ, ἀπὸ τοῦ τοὺς [32] Ἀθήνησιν ὑπὸ τῶν γεφυρῶν ὑπογράφειν ἵππους ἐμμέσους, ἢ καὶ δίχα μέσων, ἀλλοσυρμοὺς τινῶν [33].

Σοφὸς καὶ Συνετὸς ἀλλαχοῦ. καθὸ ὁ Σοφὸς, καὶ Συνετός· ὁ δὲ Σωφρονέστερος, ἢ πάντως Σοφός.

Σοῖο καὶ Σεῖο ἀλλαχοῦ ποιητὴς τοὺς ἀκριβῶς ἀναγινώσκοντας ἀλλαχοῦ. Σοῖο μὲν γάρ ἐστι σύναρθρος ἀντωνυμία· οἷον,

Μνήστο [34] πατρὸς σοῖο.

ἡ δὲ Σεῖο ἄναρθρος,

Σεῖο δέ κεν ζωοῦ καὶ τέλος τόσσα δοῖεν ἄποινα.

ἀντὶ τοῦ, Σοῦ ζῶντος καὶ τέλος τοσαῦτα δοῖεν ἄποινα, οὐκέτι Σοῦ ζῶντος· καὶ Φυλάπεσθαι ταῦτα ἄκρως παρ' Ὁμήρῳ.

Σπονδαὶ καὶ Συνθῆκαι ἀλλαχοῦ. Σπονδαὶ μὲν γὰρ, ἃς ἐν πολέ-

alienum, tametsi malim legi: σύνεσις λόγου.

29 Σκῶμμα] *Thomas M.* ubi hanc notam describit, hac ratione legit: Σκῶμμα, Γελοῖον, Εὐτράπελον, καὶ Γεφυρισμὸς ἀλλαχοῦ.

30 Γεφυρισμῷ] *Jo. Meursius*, & *Sam. Bochartus*, Γεφυρισμῶν. & Γεφυρισμὸς legendum esse contendunt, *Thomae Mag.* qui vulgatam tuetur, non meminerunt.

31 Οἱονεὶ σκώμματα] Apage nugas, quae apud *Thom.* non reperiuntur, & in *Ammonium* temere sunt introducta. Quae ad Γελοῖον & Εὐτράπελον notantur, totidem verbis supra ad v. Γελοῖον sunt a nonnemine relata, qui literarum ordini inservire voluit.

32 Ἀπὸ δὲ τοῦ] Id vero videtur admirabile, viros Eruditissimos quos modo nominabam, ultima hujus notae parte fuisse usos, absque ut mendas sustulerint. Hunc locum emaculabo in animadv.

33 Διάσυρμοὺς τινῶν] *Bochartus* Geogr. S. P. II. L. I. c. 21. ex *Aminonio* adducit λάσυρμοὺς τινῶν, & emendat ἀλλοσυρμοὺς τ Cave credas λάσυρμοὺς in *Ammonii* Edd. reperiri. Nullam Magno viro injuriam fecero, si a *Meursio* ipsum deceptum fuisse dixero, qui in *Ammonii* loco describendo festinans λάσυρμοὺς posuerat in Att. Lect. V. c. 31. quem errorem, satis etiam levem, sequenti in libro, quem Eleusinia inscripsit, c. XXVII. correxit, sed ibidem a gravioribus sibi non cavit.

34 Μνήστο] Μνῶσαι legitur in Il. Ω. v. 486. & supra in v. Ἐμεῦ.

πολέμω συντίθεν) πρὸς ἀλλήλους, ἂς ἀναγκαίρον) ἐφ' οἷς ἀφαιρήσον). οἷον συνθέμενοι μὴ πολεμήσειν μηδ' ἐπιχειρεῖν ἀλλήλοις· Συντίθεν) δὲ εἰρήνην καὶ φιλίαν πρὸς ἀλλήλους, ἢ τὸ πρὸς ταύτας πεφυκέναι ἢ ἄρχειν γίνεσθαι πολέμου.

Σπυδάζειν ἢ Σπεύδειν ἀφαιρεῖ. Σπυδάζειν μὲν γάρ ἐστι τὸ σπουδαίως τοῦ παίζειν [36]. Σπεύδειν δὲ, τὸ βοηθεῖν τινὶ ἢ συναίρεσθαι.

Στρατόπεδον ἢ Στρατὸς [37] ἀφαιρεῖ. Στρατόπεδον μέν, ὁ τόπος ἐν ᾧ ἡ στρατιά· Στρατὸς δὲ, τὸ στρατιωτικὸν πλῆθος.

Στρατιὰ [38] ἐπιταχθέντων, τὸ πρᾶγμα· Στρατιὰ συνεστηκότων, τὸ τῶν στρατιωτῶν πλῆθος. σπανίως δὲ πολλάκις ἐπὶ τῆς ἡλικίας.

Στρατὸς ἢ Στράτευμα ἢ Στρατόπεδον ἀφαιρεῖ. Στρατὸς μὲν γὰρ ἢ. Στράτευμα, χυδαίως. τὸ πλῆθος λέγεσθαι Στρα-

Phavorinus tamen Μήσιος posuit, hanc notam describens in Σῖο. Alter locus est ex eadem Iliade v. 686.

35 Καὶ τ. π. τ. πρηχθὲν] Primae Editionis lectionem revocavi, postea pessime depravatam: καὶ τὰ *Frellon* καὶ) τὸ ἐφ' ταύτας πρηχθὲν legitur in Edd *Tusani*, *Stephani*, & *Vulcanii*; e quibus *Vulc.* πρηχθὲν in notis correxerat. Alia sunt in hac nota Erudito lectore non indigna.

36 Τῷ παίζειν] Perperam *Vulc. Ed.* τὸ σπουδῇ παίζειν. *Tborn. M.* Σπαδάζειν, τὸ σπουδῇ τῷ παίζειν. σπεύδειν ϗ, τὸ ἀγωνίζεσθαι.

37 Στρατόπεδον καὶ Στρατὸς δ.] Tangit hanc distinctionem Cl. *Duker.* ad *Thucyd* p 351, v. 23. Nota, quae sequitur, male in Vett Edd. cum hac nota coaluerat.

38 Στρατιὰ] *Cyrillus* in l. ἀιὼν: Στρατιὰ, τὸ ἀξίωμα· στρατιὰ καὶ ἡ ἡλικία. Confer *Moschopulum* in v. & *Etymologum* p. 729. v. 19.

39 Στρατόπεδον] Lex. *Coislin.* Bibl. p. 483 Στρατόπεδον, διὰ τοῦ στρατεύματος. Θουκυδίδης δέ, τὸ στρατόπεδον ἀνιχνεύσαι. Ἰσοκράτης Ἀλλὰ δεῖ, στρατόπεδον συνάγειν. Conf. *Schol. Thucyd.* ad l. c. 26.

40 Τὸ σὺν ἰσυθεῖς] Mihi quidem haec minus videntur expedita. Cogitavi, fortasse non omnino male scribi posse: τὸ συμβοηθεῖν· sive, τὸ συνιέναι ἅπασι. Neutrum tamen placet.

41 Εἰθ' ἕτεροι] *Dukerus* V. C. ad *Thucyd.* p. 23. v. 33 legendum conjecit: εἴθ' ἑτέροις ἐστρατεύοντο χώροις. Levi etiam mutatione scribi posset: εἴτ' αὖθις ἐπίοιεν πολεμίοις, εἴθ'

Στρατόπεδον [39] δὲ, ὁ τόπος ἐν ᾧ εἰσι.

Συμμαχεῖν καὶ Ἐπιμαχεῖν διαφέρει. Συμμαχεῖν μὲν γάρ λέγουσι τὸ σὺν ἑαυτοῖς [40], φησὶ Δίδυμος, εἶτ' αὐτοῖς ἐπίοιεν πολέμιοι, εἴθ' ἕτεροι [41] ὑπστρατεύοιεν. Ἐπιμαχεῖν, ὅταν τοὺς ὑπέρτας ἀμύνωσι [42] μόνον. διέσαλκε Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ [43], λέγων, Κερκυραίοις Ἀθηναίους συμμαχίαν μὲν ποιήσασθαι, ὑπμαχίαν δέ.

Σύνεργος καὶ Συνεργὸς [44] διαφέρει. Συνεργὸς μὲν γάρ ὀξυτόνως [45], ὁ σοφέλιμόν τι ἔργον ἀνεπιτήδειον συμπονῶν· Σύνεργος δὲ, παραξυτόνως, ὁ τὸ αὐτὸ μεληῶν, οἷον σύντεχνος.

Σύγγραμμα Συντάξεως διαφέρει. Σύγγραμμα μὲν γάρ ἐστιν ὁ δίχα μέτρου λόγος, ὁ παραγραφόμενος πεζός· Σύνταγμα δὲ πολεμικόν τι σύστημα. ἀφ' οὗ καὶ Συνταγματάρχης [46], ὁ τοῦ συστήματος αὐτοῦ ἄρχων.

Σύνθεσις Συντάξεως διαφέρει. Σύνθεσις μὲν γάρ ἐστιν ὁ λόγος

αὖθ' ἑτέρῳ ἐπισφετέρους. *Phavorinus* vulgatam describit. *Moschopulus* in Ἐπιμαχεῖν —— Συμμαχεῖν δὲ τὸ τὰς ἐπιούσας μετ' ἐκείνων, οἷς συμμαχοῦσιν, ἀμύνασθαι. Θουκυδίδης κ. τ. λ. *Lucianus*, *Ammonii* canone haud observato, Ver. Hist. I. p. 652. *fœdus*, inquit, *pepigerunt* συμμαχεῖν τῇ ἀλλήλων, ἢν τις ἐπίῃ.

42 Ἀμύνωσι] Aliquanto rectius cum *Phavorino* leges: Ἐπιμαχεῖν δὲ, ὅταν τὰς ἐπιούσας ἀμύνασθαι μόνον.

43 Ἐν τῇ πρώτῃ] Cap. XLIV. ubi Athenienses narrantur constitüisse, Κερκυραίοις ξυμμαχίαν μὲν μὴ ποιήσασθαι, ὅπως τοὺς αὐτοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους νομίζοιεν· —— ἐπιμαχίαν δὲ ποιήσασθαι, τῇ ἀλλήλων βοηθεῖν. *Ammonius* videri equidem posset non legisse apud *Thucyd.* verbum ἐπιοῦσι, quod, si totius orationis structuram consideres, sine ullo detrimento abesse etiam poterit. Apud *Moschop.* *Thucydidae* verba vitiose prostant; in *Amm.* pro Κερκυραίοις ante *Stephanum* Κερκυραίους vulgabatur.

44 Σωέργος καὶ Συνεργὸς] Potius: Συνεργὸς καὶ Σύνεργος. Eidem legi adhaerent *Thom. M.* & *Moschop.*

45 Ὀξυτόνως] Cl. *Fabricius* mavult ex *Ascalon.* §. 36. Σωέργος μὲν γὰρ βαρυτόνως· atque ita *Auctor Indicis*: Σωέργος, συνέργης; ὁ, *in re quapiam cooperans.* Mox Vett. Edd. παραξυτόνως· cujus loco *Steph.* edidit παραξυτόνως.

46 Συνταγματάρχης] In Veteri opusculo Tactico, quod ab *Aldo* jam vulgatum recentarunt *Stephanus*, *Vulcanius*, & e scripto libro *Mont-*

ὁ ἔμμεϱος· Σύνταξις δὲ, ὁ λόγος ὁ πεζός.

Συμβυλὴ Παραινέσεως Διαφέρει. Συμβυλὴ μὲν γάϱ ἐστιν εἰσήγησις, ἀνυλογίαν ὑποδεχομένη [47], διὰ τὸ ἄδηλον τοῦ ἐκβησομένου. καὶ γὰϱ ἐάν τις συμβυλεύσῃ πόλεμον, ἀμφίβολον εἰ συμφέρει [48]. διὸ καὶ ἔχει τὸ ἐπιτάμνον. Παραίνεσις δὲ ἐστι συμβυλὴ ἀντίῤῥησιν οὐκ ὑποδεχομένη, διὰ τὸ ἐξ αὐτῆς λεγόμενον [49] πάντως ὁμολογεῖσθαι ἀγαθὸν, ὡς εἴ τις παραινέσει σωφϱονεῖν. ὅπεϱ ἐστὶν ὡμολογημένον ἀγαθόν.

Σφάξαι καὶ Θῦσαι Διαφέρει. Θῦσαι μὲν γάϱ ἐστι τὸ θυμιάσαι [50]. Σφάξαι δὲ, τὸ ἱεϱουργῆσαί τι ζῶον. καὶ Ὅμηϱος τὸ διαφοϱὰν τετήϱηκεν, ὅπως μὲν Θῦσαι εἰπὼν,

—— θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει
Πάντοχλον ὃν ἑταῖϱον· ὁ δ' ὃν πυὶ βάλλε θυηλάς.

ἐπὶ τοῦ σφάξαι,

Αὖ ἕϱυσαν [51] μὲν πϱῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειϱαν.

Στύϱαξ [52] θηλυκῶς μὲν, θυμίαμα· ἀϱσενικῶς δὲ, τὸ ξύλον

fauconius Vir Venerabilis, Biblioth. *Coislin.* p. 505. & seqq. Σύνταγμα, ὃ ἔνιοι παϱάταξιν, αἱ δύο τάξεις ἀνδϱῶν στϛ'. καὶ ἡγούμενος, στϱατηγὸς ἀϱχῆς.

47 Ἐπιδεχομένη] Nescio an non praestaret legi ἔτι διχομένη· non dissimile vitium supra indicavi, in voce Ἀστεῖν.

48 Εἰ συμφέρει] Ab hac *Aldinae* Editionis lectione perperam fuit postea discessum. Itaque pristinam scripturam εἰ συμφέρει· in *Ammonium* reduxi, pro εἰσυμφέρει· quod vulgatas Edd. occupaverat.

49 Λεγόμενον] Vett. Edd. λέγομεν & in fine ὁμολογημένον.

50 Θυμιάσαι] Ita Vett. Edd. *Aldinae*. Recentiores cum *Stephano* legunt θυμιᾶσαι. *Cyrillus* in Lexico: Θῦσαι καὶ Σφάξαι Διαφέϱει. Σφάξαι μὲν ἐπὶ ἱεϱουργήσαί τι ζῶον· Θῦσαι δὲ, τὸ θυμιάσαι. *Hesychius*: Θῦσαι, ἀπαϱξαῖς, θυμιάσαι. non aliter *Schol.* ad *Homeri* locum ab *Amm.* adductum ex Il. I. v. 219. eundem locum adfert *Phrynichus* in Sophist. Appar. Biblioth. *Coislin.* p. 466. καὶ ἐν τῇ ἀϱχαίᾳ κωμῳδίᾳ, inquit, τὸ θῦσαι ἀντὶ τοῦ θυμιάσαι.

51 Αὖ ἕϱυσαν] *Hom.* Il. A. v. 459. ubi, praeter ea quae sunt in editis, haec porro leguntur in Scholiis MSS. Κυμαίων δὲ ἔθος, τὸ αὖ ἑϱύειν· αἰτεῖλαν ἄϱα αὐτοῖ ἵλεον. τηϱεῖ δὲ τὰ ἰλλυϱικὰ ἔθη. *Homeri* locutionem expressit *Sophocles* Ajace v. 300. Scholion perturbatum & corruptum, hac ratione in ordinem coges: Ἄλλα πείσεται] Ὅσοι Ὁμήϱου αὖ ἑϱύειν

λον τοῦ ἀκοντίου.

Σχιστὰ [53], τὰ ὑποδήματα. Εὔπολις [54] Φίλοις,

Οὐ δεινὰ ταῦτα γ' · Ἀργείας φέρειν
Σχιστὰς; σιεργεῖν;

Σχιστὸς δὲ ἀρσενικῶς, χιτὼν γυναικεῖος. Ἀπολλόδωρος [55] ἐν Ἐφήβαις,

Σχιστὸν χιτωνίσκον πιν' ὀνδέδυκας.

Σχολῇ τὸ ῥῆμα, καθὸ φαμέν, Σχολῇ βαδίζω · καὶ τὸ ἐν καιρῷ [56], καθ' ὃ λέγεται · Οὐκ εἶχον σχολήν. καὶ ἡ ἀσχολία, καὶ οἱ μαθηταί · διὸ φαμὲν λαμπρὰν σχολήν.

Τ.

Τάλαι ἀφ' οὗ ν, τὸ ὄπιρρημα · ἀφ' οὗ δὲ τοῦ ς, ὁ παλαίπωρος.

Τάπητες, καὶ Ἀμφιτάπητες ἀφαίρεσι. Τάπητες μὲν γάρ εἰσιν

ἐρύειν φησίν · ὅτι καὶ ἡ λαιμὸν γίνεται τῶν σφαγίων.

52 Στύραξ] Eadem notat *Moſchopulus*, plura etiam *Thom. M.* cui junges *Etymologum* p. 709. v. 12. *Auctor* Indicis: Στύραξ, ὁ, *lignum jaculi.* Στύραξ, ἡ, *odoris genus.* Ad priorem ſignificatum conferri poterunt *Commentatores* ad *Thucyd.* p. 100. v. 76. *Xenophon.* Hellen. VI. p. 586. B. ὁ τὸν ὑπὸ τῷ στύραξι ἐπάτα ξεν. *Max. Tyr.* Serm. XXVIII. p. 167. ὁ τὸν στύραξα κινήσας. At ἡ στύραξ *ſuffimen*, cum frequenter *Orphei* hymnis praefigatur, occurrit etiam apud *Alciphron.* II. Epiſt. IV. p. 166.

53 Σχισαί] In *Cyrilli* Lexico ſcribebatur: Σχίσαι, τὰ ὑποδήματα. Quae autem hac in nota leguntur, aliunde illuſtravit *Henr. Stephanus* Theſ. Ling. Gr. T. III. p. 1196. Quod ſcribit, *Ammonium afferre tunicam* χιτὼν *ex Apollod. Ephebis*, id parcius dici oportuiſſet.

54 Εὔπολις] *Eupolidis* verſiculos ita vulgavi, uti illos in libri ſui margine poſuerat *Scaliger.* In Edd. reperies: Οὐ δεινὰ, ταῦτ' ἂν ἀργείας φέρειν, Σχιστὰς σιεργεῖν. Ex *Aſcalon.* §. 210. enotatur: χιστὰς σιεῖσθαι.

55 Ἀπολλόδωρος] In *Apollodori* verſu pro τινὰ cum *Scaligero* poſui τιν'. *Jungermannus* ad *Poll.* VII. 54. n. 80. corrigebat: τινὰ διδυκάς. Altera ſcribendi ratio magis placuit.

56 Ἐν καιρῷ] Forte aliquis legendum putet: Δι' καιρῷ. *Suidas* in Σχολὴ, —— ἀπὸ τοῦ δι' καιρὸν,

εἰσιν οἱ ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους μαλλὸν [57] ἔχοντες· Ἀμφιζάπτης δὲ, οἱ ἐξ ἀμφοτέρων.

Ταυρόκτονος, ὁ τὸν ταῦρον ἀναιρεθείς· Ταυροκτόνος δὲ παροξυτόνως [58], ὁ ταῦρον ἀποκτείνας.

Τέχνη Ἐπιτηδεύμαλος διαφέρει. Τέχνη μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἄνευ λόγου μὴ δυναμένη εἶναι, οἷον γραμματικὴ, ῥητορικὴ· Ἐπιτήδευμα δὲ, τὸ λόγου χρεῖον, οἷον χαλκευτικὴ, τεκτονική.

Τεχνίτης καὶ Βάναυσος διαφέρει. Τεχνίτης μὲν γάρ ἐστιν ὁ λογικῆς τινος τέχνης ἔμπειρος καθεστώς· Βάναυσος δὲ, ὁ δι' ἀλόγου [59] τινὸς ἐπιτηδεύμαλος.

Τέτραχμον καὶ Τεσσάδραχμον διαφέρει. Τέτραχμον [60] μὲν γάρ ἐστι τὸ νόμισμα· Τεσσάδραχμον δὲ, τῶν τεσσάρων δραχμῶν [61].

Τέ-

χολὴ ἄγειν λίγυζιν. *Nonius* p. 354. *Occupatus* —— *Graece dicitur* ἀσχολεῖ, *id eſt, vacuus non eſt.* In *Amm.* Edit. *Frellon.* ἐν τῷ καιρῷ.

57 Μαλλὸν] Ita correxeram ex *Thom. Mag.* quod *Ammonii* Edd. occupaverat, μαλακόν· poſtquam autem id a Cl. etiam *Hemſterhuiſio* ad *Schol.* in *Ariſtoph. Plut.* v. 528. p. 154. notatum percepi, genuinam lectionem laetus in *Ammonii* textum intuli. *Heſychius*: Ἀμφιζάπης, χιλὼν ἑκατέρωθεν ἔχων μαλλούς. & Ἀμφιζάποις, ταπηξίοις ἀμφιμάλλοις. quae gloſſa reſpicit ad locum e Prov. *Salom.* VII. v. 16. In Lex. MS. τῶν παροιμιῶν. Ἀμφιζάποις, μαλωτοῖς. lege: μαλλωτοῖς. Apud *Heſych.* Ἀμφίζωκοι τάπηλες exponuntur ἀμφίμαλλοι. Quod autem ad *Demoſthenis* locum ſcripſi in Animadv. p. 14. erroris admonitus repudio.

58 Διὰ παροξυτόνως] Bina vocabula, quae in Edd. deerant, ſubminiſtravit MS. e quo ea enotavit *Pearſonus* Vind. *Ignat.* P. II. p. 151.

59 Δι' ἀλόγου] *Aldus* ex MS. vulgaverat ἀφ' ἀλόγου· cujus loco poſtea poſuerunt ἀφ' ἑνὸς λόγου· *Scaliger* recte ſeparaverat δι' ἀλόγου· idque in textu reſtitui. Pro ἀφ' ἑνὸς λόγου *Abrahamus Gronovius* Vir Eruditiſſ. ad *Aelian.* V. H. VI. c. VI. p. 451. legi poſſe ſuſpicabatur: βάναυσος ὃς ἂν ἀφ' ἑνὸς λόγου τ. ε. Vide ſis Animadv.

60 Τέτραχμον] Plenius *Ptolem. Aſcalon.* §. 213. Τέτραχμον μὲν τὸ νόμισμα οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.

61 Δραχμῶν] Uſurpavit hunc locum *Scaliger* de re numm. p. 2. reprehenſus a *Salmaſio*, qui in *Amm.* legendum eſſe monuit: τῶν τεσσάρων δραχμῶν ἄξιον. de Modo Uſur. c. VI. p. 264.

62 Τείχη καὶ τειχία δ.] Vett. Edd. ita hunc locum praeferebant: Τείχη καὶ τειχία ἀφόρι. (*Vulc.* ἀφόρισι.) τείχη μὲν γάρ ἐστι τὰ τῶν πο-

Τέρας Σημείω διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Τέρας, παρὰ φύσιν γίνε) τὸ δὲ Σημεῖον παρὰ συνήθειαν.

Τεχνάσματα καὶ Τεχνήματα διαφέρουσι. Τεχνάσματα μὲν γὰρ, τὰ κακουργήματα· Τεχνήματα δὲ, αἱ τέχναι

Τεῖχη καὶ Τειχία [61] διαφέρει. Τεῖχη μὲν γάρ ἐστι τὰ τῆς πόλεως· Τειχία δὲ, τὰ τῶν οἰκιῶν.

Τήθη καὶ Τηθὶς [62] διαφέρει· Τήθη μέν γάρ ἐστιν ἡ τοῦ παιδὸς τοῦφός (ταύτας δ' ἔνιοι Μαίας καὶ Μάμμας καλοῦσι.) Τηθὶς δέ ἐστιν ἡ τοῦ πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφὴ, ἣν ἔνιοι Θείαν καλοῦσι.

Τιτθὴ [64] καὶ Τροφὸς καὶ Τιθήνης διαφέρει. Τιτθὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ μαστὸν παρέχουσα [65]· Τροφὸς δὲ καὶ Τίθηνὸς [66], ἡ

πόλεως. τειχέα δὲ τὰ τῶν οἰκιῶν. *Stephani* lectionem haec Editio repraesentat. Conf. *Thom. M.* in Τεῖχος.

62 Τήθη καὶ Τηθὶς διαφέρει.] In vocibus τήθη, τίθη, τιτθὴ, τηθὶς, τιτθὶς, temere permutandis tantum sibi librariorum libido permisit, ut sinceram earundem scripturam vix ad liquidum constituas. Receptam in *Amm.* scripturam probat, & alibi etiam restituendam putat *Nunnes.* ad *Phrynich.* p. 2. & 25. ut Τήθη Attice dicta fuerit *avia*, quae vulgo μάμμη vocabatur; Τηθὶς vero *amita*, sive *matertera*, vulgo θεία. *Scaliger* in *Ammonio* corrigi voluit: Τιτθὴ καὶ Τιτθὶς διαφέρει. In Vett. autem Edd τήθη legebatur sed pro τήθης, τιθίς. Pro *Scaligero* praeter varia Grammaticorum Veterum, prout vulgantur, loca, egregie facit *Hierocles* apud *Stob.* p. 481. v. 48. ὁ δ' ἐπὶ τὰ τοιαῦτα τρέπων ἑαυτὸν ἐκ μὲν θεῶν, καὶ τιτθίδες, πάππους τε καὶ τίτθας.

ego vero, dum nominum ratio delitescit, adsensum sustineo.

64 Τιτθὴ] *Scaligeri* sententiam τιθὴ corrigentis minime probo: τιτθὴν παλάζουσαν, τιτθὼ sive τίτθω vocatam fuisse, exploratissimum est.

65 Ἡ μαστὸν παρέχουσα] Ita recte priorum Edd. lectionem ἡ μαστὸν ἔχουσα correxit *Stephanus*. *Thomas M.* τίτθη ὁ λόγος ἡ μαστὸν παρέχουσα. non aliter, ubi *Amm.* describit, *Moschopulus*. Ut autem eo clarius τιτθὼ, ab illa, cui delactati infantis cura erat commissa, discerneret, Εὐπόλις τιτθὼ θαλάτταν αὐτὴν καλεῖ· ex enim ratione haec bina conjungenda esse judico apud *Poll.* III. 50.

66 Τροφὸς ὁ καὶ Τιθηνὸς] Perperam in quibusdam Edd τιθηνός· & in fine μὴ τὸν γ. Eadem *Amm.* verba recepit *Thomas*; *Moschop.* Τιθηνὸς καὶ Τροφὸς, ἡ μὴ τὸ ἀπογαλακτισμὸν ἐπιμελείαν ποιουμένη τοῦ παιδός. Atque eo sensu in praecedenti nota Μάμμη

τ ἄλλων ὀπμέλειαν ποιυμένη τοῦ παιδὸς, καὶ μὴ τ ἀπογαλαχισμόν.

Τιμωρεῖας καὶ Τιμωρεῖν διαφέρ. Τιμωρεῖας μὲν γάρ ἐστι τὸ κολάζειν· Τιμωρεῖν δὲ, τὸ βοηθεῖν τοῖς ἀδικυμένοις.

Τίθησι καὶ Τίθεν) διαφέρ. Τίθησι γὰρ τ νόμον ὁ νομοθέτης· Τίθεν) δὲ τ νόμον οἱ δικάζοντες καὶ αἱρύμβια.

Τἄνεκα καὶ Οὕνεκα διαφέρ. τὸ μὲν γὰρ Τἄνεκα, ἔστι τοῦτο ἕνεκα· τὸ δὲ Οὕνεκα, ἀντὶ τοῦ ὅτι. ἁμαρτάνει οὖν ὁ Καλλίμαχος ὁ Ἐκάλη [67] χρὴ δύο πρόσωπα, λέγων,

Τἄνεκεν Αἰγεὺς ἔσχεν.

ὅτι τε δέον εἰπεῖν Οὕνεκα, Τἄνεκεν εἶπε· καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ κα, κεν [68] εἶπεν.

Τιμωρεῖν [69] καὶ Τιμωρεῖας διαφέρ. Τιμωρεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ βοηθεῖν τινὶ καὶ συναίρεσις· Τιμωρεῖας δὲ, τὸ κολάζειν. καὶ συντάττουσι, Τιμωρῶ τῷ φίλῳ, ἀντὶ τοῦ βοηθῶ· Τιμωρῶμαι τ ἐχθρὸν, ἀντὶ τοῦ κολάζω.

Τίθες) νόμον, καὶ Τίθησι, διαφέρ. Τίθησι μὲν γὰρ, ὁ εἰσφέρων Τίθεται δὲ, ὁ χυρῶν.

Τόμος καὶ Τομὸς διαφέρ. Τόμος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τ μυόμυος χάρτης· Τομὸς δὲ, ὁ τέμνων σίδηρος.

Τελίετες [70] βαρυτόνως, καὶ Τελιετὲς ὀξυτόνως διαφέρ, φησὶ

μη ovia dici potuit ἀ τ παιδὸς τροφός. quod, non animadverſum, *Nunneſium* in errorem induxit.

67 Ἐν Ἐκάλῃ] Vett Edd. ἐν Αἰκάλῃ· quam lectionem a *Stephano* non emendatam correxit *Vulcanius*. *Frellonius* tamen etiam ἐν Ἐκάλῃ ediderat. In verbis *Callimachi* pro Αἰγαιὸς repoſui Αἰγεὺς, obſequutus, uti par erat, *Bentleio* ad *Callim.* fragm. LIII. p. 320.

68 Ἀντὶ τ κα, κεν] Placuit haec *Aldina* lectio prae vulgata, quae Grammatici ſenſum nonnihil obſcurabat: ἀντὶ τ Οὕνεκα Τἄνεκεν.

69 Τιμωρεῖν] Hanc notam cum ea quae proxime ſequitur, ego quidem *Ammonio* abjudicandam arbitror, qui differentias has paulo ante indicaverat.

70 Τελίες] *Auctor* Ind. Τελίες, *triennio*. Τελίες, *triennale*. *Homeri* ver-

οἱ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης. ἐὰν μὲν γὰρ βαρυτονήσωμεν, ἔσται ὅτι λείνω. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς φησίν.

Ὡς πρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ·

ἐὰν δὲ ὀξυτονήσωμεν πρίετες, ὡς εὐφυὲς, ἔσται ὅτι ἡλικίας. οἷον, πριετὲς τὸ παιδίον· ὅθεν τὸ,

Ἔξετε, ἀδμήτην τ'.

λέγ οὖν ἀναγινώσκειν ὡς ἀξιοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης.

Τρχοὶ ὀξυτόνως, καὶ Τρόχοι βαρυτόνως διαφέρουσι τοῖς Ἀττικοῖς. φησὶ Τρύφων ἐν δευτέρᾳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. τοὺς μὲν γὰρ περιφερεῖς Τροχοὺς ὁμοίως ἡμῖν προφέροντας ὀξυτονοῦντες· Τρόχους δὲ βαρυτόνως λέγουσι τοὺς δρόμους [72]. ἀναγινώσκομεν γὰρ, ὥς φησιν, μὲν ἐν Ἀλόπῃ Εὐριπίδου,

Ὁρᾷ μὲν ἀνδρῶν [73] τόνδε γυμνάδα πόλον

Στείχοντα θεωρὸν ἐς τρόχων πεπαυμένον.

ἀναλογώτερον δὲ τὸ βαρύνειν. τὰ γὰρ εἰς χος δισύλλαβα, προπαραλήγοντος ὄνι τοῦ ο, βαρυτονεῖται. οἷον λόχος, ὄχος, βόχος, κόσχος, κόλχος, μόσχος· ὕπου καὶ πρόχος, καὶ ἐπὶ τὰ προπαρήμαλα εἰς ω βαρύτονα, καὶ αὐτὰ βαρυτονεῖται ἰσοσυλλαβοῦντα, οἷον πλέκω, πλόκος· σπείρω, σπόρος. λέγω, λόγος· φέρω, φόρος. ὕπου καὶ πρέχω. πρόχος.

Τρα-

verba : Ὡς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ· petita sunt ex Od. B. v. 105. ad quem locum *Ammonii* notam integram descripsit *Barnesius*.

71 Ἔξετε, ἀδμήτην] *Ptolemaeus Ascalonita* legit : Ἔξετε ἀδμήτην· eaque lectio *Homeri* Edd. occupavit in Il. Υ. v. 266. Schol. Ἐξέτην, ἑξαίτη. MS. ἑξαιτῆ. *Phavorinus* ex *Eustath.* Ἔξετε· οἱ μὲν παραξυνόντως, ὡς Ἀσκαλωνίτης· οἱ δὲ παροξυνόντως, ὡς τὸ δέξασθε. *Ascalonitam* sequitur *Ammonius*, apud quem e Vett. Edd. posui ὁ Ἀσκαλωνίτης.

72 Τοὺς δρόμους] In Animadv. pauca notabo. Porro ita legendum : ἀναγινώσκομεν μὲν γὰρ, ὥς φησιν, ἐν Ἀλόπῃ Εὐριπίδου· alia etiam via huic loco succurri posset.

73 Μὲν ἀνδρῶν] Ridicula erat anteriorum Edd. lectio : Μέναδρος· *Meursius* in Euripide p. 98. emendate

Τραγῳδοὶ καὶ Κωμῳδοὶ, καὶ Τραγῳδοποιοὶ καὶ Κωμῳδοποιοὶ διαφέρουσι. Τραγῳδοὶ μὲν γὰρ καὶ Κωμῳδοὶ, εἰσὶν οἱ ὑποκριταὶ τῆς κωμῳδίας καὶ τραγῳδίας· Τραγῳδοποιοὶ δὲ καὶ Κωμῳδοποιοὶ, οἱ ποιηταὶ τῶν δραμάτων.

Τύραννον [74] οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ βασιλέως ἔταττον. Ἡρόδοτος ἐπὶ Κροίσου, Τυράννῳ δ' ἐθνέων [75]. καὶ Φερεκράτης, Τελεσιφόντου δὲ Ἀλυάττεω [76], διεδέξατο τὴν βασιλείαν. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Λημνίαις [77], Ἐνταῦθ' ἐτυράννευεν Ὑψιπύλης πατὴρ Θόας, βεβαιότερον τοῦ ἐν ἀνθρώποις δραμεῖν. Ἔθ' ὅτι [78] καὶ τὸν τύραννον Βασιλέα ἔλεγον, ὡς Εὔπολις ἐν Δήμοις [79] ἐπὶ τοῦ Πεισιστράτου.

Τίθη μὲν ἔστιν ἡ μάμμη· Ἐπιτίθη [80] δὲ, ἡ προμάμμη· Τιθὴ [81] δὲ, ἡ θεία· Τιτθὴ δὲ, ἡ τροφός.

Υ.

date exhibuit μὲ ἀνδρῶν· quod & in libro *Scaligeri* notatum. *Meurſium* ſequitur *Barneſius* p. 450. Alienior videbatur *Vulcanii*, *Mauſſaci* ad *Harp.* in v. Ἀλόπη, & *Valeſii* conjectura, qui pro Μίνανδρον ſcribendum arbitrabantur μὲ ἄνδρα.

74 Τύραννον] *Suidas*: in Τύραννος. οἱ μὲν Ὅμηρον ποιηταὶ τοὺς παρὰ τοῖς Τρωικοῖς βασιλεῖς Τυράννους προσηγόρευον: vulgatam lectionem, a qua, quantumvis abſurda, Codex *Bat.* non diſcedebat, merito ad eam, quam poſui rationem, mutavit *Kuſterus*.

75 Τυράννου δ' ἐθνέων] Lege: Τύραννον ὃν ἐθνέων ex *Herod.* l. c. VI. qui locus obverſabatur *Max. Tyr.* XII. p. 74. Κροῖσος ἦν Λυδὸς μὲν γένος, παῖς δὲ Ἀλυάττεω, Τύραννος δὲ ἐθνέων. *Auſonius* in Solone: *Rex an Tyrannus Lydiae Croeſus*. *Heſychius*: Λυδίας, ὁ Τύραννος τῶν Λυδῶν.

76 Ἀλυάττεω] Vett. uſque ad eam *Stephani* Edd. omnes legebant: τελεσιφόντου δὲ κύτου διεδέξατο τὴν βασιλείαν. *Stephanus Herodoti* ſcripturam revocavit e Lib. I. c. XXVI. ubi tamen pro διεδέξατο ſenſu non diverſo vulgatur ἐξεδέξατο.

77 Ἐν Λημνίαις] Vett. Edd. ἐν λιμνίαις. Etſi verſuum alter vitio non careat, jocum tamen, quo ludit *Ariſtophanes*, nomen Θόας non obſcure declarat.

78 Ἔθ' ὅτι] Malim: ἔθ' ὅτι ὃν καὶ, prouti apud *Amm.* legiſſe videtur Etymologici *Auctor* p. 772. v. i. Τύραννον ὃν οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐπὶ βασιλέως ἔτασσον· (L. ἔταξαν cum *Sylb.* aut ex *Anim.* ἔτασσον.) ἔθ' ὅτι ὃν καὶ τὸν τύραννον, Βασιλέα ἔλεγον. *Homerus*, uti ſcribit *Auctor* vitae *Hom.* p. 382. Τὸν βιαίως καὶ παρανόμως ἄρχοντα,

Τύ-

Υ.

Υμνος[82] Ἐγκωμίου διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ὕμνος ἐπὶ θεῶν· τὸ δὲ Ἐγκώμιον, ἀνθρώπων.

Ὕπαρ Ὀνείρου διαφέρει. Ὕπαρ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐναργὴς ὄψις· Ὄνειρον δὲ, ἡ ἐν τῷ καθεύδειν φαντασία

Ὑπαντῆσαι καὶ Ἀπαντῆσαι διαφέρει. Ὑπαντῆσαι μὲν γὰρ ἐπὶ ὁδοῦ λέγεται· Ἀπαντῆσαι δὲ, τὸ διστυχεῖν δίκῃ. οἷον, Ἀπήντησε τὴν δίκην[83], ἀντὶ τοῦ διέπυχεν.

Ὑπόχεσις καὶ Ἐπαγγελία διαφέρει. Ὑπόκειται μὲν γὰρ, ὁ τὸ ἀξιωθὲν διδόναι μέλλων[84]· Ἐπαγγέλλεται δὲ, ὁ δίκαια παρέχειν[85] βουλόμενος.

Ὑπωψία Ὑφοράσεως διαφέρει. Ὑπωψία μὲν γάρ ἐστι καλοῦ τινος[86] ὑποίησις· Ὑφόρασις δὲ, δόξα ἐπὶ τὸ χεῖρον.

Ὑπάρ-

Τύραννον μὲν ὃν καλεῖ, (πάντως γὰρ τὸ ὄνομα) οἷον ἐν τοῖς ἔργοις γίνεται, δείκνυσιν ἐν τάξει. (Od. Σ. v. 84.) Εἰς Ἔχθρων βασιλῆα, βροτῶν ἀλάμενα πάντων.

79 Ἐν Δήμοις] Ita correxerunt vulgatam ἐν Δόμοις praeter *Fabric.* ad Ind. Auctor. *Is. Voſſius*, & *Jo. Meurſius*. Non diſſimilis corruptela invaſit *Demoſth.* orat. contra *Timocrat.* p. 476. B. ubi pro δίκαις καλῶ τοὺς, legendum δίκαις καλῶ δήμους. ex *Harpocr.* in Καλῶ δήμους δίκαις. Id a *Valeſio* non fuiſſe animadverſum, demiror.

80 Ἐπιτήδη] *Suidas* & *Etymologus* in hac voce medicae manus indigent.

81 Τίθη] Quanquam hanc notam ab alio adſutam putò, nihilominus τίθη cum *Nunneſio* ad *Phryn.* p. 25. corrigi poterit.

82 Ὕμνος] De Differentia notant, *Proclus* in Chreſtom. p. 7. *Thom. M.* in Κωμάς. Huic legi Veterum uſum repugnare docuit *Euſtath.* ad *Dionyſ.* Perieg. v. 1185. Quod interroganti, ἀρά σοι εἰς θεὸς γεγάφι ὕμνος, ἀλλ' εἰς παῖδας; reſpondiſſe fertur *Anacreon*, legi poterit apud *Schol. Pind* ad Iſthm. II. v. 1.

83 καλῶ τὴν δίκην] *Ptol. Aſcal.* §. 110. εἰς τὴν δίκην. Ad notam, quae praeceſſit, vide Animadv.

84 Μέλλει] Quod operae invexerant, μέλλει in notis corrigit *Vulcanius*. Conf. *Thom. M.* in Ὑποχεῖται.

85 Παρέχειν] Lege ex *Aſcalon.* §. 137. ὁ δίκαια παρακλήσεώς τι παρέχειν (non παρέχει) βουλόμενος. *Thomas M.* ὁ δίκαιος ἀξιώσεως παρέχειν βουλόμενος.

86 Καλοῦ τινος] Lege: καλοῦ τινος

Ὑπάρξαι, τό, τὸ γενέσθαι, καὶ τὸ καθάρξασθαι.
Ὑπάγειν καὶ Πορθεῖσθαι διαφέρει. ὅτι τὸ Πορθεῖσθαι μὲν ἐστὶ τὸ βαδίζειν· Ὑπάγειν δὲ, τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν βοῦς [87] ἢ ἵππους, ἢ τὸ τοῦτον· ὡς Ὅμηρος,

—— ὕπαγε ζυγὸν ἀκέας ἵππους.

οἱ δὲ βοηθοῦντες τῇ λέξει [88] φασὶν, ὅτι Ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ πεφάγειν. ὥσπερ Ὑφηγητέω ἀντὶ τοῦ πεφηγητέω, καὶ Ὑπηγεγαμμὸν ἀντὶ τοῦ πεφηγεγαμμόν· ὡς φησι καὶ Αἰσχύλος,

Ἐγὼ δὲ ὑπαίρω τ' ὄρκον, ἀντὶ τοῦ πεφαίρω.

ὅπως δὴ καὶ Ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ πεφάγειν [89], τοῦτ' ἔστιν εἰς τὸ μάχεσθαι πορεύεσθαι. κέχρηται τῇ λέξει Εὔπολις ὁ Βάπταις,

Σὺ δ' ὕπαγε εἰς τὸ μάχεσθαι.

Φ.

ὑπόνοια, *Herennius*: Ὑποψία μὲν ἡδὲ ἐστὶ κακῶν τινὸς ὑπόνοια.

87 Τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν.] Eadem ratione *Thom. M.* Nonnihil diversa *Moschop.* quorum tamen uterque pleraque omnia, quae hic notantur, descripsit. *Mosch.* Ὑπάγειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑπόζυγον ἄγειν, καὶ δουλοῦσθαι ἢ ἵππους. ubi pro ὑπόζυγον legendum ὑποζύγιον. *Homeri* verba sunt ex Il. Π. v. 148. *Lucian.* Dial. Marin. VI. ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ καὶ τὸ ἅρμα ἐπισκευάζειν.

88 Βοηθοῦντες τῇ λέξει.] Id supra in v. Σταφυλῇ dicitur: βοηθεῖν τῇ σωτηρίᾳ. quae pro *Ammonii* scopo indagando usui esse possunt. *Aristophanis* autem, quae sequuntur, verba, quaeque in Lexicon recepit *Phavorinus*, obscura videntur, quin & minus sincera.

89 Ἀντὶ τοῦ πεφάγειν.] Quae sequuntur: τετύφθω εἰς τὸ μάχεσθαι πορεύεσθω non agnovit *Thom. M. Eutolidis* verba emendatius scribit *Moschopulus*: Σὺ δ' ὕπαγ' εἰς τὸ μάχεσθαι· quin & *Phavorinus*: σὺ δ' ὑπάγεις τ. *Demosth.* Olynth. III. p. 14. B. ὑπάγειν ἐπὶ ταῦτα. *Harpocr.* ἀντὶ τοῦ πεφάγειν. Adde *Eurip.* Cyclope v. 505. Helena v. 832. & Cl. *Dukero* notata ad *Thucyd.* p. 312. & 313.

90 Φακὸς φακῆς δ'.] Significandi discrimen ignoravit *Moeris Atticista*: Φακῶ, ἰατικῶς καὶ θηλυκῶς· Ἕλλησι Φακὸς, πληθυντικῶς· Ἀττικοί. Cum *Amm.* sedulo discernunt *Thomas M. Etymologus*, *Suidas*, *Schol. Aristoph.* ad Plut. v. 192. & *Lucian.* ad T. II. p. 54.

91 Τετύφθω.] Id nollem dixisset *Amm.* Contrarium abunde constat ex *Athen.* IV. p. 156. 157. 158. in eodem *Amphidis* versu apud *Athen.* I. p. 30. B. editur φακοῖ. cum

Φ.

Φαχὺς Φαχῆς [90] ἀφαφέρειν φασί. Φαχοὶ, οἱ ἐπ ὠμῷ, ὐχ ἑνιχῶς· Φαχὴ δὲ, ἡ ἐψημμένη. τετύρηται [91] παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ ἀφροσύ.

Φαυλία ἢ Φυλία ἀφαφέρει. Φαύλια μὲν γὰρ, εἶδος ἐλαίας. Φυλία δὲ, ἡ φυλλίνη.

Φάκελος ἢ Σφάκελος [92] ἀφαφέρει. Φάκελος μὲν γάρ ἐστι φορτίον ξύλων. Θουκυδίδης [93], Φακέλους ὕλης ἀργείας [94]· Σφάκελος δὲ, ὁ μὴ φλεγμονῆς σπασμός.

Φάσκωλος [95] Φασκωλίου ἀφαφέρει. Φάσκωλος μὲν γάρ ἐστιν ἱματιοφορείς [96]· Φασκώλιον [97] δὲ ἔστι δερμάτιον.

Φαρμακεία Γοητείας ἀφαφέρει. Φαρμακεία μὲν γὰρ κυρίως, ἡ βλά-

cum lib. II. p. 67. B. legatur φακή. *Theocr.* Idyll. X. v. 54. τὰς φακὰς ἴψεν ubi cum *Schol.* τ φακὸ ἰψῆν legit *Steb.* Tit. XVI. p. 153.

92 Φάκελος ἢ Σφάκελος] Nescio quo casu vulgatas Edd. pro Σφάκελος bis φάκελον occupaverat. Pristinam lectionem ex *Thom. M.* revocavit *Leopardus* XI. Emend. c. xv. quam in textum etiam reduxi, praesertim cum in Principe Edit. *Aldina* reperirem: Φάκελος ἢ Σφακίλη ἀφαφέρει. & mox recte, Σφάκελος ὃ ὁ μὴ φλεγμονῆς σπασμός. Vide, si lubet, Animadv.

93 Θουκυδίδης] II. c. 77. Φορτίδες ὃ ὕλης φακέλους, sive potius φακέλας.

94 Ἀργείας] Hanc vocem delendam esse haud immerito censuit Cl. *Dukerus* ad *Thucyd.* p. 147. v. 20. *Leopardus* ejus loco φορτίδες ex *Thucyd.* substituendum suspicabatur. *Thomas Mag.* pro ἀργείας habet ἀγγείας· unde forsan quis cogitet, *Ammonium* scripsisse: Φακέλας ὕλης ταυθίας, *sarmentorum omne genus. Herodot.* IV. c. 21. γλῶ —— δακέλῳ ὕλη ταυθίῃ. Ego vero Eruditiss. *Dukero* obniti omnino nolim.

95 Φάσκωλος] In voce φάσκωλος emendanda consenserunt Viri Clariss. *Vales.* ad *Harpocr.* p. 78. *Kusterus* ad *Suid.* T. III. p. 584. & *Hemsterhusius* ad *Poll.* X. 137. n. 82. Nemini itaque mirum videbitur, vulgatam φάσκωλος emendatae lectioni φάσκωλος locum cessisse. Ad hanc autem notam praeter *Du Cangium* in Gloss. Med. & Inf. Graec. conferri potest *Meursius* in Cur. *Plautin.* p. 218.

96 Ἱματιοφορείς.] Ita ex *Eustathio* restituit Cl. *Hemsterhusius* vulgatam ἱματιοφορείαι, cujus loco ἱματιοφορεῖον malebat *Kusterus.*

97 Φασκώλιον] Ab aliis exponi

βλάβη ἡ ἀφ' ἁλιτηρίου [98] πνὸς γινομένη φαρμάκου· Γοητεία δὲ, ἡ ὑπὸ ἐπικλήσεώς τε καὶ ἐπαοιδῆς,

Φαρμακεύς [99]. Φαρμακὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ ὑπὸ καθάρσεως πόλεως ῥιπτούμενος.

Φάσια μὲν ἐστὶ τὸ ὅμοιον ἀληθείᾳ. Φάντασμα δὲ, τὸ ἑτερόμορφον· Εἴδωλον δὲ, τὸ ὅμοιον τῇ σκιᾷ· Τέρας δὲ, ἔναγγες σῶμα ἑτερόμορφον· Βρέτας δὲ, τὸ ξόανον.

Φάγαινα μέ λέγει ἡ μὴ τὰς νόσους πολυφαγίαν· Φαγέδαινα δὲ, Φῦμα ἀνηκεστον.

Φθόγγῃ καὶ Ἀποφθόγγῃ ἀμφοτέρῃ Φθόγγῃ μέν φησι δίκην ὁ κατηγορούμενος· (καὶ γὰρ ὁ κατηγορῶν διώκει) Ἀποφθόγγῃ δὲ, ὁ νικήσας, καὶ λυθεὶς τῆς κατηγορίας [1].

Φθῖοι καὶ Φθιῶται [2] ἀμφότεροι Φθῖοι μέν φησι, οἱ ὑπὸ τῷ [3] Πρωτεσιλάῳ Φησὶ γὰρ Ὅμηρος.

— περὶ

solet πάσχα sive μαρσύπιον. Apud *Stobaeum* p. 523. v. 16. Crates interroganti, quid lucri faceret, si Philosophiae navaret operam, δυνήσῃ φησὶ τὸ φασκώλιον ἐμπλῆσαι λῦσαι. Istic loci ut & alibi minus curate scribitur φασκόλιον.

[98] Ἁλιτηρίου] Priores Edd legebant ἀλιτηρίου. Eodem errore in *Schol.* ad *Aristoph. Plut.* v. 885. extabat: Ἀλιξητήριον τ' ἀλιτηρίων quo in loco ἀλλητηρίων repoluit. Clariss. *Hemsterhusius*, & eadem opem in *Anna.* pro ἀλιτηρίου, ἀλλητηρίου legendum indicavit: id ipsum in libro meo adnotaveram, uti ex Animadv. patefiet. Postquam haec scripseram, genuinam lectionem ἀλλητηρίου in *Frellianae Annae* Editione offendi. Quisquis isti editioni praefuerit, egregias subinde emendationes in textum intulit.

[99] Φαρμακεύς] In Prima Edit. vocabulum φαρμάκου adhaesit praecedenti adnotationi, quacum reliqua etiam Φαρμακὸς ὁ κ. τ. λ. sequentibus in Edd male coaluerant. Quae, etsi hac in Edit. a priori nota divulsa, sine scriptorum Codd. auxilio persanari non potuerunt. Quid si tamen, quae perierint, hac ratione reprehendercmus? Φάρμακον καθαρσίους ὄνομα κύριον· Φαρμακὸς ὁ ὀξυβίως ἐπὶ καθάρσει τ. π. ρ. Multa sunt in *Etymologo*, quī hanc conjecturam subministravit, & in *Harpocrat.* depravatissima Ad posteriorem notae partem illustrandam nonnulla notavit *Meursius* Att. Lect. IV. 22. & Graec. Fer. in v. Θαργήλια.

[1] Φαιδάινα] Vett. Edd. φαγαιδαινα & φαγαίδινα *Steph* cum *Frell.* Φαγέδαινα. Vide Animadv.

[2] Τῆς κατηγορίας] *Ptol. Ascal.* §. 6. Ἀποφθόγγῃ ὁ, ὁ νικήσας καὶ λυ

—— πρὸ Φθίων τε Μέδων τε [5]
οἷον, οὐκ ἀπὸ πόλεως, οὐδ' ἀπὸ χώρας, ἀλλ' ἀπ' ἀνδρὸς Φθίου. Φθιῶται δέ, οἱ ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ, ἀπὸ πόλεως Θεσσαλικῆς Φθίας, καὶ χώρας ὁμωνύμου,

Φθίῃ δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα.

ἠγνόησεν [6] ὃν Καλλίμαχος, εἰπών,

Οὐδ' ἔτι [7] τ' Φθίων εἶχεν ἀνακτορίῃ.

Φιλεῖν καὶ Κυεῖν [8] διαφέρει. ὅτι τὸ μὲν Κυεῖν, τὸ τοῖς χείλεσιν ἀσπάζεσθαι. Φιλεῖν δέ, τὸ ἀγαπᾶν καὶ ξενίζειν.

Φίλος καὶ Ἑταῖρος διαφέρει. Φίλοι μέν γε, κοινῶς ἅπαντες οἱ πρὸς τὸ φιλίας δίκαια πρὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες· Ἑταῖροι δὲ ἰδίως οἱ καὶ τῇ ἡλικίᾳ πλησίως ἔχοντες, οἱ καὶ [9] ἐν τῇ συνηθείᾳ, καὶ ἐν τῇ συνεργίᾳ πολὺν χρόνον γεγονότες.

Φόρος καὶ Φορὸς [10] διαφέρει. Φόρος μέν γε λέγεται ὁ Φέρων, ὅπως

λυθεὶς τ' κατακρίσιος. Confer *Thom. M.* in Διώκω & in Φεύγω· *Hesych.* in Φεύγει. & *Schol. Soph.* ad Ajac. v. 456.

3 Φθῖοι καὶ Φθιῶται] Distinguuntur etiam a *Schol. Hom.* ad Il. N. v. 686. *Etymologo*, & *Moschopulo* ad *Hom.* Il. A. v. 169.

4 Οἱ ὑπὸ τοῦ] Vett. Edd. *Aldinae*: οἱ ἀπὸ τοῦ Π. & mox οἷον οὐ' ὑπὸ *Hesychius*: Φθῖοι, οἱ ὑπὸ Πρωτεσιλάου τεθνηκότες.

5 Μιδῶν τε] Apertum librarii errorem tollere non dubitavi, & pro μιδὸν vulgavi Μιδῶν τε ex Il. N. v. 693. alter locus est in Il. I. v. 475.

6 Ἠγνόησεν] Ita edidit *Frellon.* *Aldus*: ἠγνώνησεν· ἠγνοίησεν *Stephanus*. *Callimachum* libenter reprehendunt Grammatici.

7 Οὐδ' ἔτι] Posuit *Bentl.* pro Οὐδέτι in *Callimachi* fragm. CCXVIII. p. 391.

8 Κυεῖν] Haud invitus scriberem Κύειν ob eam rationem, quam supra attuli ad vocem Κύειν. Eandem differentiam aliis verbis declarat Grammaticus Biblioth. *Coislin.* p. 484. Φιλεῖν φασὶ δεῖν λέγειν τὸ καθ' ψυχλύ. Καταφιλεῖν δὲ καὶ Κῦσαι τὸ ἁπαλῶς σύμπαν. Etsi leviusculum, dicam tamen in *Frellon.* Edit. pro ἀσπάζεσθαι legi ἀσπάζειν.

9 Οἱ καὶ] Supra in Ἑταῖρος paullo melius legitur καὶ ἐν absque εἰ. Pro συνεργίᾳ Vett. Edd. συνεργείᾳ.

10 Φόρος καὶ Φορὸς] Extritis nonnullis, quae videntur alieniora, hac ratione locum puto concinnandum: Φορὸς καὶ Φόρος διαφέρει. Φορὸς μὲν γὰρ λέγεται ὁ φέρων· Φόρος δέ, ὁ φερόμενος. *Schol. Dionys. Thracis*: Ἄλλο ἐστὶ Φορὸς καὶ ἄλλο Φόρος. Φορὸς μέν ἐστιν ἄψυχον, ἐπὶ συνεργείας, ὁ φέρων τὴν ναῦν· Φόρος δέ, ὁ φερόμενος. Plura in eandem

dem

ὕπως καὶ Φίρ[ε] [11] ἡ ἀναίρεσις· Φορὲς δὲ, ὁ πόσ[ε] τ' ἀναιρέσεως, καὶ Φορὲς ὁ Φερέμων[ε].

Φεράσαι καὶ Φεράσθαι Διαφέρ. Φεράσαι μὲ γὰρ ἔδει τὸ εἰπέ. Φεράσθαι δὲ, ἀντὶ τοῦ Διακομίσθηναι.

—— σὺ δὲ [12] Φεράσθαι εἴ με σαώσεις.

Φερμάπτεως καὶ Φρυάπτεως Διαφέρ. Φερμάπτεως μὲ γὰρ ἔτι τεράστι Φαινόμ. (καὶ Φερμασμὸς ἡ τοῦ τεράστου φή, ὥσπερ Φρυασμός [13].) Φρυάπτεως δὲ, ἔτι ἵππων ἐτ Φυσῶντα καὶ χαυρώμενον [14].

Φρενεῖν τοῦ Καταφρενεῖν Διαφέρ. Φρενεῖν μὲ γὰρ ἔδει τὸ λογίζεσθαί τι καὶ σύμβουλον. Καταφρενεῖν δὲ, τὸ εὐτελίζειν καὶ ὑποφρᾶναι.

Φερνὴ μὲ ἡ πρόξ· Φέρνιον [15] δὲ, τὸ ἀλιθύκιον σπυρίδιον.

Φύλλον καὶ Φῦλον Διαφέρ. Φύλλον μὲ γὰρ, τὸ πέταλον δένδρου· Φῦλον δὲ, τὸ γένος.

Φωνεῖν καὶ Ὠρύεσθαι Διαφέρ. Φωνεῖν μὲ γὰρ ἔπι ἀνθρώπων λέγεται· Ὠρύεσθαι δὲ, ἐπὶ λύκων. παρατηρητέον δὲ ἔπι τῶν λοιπῶν τὸ οἰκεῖον ἑκάστῳ. ὅτι Βλημᾶται μὲ γὰρ λέγεται ἐπὶ τῶν προβάτων· Μηκᾶται δὲ ἐπὶ τῶν αἰγῶν, διὰ τοῦ

dem ſententiam non congeram.

11 Οὕτως κ' Φίρ[ε]] Nihil egeris, niſi mecum cenſeas, ab alicna manu adſcita fuiſſe: Οὕτως κ' Φό[ρ]ε ἡ ἀναίρεσις· Φορὴ δ' ὁ τόπ[ος] τ' ἀναιρέσεως· niſi fortaſſe veroſimilius videatur, binas adnotationes a librario in unam temere fuiſſe redactas. *Ammon.* in v. Σταφυλὴ, φόρ[ος] & φορὰ diſcernit, atque ita paſſim Grammatici. Confer *Heſych.* in φορὰ, & *Scholiaſtas Hom.* ad Il. K. v. 521. *Pindari* ad Pyth. Od. XI. v. 57. *Sch.* ad Trachin. v. 565. ubi σφαγίων legendum.

12 Σὺ δ'] Il. A. v. 83. Eadem *Thomas M.* in Φεράσαι.

13 Φρυμασμὸς] Vett. Edd. φρυμοσμός. Audiendus non eſt *Vulcanius*, qui reponi volebat φρύασμα. etſi enim iſta vocis forma ex *Soph.* El. v. 719. & aliunde ſit notior alteram ſervarunt *Etymologus* p. 805. v. 40. παρὰ τὸ φρυάζω φρυάξω φρυασμός· πλεονασμῷ τοῦ μ φρυμασμός. & *Poll.* V. 87. ἔνιοι δὲ καὶ φρυμασμὸν ἵππων ἐπὶ κακῷ λέγουσιν. Credibile interim. *Amm.* ſcripſiſſe: ὥσπερ φρυμασμὸς, ἡ δ' ἵππου.

14 Γαυρώμενον] Lege γαυριώμενον, aut cum *Schol.* γαυρούμενον· *Equus* ἵππος τε καὶ ἱππίῳ γαυρούμενος apud *Heliodor.* III. p. 132.

15

τοῦ η· Μυχᾶσθαι δὲ ὅτι τῶν βοῶν διὰ τοῦ υ· Βρωμᾶσθαι, ὅτι ὄνων· Βρυχᾶσθαι δὲ, ἐπὶ λεόντων· Χρεμετίζειν δὲ, ἐπὶ ἵππων· Ἀερείζειν [16] δὲ, ἐπὶ κυνῶν, παρ' Ἀθηναίοις, ἀπὸ τ ἀρ Φωνῆς παρ' ἡμῖν δ' Ὑλακτεῖν λέγεται. Φωλεὸς καὶ Κοίτη διαφέρει. Φωλεὸς μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν ἑρπετῶν πάσχει· Κοίτη δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων. ὥστε ἐπὶ μὲν τῶν ἑρπετῶν ῥητέον τὸ Φωλεύειν ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, τὸ Κοιτάζειν· ἐπὶ δὲ τῶν ὀρνέων, τὸ Νοσσεύειν. ὁ γὰρ λέγων Νοσσιὰν [17] τῶν τέκνων, ἀκυρολογεῖ. Τέκνα μὲν γὰρ ἀνθρώπων· Νοσσοὶ δ' ὀρνίθων· Νεοσσοὶ δ', ἐλάφων· Σκύμνοι δὲ, λεόντων· Σκύλακες δὲ, κυνῶν.

X.

Χάραξ [18] θηλυκῶς μὲν, ἐπὶ τῆς τῇ ἀμπέλῳ προσδεδεμένων [19]· ἀρσενικῶς δὲ, ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πολέμοις προπεπηγυμένων· ἀφ' ὧν λέγουσι Χαρακώσαντες, ἀντὶ τοῦ περιφράξαντες· καὶ Χαρακώματα, τὰ περιφράγματα.

Χαρὰ [20] καὶ Εὐφροσύνη καὶ Τέρψις καὶ Εὐθυμία καὶ Ἡδονὴ καὶ

15 Φίρνιον] Rectius φερνίον ſcribitur, ſperta in qua aliquid fertur. *Salmaſ.* de Mod. Uſur. c. IV. p. 141. Φίρνιον minime ſpernit *Jungerm.* ad *Poll* VI. 94. ubi vulgatur φερνίον. uti & VII. 74. Confer notas, & *Bergler.* ad *Alciphr.* I. Epiſt 9. p. 34. ἐπὶ τ φερνίων κομίζειν τὰς ἰχθύας. ita enim legendum pro φερνίων.

16 Ἀερείζειν] Id unum, cum reliqua contrita ſint, in Animadv. attingam. ubi praeterea producam *Zenodoti* cujuſdam tractatum de vocibus Animalium, quem ex Veteri membrana deſcripſi.

17 Νοσσιὰν] Vulgatior ſcriptura requireret νεοσσιάν. Mox etiam in Vett. Edd. legebatur νεοσσοὶ δ' ὀρνίθων.

18 Χάραξ] *Auctor* voc. acc. diſt. Χάραξ, ακος, ὁ, *vallus in vineis.* Χάρακος, ακος, ὁ, *vallum in bello.* *Phrynichus* Sophiſt Apppar. Biblioth. *Coisl.* p. 469. Χάραξ, θηλυκῶς, ἐπὶ τ ἀμπέλου σημείωσις· τὸ μέντοι χαράκωμα, ἀρρενικῶς ὁ χάραξ. Confer eiuſdem Eclogam, & quos citat *Nunneſius.* Τὰν χάρακα, Dores οἰνάριον dicebant, teſte *Heſychio*: Οἰνάριον, χάρακα ἢ τὴν ἀμπέλου ἰσάζει Δωριεῖς.

19 Παραδεδομένων] Ῥάβδων addit *Ptol. Aſcal.* §. 39.

20 Χαρὰ] Pleraque omnia exponit

καὶ Ἀπόλαυσις διαφέρουσι. Χαρὰ μὲν γάρ ἐστι σύμφυλος ψυχῆς ἔπαρσις καὶ διάχυσις· Εὐφροσύνη δὲ, πάθος χρήσιον[21] μετὰ σωφροσύνης γινόμενον· Τέρψις δὲ, οἱονεὶ πρέψις[22] καὶ ψυχαγωγία ἀπὸ τοῦ ἁπλοῦς ἐπὶ τὸ κρεῖττον Εὐθυμία δὲ, βεβαία ψυχῆς χαρά· Ἡδονὴ δὲ, ἐν ψυχῆς διέσει· Ἀπόλαυσις δὲ, ἕξις κοινῶς ὑπὸ πάσης μεταλήψεως ταττομένη, ἀγαθῆς τε καὶ φαύλης.

Χειμάζειν, οὐ μόνον τὸ συγχειμάζειν; ἀλλὰ καὶ τὸ σχολεῖν· ὡς Μένανδρος ἐν Ἡνιόχῳ.

Χλαῖναν καὶ Χλανίδα[23] διαφέρειν φησὶ Τρύφων ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ Ἑλληνισμοῦ, καὶ συνδαπανᾶν Ξενοφῶντα. Χλαίνας μὲν γάρ φησι λέγεσθαι ἐπὶ τῶν ἐσκοιμήτων καὶ παχέων· διὸ καὶ Ὅμηρον[24] φάναι·

Ἔνθα οἱ ἐνθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλε εὐνὴν,
Δέμνια, καὶ χλαίνας, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.

Χλα-

nit *Plato* in Cratylo p. 60. ubi pro ἀθυμία male editur ἐπιθυμία.

21 Χρήσιον] Ita vulgatam χρησὸν corrigebat *Vulcanius*. Vide *Amm.* in Ἕλκος.

22 Τρίψις] Edd. *Aldinae*: οἱονεὶ τίρψις, & mox ἀπώλαυσις.

23 Χλαῖναν καὶ Χλανίδα] Integrum *Ammonii* locum *Polluci* X. 124. adscripsit *Hemsterhusius*. Binas *Ammonii* observationes contraxit *Ptolemaeus Ascalonita* §. 90. Χλαῖνα, παχὺ ἐσκοίμητον καὶ τετριγὸς· Χλανὶς τὸ φορούμενον, καὶ τῇ ἐργασίᾳ μαλακώτερον· ἢ ὃ Χλαμὺς Μακεδόνων ἐστὶν οὖρημα, καὶ ἔχει κυκλοτερῆ τὰ κάτω. Subjiciam *Cyrilli* notam ex Lexico inedito: Χλαῖνα καὶ Χλανὶς διαφέρει. Χλαῖνα μὲν τὸ ἱμάτιον ἁπλοῦν (L. ἁπλοῦς) Χλανὶς δὲ ἡ ἐπὶ τοῖς ὤμοις ἀστερωτὴ ἢ ἄλλως. Χλαμὺς τὸ σαμφίριον, τὸ ἐν τῇ σαυνίᾳ λεγόμενον κυκλομάλλιον. quo in loco non difficulter apparet pro Χλανὶς scribendum Χλαμὺς, ut ad sequentem *Ammonii* observationem *Cyrilli* nota referatur. Κυκλομάλλιον in *Du Cangii* Glossarium Med. & Inf. Graec. referri poterit; ejus vice apud *Etymol.* p. 812. v. 25. σαγομάλλιον, ὅπερ, inquit, φοροῦσιν οἱ καμηλιοδρόμοι. in MS. *Leidensi* legitur: οἱ νικοφόροι. In Vett. autem *Amm* Edd. extabat: Χλαῖναν καὶ Χλαμίδα δ'.

24 Ὅμηρον] Od. Ψ. v. 179. 180. Vett. Edd. usque ad eam *Steph.* legebant ἐνθάδε τ' ἐκεῖ. Altero in loco, quem *Trypbonis* observationi obmovet *Ammonius*, Od. Δ. v. 115. pro ἐπιχεῦ vulgatur ἀναχεῦ.

25 Χλαμὺς καὶ Χλαῖνα δέ.] Huic notae emaculandae manum admoverunt Viri Primarii, *Salmasius* in *Tertull.* de Pall. p. 111. & *Hemsterhusius*

Χλανίδας δὲ, τὰς φορυμβίας καὶ μαλακωτέρας. ἀνθπὶ τοῦ ὠδαιτημάτι,

Χλαιναν πορφυρέω ἀνθ' ὀφθαλμοῖσιν ὄπωχέν.

μήποτε οὖν ἄμεινον λέγειν, τὰς μὲ Χλαίνας ὅπ τῶν ἐγχωριμίτερων, καὶ φορυμβίων· Χλανίδας δὲ, ἐπὶ μόνων τῶν φορυμβίων, ὑχέτι δὲ ἐπὶ τῶν ἐγχωριμίων.

Χλαμὺς καὶ Χλαῖνα [25] διαφέρει. καθὸ διαφ' πολλῶν ἀπέδειξε Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι δευτέρῳ Ἰλιάδος. ἡ μὲ Χλαῖνα ἡρωϊκὸν φόρημα· Χλαμὺς δὲ, Μακεδονικὸν, μὴ ἐξακόσια ἔτη τῶν ἡρωϊκῶν ὀνομασθεῖσα Σαπφὼ πρώτη γὰρ [26] μέμνηται τῆς Χλαμύδος· διαφέρειν φησὶ καὶ τῷ σχήματι. ἡ μὲ γὰρ Χλαῖνα, τετράγωνον (φησὶν) ἱμάτιον· ἡ δὲ Χλαμὺς εἰς πλεῖον ἀπὸ τὰ κάτω συνῆπται [27]· καὶ τοὺς ζῳσαμένους [28] πολὺ καὶ ἀπ' ἀλλήλων διεστάναι. ἀπεσταλκέναι Ἀεί-

-τοι-

buiſius ad *Poll.* X. 124. n. 58. Abſque his fuiſſet, in tenebris adhuc dum verſaremur.

26 Πρώτη γὰρ] Vulgatam lectionem, Σαπφὼ (αὕτη γὰρ μέμνηται τῆς χλαμύδος) διαφέρειν φ. prouti edidi, correxit Cl. *Hemſterbuiſius*; cujus verba, cum Grammatici mentem clariſſime patefaciant, e Comment. in *Poll.* perlibenter deſcribam: poſita prius recepta *Amm.* ſcriptura, *locus ille*, inquit, *non parum afflictus eſt, cui pro viribus medelam ferre conſtitui: ſic ſcribe poſteriora*: Σάπφω πρώτη γὰρ μέμνηται τῆς χλαμύδος· διαφέρειν φησὶ (*ſcilicet* Didymus, *quem antea nominarat*) καὶ τῷ σχήματι &c. *nimirum hoc ujus erat argumento* Didymus, *cum chlamydem ſerentis poſt heroum tempora bellumque Trojanum annis ſic dictam aſſeruiſſet, quod prima meminerit ejus* Sappho; *tot enim annis circiter haec celeberrima poëtria vixit poſt bellum Trojanum.* Ratione nonnihil diverſa *Ammonii* verba refingenda cenſuit *Salmaſius*, hac videlicet: Χλαμὺς δ', Μακεδονικὸν μὴ ἐξακόσια ἔτη τῶν Τρωικῶν ὀνομασθεῖσα Σαπφοῖ, αὕτη γὰρ μέμνηται τῆς χλαμύδος. Cur alteram emendationem probaverim, ratio non eſt obſcura.

27 Περὶ τὰ κάτω συνῆπται] Hanc partem a *Salmaſio* expoſitam tangit etiam Clariſſ. *Hemſterbuiſ.* in Addend. ad *Poll.* paginam 130. n. 58.

28 Καὶ τοὺς ζωσαμένους] Haec uti mendoſa eſſe non diffiteor, valde tamen dubito, an genuinam lectionem nobis repraeſentaverit *Vulcanius* ſcribendo: ἡ δὲ χλαμὺς εἰς τὸ λεῖον π. τ. κ. σ. καὶ τοὺς ζωσαμένους ἔχει πολὺ ἀπ' ἀλλήλων διεστῶτας. *Scaliger*

ροτέλιον. Φύλαρχον [29], Πολέμωνα, ὅτι πολὺ ἀφέρθσι.
Χιτώνιον καὶ Χιτωνίσκος ἀφαιρ. Χιτωνίσκος μ γ', ὁ τῆς ἀνδρὸς χιτών· Χιτώνιον δὲ, τὸ τῆς γυναικὸς ἔνδυμα.
Χόας συνεσταλμένως, τ' ἑορτήν. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν [30],

Ἀκμάζετε λεὼς χὠ τὰ πάντα τ' χόας·

Χοᾶς δὲ πεντοπωμίως ἐπὶ μέζων [31] τῆς οἴνου.
Χορήγιον [32] καὶ Χορηγὸς ἀφαιρ. Χορήγιον μ, τὸ διδασκαλεῖον, καὶ Χορηγὸς, ὁ διδασκαλ. Χορὸς δὲ, τὸ σύστημα τῶν παίδων καὶ τῶν ᾀδόντων.
Χολάδες καὶ Χόλικες ἀφαιρ. Χολάδες μ γ, τὰ ἔντερα.

Χύντο χαμαὶ χολάδες [33].

Χόλικες δὲ, αἱ τῶν βοῶν χιλίαι. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις [34],

Ἡ

pro νὴ τὰς χρητ. in libro suo emendaverat: ὥστε τὰς χρηταμβόλους· quod si vel probes, aliquid tamen hoc in loco remanebit, quod minus videatur expeditum.

29 Φύλαρχον] Vett. sequor Edd. nam recentiores habent Φίλαρχον.

30 Ἀ. Ἀχαρνεῦσιν] V. 999. Ne in his notulis modum videar excessisse, dicam super hoc loco in Animadv.

31 Μίζων] Reduxi Vett. Edd. lectionem in locum vulgatae μείζω.

32 Χορήγιον] Lege: Χορηγεῖον· *Epicharmus* Χορηγεῖον τὸ διδασκαλεῖον ὀνόμασεν, teste *Polluce* IX. 42. ubi omnino legenda est Cl. *Hemsterhusii* nota, qui in Addendis *Ammonii* etiam meminit

33 Χ. χολάδες] *Hom* Il. Δ. v. 519 *Schol Vost.* interlinearis: ἐξεχύθησαν εἰς γῆν τὰ ἔντερα. marginalis: Χολάδες· καλοῦνται τὰ ἔντερα, ἐπειδὴ εἰς αὐτὰ χέεται ἡ ξανθὴ χολὴ, & reliqua, quae sunt in edito. Mox ex Vett. *Amm.* Edd. dedi: Χόλικες δ' αἱ τ'· ubi in vulgata legitur: Χίλικες ἢ τ'.

34 Ἀ. Βαβυλωνίοις] Hanc notam describens *Moschopulus*, in *Aristophanis* loco non videtur agnovisse vocem ζεύγη. Pro Βοϊδαρίων Vett. Edd. habebant. Βοϊαδαρίων & Βοηδαρίων.

35 Χρήσας] In vulgatis Edd. ea ratione haec nota profluat, ut incautum facile falleret: Χρήσας νὴ τὰς δανειστὰς λ. Quo porro omne dubium removeatur, scribendum potius: Χρηστὰς, νὴ τὰς δανειστὰς λιχνίους, καὶ τὰς χρεωφιλίτας. prouti legit *Moschopulus*. Duplicem istam vocabuli potestatem declarat *Harpocratio*: Χρῆσις ἡ δύο σημαίνει τάξιν καὶ τὴν χρεωφειλίαν. ubi in *Mussaci* notam, quae

hac

Ἡ βοϊδαρίων τις ἀπέκτεινε ζεύγος. χολίκων ὀπθυμῶν.
Χρήσας [35], καὶ δανειστὰς λεκτέον, καὶ τοὺς χρεωφειλέτας.
Χρηστήριον ὁ τόπος, καὶ ὁ χρησμὸς, καὶ τὸ ἱερόν [36].
Χύσαι καὶ Χυσεῖα [37] διαφέρει. Χύσαι μὲν γὰρ, καὶ αὐτὰ τὰ σκεύη, καὶ τὰ χυσοπωλεῖα· Χυσεῖα δὲ, τὰ τῶν χυσῶν ὄστρακα.

Ψ.

Ψάλλιον καὶ Ψέλλιον [38] διαφέρει. Ψάλλιον μὲν, τὸ τοῦ ἵππου· Ψέλλιον δὲ, τὸ ἄκροις βραχίοσι περιτιθέμενον κόσμιον οἱ Δωριεῖς Ψέλλιον καλοῦσι τὸ ἄκρον. ὅθεν καὶ ἡμεῖς τὰ ἐπ' ἄκρων χειλέων λεγόμενα περισφύδια, Ψιλὰ ἐπαλέσαμεν, ὡς φησι Γρύφων.
Ψάμαθος καὶ Ἄμαθος διαφέρει. Ψάμαθον μὲν γὰρ, τὴν παραθαλασσίαν ἄμμον·

— ἐπὶ

huc spectent, scribit *Valesius*. quibus adde *Thom. M.* in v. & Lex. Rhetor. in Biblioth. *Coislin.* p. 493.

36 Τὸ ἱερὸν] *Ammonius*, opinor, scripserat: τὸ ἱερεῖον· tametsi non ignorem, alias ἱερὸν eodem posse sensu accipi. Ad hunc locum notabo pauculla in Animadv.

37 Χύσαι καὶ Χυσεῖα] Pari ratione discernit *Pollux* VII. 163. Χυτρείδας δὲ καὶ τὰ χυτροπωλεῖα ἐκάλουν, ὡς χυτρεῖα τὰ τῶν χυτρῶν ὄστρακα. ubi sive cum *Jungerm.* e scripto libro ponas Χύτρας, sive vulgatam χυτρείδας retineas, non video, quid intersit. *Phavorinus*: Χύτραι, τὰ χυτροπώλια. Χυτρεῖα, τὰ τῶν χυτρῶν ὄστρακα. ex *Hesychio*, nisi quod ibi legatur χύτρεια.

38 Ψάλλιον καὶ Ψέλλιον] *Ptolem. Ascalon.* §. 100. Ψέλλιον, τὸ περὶ ἄκροις βραχίοσι τῶν γυναικῶν περιτιθέμενον κόσμημα· Ψάλλιον δὲ, τὸ περὶ ἵπ-

πους περιτιθέμενον εἰς τὸ σῶμα. Emendatior, ut puto, scriptura Ψάλιον & Ψάλιον requirit: quanquam vulgata apud *Thom. M.* & alios frequenter occurrat. Recte apud *Hesych.* Ψαλίοις, ἵππων χαλινοῖς, ἵππων κωλυτηρίοις. ita enim videtur distinguendum. Vid. *Euripid.* Rhesо v. 27. Herc. Fur. v. 401. *Max. Tyr.* Serm. xxx. p. 178. ἡ ἐμπορμένη, inquit, καθάπερ ψάλιον (Editio *Parisina*: ψάλιον·) ἐμβάλλεσθε ταῖς τῶν ἀνθρώπων ἀγέλαις βίᾳ σαφῆ καὶ ἀσφαλῆ σωτηρίαν ταῖς αὐτῆς ἀγωγαῖς. male vulgatur ἀναγαῖς. Muliebre autem ornamentum in libris vulgo Ψέλλιον dici solet. At Ψέλια habes apud *Achillem Tat.* III. p. 179. & plus semel cum uno λ in Glossario *Philoxeni* in vocibus *Armilla*. *Armillarius*, *Viriola*. & in Gloss. *Cyrilli* in Περὶ χιέων, & alibi.

—— ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίηισιν.
Ἄμαθον δὲ, τ' χόνιν·
—— τύχε γὰρ 39 ἀμάθοιο βαθείης.

Ω.

Ωρα, δασέως, τοῦ ἔτους, καὶ τ ἡμέρας· ψιλῶς δὲ, ἡ Φερτὶς.
Ὠνήσασθαι καὶ Ἀγοράσαι διαφέρει. Ὠνήσασθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ πρίασθαι π τ πωλουμένων· Ἀγοράσαι δὲ, καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διαρρίψαι.
Ὠτειλὴ καὶ Οὐλὴ διαφέρει· Ὠτειλὴ μὲν γάρ ἐστι τὸ τρῶσμα τοῦ τραύματος, τοῦτο δὲ τὸ ὑγιασθέν. Οὐλὴ δὲ, ἡ ὑγιασθεῖσα σὰρξ ἐν. τραύματος παλαιοῦ. ὡς Ὅμηρος,
Οὐλὴν 40 τ' ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ

Περὶ Ὁμοίων καὶ Διαφόρων Λέξεων

ΑΜΜΩΝΙΟΥ.

Considerari meretur *Moschopuli* observatio: Ψάμμιον, Ἀττικῶς Ψίμμιον ὃ κοινῶς νῦν ἐστὶ Ψάμμιον ὁ κρίκος τῆς χαλκῆς, ἢ ἀσπίδος ὁ κρίκος. Quae porro in *Ammoniana* nota traduntur, minus hercle vulgata, Doctioribus corrigenda relinquo.

39 Τύχε γὰρ] *Ammonius* posuerat: Τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο 3. vulgo aliter edi solet in *Hom.* Od. Ε. v. 38.

40 Οὐλῷ] *Hom.* Od. τ. v. 393. Supra in v. Οὐλὴ eadem & plura leguntur. Plus semel memini me dicere, Lexicon *Ammonii* olim fuisse ἄτακτον· id ubi secundum seriem literarum disponi coeptum est, fieri vix potuit, quin eadem aliquando viderentur repetenda. Subscriptionem prima Editio *Aldina* subministravit.

OPUSCULA
NONDUM EDITA.

I. ERANIUS PHILO *de differentia significationis.*

II. LESBONAX *de figuris Grammaticis.*

III. ANONYMI *de Soloecismo & Barbarismo.*

IV. LEXICON *de spiritibus dictionum, ex* TRYPHONE, CHOEROBOSCO, THEODORITO, *& aliis collectum.*

Ex MSS. Codd. Bibliothecae

Lugduno-Batavae

Vulgavit, & notis illustravit

LUDOVICUS CASPARUS VALCKENAER.

ΕΡΑΝΙΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ

ΠΕΡΙ

ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ.

Digitized by Google

ΕΡΑΝΙΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ

ΠΕΡΙ

ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ

Καὶ Ἀλφάβητον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

Ἄθλον Ἔπαθλα [2] διαφέρει. Ἄθλον μὲν γὰρ καλεῖται ὁ ἀγών· Ἔπαθλον δέ, τὸ διδόμενον τῷ νικήσαντι δῶρον.

Ἄστρον Ἀστήρ [3] διαφέρει. Ἄστρον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων συνιστάμενον σχῆμα· Ἀστὴρ δέ, ὁ μονομερής.

Ἀστρο-

1. ΕΡΑΝΙΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ] Ita praefert Apographum, quod inter libros *Voſſianos* extat in Biblioth. *Leid.* Catal. p. 402. e Cod. Regio *Pariſ.* una cum *Lesbonactis* libello περὶ χημάτων deſcriptum, ut puto, a *Petro Reſſandro.* Utrumque ſuadet nota in libro *Voſſ. Eranio*, & *Lesbonacti* ſubjecta: Π. Ρ. *Pariſ.* 650. Autographum occurrit in *Montfauconii* Bibl. Biblioth. MSS. nova. p. 770. Quae autem nos ad fidem libri *Voſſ.* vulgamus, ex majori opere videntur decerpta, neque ea hercle tanti, ut typis deſcribi merentur, ſi non *Eranii Philonis* nomen oſtentarent. Libelli ſcriptor infimi aevi fuiſſe videtur Grammaticus, qui dum vetuſtiſſimi *Herennii Philonis* perſonam ſuſcipit, paſſim, & in ipſo limine fraudem prodit, ubi pro Ἐρεννίου nomine, mendoſam librorum lectionem ſequutus, poſuit Ἐραννίου.

2 Ἄθλον Ἔπαθλα δ.] Hauſit ex *Cyrilli* Lex. ubi leguntur ſequentia: Ἄθλον Ἔπαθλα διαφέρει. Ἄθλον μὲν γὰρ καλεῖται ὁ κυρίως ἀγών. Ἔπαθλον δὲ τῷ νικήσαντι τὸ διδόμενον δῶρον. Infra ſui oblitus *Ammonium* deſcribit *Eranius.* Veteribus ἄθλον dicebatur, quod recentiores ἔπαθλον vocant. Ἔπαθλα δὲ οὐκ εὖρον εἰ μὴ ἅπαξ παρ' Εὐριπίδῃ, inquit *Ulpianus* in *Demoſth.* Philipp. I. p. 41. C.

3 Ἄστρον Ἀστέρος δ.] Nonnihil diverſa tradit ad Il. Λ. p. 764. *Euſta-*

Ἀστρολογία 4 Ἀστρονομίας διαφέρει. Ἀστρονομία μέν γάρ ἐστιν ἡ κατάληψις τῶν ἄστρων· Ἀστρολογία δέ, ἡ τὰ ἐκ τῶν κινήσεων τῶν ἀστέρων, ἀποτελέσματα δηλοῦσα ἐπισήμη.

Ἀεάχνη καὶ Ἀεάχνης διαφέρει. Ἀεάχνη μέν γάρ ἐστι τὸ λεπτότατον ὕφασμα τοῦ ζώου· Ἀεάχνης δέ ἐστιν αὐτὸ τὸ ζῶον, ἀρσενικῶς ἐκφωνούμενον.

Ἀνὴρ Ἀνθρώπου 5 διαφέρει. Ἀνὴρ μέν γάρ ἐστι κυρίως ὁ ἐσθλὸς ἀρετῇ διαφέρων· Ἄνθρωπος δέ, ὁ ἐπὶ μηδενὶ διαφέρων.

Ἀγροικος βαρυτόνως, καὶ Ἀγροῖκος προπαροξυτόνως διαφέρει. Ἀγροικος μέν γάρ ἐστιν ὁ γνώσεως ἄμοιρος, ἢ ὁ ἐν τοῖς ἀγρῷ οἰκῶν· Ἀγροῖκος δὲ προπαροξυτόνως, ὁ μὴ ἡμερος, ἴσος τῷ ἄγριος.

Ἀποκήρυκος καὶ Ἐκποίητος διαφέρει. Ἀποκήρυκος μέν γάρ ἐστιν

ſtathius, ubi ambitioſe citat *Herennium Philonem* ἐν τῇ περὶ διαφόρων σημαινομένων· ad firmandum vocabulorum ἄστρα & ἀστέρες diſcrimen ubivis apud Gramm. obvium, veluti *Amm. Schol. Hom.* ad Il. Δ. v. 75. Il. E. v. 5. *Tzetz.* ad *Heſiodi* Ἔργ. v. 417. *Suidam* & alios. Notat *Schol. Pindari*, in Olymp. Od. I. v. 9. Solem minus recte ἄστρον vocari, ἴδιον δέ, inquit, ἐστὶν ἄστρον (L. ἀστέρος) τὰ δὲ ἐκ πολλῶν συνεστῶτα ἄστρα (L. ἀστέρα) ζῴδια, ἄστρον λέγουσι· ὁ δὲ ἥλιος, ἀστήρ. Huic obloquitur *Theon* ad *Arati* Phaen. v. 11. qui obſervationem ſuam debet *Poſidonio* apud *Stob.* Ecl. Phyſ. I. p. 54. cujus ſententia a Grammaticorum lege recedit.

4 Ἀστρολογία] Differentiam, ab *Amm.* praetermiſſam, iiſdem penè verbis declarat *Cyrillus* in Lexico: Ἀστρολογία Ἀστρονομία (L. Ἀστρονομίας) διαφέρει. Ἀστρονομία μέν ἐστιν ἡ κατάληψις τῶν ἄστρων· Ἀστρολογία δέ, ἡ (L. ἡ) τὰ ἐκ τῶν κινήσεων ἀποτελέσματα δηλοῦσα, ἐπιστήμη.

5 Ἀνὴρ Ἀνθρώπου δ.] Hujus obſervationis neque *Ammonium* puderet. Diſcrimen in ſtilo ſublimiori locum habet. Ἀνὴρ grandi hoc ſignificatu adhibuit *Sophocles* in Antig. v. 494. & eximie *Euripides* in Electra v. 349. Ἀνήρ ἐστι. & v. 364. ὦ πρὸς ἀνδρός; *biccine eſt praeſtanti vir virtute, quem memorabas?* Ἄνθρωπον contra abjectiſſimum hominem vocat *Demoſthenes* p. 80. C. ὑμᾶς δ' ἄξιος Ἀθηναίους, βάρβαρον ἄνθρωπον, καὶ ταῦτα γυναῖκα, φοβηθῆσθαι;

6 Ἐκ' ἀδικήματί τινι] Huic lectioni eam poſtpono, quae apud *Am-*

mo-

- ὅτιν ὁ ἐπ' ἀδικήμασι ποτὲ [6] τῆς οἰκίας ἐνεβληθείς· Ἐκποίητος δὲ, ὁ δοτὸς εἰς ποίησιν [7].

Ἀπεκήρυξε καὶ Ἐπεκήρυξε διαφέρει. Κηρύξαι μὲν γὰρ, καὶ Ἀποκηρύξαι λέγεται ὅτι τῷ ὠνῇ κήρυκι ἐπιδεδόναι φησὶ Μένανδρος, ἀπεκήρυξεν αὐτὴν Ἀγαμέμνων [8]. οἷον ὅτι κήρυκι ἀπώλεσεν. Ἐπικηρύξαι δὲ, τὸ ὑποχέαι ῥήματα.

- Ἀρνειοὶ καὶ Ἄρνες διαφέρουσιν. Ἀρνειοὶ μὲν γὰρ οἱ τέλειοι· Ἄρνες δὲ, οἱ νέοι.

- Ἀπαρόσκωπος [9] καὶ Ἀποσκωπίας διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν χορηγίαν ἔχων, Ἀποσκώπτος ἂν λέγοιτο· ὁ δὲ ἐξ ἑτέρου, Ἀποσκωπίας.

- Ἁλίπαστον Ἁλισπάρτου διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἁλσὶ πεπασμένον κρέας, Ἁλίπαστον [10] λέγεται· Ἁλίσπαρτον δὲ [11], ἡ ἁλσὶ κατεσπαρμένη χώρα. ὡς τινες τῶν παλαιῶν πεποιήκασιν.

monium vulgatur in v. Ἀποκήρυκτος.

7. Ὁ δοτὸς εἰς ποίησιν] Scribe potius: ὁ δοθεὶς εἰς ποίησιν· *Amm.* & *Thom.* Ἐκποίητος ὁ, ὁ δοθεὶς εἰς ὠνὴν οἰκίαν· *Heſychius*: Ἐκποίητος, ὁ ἐκδοθεὶς ἑτέρῳ εἰς ὠνοποίησιν. Promiſcue ſolent a Gramm. uſurpari ὠνησία, ὠνοποίησις, εἰσωνοποίησις & ποίησις. *Harpocration* in Θέτης —— θετὸς μὲν γὰρ ἁπλῶς τὸς εἰσωνοποιητός. apud *Suidam* in eadem voce habes ποιητός. atque ita in Attica Lege apud *Harpocr.* Οἷς οἱ ποιητοὶ παῖδες κ. τ. λ.

8 Ἀγαμέμνων] Apud *Amm.* quem deſcripſit, ad v. Κηρύξαι, in *Menandreo* fragmento legitur ἀγαγών. Indidem in *Eranio* corrigendum: οἷον ὠνῇ κήρυκι ἐπώλησεν· *ſub praecone vendidit.* & ἐπὶ δὲ ὠνῇ κ.

9 Ἀπαρόσκωπος] *Ammonio* ignoratam differentiam ex *Ptolemaei Aſcal.* libello protulit *Fabricius* §. 18. Ἀπαρόσκωπον καὶ Ἀπαροσκωπίας διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν χορηγίαν ἔχων, ἀπαρόσκωπος· ὁ δὲ ἑτέρου, ἀπαροσκωπίας, οἷον οἱ μονομάχοι ἀπαροσκωπίαστοι.

10 Κρέας, Ἁλίπαστον] Leporis parandi rationem ſcite tradidit, & ad delicatiorum palatum *Archeſtratus* apud *Athen.* IX. p. 399. E. Ἀνατινῶσι μιζὺν φίρης κρέας ὀπτὸν ἐκάστῳ, Θερμὸν ἀπλῶς ἁλίπαστον ἀφαρπάζων ὁσιλίσκος, Μικρὸν ἐναμύσιτος. *Eubulus* Δελφάκια ἁλίπαστα apud *Athen.* p. 63. A. *Cornelius Longinus* ἁλίπαστον δρύπτειν uſurpavit Anthol. VI. c. VII. ep. 13.

11 Ἁλίσπαρτος δ'] Quae hac in nota ſcribit *Eranius* ſic ſatis mira videri queunt & inaudita. Primum ſubjiciam Grammaticorum, qui ἁλισπάρτου meminerunt, loca: *Am-*

ζιν. δυσμενῶς γ' πρὸς τοὺς Ἕλληνας διακείμθνοι, τὰς χώρας αὐτῶν ἁλσὶ κατέσπειρεν, εἰς τὸ μηκέτι δύνασθ' φέρειν καρπούς.

Ἄγειν καὶ Φέρειν [12] διαφέρει. Ἄγε μὲν γὰρ τὰ ἔμψυχα· Φέρεται δὲ, τὰ ἄψυχα.

Ἄῤῥως ὁ Ἀῤῥωστοῦν διαφέρει. Ἄῤῥωστος μὲν γάρ ἐστιν, ὁ ἀδυνατῶν ὁπωσοῦν τι κινεῖν τὰς ὀρέξεις· Ἀῤῥωστεῖ δὲ ὁ νοσῶν. ὕπως Ἀσθενεῖ [13] δοκεῖ.

Λοῦθις, [14] καὶ Αὖθι χωρὶς τοῦ σ, διαφέρει. Αὖθις μὲν γὰρ τὸ πάλιν, ἢ μετὰ ταῦτα· Αὖθι δὲ, τὸ αὐτόθι.

Ἀῤῥωδεῖν [15] καὶ Ὀῤῥωδεῖν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὀῤῥωδεῖν σημαίνει τὸ εὐλαβεῖσθαι, καθὰ Εὐριπίδης [16] ἐν Περσέα εἰσάγει λέγοντα,

Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραγότων
Οὐπώποθ' ὕβρεις αὐτὸς ὀῤῥωδῶν παθεῖν.

τὸ

mmius: Ἀλίσπαρθον ὃ (ἔλεγον) πρὸ ἀλὶ ἐσπαρμένῳ χώρᾳ, ἃς τινῶν φθειρῶν τῶν ποιούντων. *Heſychius*: Ἀλίσπαρθον, τὸ ἁλικὸν, ἐσπαρμένον χωρίον. Qui canonis *Albertini* meminerit, vocem ἁλὶ nolenti *Heſychio* cum *Palmerio* & *Morino* non obtrudet. *Etymologus*: Ἀλίσπαρθον, τὸ κατεσπαρμένον χωρίον, καὶ τὸ ἅλδεσθαι ὃ ἔστι καλεῖται. E Veteribus non novi, qui vocem adhibuerit. Praeter *Heſychii* locum, quod ad rem faciat, nihil admodum reperias in diſſertatione, quam ſcripſit *Stephanus Morinus* de ritu ſalis ſuper urbium dirutarum ruinas adſpergi ſoliti, quod cum Veteres feciſſe ſcribit *Eranius*, hactenus cum *Ammonio* in concordiam poteſt redigi; ſed quinam quaeſo ſunt, quos Veteribus opponit, Ἕλληνες? Scio equidem, literas χθ & κκ in membranis aliquando permutari, & pro Ἕλληνες in *Eranio* ſcribi poſſe ἐχθρούς.

verum ea hercle vis eſt. Noſtin' quid conjecerim? nimirum Ἕλληνας, *Gentiles* a Chriſtiano magiſtro vocari, qui in neſcio qua homilia legerat, Abimelechum urbem Sichemiticam idololatrico cultui deditam, atque adeo Ἑλληνικὴν, vaſtatam ſale conſparſiſſe. In hiſtoria Jud. IX. v. 45. ἔσπειρεν ἐν αὐτῇ ἅλας. cujus loci indicium *Morino* acceptum refero. Ut ut ſit, ex hac profluxit conſuetudine Cypria loquendi formula: ἁλὸς ἐσπαρτῆς. Vetuſtum morem commemorat *Heſychius*: Ἁλὸς ἐσπαρτῆς. ἐπὶ τῶν Κυπρίων ἀπειρόγαμον κρημνὸν ἁλὸς καθαρσίου τινός.

12 Ἄγειν καὶ Φέρειν] *Auctores hanc differentiam non obſervant*, inquit *Salmaſ.* de Modo Uſur. c. XVII. p. 789. Idque Grammatici non ignorant. *Heſychius*: Ἄγω, κυρίως (*Euſtath.* ad Il. E. p. 435. ὡς ἐπὶ πολύ.) μὲν ἐπὶ ἐμψύχων τάσσει). Οἱ δὲ φέρω μὲν μᾶλλον, ἄγω δὲ ζώνην οἷον, κα-

τὸ δὲ Ἀῤῥωδεῖν, τὸ ἐναντίον, τοῦτ' ἔστιν οὐκ εὐλαβεῖας, ἀλλὰ θαῤῥεῖν καὶ καταφρονεῖν.

Ἀπόνοια Ἀνοίας διαφέρει. Ἀπόνοια μὲν γάρ μανία τίς ἐστιν καὶ ὑφρενία μισυμένη· ἡ δὲ Ἄνοια, στέρησις φρενῶν οὖσα, ἐλλείπει μᾶλλον ἢ μισεῖται.

Ἀμύνειν καὶ Ἀμύνειν διαφέρει. Ἀμύνειν μὲν γάρ ἐστι τὸ κολάζειν τοὺς ἀδικήσαντας· Ἀμύνειν δὲ, τὸ βοηθεῖν.

Ἀτελὲς [17] καὶ Ἀτέλεστον διαφέρει. Ἀτελὲς μὲν γάρ ἐστι τὸ μήπω τετελεσμένον· Ἀτέλεστον δὲ, τὸ μὴ δυνάμενον τελεσθῆναι.

Αἰτῶ καὶ Αἰτοῦμαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Αἰτῶ, ἐπὶ τοῦ λαβεῖν καὶ μὴ ἀποδοῦναι· τὸ δὲ Αἰτοῦμαι ἐπὶ τοῦ ἀξιῶ εἰς ἀπόδοσιν. ὡς καὶ Μένανδρος διαστέλλει τ' ἀφορεῖν [18],

Οὐ

καταχρηστικῶς ἢ καὶ ἐπὶ ἀψύχων· ἄγων δ' αἰθουσα σίδηρον. ἀντὶ τοῦ φέρων. *Hesychiana* lectio in Od. A. v. 184. non videtur spernenda.

13 Ἀεισυγεῖ] An MS. ductum hic repraesentet liber *Vossianus*, addubito. Emenda primum Ἀεισυγεῖ· idque solemni scribendi compendio positum pro Ἀεισυφεῖ. *Ammonio* emendando in v. Γίρων *Eranii* nota viam aperuit. *Ammonius*: Ἄῤῥωστος μὲν γάρ ὁ νοσῶν· Ἀῤῥωστῶν δέ ἐστιν ὁ ἀδυναλῶν ἐπιτελεῖν τὰ καθ' τὰς ὁρίξεις, ὡς Ἀεισυφεῖς φησίν. *Etymologo* in v. Ἄῤῥωστος citantur αἱ διαφοραί.

14 Αὐδὶς] *Callimachi* verba adfert in hac v. *Amm.* Et hic & alibi Auctorum loca, ab *Amm.* adducta, omisit *Eranius*.

15 Ἀϊσσόθεν] Pleraque omnia, quae apud *Amm.* leguntur, *Herennio Philoni* tribuit *Eustathius*. *Phavorinus Camers*: Ἀϊσσόθεν διὰ δ καὶ ε στερητικῶς ἢ καὶ ἐπὶ Ἐρίννιον Φίλωνα· δηλοῖ μὲν τὸ μὴ ὀῤῥωδεῖν, ἀλλὰ καταφρονεῖν καὶ τὸ θαῤῥητικῶς.

16 Εὐελπίδης] Discessi ab apographi lectione; ea haec erat: Εὐελπιδης τ. π. ε. λ. τὰς μὲν συμφορὰς τ. κ. π. οὐ πάνυ εὖ δεις αὐδὲς ὀῤῥ. π. Apud *Amm.* legitur: πεπραγότων· alterum ex *Stobaeo* Tit. CXI. p. 582. receperunt *Grotius* & *Barnesius*.

17 Ἀτελὶς] Eadem fere notant *Amm.* & *Thom. M. Ptolem. Ascalon.* §. 10. Ἀτελὶς καὶ Ἀτέλεστον διαφέρειν φασίν. Ἀτελὶς μὲν γάρ ἐστι τὸ μήπω τελεσθὲν τελούμενον· Ἀτέλεστον δὲ τὸ ἀδυνάτου τελεσθῆναι. ubi scribendum videtur τὸ μήπω τετελεσμένον· Glossae *Philoxeni*: *Consummatum erit*, τετελεσμένον ἔσαι. uti recte corrigit *Vulcanius*. In sententiis *Hadriani Dositheanis* §. 9. οὐδὲν τετελεσμένον ἔσαι, *nihil consummatum erit*.

18 Διαστέλλει τὴν διαφορὰν] Ea lo-

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, ἢ λοπάδ' αἰτήμενος.
οἱ οὖν ἀναλλάσσοντες ταῦτα ἀκυρολογοῦσι
Αἰδὼς καὶ Αἰσχύνη διαφέρει. Αἰδὼς μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἀρετὴ πρὸς ἕκαστον οὕτω σεβασμίως ἔχειν· Αἰσχύνη δὲ, ἐφ' οἷς ἔκαστος ἁμαρτάνων αἰσχύνεται. ὡς τὸ, Αἰδεῖται μὲν τὸν πατέρα, Αἰσχύνεται δὲ μεθύσκεσθαι.
Ἄμιλλος [20] καὶ Ἅμιππος διαφέρει. Ἄμιλλος μὲν ὁ καιρὸς τοῦ θέρους· Ἅμιππος δὲ, ὁ θερισμός.
Ἀπολείπει καὶ Ἐκβάλλει [21] διαφέρει. Ἀπολείπει μὲν ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα· Ἐκβάλλει δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα.
Ἀντικρὺ [22] μὲν τὸ ἐπ' εὐθείας, ὀξυτόνως· Αἰντικρυς δὲ, τὸ διαῤῥήδην καὶ φανερῶς.

Ἀμ-

loquendi ratione, haud facile alibi obvia, non quidem in Αἰτῶ, ſed in vicina nota uſus eſt *Ammonius*: Διαφέρει ὁ Ἀριστοφάνης ὁ Μυτιληναῖος τοῦ Διαφορᾶς Quod addit *Eranius*: οἱ οὖν συναλλάσσοντες ταῦτα ἀκυρολογοῦσι· deſumſit ex *Ammonio* in Ἀπολείπει. *Menandri* verſum MS. emendate praeferebat.

19 Ἡ ἀτεγκτὴ] Scribendum ἡ ἐντεγκτή. Reliqua ad *Ammonium* poterunt comparari.

20 Ἄμιλλος] Ratione plane diverſa cum aliis haec diſcernit *Amm.*

21 Ἀπολείπει καὶ Ἐκβάλλει δ.] Non difficulter mihi perſuadeo, hanc differentiam ex *Ammonii* libello excidiſſe: quippe quae in foro Attico obtinuerit, a *Thoma* etiam *M.* adnotata; huic reſtituenda ſunt, quae uncinulis incluſi: Ἀπολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. —— [Ἐκβάλλει ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα] Λυσίας ἐν μιᾷ τῶν λόγων· ἐκβαλὼν τὸ γυναῖον. In Lege Attica apud *Petitum*: ἐὰν ἀπολίπῃ ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα, ἢ ἐὰν ὁ ἀνὴρ ἐκπέμψῃ τὴν γυναῖκα, Vir dicitur ἐκπέμψαι τὴν γυναῖκα. alias ἐκβάλλειν, *ejicere uxorem.* Is uſus Illuſtriſſ. *Grotii* memoriae non obverſabatur, dum ad Evang. *Matth.* V. v. 31. erudite notabat. Et videri equidem poſſet, Graecienſibus Judaeis Ἐκβάλλειν magis fuiſſe hac ſignificandi poteſtate proprium, frequens in Alexandrina Antiqui Foederis verſione. *Siracbides* VII. v. 26. Γυνή σοι ἐπὶ καλῷ ψυχῇ; μὴ ἐκβάλῃς αὐτήν. Graeci vocabulum minus invidioſum Ἀποπέμπειν ſive ἀπόπεμπτος *dimittere* uſurpare amant. *Pollux* III. 46. τὸ ἀπόπεμψαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἀποπομπὴ καὶ ἀπόπεμψις. *Auctor* tamen orationis contra Neaeram ἀποπέμπειν & ἐκβάλλειν permutavit; quod enim pag. 529. A. τὴν μὲν ἄνθρωπον ἀποπέμψω ἐκ τῆς οἰκίας· id mox dicit: τὴν ἄνθρωπον ἐκβάλλει ἐκ τῆς οἰκίας. *ejicit foras*, ſive antiqua for-

Ἀμφὶ [23] μὲ σημαίνῃ τὸ περί· Ἀμφὶς δὲ, τὸ χωρὶς, ἀμφοτέρωθεν.

Ἀκταὶ μὲ οἱ παρῴδεις τόποι ἐν τῇ θαλάσσῃ· Θῖνες δὲ, οἱ αἰγιαλοί.

Ἀναφορὰ καὶ Εἰσφορὰ [24] διαφέρει. Ἀναφορὰ γάρ ἐστι τὸ ὑποτεταγμένων [25] δήλων τελούμενον τοῖς δεσπόταις· τὸ δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν δημοσίᾳ διδόμενον τέλος, Εἰσφορά.

Ἁρπαγὴ μὲ γάρ ἡ αἰφνίδιος ἁρπαγὴ, καὶ ἀφαίρεσις μετὰ βίας· Ἅρπαγη δὲ, ὡς ἀνάγκη [26].

Ἀσφόδελος [27], τὸ φυτόν· Ἀσφοδελὸς δὲ, τόπος, ἐν ᾧ ὁ ἀσφόδελος γίνεται.

Ἀπ-

formula: *juſſit eam toro ſuo divortere, ſibique res ſuas habere.* *Apulei* verba Metam. V. p. 170. plus ſemel haud dubie in eam rem ſunt producta. Viri ἀπάλειψις uxoribus publicitus concedebatur, aliquoties *Demoſthenis* prima in Onetor. p. 569. B. &c. memorata.

22 Ἀντικρὺ] Plura leguntur in *Amm.* e quibus nonnulla ſunt a mala manu adſuta: Differentiam praeter *Schol. Hom.* ad Il. Γ. v. 259. tradiderunt *Suidas* in v. & *Thom. M.* in Ἀπαντικρύ. Quod *Amm.* attulit καταντικρὺ extat apud *Hom.* alibi etiam offendas καταντικρύς, forſan mendoſe. *Auctor* Indicis voc. acc. diſtinct. Ἀντικρὺ, *contra, e regione.* Ἄντικρυς, *palam.*

23 Ἀμφὶ] Aliter *Aſcalonita* §. 12. Ἀμφὶ, περί. τὸ μὲν Ἀμφὶς ποτὲ μὲν σημαίνει τὸ περὶ, ποτὲ δὲ χωρίς. Non extat diſcrimen apud *Amm.*

24 Ἀναφορὰ καὶ Εἰσφορὰ] Pari ratione diſtinguit *Amm.* p. 21, niſi quod pro Ἀναφορὰ ponit Ἀποφορὰ, addens: ὃ καὶ Ἀναφορὰν καλοῦσι. receptam illius loci lectionem tuetur *Eranius.*

25 Τὸ ὑποτεταγμένων] Fortaſſis ſcribendum τὸ ὑπὸ τῶν ὑποτεταγμένων ἢ δήλων τελούμενον τοῖς δεσπόταις· Vide, quae ad *Amm.* notavi.

26 Ὡς ἀνάγκη] *Trypho* apud *Amm.* in Ἁρπαγὴ, —— ἴσον ὃ βαρυτόνως ἁρπάγλω, οἷς ἀνάφλω, ἐπὶ τῆς ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ἐξαίρουσι. Primum vocis ἁρπάγη expoſitio deficit apud *Eranium*; quod vero ſcribit: ἁρπάγη ὃ οἷς ἀνάγκη. eo factum puto, quia ignorabat, Ἀνάφη nomen fuiſſe proprium inſulae, *Callimacho*, *Apollonio Rhodio* & aliis memoratae.

27 Ἀσφόδελος] *Herennium* iterum *Philonem* advocat *Euſtathius* ad Od. Λ. p. 454. Ἀσφόδελος —— παροξυτόνως, τὸ φυτὸν, καθὰ Ἑρέννιος Φίλωνα. Ἀσφόδελος ὃ ὀξυτόνως, ὁ κύτινος τόπος. Non ignorabat tamen

Ἀνδραγαθία Ἀνδρείας διαφέρει. Ἀνδρεία μὲν γάρ ἐστι δύναμις σώματος [28] ἐπαινουμένη· Ἀνδραγαθία, δ' ἐστὶ ψυχὴν ἀρετῆς μαρτυρία.

Ἅμα καὶ Ὁμοῦ διαφέρει. Ἅμα μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν ἐπίρρημα· Ὁμοῦ δὲ, τοπικόν [29]. Ἅμα μὲν οὖν ἐγένοντο Σκύθαι [30], εἴ τις τ' αὐτὸν χρόνον ἤκμαζαν· Ὁμοῦ μὲν οὖτοι ἀκέπι, ὁ δὲ τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐγεννήθησαν, ἀλλ' οἱ μὲν Ἕλληνες Ἀθήνησι, οἱ δὲ ἐν Σκυθίᾳ.

Αἶνος καὶ Παροιμία διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Αἶνος, ὃς καὶ Αἴνεσις [31] λέγεται, ἔστι λόγος μυθικὸς ἐπιφερόμενος ἐπὶ ἀλόγων ζώων, ἢ φυτῶν, πρὸς ἀνθρώπων παραίνεσιν· Παροιμία δὲ, ἡ ἀπὸ τοῦ κεφαλαίου ἐπὶ στοιχείου ἀναφορὰν [32] ἐνδέουσαν τοῦ αἴνου.

Ἄρα καὶ Ἆρα διαφέρει. ὁ μὲν μετὰ βεβαιοπαθείας λεγόμενος,

men *Euſtathius*, ad ἀσφοδίλῳ mentionem, ab *Homero* factam, Grammaticos, quaſi de compacto, eandem tradidiſſe differentiam, quam hodie dum reperire licet apud *Amm. Heſych. Aſcalonitam*, *Thom. M. Etymologum*, *Suidam*, *Scholiaſtas Homeri*, *Theocriti*, & *Luciani*.

28 Δώσιμος σώματος] *Ammon.* & *Ptol. Aſcal.* mentem, addita voce σώματος, explicuit *Noſter*.

29 Ὁμοῦ ὁ τοπικὸν] Quanto rectius *Schol. Apoll. Rhod.* adcuratiſſimae eruditionis Grammaticus ad lib. I. v. 1079. Τὸ Ὁμοῦ, παρ' Ὁμήρῳ μὲν τὸ ἐν αὐτῷ τόπῳ σημαίνει, παρὰ δὲ τοῖς μετ' Ὅμηρον καὶ ἄλλα σημαίνει... ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ χρόνου τίθεται αὐτό. tum adfert verſus, quibus Oed. Tyr. exorditur *Sophocles*; eoſdem producit *Dionyſius Thrax* in Lexico inedito, cujus cum alibi non occurrit mentio, ſubjiciam, quae ex iſto Lexico MS. depromta, in libro quodam *Voſſiano* offendi: Ὁμοῦ ἐπὶ τόπου. Δημοσθένης, ποτηρᾶς ἔστιν ὁμοῦ συνδιατελοῦμεν. Ὁμοῦ ἐπὶ χρόνου. Σοφοκλῆς,

Πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
Ὁμοῦ δ' παιάνων τε καὶ στεναγμάτων.

δηλοῖ δὲ καὶ ἰσχύτητα. Ξενοφῶν, ὁμοῦ εἶεν οἱ πολέμιοι. Quae poſtrema me invitant, ut *Heſychio* graviter adflicto medelam admoveam: Ὁμοῦ, ἰσχύς, τοπικόν. ἢ ἄνδρες Ἀθηναῖοι δισμυρίοι ὁμοφρονεῖς. Quae hac ratione videntur reficienda: Ὁμοῦ, τοπικόν, ἢ ἰσχύς. δημοσθένης, Εἰσὶν ὁμοῦ δισμυρίοι πάντες Ἀθηναῖοι. *Demoſthenis* verba leguntur in Orat. contra Ariſtogit. p.

μὴν, σύνδεσμος ἀποφηματικός ἐστιν· ὅταν ἀμφισβητοῦντες λέγομεν, ἆρα πῶς ἔχει τὸ πρᾶγμα. ὁ δὲ χρὶ συγκλῆν, ἀντὶ παρωχημένου χρῆν. ὡς τὸ, Ἀλλ' ἃ μὲ 33 χὴ ἀνέφαπτε βασιλεύ.

Αἴθε χὴ Ὄφελον ἀμφέρει. τὸ μὲ γάρ ἐστιν ἀπαρέμφατον παρατατικόν· τὸ δὲ Ὄφελον ἐμφαίνει παρατατικόν. Ἄλλως, τὸ μὲν Αἴθε ἐστὶν ἐπίρρημα· τὸ δὲ Ὄφελον, ῥῆμα καὶ ἐπίρρημα.

Ἆθλος ἀρσενικῶς καὶ Ἆθλον οὐδετέρως ἀμφέρει. ἀρσενικῶς μὲν οὖν τὸν ἀγῶνα δηλοῖ· οὐδετέρως δὲ, τὸ ἔπαθλον.

ΑΡΧΗ 34 ΤΟΥ Β.

Βασιλεὺς καὶ Κοίρανος καὶ Ἡγεμὼν ἀμφέρει. Βασιλεὺς μὲν γάρ ἐστιν, ὁ παρὰ θεοῦ ἢ ἐκ γένους τὴν ἀρχὴν παραλαβών· Κοίρανος δὲ, ὁ πρὸς χειρίαν 35 τὸ τοῦ βασιλέως ἔργον ἐπι-

p. 497. C. quae integra extant apud *Harpocrat.* & in *Schol.* ad *Ariſtoph.* Veſp. v. 707. mendoſe apud *Schol. Hom.* ad Il. E. v. 867.

30 Σκύθαι] Par eſt ut credamus, *Eranii* notam a librario fuiſſe truncatam. Si enim ita ſcripſerit, prouti vulgatur, hominum fuit ineptiſſimus: ſin; eam laudem merebitur, quod *Ammonium* ſtrenue deſcripſerit. Indidem itaque corrigendum: Ἅμα μὲν ἐν ἰχνίῳ Σόλων Ἀναχάρσιδι τῷ Σκύθῃ· & in ultima nota: ἀλλ' ὁ μὲν Ἕλλην Ἀθηναίοις, ὁ δὲ Σκύθης ἐν Σκυθίᾳ.

31 Παροιμίαις] *Euripides* Helena v. 323. Εἰς ποῖον ἔρριπτες μῦθον ἢ παροιμίαν; *Phaedrus* libri primi fabul. prologo: *Duplex libelli dos eſt, quod riſum movet, Et quod prudenti vitam conſilio monet.*

32 Ἀναφορὰν] Lege: ἀναφορὰν ἔχει εἰδύσαν ἢ αἶνος· Neſcio autem, quid intelligat per τὴν ἀπὸ τῆς κεφαλαίας ἐπὶ στοιχεῖον ἀναφοράν. Scripſerat fortaſſe ex *Amm.* ἐπὶ τὸ κεῖρον. Quae ad vocem Αἶνος pertinent, ab *Ammonianis* verbis diverſa, cum illis conveniunt, quae ſub *Herennii* nomine protulit *Euſtathius.*

33 Ἀλλ' ἃ μὲ] Tanti haec non ſunt, in quibus emendandis horam conteram. MS. lectionem exhibui. pro γὰρ ἀκεφάλους poſuiſſe videtur ἄνευ κεφάλης.

34 Ἀρχὴ] Vel hinc liquet, *Eranii*, quem tractamus libellum, majoris eſſe operis compendium.

35 Πρὸς χειρίαν] Lege: πρὸς

ὑπτελῶν· Ἡγεμὼν δὲ, ὁ τάξεως στρατιωτικῆς ἡγούμενος.

Βίος μὲν λέγεται ἡ λογικὴ ζωή· Ζωὴ δὲ, ἡ ἕξις τῆς ψυχῆς [36]. καὶ Βιοῦν ὑπὲρ ἀνθρώπων μόνον λέγεται· Ζῆν δὲ, καὶ ὑπὲρ ἀνθρώπων, καὶ ὑπὲρ ζώων.

Βλέφαρα μὲν αὐτὰ τὰ ὑπερκειόμενα δέρματα· Βλεφαρίδες δὲ, αἱ ὑπὲρ τῶν βλεφάρων τρίχες.

Βοῦς μὲν ὁ τέλειος· Μόσχος δὲ, ὁ νεογνός. ἀφ' οὗ καὶ Μοσχία, ἡ νέα [37].

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

Γαμήλιον καὶ Ἐπιθαλάμιον διαφέρει. Ἐπιθαλάμιον μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑπὲρ θαλάμῳ τῆς γαμουμένης γραφὲν ποίημα.

Γαμήλια καὶ Γαμηλία [38] διαφέρει. Γαμήλια μὲν τὰ τελούμενα ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ἐν ᾗ ὁ γάμος τελεῖται· Γαμηλία δὲ, ἡ εἰς τὴν χαρτοφύλακα διδομένη ἐγγραφή.

Γέρων καὶ Πρεσβύτης καὶ Περιβεβηκὼς διαφέρει. Λεκτέον [39] δὲ περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ αὐξήσεως μέχρι γήρως. Βρέφος

χαιρὸν ex *Amm.* quem, omissis *Homeri* versibus descripsit *Eranius*.

36 Ἡ χρῆσις τῆς ψ.] Quamprimum hic ab *Amm.* discedit, vix est, quin obscurus fiat.

37 Μοσχία ἡ νία] Apud *Hesychium* Μόσχια, ἀπαλὰ φυτά. Plura notat *Etymologus* ad *Hom.* Il. Λ. v. 105. μόσχοις, λύγοις· *Hesychius* exponit: τοῖς νεοφύτοις βλαστήμασιν, ἀπαλοῖς κλαδίσκοις. Conf. *Schol. Soph.* ad Trachin. v. 789.

38 Γαμήλια καὶ Γαμηλία δ.] Hanc, ut puto, differentiam non agnovit *Ammonius*: neque adeo etiam, ut videtur, *Hesychius*: Γαμηλία ab *Etymologo* redditur ἡ εἰς τὰς φρατέρας διδομένη ἐγγραφὴ, καὶ εἰσαγωγὴ ἐπὶ γάμοις, ὃ ἐνόμαζον καὶ Κυριῶτιν· ita legendum e MS. pro κυρίωτιν. Plura vide apud *Meurs.* Gr. Fer. p. 40. & 41. *Commentatores* ad *Poll.* III. 43. & *Vales.* ad *Harpocr.* in v.

39 Λεκτέον] Primum suspicabar pro λεκτέον scribendum Ἀλικτέον· nunc nullus dubito, quin prius posuerit Noster; qui ex *Amm.* ea demum desumsit, quae tironibus erudiendis inservire poterant. *Ammonii* verba sunt: Ἀλικτέον δηλοῖ ἐν τῇ ἐπιβολῇ τῶν Διδύμου συμμίκτων, λέγων ὅτι, ἐπὶ τῶν Ἀριστοφάνους ἐπὶ ἐν-

φῶ μὲν γὰρ, τὸ γεννηθὲν ἀρτίως· Παιδίον δὲ, τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τῆς τιθηνοῦ· Παιδάριον δὲ, τὸ ἤδη θεραπεύειν καὶ τῆς λέξεως ἐχόμενον [40]· Παιδίσκη δὲ, ὁ ἐν τῇ ἐφηβικῇ ἡλικίᾳ· Παῖς δὲ, ὁ ἀφ' ἑπτὰ ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος εἶναι· μὴ πάντα Ἡλικιώτης [41]· εἶτα Ἔφηβος· ὁ δὲ μὴ πάντα Μειράκιον, ἢ Μείραξ [42]· εἶτα Νεανίσκος, καὶ Νεανίας· ὁ δὲ πρεσβύτης, Ἀνήρ. εἶτα Πρεσβυτικὸς, ὃν καὶ Ὠμογέροντα καλοῦσιν· εἶτα Γέρων· εἶτα Πρεσβύτης· εἶτα Ἑκατογέρων [43].

ΑΓΧΗ ΤΟΥ Δ.

Δοῦλοι Οἰκέται καὶ Θεράποντες ἀφαιροῦσιν. Δοῦλοι μὲν γὰρ καὶ τῶν ἀδόνων [44] λέγονται, καὶ πάντες ὑποτεταγμένοι τῷ βασιλεῖ [45]· Οἰκέται δὲ, οἱ ἐγχωρίως· Θεράποντες δὲ, οἱ ὑποτεταγμένοι φίλοις, ὑφ' ὧν θεραπεύονται οἱ προσήκοντες. ὡς Ἀχιλλεὺς καὶ Πάτροκλος.

Διαβόητος καὶ Ἐπιβόητος ἀφαιρεῖ. Διαβόητος μὲν γάρ, ὁ ἐπ' ἀρετῇ βοώμενος [46]· Ἐπιβόητος δὲ, ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην.

Δι-

ἀνθρώπου γενέσεως καὶ αὐξήσεως ἔχει λόγος.

40 Ἐχόμενον] *Ammonius* habet ἀντιχόμενον

41 Ἡλικιώτης] Hujus loco alia posuit *Amm.* ejusdem aetatis nomina: Πάλληκα, Βάπαιδα, Ἀλίπαιδα, Μελλοέφηβον.

42 Ἢ μείραξ] Ita etiam restitui velim apud *Amm.* pro εἶτα μείραξ.

43 Ἑκατόγηρων] Emendatius scribes Ἑκατόγηρως. Vide Animadv. ad *Amm.* p. 54.

44 Καὶ τῶν ἀδόνων] Inter castissima Veterum dicta bina sunt, quae ex *Stobaei* Florilegio subjiciam. Primum est *Bionis* Tit. II. p. 32. οἱ ἀγαθοὶ οἰκίδιοι, ἀλάβαστροι· οἱ δὲ πονηροὶ ἀλάβαστροι, δῶλοι πολλῶν ἐπιθυμιῶν. Alterum *Brysonis* est, ex sanctissima Pythagorae schola Philosophi Tit. LXXXIII. p. 484. ὁ μὲν γάρ τις δοῦλος καὶ νόμων γίνεται· ὁ δὲ καὶ τὸ τρόπον τὰς ψυχὰς, ὁ κρατούμενος ὑπὸ τῶν ἰδίων παθημάτων τὰς ψυχάς.

45 Υ. τῷ βασιλεῖ] *Ammonii* locutionem, ὑποτεταγμένοι ὑπὸ βασιλείᾳ, in nota 13. pag. 45. temere sollicitavi.

46 Βοώμενος] *Amm.* ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐπαινούμενος.

Διπλοῦν καὶ Διπλάσιον διαφέρει. Διπλοῦν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ μέγεθος· Διπλάσιον δὲ, ἐστὶ τ' ἀριθμόν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Ἔνδοξος καὶ Ἐπίδοξος διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ ὑπόσημος 47· Ἐπίδοξος δὲ, ὁ προσδοκώμενος.

Ἑταῖρος καὶ Φίλος καὶ Ξένος διαφέρει. Ἑταῖρος μὲν γάρ, ὁ σύνεργος καὶ ὁ παντὶ συναιρόμενος· Φίλος δὲ, ὁ ἀπὸ συμποσίου γεγονώς· Ξένος δὲ, ὁ ἀπὸ ξενιτείας φίλος.

Ἔκγονος καὶ Ἀπόγονος διαφέρει. Ἔκγονος μὲν γὰρ ὁ υἱός· Ἀπόγονος δὲ, ὁ τοῦ υἱοῦ υἱός.

Ἐπίκουροι καὶ Βοηθοὶ διαφέρουσιν. Ἐπίκουροι μὲν γάρ εἰσιν οἱ τοῖς πολεμουμένοις ἐπικουροῦντες, ὡς τοῖς Τρωσίν· Βοηθοὶ δὲ, οἱ σύμμαχοι τῶν πολεμούντων, ὡς τῶν Ἑλλήνων.

Ἕρκος καὶ Ἕρκιον [48] διαφέρει. Ἕρκος μὲν πόλεων· Ἕρκιον ἐπὶ ἐπαύλεων.

Εἰκότα Ἐοικότων διαφέρει. τὰ μὲν πίστεως ἐχόμενα, Εἰκότα· τὰ δὲ ἐμφερῆ, Ἐοικότα.

Ἐχθὸς Πολεμίου καὶ Δυσμενοῦς διαφέρει. Ἐχθὸς μὲν γάρ ἐστιν, ὁ πρότερον φίλος· Πολέμιος δὲ, ὁ δι' ὅπλων χωρῶν

47 Ἐπίσημος] Lege: ὁ μὲν γὰρ ἐπίσημος, Ἔνδοξος· Quae ſequitur, differentia vocum ἰδιώτης & φίλος aliter exponitur ab *Amm.*

48 Ἕρκος καὶ Ἕρκιον] Par ratio diſcriminis inter τεῖχος & τειχίον. *Etymologus* etiam Ἕρκος reddidit τεῖχος· & Ἕρκιον, πρόφασμα, τειχίον. Ad mentem Grammaticorum *Sophocles* in Aiace v. 108. πρὸς κίον' ἑρκίᾳ τάγας. *Schol.* Β πρόφασμα τειχίον. Adde *Apoll. Rhod.* II. v. 1075. *Heſychius*: Ἕρκιον, κύκλος αὐλῆς. Quam late pateat ἕρκος, conſtat ex *Homero*. Quae ſequuntur, pleraque ſunt ex *Amm.* deſcripta.

49 Εὔμορφος Εὐειδὴς δ.] Hinc forſitan corrigendus eſt *Thom. M.* in Εὐειδὴς. *Euſtathius Ammonium* ſequutus ad Il. Γ. p. 289. σημείωσαι δ, inquit, ὅτι διαφέρει καὶ τὸ πα-

χωρῶν πρὸς τοὺς πέλας· Δυσμενὴς δὲ, ὁ ἀξένιον πρὸς τοὺς ποτὲ φίλους ἔχθραν ἀφιέντας.

Ἐρωτᾶν καὶ Πυνθάνεσθαι διαφέρει. Πυνθάνεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ κατ' ἀκοὴν διεξοδικῶς ἀκούειν τὰ ὑπό τινος λεγόμενα, αὐτὸν οὐδὲν ἐρωτῶντα· Ἐρωτᾶν δὲ, τὸ θέλειν κεφαλαιώδη τινὰ λαβεῖν ἀπόφασιν.

Ἐρώτησις Πεύσεως καὶ Ἀναχρίσεως διαφέρει. Ἐρώτησις μὲν γάρ ἐστι ζήτησις ἀποκρίσεως σύντομος· Πεῦσις δὲ, μακρᾶς πραξέως ἀπαγγελία· Ἀνάκρισις δὲ, δευτέρα ἐξέτασις.

Ἔσται τοῦ Γενήσεται διαφέρει. Ἔσται μὲν γὰρ τὰ νῦν ὄντα· Γενήσεται δὲ, τὰ γεννήσεως τυγχάνοντα.

Ἐρᾶν τοῦ Ποθεῖν διαφέρει. Ἐρᾶν μὲν γάρ ἐστι τὰ ἐν ὄψει· Ποθεῖν δὲ, τὰ ἀπόντα.

Εὔμορφος Εὐειδὴς [49] διαφέρει. Εὔμορφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ εὐπρόσωπος· Εὐειδὴς δὲ, ὁ τὸ εἶδος καλὸν ἔχων, οἷον ἅπαν τὸ σῶμα.

Ἔνδον πρὸς τὸ Ἔσω [50] διαφέρει. Ἔνδον μὲν γὰρ λέγομέν ἐστιν ὁ παῖς· Ἔσω δὲ εἰσέρχομαι.

Ἐνταυθοῖ καὶ Ἐνταῦθα καὶ Ἐνθάδε διαφέρει. Ἐνταυθοῖ μὲν γὰρ τὸ ἐν τόπῳ σημαίνει δηλοῖ· Ἐνταῦθα δὲ, καὶ τὸ εἰς τόπον, καὶ ἐν τόπῳ. ὁμοίως καὶ τὸ Ἐνθάδε· τὸ δὲ Ἔνθα καὶ

παλαιὸς Εὔμορφος καὶ Εὐειδής. Εὔμορφος μὲν ὁ εὐπρόσωπος. Εὐειδὴς δὲ, ὁ καθ' ὅλον καλὸς τὸ εἶδος, οἷς εἰπεῖν, εὖ ἔχων φυῆς. Dolon apud *Hom.* Il. K. v. 316. εἶδος μὲν οὐκ ἀκαχός. quem locum ita exponit *Ariſtoteles* de Poëtica c. xxv. ὁ τὸ σῶμα ἀσύμμετρος ἐστι, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον αἰσχρός. τὸ γὰρ εὐπρόσωπον οἱ Κρῆτες Εὐειδῆς καλοῦσι. ita enim legendum. Quae Philoſophi obſervatio Grammaticorum diſtinctioni non parum adfert ponderis. Cum enim Εὐειδὴς iſtoc uſu tanquam gloſſa Cretenſis conſideretur, in communi, quae dicitur, dialecto, aliter vocem uſurpatam fuiſſe adparet.

50 Ἔνδον πρὸς τὸ Ἔσω] Eam locutionem nuſpiam uſurpavit *Amm.* qui hanc differentiam curioſe exſequitur. In ſequente nota *Ammonia.*

καὶ ἐπὶ εἰς τόπον, καὶ ἐν τόπῳ, καὶ ἀντὶ γενικοῦ ἐπιρρήματος. σημαίνει δὲ καὶ τὸ τότε. ὡς τὸ, ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες. καὶ τὸ ὅπου, ὡς τὸ, ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται. καὶ τὸ, ἔνθα κε τε πλεόμεν.

Ἐξ ὅσου καὶ Ἐξ ὅτου διαφέρει. Ἐξ ὅσου μὲν γενόμενος· Ἐξ ὅτου δὲ, ἐξ οὗτινος.

Εὐθὺς καὶ Εὐθὺ διαφέρει. Εὐθὺς μὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ εὐθέως· Εὐθὺ δὲ, ἀντὶ τοῦ καθ' εὐθείαν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

Ζῆλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρει. Ζηλοτυπία γάρ ἐστι τὸ ἐν μίσει ὑπάρχον· Ζῆλος δὲ, ἡ μίμησις τοῦ καλοῦ.

Ζώνη Ζωνίον διαφέρει. Ζώνη μὲν ἡ τοῦ ἀνδρός· Ζώνιον δὲ, ἡ γυναικός.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

Ἡσυχάζειν καὶ Σιγᾶν διαφέρει. Ἡσυχάζειν μὲν τὸ ἀζημεῖν δι' ὅλου [51]· τὸ δὲ Σιγᾶν ἐπὶ γλώττης μόνον.

Ἡγνόα [52] καὶ Ἡγνᾶτο διαφέρει. Ἡγνόα μὲν γὰρ, ἄγνοιαν ὁμολόγει δώσειν· Ἡγνᾶτο δὲ ὁ λαμβάνων.

Ἡμέρα Ἠοῦς διαφέρει. Ἡμέρα γάρ ἐστι τὸ αὐτόματον [53]· Ἠὼς

nianam contraxit *Eranius*, paucula tantum tangens *Homeri* loca.

51 Δι' ὅλου] Scripserat, ni fallor, δι' ὅλου σώματος· ex *Ptol. Ascal.* §. 93. *Amm.* enim eam differentiam praetermisit.

52 Ἡγνόα] *Ammonius*: Ἐγνοᾶ καὶ Ἐγνᾶτο διαφέρει.

53 Τὸ αὐτόματον] Qui corruptissimam *Amm.* notam integritati restituet, *Eranii* notam diligentiori examini subjicere etiam poterit.

54 Φαείνει] Pravam MS. lectionem φλέγει mutavi in φαείνει. Usurpavit enim noster *Hesiodi* verba e Theog. v. 372. Ἠῶθ' ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει· ab *Ammonio* adducta in v. Ἡμέρα.

55 Εὐριπίδης ἐν Ἴωνι] MS. Εὐριπίδης. Hinc adparet, *Eranium Ammonii* libello usum edito meliori apud

Ἠὼς δὲ, ἡ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνῃ 55.
Ἢ ἀντὶ τοῦ ἔφη, φησὶν Ὅμηρος· διαφέρει δὲ, ὅτι τὸ μὲν Ἢ ἐπὶ μόνου τοῦ τότε παρεληλυθότος· τὸ δὲ Ἔφην, Ἔφης, Ἔφη, καὶ ἐπὶ πάντων.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

Θεωρὸς καὶ Θεατὴς διαφέρει. Θεωρὸς μὲν γὰρ ὁ εἰς θεοὺς πεμπόμενος· Θεατὴς τοῦ ἀγῶνος καὶ τῶν θεάτρων. ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἴωνι 55,

Πότερον θεατὴς ἢ χαλεῖν μαντευμάτων.

ἁμαρτάνουσι γοῦν 56 οἱ ἐναλλάσσοντες ταῦτα.
Θὴς Λάζις καὶ Ἀμφίπολος. Θὴς μὲν γὰρ, ὁ μισθωτός· Λάζις δὲ, ὁ κατὰ πολεμικὴν τάξιν ἁλοὺς καὶ δεδεμένων· Ἀμφίπολος δὲ, ἐπὶ θηλείας ἡ ταῖς α . . . 57 ὑποτεταγμένη.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Ἰσθμὸς καὶ Πορθμὸς διαφέρει. Ἰσθμὸς γὰρ ἡ μέσον δύο θαλασσῶν γῆ· Πορθμὸς δὲ, ἡ μέσον δύο γαιῶν θάλασσα.
Ἰκέσθαι καὶ Ἀφικέσθαι 58 διαφέρει. Ἰκέσθαι μὲ γάρ ἐστι τὸ ἐλθεῖν· Ἀφικέσθαι δὲ, τὸ ἐπανελθεῖν.
Ἰουδαῖοι καὶ Ἰδουμαῖοι διαφέρουσιν. Ἰουδαῖοι μὲ γὰ οἱ ἐξ Ἰούδα 59 τοῦ τετάρτου παιδὸς Ἰακὼβ κληθέντες· Ἰδουμαῖοι δὲ οἱ ἐξ Ἡσαῦ τοῦ ἀδελφοῦ Ἰακώβ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

Κύριος καὶ Δεσπότης διαφέρει. Κύριος μὲ γὰ ὁ γυναικὸς ὁ ἀνὴρ, καὶ υἱῶν ὁ πατὴρ· Δεσπότης δὲ, ὁ δεσποινήτου.

Κω-

apud illum enim *Euripidae* & Tragoediae nomen deficit.

56 Ἀμαρτάνουσι γοῦν] Ea ratione loquitur *Amm.* in v. Ἀπό.

57 Ἡ ταῖς α . . .] Lacuna ex *Ammonio* certe suppleri non potest, cui Ἀμφίπολος dicitur κοινὸν ὄνομα ἄρρενος καὶ θηλείας δούλης. *Etymologus* p. 93. v. 35. Ἀμφίπολος, οἱονεὶ ἡ περὶ τὴν διακονίαν πολυτέλεια, τουτέστιν ἀναστροφή. Prioribus hujus notae verbis subjiciendum solemne διαφέρουσιν.

58 Ἰκέσθαι καὶ Ἀφικέσθαι] Est in *Cyrilli* vocabulario MS. ejusdem fere generis observatio, quam juvat descripsisse: Ἐπάνοδος Καθόδου διαφέρει. Ἐπάνοδος μὲ γάρ ἐστι, τὸ ἐπανελθεῖν τινα εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα, ἐξελθόντα ἐξ ἀρχῆς ἐκστίαν γνώμην, μηδενὸς βιασαμένου. Κάθοδος δ', τὸ εὐαυλίον, ὅταν ἄπειρ ἀποδημήσας, ἢ φυγαδευθεὶς, ἢ συμφορᾶς τινὸς ἀπηγησαμένης, διὰ φόβον.

59 Οἱ ἐξ Ἰούδα] Quae scitule novit

Κωφὸς ϗ Ἐννεὸς ὁ αὐτὸς [60] παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐλέγετο, ἤγουν ὁ μὴ φθεγγόμενος. ὡς Ὅμηρος,

κύματι κωφῷ.

ἢ ἀψόφῳ. καὶ ἡ Πυθία [61],

Καὶ κωφοῦ ξυνίημι, ϗ ὐ λαλέοντος ἀκούω.

νῦν δὲ Κωφὸς, ὁ τὴν ἀκοὴν βεβλαμμένην ἔχων.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

Λῆμμα μὲν ἀφ' ἑνὸς μόνου, τὸ κέρδος· Λῆμα δὲ δι' ἑνὸς μ ἡ ἀνδρεία.

Λεχὼ ϗ Εὐνὴ [62] διαφέρει. Λέχος μὲν γάρ ἐστιν ἡ κλίνη· Εὐνὴ δὲ, ἡ ἐπ' αὐτῆς στρωμνή.

Λαβεῖν ϗ Δέξασθαι διαφέρει. Λαβεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἀνελέσθαι μηδενὸς διδόντος· Δέξασθαι δὲ, τὸ προσδεχόμενον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

Μάχη ϗ Πόλεμος διαφέρει. Μάχη μὲν γὰρ ἡ ἐν πολέμοις ἐπὶ ἐνέργεια· Πόλεμος δὲ, ὁ χρόνος, ϗ ἡ πρὸς τὴν μάχην προσοχθή.

Μηεία ϗ Μηδὸς [63] διαφέρει. Μηεία μὲν γὰρ, τὰ σιαμιζόμενα

vit *Eranius*, *Ammonio* fuerunt, ut puto, inaudita.

60 Ὁ αὐτὸς] *Amm.* & *Eranius* tauxerunt, quae in Lexico diligenter discernit *Cyrillus*: Κωφὸς ϗ Ἐννεὸς διαφέρει. Κωφὸς λέγεται ὁ μὴ φθεγγόμενος· Ἐννεὸς δὲ, ὁ ἐκ τινος θαύματος μόνον ἄφωνος. Apud *Hesych.* etiam Ἄννεον exponitur ἄφωνον, σιωπὴν, ϗ ἐκπλῆξιν πάσχοι. Super vocis Ἐννεὸς scriptura erudite disputat Cl. *Jo. Alberti* ad Gloss. Gr. in N. F. p. 70.

61 Ἡ Πυθία] Lectionem in *Ammonii* Editt. mire distortam in ἰσοχίᾳ sinceram adservavit *Eranius*, apud quem tamen in versu, qui subjicitur, perperam legebatur καὶ κωφῷ ζῶν εἰμὶ, quorum loco, καὶ κωφοῦ ξυνίημι, ponere non dubitavi. *Pythiae* versum Grammatici debent *Herodoto*, apud quem l. c. XLVII. legitur in oracvlo, quod Delphis accepit Croesus: Καὶ κωφοῦ συνίημι, καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω. ubi eam scripturam reponi malim, quam uno ore proferunt Grammatici. *Apollonius* in Glossis *Herodoteis* λέγει, ὡς παραλλήλως εἶπε τὸ, καὶ κωφοῦ ξυνίημι, καὶ οὐ λαλίοντος ἀκούω, teste *Etymologo* p. 552. v. 7. ubi perperam vulgatur λέγει. *Eustathius* ad Od. E. p. 230. v. 10. ἡ Πυθία χρήσασα τὸ, καὶ κωφοῦ ξ. κ. ὁ. λ. ἀ. παραλλήλως διεσάφησε. Eandem oraculi partem expressit *Lucianus* de Saltat. T. 1. p. 806. ἀλλ' ὅπερ ἔφη ὁ Πυθικὸς χρησμὸς, δεῖ τὸ σεμνὸν ὄρχησιν. καὶ κωφοῦ σιωπῶντος, καὶ μὴ λαλίοντος τὸ ὀρχεῖσθαι ἀκούειν. Utitur eodem loco *Corinthius* in libello de Dialectis.

62

μθμα τοῖς θεοῖς· Μηεὸς δὲ, τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα.
Μνᾶται καὶ Μνησθεῖ) [64] διαφερέτω. Μνᾶται μὲν ὁ ἀνὴρ γυναῖκα· Μνησθεῖ) δὲ ἡ γυνὴ ἄνδρα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

Νῆες τῶν Πλοίων διαφέρουσιν. Νῆες μὲν αἱ Φορτηγοὶ, αἱ καὶ μέγισταί εἰσιν· Πλοῖα δὲ, τὰ εὐθμίᾳ καὶ τραχυτητί. Νῦν καὶ Νυνὶ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Νυνὶ ὅτι μόνον τοῦ ἐνεστῶτος· τὸ δὲ Νῦν ὅτι τῶν τειῶν χρόνων. ὡς τὸ, νῦν ἔστι [65] ὁ ἀγών. νῦν ἡ μάχη πέπαυ).

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Οὗτος καὶ Οὑτοσὶ διαφέρει. Οὑτοσὶ μὲν γὰρ μετὰ τοῦ ι δεικτικόν μόριον [66] Οὗτος δὲ, δεικτικὸν καὶ ἀναφορικόν.
Οὐδὲν διὰ τοῦ δ καὶ Οὐθὲν μετὰ τοῦ θ μακρῶς διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Οὐδὲν [67] δῆλον, ὅτι τοῦ οὔτε καὶ ἓν σύγκειται), ἤγουν οὔτε ἕν, οὔτε δύο.
Ὀλίγον καὶ Μικρὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον ὅτι ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν ὅτι μεγέθους τέτακται).
Ὁ Ὀρθρος καὶ Πρωὶ διαφέρει. Ὀρθρος μὲν γάρ ἡ περὶ ἀνατολῆς ὥρα· Πρωὶ δὲ, τὸ ὅτι τοῦ ἡλίου περιωπὴς φῶς, ὡς καὶ

62 Λίχος καὶ Εὐρὺς] Paria dabunt *Ammon.* & *Thom. M.* Ad Grammaticorum mentem exponi potest *Sophocles* Antig. v. 434. ὅταν κενὸς Εὐρὺς νεοσσῶν ὄρφανον βλέψῃ λίχος.

63 Μηλέα καὶ Μηεὸς] Auctor Etymologici M. Τὰ μηλέα καὶ καλῶ συγκοπῶ τὰ μῆλα· διαφέρει γὰρ τὸ ὀρεινὸν ἢ ἡδύτερα. ὅτι τὸ μὲν ὀρεινὸν ὁ ποιητὴς τίθησι καὶ ἐπὶ τῶν ἀγριαζομένων —— καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρωπείων· τὸ δὲ ἡδύτερον ἐπὶ τῶν ἀγριαζομένων· postremum illud voculam μόνον elisit. *Soph.* Antig. v. 1124. κηκὶς μηλέων· & v. 1135. μηλέων φλόγα. *Ammonius* discrimen ignorat.

64 Μνᾶται καὶ Μνησθεῖται] Differentiam ab *Amm.* omissam adnotavit *Thom. M.* Ἐπὶ ἀνδρὸς τὸ Μνᾶται, οἷον μνᾶται γυναῖκα, ἐπὶ γυναικὸς, τὸ Μνησθεῖ) ἀνδρί.

65 Νῦν ἔστι] Lege: νῶν ἐστι, νῶν ἔστι ὁ ἀγών. Quae in *Sranio* desunt, apud *Amm.* omiserat etiam *Vulcanius.*

66 Δεικτικὸν μόριον] Corrige: δεικτικὸν μόνον· Οὗτος ὁ, δεικτικὸν κ. τ. λ.

67 Τὸ μὲν γὰρ Οὐδὲν] Scribendum: τὸ μὲν γὰρ Οὐθέν. *Amm.* Οὐθὲν ὁ ἀναλυθὲν εἰς τὸ ἴδιον ἀντίστοιχον —— διότι ἐστὶ, ὅτι δύο. Indicis *Auctor*: Οὐθὲν, *ne unum quidem. Phrynichus* nullam novit inter Οὐδεὶς & Οὐθεὶς significandi differentiam; sed, posteriori forma damnata, usum τοῦ Οὐδεὶς Atticis concedit. *Ejusdem*, quam ex Sophistico Apparatu edidit *Montfaucon.* Bibl. *Coisl.* p. 468. observatio hac videtur ratione constituenda: Οὐδὲ ἓν, ὅτε χρὴ λέγειν, ἀ-

καὶ τὸ ὀψὲ καὶ ἑσπέρας [68].

Οὕνεκα καὶ Εἵνεκα διαφέρει. τὸ μὲν Οὕνεκα σημαίνει τὸ ὅτι· τὸ δὲ Εἵνεκα, ἀντὶ τοῦ χάριν.

Ὅπ καὶ Διόπ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Διόπ αἰτίαν δηλοῖ· τὸ δὲ Ὅπ, ποτὲ μὲν αἰτίαν, ποτὲ δὲ βεβαίωσιν. αὐτίκα, ὅπ μὲν ἐκλείπῃ ἡ σελήνη, ἴσμεν, διόπ δὲ ὑχέλη.

Οἴκαδε τοῦ Εἰς οἶκον διαφέρει. Τὸ μὲν γὰρ εἰς ἐπὶ οἰκίαν [69] βαδίζειν, Οἴκαδε φαμέν· τὸ δὲ εἰς ἑτέραν, Εἰς οἶκον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

Πρεσβεύειν τοῦ Πρεσβεύειν διαφέρει. Πρεσβεύειν τὸ μὲν πέμπειν πρέσβεις· Πρεσβεύειν δὲ τὸ πέμπειν [70] πρεσβευτὴν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.

Πόλις καὶ Ἄστυ διαφέρει. Πόλις μὲν τὸ οἰκοδόμημα [71]· Ἄστυ δὲ, ἡ κατασκευὴ τοῦ πόλεως.

Πάγετος μὲν τὸ χρύος· Παγετὸς δὲ, ὁ χειμών.

Πλούσιος Ἀφνειοῦ καὶ Ὀλβίου διαφέρει. Πλούσιος μὲν γὰρ ὁ πολλὴν οὐσίαν ἔχων· Ἀφνειὸς δὲ, ὁ ἀπ' ἐναυτοῦ τὴν οὐσίαν συλλέγων· Ὀλβιος δέ ἐστιν, ὁ τελείαν εὐδαιμονίαν ἔχων.

Πένης καὶ Πτωχὸς διαφέρει. Πένης μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαί τι καὶ πονεῖν περὶ τὸν βίον· Πτωχὸς δὲ, ὁ ἐπαίτης.

Πολεμικὸς καὶ Αἰχμητὴς διαφέρει. Πολεμικὸς γὰρ ὁ ἔμπειρος τῶν πολέμων· Αἰχμητὴς δὲ, ὁ ἐμπείρως τοις κατὰ πόδιν μάχεσθαι ἀπὸ δ' ἀκοντίου, ἀπὸ μέντοι δ' ὁ δισκοβόλος.

68 Ὀψὲ καὶ ἑσπέρας] Quid velit *Eranius* minus habeo exploratum. Forsan indicare voluit, sicuti ἕσπερος & πρωΐ, ita etiam differre ὀψὲ & ἑσπέρας· quorum hoc *vesperam* denotet, illud, non nisi adjectum habeat vel subintellectum vocabulum ἡμέρας. Ὀψὲ τῆς ἡμέρας habes apud *Amm.* in v. Ἑσπέρας. Ὀψὲ, significatione generaliori, quibusvis rebus inserviens, Atticis notat τὸ βραδέως καὶ μετ' ὀκνου χρόνου. *Max. Tyr.* Serm. VII. p. 45. *Spartiani* ἐπαινεῖ) οὐκ ὀψὲ, ἀλλ' ἐκ παλαιᾶς ἡλικίας. *Euripid.* Oreste v. 99. ὀψέ γε φρονεῖς σύ. Apud *Alciphron.* ὀψὲ δ' ἐκείνῃ p. 16. ὀψὲ δ' ἐχρήσω *Max. Tyr.* p. 190. ὀψὲ καὶ βραδὺ τῆς ἡλικίας *Heliod.* p. 111. Adde *Aelian.* V. H. II. c. 23. & *Lucian.* T. I. p. 899.

69 Εἰς τὴν οἰκίαν] Quinimo εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν ex *Amm.*

70 Τὸ πέμπειν] Non aliter legebant antiquae *Ammonii* Editt. Recentiores rectius τὸ πέμπειν π. Vide *Amm.* p. 118. & 120.

71

Ι. πόλεμον ὅπλοις λεώσθω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

Ῥέφανον καὶ Ῥάφανον [72] διαφέρ. Ῥέφανον μὲν γὰρ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον· Ῥάφανον δὲ, ἡ χράμβη.

Ῥεῖθρον Ῥεῦμα διαφέρ. Ῥεῖθρον μὲν γάρ ἐστιν ὁ τόπος, δι' οὗ φέρεται· Ῥεῦμα δὲ, τὸ ὕδωρ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Σημεῖον Τέρατος [73] διαφέρ. Σημεῖον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ τοῦ ἀέρος γινόμενον· Τέρας δὲ, τὸ ἐν γῇ.

Σημεῖον καὶ Τεκμήριον διαφέρ. τὰ μὲν παρωχημένα [74] Σημείοις πιστοῦται, τὰ δὲ μέλλοντα Τεκμηρίοις.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

Τεῖχος καὶ Τειχίον διαφέρ. Τεῖχος μὲν γὰρ ἐπὶ πόλεως· Τειχίον δὲ, ἐπὶ ἐπαύλεων.

Τιμωρεῖν [75] καὶ Τιμωρεῖσθαι διαφέρ. Τιμωρεῖν μὲν γὰρ τὸ τοῖς ἀδικουμένοις βοηθεῖν· Τιμωρεῖσθαι δὲ τὸ ἀδικήσαντα. Τιμωρὸς Πατρόκλου Ἀχιλλεὺς, Τιμωρεῖται δὲ Ἕκτορα.

Τοὔνεκα καὶ Οὕνεκα διαφέρ. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ τούτου ἕνεκα· τὸ δὲ Οὕνεκα διότι.

Τήθη καὶ Τηθὺς [76] διαφέρ. Τήθη μὲν γάρ ἐστιν ἡ μάμμη· Τηθὺς, ἡ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφή.

Τύραννοι καὶ Βασιλεῖς διαφέρουσιν. Τύραννοι μὲν γὰρ οἱ ἐξ ὠμό-

71 Τὸ οἰκοδόμημα] Nescio profecto, quid differant οἰκοδόμημα & ἡ καθεκάστη τῆς πόλεως· Itaque pro οἰκοδόμημα legendum fortassis οἰκοτόμημα. nisi potius statuendum sit, *Eranium* scripsisse: Πόλις μὲν τὸ οἰκοδόμημα καὶ οἱ κατοικοῦντες, ex *Amm.* & *Thom. M. Stephanus Byz.* Ἄστυ, ἡ κοινὴ πόλις. Διαφέρει δὲ, ὅτι τὸ μὲν, κτίσμα δηλοῖ· ἡ δὲ Πόλις, καὶ τοὺς πολίτας.

72 Ῥίφανον καὶ Ῥάφανον] Malim apud *Amm.* legi: Ῥίφανος καὶ Ῥάφανος δέ. vulgatam lectionem sequitur *Eranius.*

73 Σημεῖον Τέρατος δέ.] Praeter *Amm.* distinguit *Etymologus*: Τέρας διαφέρει σημείου. Τέρας λέγεται τὸ παρὰ φύσιν γινόμενον πρᾶγμα· σημεῖον δὲ, τὸ παρὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν γινόμενον.

74 Τὰ μὲν παρωχημένα] Verba sunt *Antiphontis* ἐν τῇ τέχνῃ· cujus nomen omisit *Eranius*, verba integra conservans.

75 Τιμωρεῖν] Eadem fere notat *Amm.* paululum diversa *Thom. M.*

76 Τηθὺς] Scribe Τηθίς. & vide,

ὠμότητος ἢ ἁρπαγῆς ✝ βασιλείαν δεξάμενοι· Βασιλεῖς δὲ, οἱ πατεγωδοτ . . . . . [77]

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

Ὑποψία Ὑφοράσεως διαφέρει. Ὑποψία μὲν γάρ ἐστι κακῶ [78] τινος ὑπόνοια· Ὑφόρασις δὲ, δόξα ἐπὶ τὸ χεῖρον παρθεῖσα. Ὑπόσχεσις Ἐπαγγελίας διαφέρει. Ὑπισχνεται μὲν ὁ τὸ ἀξιωθὲν διδόναι μέλλων· Ἐπαγγέλλεται [79] δὲ, ὁ δίχα προκλήσεως παρέχειν τι δυνάμενος, ἢ βουλόμενος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

Φλαῦρον καὶ Φαῦλον [80] διαφέρει. Φλαῦρον μὲν γάρ ἐστι τὸ μικρὸν καὶ κοῦφον κακόν· Φαῦλον δὲ, τὸ μέγα. ὡς καὶ ἐν ἄλλοις παρεδηλώσαμεν.

si lubet, quae ad *Amm.* notavi.

77 Πατεγπαρεδοτ . . . . .] Lacuna facili opere inpleri poterit: οἱ πατεγπαρεδόθεν τὴν ἀρχὴν ἁπαδιξάμενοι aut quomodocunque demum volueris.

78 Κακῶ] In *Amm.* minus recte vulgatur καλῶ· *Schol. Hom.* ad Il. Γ. v. 42. ὑπόψιον exponit ὑποδεδιότα μὴ ἁπαθῆ· in Scholiis perperam ponitur ἐπόψιον· in *Homero* utraque olim obtinuit lectio. Ὑπόψιον praefert Cod. *Leidenſis. Etymologus*: Ὑπόψιος, μισεῖ κακός. Ἡρωδιανὸς ὃ ἁπλῶς ὑποπτικὸς ἐπόψιος ἐστὶ ὁ ἀποτρεπτικὸς ἢ φευκτὸς ἐπὶ κακῷ.

79 Ἐπαγγέλλεται] Apographum exhibebat ἐπαγγέλλει. Ejus loco poſui ἐπαγγέλλεται.

80 Φλαῦρον καὶ Φαῦλον] Harum etiam vocum differentiam *Ammonio* ignoratam ſtudioſe adnotarunt *Thom. M.* & *Moſchop.* Pro φλαῦρον male apud *Thom.* φαῦρον vulgatur. *Moſch.* φαῦλον (l. φλαῦρον) τὸ μικρὸν καὶ ἀτελὲς καὶ ἀδαμιόν· καὶ φαῦλον τὸ κακὸν καὶ πονηρόν. Confer *Schol. Lucian.* T. II p. 55. Apud *Demoſth.* in Midiana p. 402. φλαῦρον & φαῦλον permutantur Ne in hujuſcemodi vocabulis de Veterum uſu poſſet judicari, librariorum fecit incuria.

ΛΕΣ.

ΛΕΣΒΩΝΑΚΤΟΣ

ΠΕΡΙ

ΣΧΗΜΑΤΩΝ.

ΛΕΣΒΩΝΑΚΤΟΣ'

ΠΕΡΙ

ΣΧΗΜΑΤΩΝ.

Σχῆμα λόγυ 3 ἐπὶ πλοκὴ τῶν τοῦ λόγυ μερῶν κατά τινα ἀφέλειαν. Εἴδη τῶν Σχημάτων εἴκοσι

1 ΛΕΣΒΩΝΑΚΤΟΣ] Qui Eranium, idem liber *Lesbonactem* nobis ſuppeditavit, cujus edendi conſilium *Leonem Allatium* habuiſſe & *Iſ. Voſſium*, in praefat. ad *Amm.* indicavi. Libellum necdum editum uſurparunt hujus & ſuperioris aevi Viri Clariſſimi *Salmaſius*, *Iſ. Voſſius*, *J. P. D'Orville*, & *P. Burmannus Fr. F.*

2 ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ] Ejuſdem materiae opuſcula *Tiberii Sophiſtae* & *Herodiani* adhucdum in Bibliothecis latent. *Herodiani* pater *Apollonius*, teſte *Suida*, ſcripſerat περὶ σχημάτων Ὁμηρικῶν. *Auctor* vitae *Homeri* p. 292. τῷ τεχνολογίᾳ memorat, in qua τὰ εἴδη τῶν σχημάτων ſint ἀναγκαιότατα. Quae περὶ σχημάτων apud Rhetoras proſtant, generis ſunt diverſi.

3 Σχῆμα λόγυ] In Scripto Codice legebatur: Σχῆμα ἐστι λόγυ πλοκὴ τ. Per erat neceſſe, ut verborum ordo mutaretur: ſi quis rationem forte quaerat, res paulo altius eſt repetenda. Sermo dividi ſolet in *proprium*, & *figuratum*; *figuratus* complectitur σχήματα & τρόπους. Σχήματα duplicis vulgo traduntur generis, σχήματα διανοίας & λέξεως σχήματα. quae, quamvis potiſſimum ad Rhetoras ſpectent, a *G. J. Voſſio* Inſtit. Orat. quinto luculenter expoſita, Grammatici etiam ſibi vindicaverunt. Tertium *figurarum* genus, quod, a prioribus longe diverſum, *Lesbonax* tradidit, σχῆμα λόγυ *certam* dicit *orationis ſtructuram huic illive dialecto ſive auctori propriam, a recepta conſuetudine atque adeo a Grammaticorum legibus recedentem.* Nainque ἡ γραμματικὴ ἐπὶ μόνῃ τῇ κοινῇ διαλέκτῳ τὸ κρατοῦν ἔχει, καὶ δι' αὐτῆς σκοπεῖται, εἰ ἐξ τὰς ἄλλας —— λέξεις ἔχει ἀκριβεῖς. uti ſcribit *Schol. Pind.* ad Ol. Od. III. v. 81. Haec σχήματα λόγυ a *Soloeciſmo* diſcernunt Grammatici. *Trypho* περὶ τρόπων inditus: Διαφέρει ὁ Σχῆμα Σολοικισμοῦ. ἐπειδὴ Σχῆμα μέν ἐστι ποιητῶν ἢ συγγραφέων ἁμάρτημα ἐκόσιον διὰ τέχνην, ἢ ξενοφωνίαν ἢ καλλωπισμόν· Σολοικισμὸς δ' ἁμάρτημα ἀκούσιον, ὃ διὰ τέχνην, ἀλλὰ δι' ἀμαθίαν γινόμενον. Ea ratione

χὴ δύο 4. Εὐβοεικὸν, Κορίνθιον, Ἰβύκειον, Χαλκιδαικὸν, Ἀλκμανικὸν, Κλαζομενίων, Κολοφώνιον, Σικελικὸν, Νησιωτικὸν, Τῶν ὑπὲ τ' Ἀσίας Ἑλλήνων, Ἰωνικὸν, Ἀττικὸν, Θηβαϊκὸν, Ἰωνικὸν χὴ Δώριον, Δώριον τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Δωριέων, Ἀττικὸν, Ἄλλο Ἀττικὸν, Πεζογραφικὸν, Ἄλλο Ἀττικὸν, Ἄλλο πολλοῖς εἰρημένον, Ῥοδιακὸν, χὴ Ἀσιανόν.

Εὐβοεικόν 5. ὡς τὸ, ἡδὺς παιδίον ῥαδίζων. Οὐδετέρως γὰ ὀνόμασι συνταττόμενον ἀρσενικὸν χὴ θηλυκὸν ἐπίθετον χὴ μετοχάς. ὡς χὴ Ὁμήρ@,

Δῶρόν τοι ἐγὼ τέκνον φίλε τοῦτο δίδωμι.

Κορίνθιον 6. ὡς τὸ, ὅπως ἔργα ταῦτα ἔργα. χὴ, ἵνα εἴδομεν.

ne accipiendus *Seneca* Epiſt. xcv. *Grammaticus non erubeſcit ſoloeciſmum, ſi ſciens facit.* ut χῆνα, *ſoloeciſmum* vocaverit *quem quis ſciens fecerit. Diomedes* lib. II. p. 109. *Attbis brevitati ſtudens admittit ſoloeciſmos, quos cum docti fecerint, non ſoloeciſmi, ſed χήματα λέξεως appellantur.* Hoc figurarum genus ἀσυντακτον vocat *Scriptor* vitae *Hom.* p. 302. ed. *Gal.* aliquoties nobis ad partes vocandus.

4 Εἴκοσι χὴ δύο] In hac recenſione receſſi a MS. in quo nonnulla deerant, deſcriptoris, ni fallor, incuria omiſſa. Pro Ἰωνικὸν, Δώριον. ſequentia reſtitui: Ἰωνικὸν χὴ Δώριον, Δώριον τῶν ἐν Πελ. Δωριέων. *Salmaſium* ſequutus, de Helleniſt. p. 148. qui eodem libro, quem nos verſavimus, uſus, paucula indidem decerpta exhibuit. Praeterea in MS. legebatur Κορίνθιον, Ἰοῦκιον, Χ. Ἀλκμανικὸν, & Ἄλλο πολλοῖς εἰρημένον. quae cum aliis quibuſdam emendare non dubitavi; quantulumcunque autem id fuerit, in notis mendoſam MS. lectionem proponere non praetermittam.

5 Εὐβοεικόν.] *Salmaſius* d. l. p. 146. poſtquam priora *Lesbonactis* verba poſuerat, addit: *Nec Euboenſes ſoli hoc genere ſyntaxeos uſi ſunt, ſed etiam nobiliſſimi quique & Attici ſcriptores, poëtae & πεζογράφοι. Nam & Homerus ita locutus eſt* δῶρόν τοι ἐγὼ, τ. φ. τ. δ. *Hom.* verſus eſt in Od. O. 125. Δῶρόν τοι χὴ ἐ. τέκνον φίλε τ. δ. quo in loco *Soloeciſmum* δῶρόν τοι χὴν agnoſcit *Grammaticus*, quem *Lesbonacti* ſubjiciam. Prudentius *Auctor* vitae *Hom.* p. 304. ἐκίνησε ὃ, inquit, ἀρσενικὸν τὸ φίλε; ὡς τὸ ὡσύτως λαλείτας τ' λόγον.

6 Κορίνθιον] *Homeri* quae adferuntur loca ſunt in Il. B. v. 252. A. v. 363. In Od. A. v. 41. cum in pleriſque Edd. extet: Ὁππότ' ἂν ἠδίστῃ τε καὶ ἐς ἱμείρῃ) αἴης. *Lesbonax* cum aliis legit ἠδίστῃ. MS. mendoſam ſcripturam praeferebat: Ὁπόταν ἠδίστῃ) κ. τ. λ. α. Κορίνθιον χῆνα tangit Etymologici M. *Auctor* p. 301. v. 30.

μῶ ἄμφω. Ὀειπικοῖς γὼ λεγῶν), ἀνθ' ὑποταχτικῶν, ὡς τὸ,

Ὅπποτ' ἂν ἠβήσῃ τε καὶ ἧς ἱμείρῃ) αἴης.

Ἰδύκειον 7. ὡς τὸ, λαμπρὸν παμφαίνῃσι, καὶ ὁ λύχνος φαίνῃσι. ἀντίφροφόν ἐϛι τῷ Κοεινθίῳ, ὑποταχτικῷ λεγόμενον ἀντὶ ὁειπικοῦ.

Χαλκιδιακόν 8. ὡς τὸ, Σωκράτης ἀπολογούμενός ἐϛιν, ἀντὶ τοῦ ἀπολογεῖται. Τὰ γὼ ὁειπικὰ τῶν ῥημάτων εἰς μετοχὰς ἀναλύῃ, μὴ τοῦ ἔϛιν, ἢ εἰμί. ὡς καὶ Ὅμηρος,

Λιεὶ γὼ ῥίγιστα θεοὶ πετληότες εἰμέν.

Ἀλκμανικόν 9. ὡς τὸ, Πλάτων ἐπορεύθησαν καὶ Ἀεὶ-

---

7 Ἰδύκειον] Salmasius l. c. *Ab auctoribus, ut dixi, etiam petunt exempla hujusmodi χημάτων λέγω. Nam* Ἰδύκειον *idem Lesbonax notavit, quo ille poëta subjunctivo usus est pro* ὁειπικῷ, *ut* λύχνος φαίνῃσι, *pro* λύχνος φαίνῃ, λαμπρὸν παμφαίνῃσι, *pro* παμφαίνῃ. *Homerus* Il. E. v. 6. λαμπρὸν παμφαίνῃσι usurpavit, quam structuram tangens *Eustath.* ad Od. H. p. 281. καλεῖται δ' inquit, καὶ τὸ χῆμα Ἰδύκειον ἀπὸ τῆς γραμματικῆς, ἀφ' ἧς τὸ μιτυληναῖον δηλαδὴ Ἴδυκον, φιλήσασα τοιαύτῃ γλώσσῃ.

8 Χαλκιδιακόν.] *Salmasii* iterum verba subjiciam: *Chalcidiacum fuit, quod nunc in idiomate nostro plurimi est usus & apud infimam Latinitatem percrebuit, quo verba indicativi modi, praesentis temporis, resolvuntur in participia cum verbo substantivo jum.* —— *Eo etiam utitur Homerus* Il. E. v. 873. Λιεὶ γὼ ῥ. In Edd. legitur Λιεί τοι ῥ.

9 Ἀλκμανικόν.] Venustissimam hanc figuram *Pindarus* adhibuit Pyth. Od. IV. v. 318. *misit Mercurius* τὸ Ἐχίονα, κιχλαδόντας ἵππους, τὸ δ' Εὔρυβον. ubi veteres Critici notant: τὸ χῆμα τῆς φράσεως Ἀλκμανικόν. περὶ γὼ εἰπεῖν τὰ δύο ὑπόμικτα, μίσθιον ἴταξε τῷ μιθυλῷ. Dicitur autem χῆμα Ἀλκμανικὸν, οὐχ' ὅτι ὁ μελοποιὸς Ἀλκμὰν εὗρεν αὐτὸ, ἀλλ' ὅτι, Ὁμήρου δι' ὅλου, ἔχαιρεν ἐκεῖνος τῷ χήματι, notante *Eustathio* ad Il. Y. p. 1273. qui ab his non diversa scribit ad Il. E. v. 774. p. 462. quo in loco eandem figuram posuit *Homerus*, quam in binis aliis observavit *Lesbonax*, Odyss. nimirum K. v. 513. & Il. Y. v. 138. posteriori in loco apud *Lesbon.* legitur: Εἰ δέ κ' Ἄρης λάχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων. cum vulgatae *Homeri* Edd. praeferant: Εἰ δὲ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Α. *Eustathius* vero legit ἄρχωσι μ. ἢ Φ. observans, alios scribere ἄρχῃσι, ἅτινες inquit, ἐκφέρουσι τὴν καινοτομίαν τοῦ χήματος. Verum prisiina lectio videtur ἄρχωσι, ab *Aristarcho* quippe probata, & *Lesbonacti* etiam restituenda. *Scholiastae* inediti ad h.

ροπόλης. Γίνε) γὰ δυοῖν ὀνομάτοιν μεταξὺ πίπτοντος πληθυντικοῦ ῥήματος.

Ἔνθα μὲ εἰς Ἀχέριζα, Πυερφλεγέθων τε ῥέθει
Κωκυτός τε·
Εἰ δέ χ' Ἄρης λάχοι μαχᾶς καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων.

Κλαζομένιον. ὡς τὸ, πορεύομαι σοὶ ἀγῶνι, ἀντὶ τοῦ εἰς ἀγῶνα. Ἀλλάσσει τ αἰπαπτικὴν εἰς δοπτικὴν [10], καὶ τ ποθέθειν εἰς ποθέθειν. ὡς τὸ, σοὶ πατείδι ἔβη, ἀντὶ τοῦ εἰς τ πατείδα· ὕπως Ἀντιφῶν. Ἀντίφθορον δὲ τοῦτο τὸ Ποιητικόν·

Ζεὺς γὰρ ἐς [11] ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα.

ἀπήλλαχε) γὰρ ἡ δοπτικὴ εἰς αἰπαπτικὴν, καὶ ἡ ἐν ποθέθεις εἰς τ μετά· ἀντὶ τοῦ, ἐν τοῖς ἀμύμοσιν. Αἰθίοψιν, εἶπε, μετ' ἀμύμονας.

Κο-

l. notam ex *Voſſiano* Codice adpoſuiſſe juvat: Λείσαρχος ποιεῖ τὴν λέξιν ταύτην γραφικά. —— ἁμφαίζιν ὁ ἐχθὲς ἐν οἰκείαν μὲν ἀρχαίαν, θαιρεῖν δέ. οἱ γὰρ τὰ μάχης ἴσως ἀρτέμιδι ἱστηθέντος. τὸ δὲ χῆμα καλεῖ Ἀλκμανικὸν καλλικορίσιος γὰρ αὐτὰ χρῆται ὁ Ἀλκμάν. ἔστι δὲ ποιητικὸν σχῆμα. Ἔνθα μὲ εἰς Ἀχέριζα Πυερφλεγέθων τε ῥέθει Κωκυτός τε. Ἴσχει ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλων ἐπὶ Σκάμανδρον. Quae ad poſtremum *Hom.* locum ex Il. E. in ſcholiis Veteribus MSS. leguntur, a *Voſſio* ad oram *Lesbonactis* citatis, univerſa commentariis inſeruit *Euſtathius*. Hic tamen praetermittendum non eſt nobile hujus ſtructurae exemplum, quod ex *Alcmane* protulit *Schol. Pindari* ad eum, quem dixi, locum: Κάσας τε πάλαι ταχίαν ἁμαξιτείρας, ἱππόται σοφοὶ, καὶ Πολεδείκης κυδρός. e quo *Alcmanis* loco ſi quis voces ἱππόται σοφοὶ veluti alienas tolli velit, me certe ſibi adverſum non habebit.

10 Τὴν ἀ. εἰς δοπτικὴν] MS. τὴν δοπτικὴν εἰς αἰπαπτικὴν, quam ſcripturam invertere non dubitavi. *Salmaſius* l. c. *Clazomenium ſchema erat; quo* σοὶ *pro* εἰς *uſurpabant Iones urbis Clazomeniarum cives* —— *cujus exemplum loquutionis adfert ex Antiphonte idem Lesbonax*, σοὶ πατείδι ἔβη, *pro* εἰς πατείδα. eam itidem lectionem *Lesbonactis* reddidi in MS. pro ἔβη extabat ἴσῃ.

11 Ζεὺς γὰρ ἐς] MS. *Lesbonax* Ζεὺς γὰρ εἰς ὠ. *Homerus* etiam MS. cum *Schol.* Ζεὺς γὰρ ἐς ὠ. legit pro ἐς Ὠκ. quod vulgatur Il. A. v. 423. *Heſychius*: Μετ' ἀμύμονας, πρὸς τοὺς μεγάλους. In illis autem, Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖ-

Κολοφώνιον [12]. ὡς τὸ, χαλινὸν τῷ ἵππῳ, ἀντὶ τοῦ ἵππου. ἡ κεφαλὴ τ᾽ ἀνθρώπῳ, ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. ὡς καὶ Ὅμηρος,

Νηῒ ῥοδοδακτύλῳ,

ἀντὶ τοῦ νηός. καὶ,

Ἀλλ᾽ οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἤνδανε θυμῷ.

Σικελικόν. δέξαι ἱερείᾳ, ἀντὶ τοῦ, ῥοδοδακτύλου ἱερείας. Γίνεται δὲ ῥοδοδακτυλισμὸς δοτικῆς πτώσεως, ἀντὶ γενικῆς, καὶ κατ᾽ ῥοδοδάκτυλιν ἡ ῥοδοδακτύλου, ῥοδοθέσεως· ὡς καὶ Ὅμηρος,

Θέμιτι [13] δὲ χαλλιπαρήῳ

Δέκτο δέπας·

ἀντὶ τοῦ ῥοδοδακτύλου Θέμιδος. καὶ,

Δέξαλο οἱ σκῆπτρον·

ἀντὶ τοῦ παρ᾽ αὐτοῦ.

Νησιωτικόν. πλύσιος ὠὴ ἔχουσι, ἀντὶ τοῦ ἕνεκα ἔχουσιν. Γίνεται δὲ ὅπως, τὰ συμπαρομαρτοῦντα τῇ δοτικῇ ῥήματα αὐτοῖ

δαΐτε·, praepositionis μεταλλαγὴν perspexit vitae *Hom. Scriptor* p. 310.

12 Κολοφώνιον] Hujus etiam constructionis meminit *Salmasius. Homeri*, quae adferuntur loca sunt in Il. H. v. 383. & Il. A. v. 24. ad utrumque locum notat *Scholiasta*, in altero, θυμοῦ minus recte exponens ἀπὸ τῆς ὀργῆς. Ad mentem *Lesbonactis*, *Hesychius*: Ἤθελεν θυμῷ, ἤγουν ἤρεσκε τῇ ψυχῇ.

13 Θέμιτι] In apographo legebatur Θέτιδι καλλιπαρήῳ δίκτο δ. ἀντὶ τοῦ ῥοδοδακτύλου Θέτιδος. sed obscura apparebant in nomine Θέτιδι, literae μ, ab exscriptore erasae, vestigia, ut vix dubitem, quin in autographo ea ratione scribatur, qua edidi. *Salmasium* apographi lectio decepit, ubi scribit: Σικελικὸν τοῦτο reperiri apud *Homerum*, testantur hoc versu Θέτιδι καλλιπαρήῳ Δ. δ. pro παρὰ Θέτιδος καλλιπαρήου. Apud *Hom.* habes Θέμιστι Il. O. v. 88. Schol. ἀντὶ τοῦ ῥοδοδακτύλου Θέμιδος. Θέμις δέ ἐστι μία τῶν Τιτάνων. *Themis* fuit Τιτανὶς, & Jovis etiam τιτανώς. Prius ex *Apollodoro* novimus. Alterum colligi potest ex *Eratosth.* Catasterismis c. XIII. Μουσαῖος γάρ φησι, Δία χρυσάμπυκι ἰσχεμαθοῦσαν τὴν Ῥέας Θέμιδι. & ex *Hygin.* Poët. Astron. II. c. XIII. *Musaeus autem dicit, Jovis nutrices Athemidem & Amaltheam nymphas.* Utrumque *Hom.* locum a *Lesbonacte* usurpatum, eandem in rem protulit *Auctor* vitae *Hom.* p. 291. Οὗ ἦεν, (Il. B. v. 186.) Δίκτο οἱ σκῆπτρον. ᾗ, Θέμιστι ἦ καλλιπαρήῳ Δίκτο δίκας, τὸ τάττεις Διεί. ita enim pro διεί legendum animadverti: etiam *H. Stephanus*.

τοὶ γενικῇ σωταάσυζιν. ὡς καὶ Ὅμηρος [14],

ἀφνειότερος ξυσσοῖο τ' ἐδῆτός τε.

Ἀτθικοὶ δὲ ἐνφέρουσι τοιαῦτα, τὸ ἔνεκα προσπιθέντες.

Τῶν ὅπι τ' Ἀσίας Ἑλλιώων. ἀρέσκει με, ἀντὶ τοῦ μοι. Οὕτως δὲ γίνεται, σωταστομβήης δοπιχῆς πτώσεως ῥήμασιν αὐτοὶ ὅπι αἰπαλικιὼ προσφέρουσι, σωλιώτισέ με, ἀντὶ τοῦ μοι.

Καὶ δ' Ἀχιλλῆος τοῦτόν γε [15] μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
Ἔρριγ' ἀνιβολήσας,

ἀντὶ τοῦ τούτῳ. καὶ Ἀτθικοὶ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης [16] ὁ κωμικὸς, ἀρέσκει με, λέγων. Ἀλλὰ καὶ τὰ ῥήματα, ἃ γενικῇ πτώσει σωταστέλλει, ἐνφέρουσιν ὅπι αἰτιατικιὼ, αὐτός με ἥρετο, καὶ ἀφαιρεῖταί με, ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ. Καὶ Ὅμηρος,

ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες.

Ἰωνικόν. Σωνέβη προσθεῖναι τὸν Ἀλέξανδρον [17] ἵππον, ἀντὶ τοῦ, τοῦ Ἀλεξάνδρου. σωνταστομβῶν γὰρ τῶν προς τι ἐχόντων ὀνομάτων παρ' ἡμῖν ὅπι γενικῆς πτώσεως, ἐνίοτε ὅπι αἰτιατικιὼ ἐνφέρουσιν· ὡς τὸ,

γυναῖκα [18] τεθήσασθο μαζὸν,

ἀντὶ

14 Ὅμηρος] Od. Α. v. 165. Ἢ ἀφνειότερος χρυσοῦ τε ἰδῆτός τε.

15 Τοῦτόν γε] Sed in *Hom.* Il. Η. v. 113. τόν γε μ. vulgatur. Dubitari autem non potest, quin olim τοῦτον fuerit lectitatum, quod postea a sciolis propter constructionis insolentiam sit depravatum. Ex *Hom.* posui Ἔρριγ' pro ἄρες quod erat in MS. Alter *Hom.* qui adfertur, locus est in Il. Α. v. 299.

16 Ἀριστοφάνης] In Pluto v. 353. Τοῦ πονηροῦ φαίνεται τὸ φορτίον, Καί μ' οὐκ ἀρέσκει. Schol. Ἀτθικὸν ὃ τὸ, Καί μ' οὐκ ἀρέσκει. ὡς σοφιστής. adv. 64. ubi quae notantur descripsit *Corinthius* de Dial. Att. qui Ἀντὶ δοτικῆς, inquit, πολλάκις τῷ αἰτιατικῷ ἐγκατέλιπον —— καὶ ὅλως μύριαι κρίσεις εἰσὶ τῶν λεγομένων παραδιδόμενα, καὶ παρ' Ὁμήρῳ καὶ σχεδὸν πᾶσιν Ἀτθικισταῖς. Scripto *Corinthii* libello, editis longe meliori, & hic & alibi semper utor.

17 Ἀλίξανδρον] Ita in ora correxerat *Vossius* MS. lectionem Ἀλεξάνδρου. *Salmasius* de Hellen. p. 147. & 148. *Ionicum* χῆμα vocat *idem Lesbonax*, quo dicebatur, ὁ Ἀλίξανδρος ἵππος, *Alexander equus*, pro

ἀντὶ τῦ γυναικὸς μαζὸν ἐθήλασεν. ὅθεν τινὲς λέγυσι τὸ γυναῖκα εἰρῆσθαι ἀντὶ τῦ κτηλικῦ [19] τὸ γυναικεῖον. ὡς Ἀθηναῖοι, Ἕλλωα στρατὸν, ἀντὶ τῦ Ἑλλωικόν. ἰῶ δὲ αὐτῷ εἰπεῖν ταῖς τοιαύταις συντάξεσιν, εἰ μὴ ἐπείνως διελέγοντο οἱ Ἕλλωες [20] τὰ πρός τι ἔχοντα συντάσσοντες αἰτιατικαῖς πτώσεσιν,

Τρῶας [21] τίχας ἦλθ' Ἄρης ὥτρυνε μετελθών·

τὰς τίχας. τίνες δὲ τὰς Τρωὰς, ὀξυτόνως καὶ θηλυκῶς, ἀλλ' ἐλέγχῃ αὐτὸς ἡ γραφὴ, χωρὶς ὢσα τῦ ι. Ὅπὶ χασιγνήτοιο Φόνοιο. ἀντὶ τῦ, χασιγνήτυ, τὸ γὰρ προσηρεικὸν ἔλαβεν ἀντὶ τῦ κτηλικῦ.

Ἀττικὸν, συνήθες Ξενοφῶντι καὶ Πλάτωνι. στρατευόμενοι Θηβαῖοι ὅπὶ Ἀττικλεί. Ἀλκιβιάδης ἐξελθὼν τῶν πυλῶν. τὸ γὰρ καθ' ὁπφορὰν δεῖ εἰπεῖν. Λακεδαιμόνιοι ἡττήθησαν. Γίνεται δὲ ὅτως, τῇ ὁπφορικῇ ἐκφορᾷ προσυπακουμένης ὀρθῆς πτώσεως, ἀντὶ γενικῆς ἢ δοτικῆς· ἡ μὲν γὰρ ὅδι προσηρεικὴ, ἡ δὲ ὁπφορικὴ, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων ὁ λόγος αὐτοτελὴς γίνεται· καὶ ὥσπερ ἐλλείπων πάλιν αὐτοτελὴς ἑτέρας συνδεύσης. ὡς καὶ Ὅμηρος [22],

Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει.

ἀντὶ

Ξ' Ἀλιξάνδρυ ἵππος, *Alexandri equus*, cujus *exemplum refert ex auctore antiquo*, συνήθη τοῖς ἀλίξανδρον ἵππον. *Cui paria esse vult apud alios auctores*, γυναῖκα μαζὸν, *pro* γυναικὸς. Ἕλλωα στρατὸν, *pro* Ἑλλωικὸν. *Pro* ἐκεῖνο *mox scripsi* ἐκεῖνοι.

18 Γυναῖκα] *Hom.* Il. Ω. v. 58. γυναῖκά τε θήσασθαι μαζὸν· Quod *Lesbonax*, habet etiam *Hesych.* Τιθήσασθαι, ἐθηλάσασθαι.

19 Ἀντὶ τῦ κτηλικῦ] *Corinthius* de Dial. Att. Ἀττικῶν τὸ, τὰ πρωΐτατα λαμβάνειν ἀντὶ τῦ κτηλικῶν. ὡς τὸ, γυναῖκα τιθήσασθαι μαζόν. ἀντὶ τῦ, γυναικεῖον ἐθήλασε μαζόν.

20 Οἱ Ἕλλωες] In MS. perperam a prioribus haec erant separata: διελέγοντο. Οἱ Ἕλλωες τ.

21 Τρῶας] MS. Τρῶας τίχας, ἦλθ' ἄ. ὤθρυνε μ. Haec autem scripturae variatio satis est insignis. In *Hom.* Il. E. v. 461. vulgatur: Τρώων ὃ τίχας ἦλθ' Ἄρης ὤτρυνε μετελθών. ubi *Schol.* notat Τρώων ὃ τίχας.] Τὰς ὃ Τρῶας εἰς τάξεις καθιστάντας. In Il. I. v. 563. meminit χασιγνήτοιο Φόνοιο.

22 Ὅμηρος] Exempla, quae proponit, mentem *Lesbonactis* clarissime patefaciunt, petita ex Od.

M.

ἀντὶ τοῦ, τῶν δύο σκοπέλων.

Νέστορίδαν δ' ὁ μὲ οὔτασ' Ἀτύμνιον.

Ἄμφω δ' ἐζομάω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσεύς.

Ἴωνες δὲ καὶ πολλῶν Φερσίν ἁ σώζοντες πάλιν, ὡς γὰς ἡμεῖς λέγομεν, ἐξερχομάω μοι ἔδωκαν, αὐτοί φασιν, ἐξερχόμενος δέδωκέ μοι. Χαλκιδεῖς δὲ οἱ ἐν Εὐβοίᾳ ποιοῦσιν αἰπατικαῖς πτώσεσιν ὀπφορὰς ποιοῦντες καὶ ζευγνύντες· ὡς Διονύσιος ὁ Χαλκιδεύς [23], οὕτως γὰς ἔφη περὶ Μυρίνης τῆς Ἀμαζόνος, τῷ Μυρίναν ἐξελθοῦσαν καὶ περιβλεψαμάνῳ, ἔδοξεν αὐτῷ τὰς ἄλλας Ἀμαζόνας ἀναπαλέσασθαι.

Θηβαϊκόν. ἔτι δὲ [24] καὶ ἄλλο ῥῆμα ἀπὸ Βοιωτίας, ὃ δὴ καὶ Πινδαρικὸν λέγεται, ὅτι πολλάκις αὐτῷ κέχρηται· Γίνεται δὲ οὕτως, Λακεδαιμόνιοι [25] πολεμεῖ Ἀθηναίοις· μεταῤῥύθμισις δ' ἔπειτα πλοκαμοί, ἀντὶ τοῦ ἑπόντας [26]. Καὶ, δήγεται σάρκες ἀντὶ τοῦ δήγονται. Ὅμηρος,

Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε [27] νεῶν καὶ σπάρτα λέλυται.

ἀντὶ

M. v. 73. Il. Π. v. 317. Il. Γ. v. 211. In secundo loco Ἀτύμνιον posui pro ἰτύμνιον. *Homericas* has constructiones inter χήματα ἀσαύστατα retulit *Auctor* vitae *Hom.* p. 307. addens ὅτι ἡ τὸ καινὸν ἢ λέγει χάριν πολλὰ ἰτιφαίνει, πεδάλιον. Atticum hoc χῆμα *Aristophanis* ac *Thucydidae* locis illustrat *Corinthius*, καὶ Ὅμηρος, inquit, Οἱ δύο σκέπτιλοι, ὁ μὲ ἀρχὴν ἤρωὰ ἀμφὶς ἰκάνει. καὶ Φιλόστρατος ἐν τοῖς βίοις τῶν Σοφιστῶν (quinimo *Pollux* apud *Philostratum* Vit Soph. II. p. 593.) Ὁ Ποσειδὼς ὁ Φάριος, τὸ θαῦμα τὸ Ὁμηρικὸν, πολλαὶ μὲ αὐτῷ καὶ πολυειδεῖς αἱ μορφαί, ἀλλ' ἢ, Πρωτέως ἢ Φαρίου ἢ θαύματος ἢ Ὁμηρικοῦ. Sed & Jones, notante *Corinthio*, eadem ratione χρώμαι ἀθεσῶν ἀντὶ ἑξοικῶν, ὥσπερ οἱ Ἀττικοί. οἷον, οἱ ἢ δύο σκέπτιλοι, &c. ἀντὶ ἢ τῶν δύο σκεπτίλων, ὁ μὲ τόδε, ὁ ἢ τόδε. Utrumque locum MS. suppeditavit. *Homeri* versum *Luciano* plus semel admovit *Scholiasta*. Conf. *Schol. Theocr.* ad Idyll. I. v. 48. & *Pricaeus* ad Evang. *Lucae* c. XXI. v. 6.

23 Δ. ὁ Χαλκιδεύς] De Chalcidensi *Dionysio Meursius* notat ad *Hellad.* p. 35. Dubitari autem non potest, quin *Dionysii* fragmentum partem fecerit operis, quod Κτίσεις inscripserat. Urbs Aeolica Myrina ab Amazone cognomine traditur denominata. Inter Amazonas dignitate excelluisse *Myrinam*, hinc

ἀντὶ τοῦ σεσήπασιν.

Ἰωνικὸν δὲ καὶ Δώριον ὁμοῦ εἰλημμένον [28] ἀπὸ τῶν κτ' Σικελίαν Δωριέων. Γίνεται δὲ τὸ ἁλλαμβανομένου ἀπαρεμφάτου ῥήματος ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ ἐν ταῖς τοιαύταις συντάξεσιν, ὅταν λέγῃ τις, δός μοι τὸ βιβλίον, αὐτὸ δοῦναί φάσκει, καὶ Ὅμηρος,

Ἐλθὼν δ' ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
Πάντα μάλ' —— ἀγορεύεμεν.

ἀντὶ τοῦ ἀγόρευε. καὶ,

Πειρᾶν δ' ὡς κεν Τρῶες,

ἀντὶ τοῦ πείραζε [29]. Χρῶνται δὲ τῷ ἀπαρεμφάτῳ ἢ ἐνικῷ [30] προστακτικῷ καὶ πληθυντικῷ ὁμοίως· γράφειν λέγοντες, ἀντὶ τοῦ γράφετε. Ὅμηρος,

Ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν,

ἀντὶ τοῦ ἐρητύετε.

Δώριον, μάλιστα τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Δωριέων Γίνεται δὲ οὕτως. Τῆς ἁλλαμβανομένης δοτικῆς πτώσεως, ἀντὶ αἰτια-

simul discì potest.

25 Εστι] Hic certe nonnulla videntur deficere; *Salmasius* particulam ὃ omisit p. 146. Thebaicum schema & Pindaricum idem fuisse suspicatus.

25 Λακεδαιμόνιοι] Ita vulgavi pro Λακεδαιμονίαι· quod erat in MS. *Salmasium* sequutus. Cum plura sint ad manum, unicum hujus structurae exemplum adponam ex *Pindari* Olymp. Od. XI. v. 5. μιλιγάρυις ὕμνοι ὑσίπυλον δρόχαὶ λίγων τίλλει, pro τίλλοι. *Scholiastae* verba subjiciam: Σημείωσαι σύνταξιν τὸ τίλλει. ὁδεῖς. ἢ ὅτι τὸ σοφιστέον, ὅτι τὸ ἔστεξα, ἐν ταῖς δρστικαῖς ἢ θηλυκαῖς ὑπόμνησι, τὸ ἐνικὸν ἀντὶ πληθυντικῆς ἐχρήσατο ὥσπερ ἔτι.

26 Ἀντὶ τοῦ ἴκου] MS. ἀντὶ τοῦ ἵκει. Perperam.

27 Σίσηπε] MS. σίσηπα. Apud *Hom.* Il B. v. 135. recte extat σίσηπε. *Apollonius Alexandr.* de Synt. III. caput XI ita inscribit: Ὅτι τὸ σπάρτα λίλαιο, καταληλύθεγε δὲ ἀντὶ τοῦ σίσηπε.

28 Εἰλημμένον] MS. ὁμοῦ εἰλημμένον. Vir Eximius *J. P D'Orville* integra *Lesbonactis* observatione, usus in Vanno Critica c. IX. p. 342. & 343. legit: Ἰωνικὸν ὃ καὶ Δωρικὸν ὁμοῦ εἰλημμένον· & *Homeri* etiam loca indicavit, petita ex Il. B. v. 10. Il. Δ. v. 16. & Il. B. v. 75.

29 Ἀντὶ τοῦ πείραζε] MS. ἀντὶ τοῦ πει-

παλικῆς, παρεποιωμένης ἐκ ἀφαιρέσεως, οἷον εἴ τις φαίη· τῷ ϝρατηγῷ οἱ πολέμιοι ἀπώλοντο. ἀντὶ τοῦ, ἀφ' ἑνὸς ϝρατηγοῦ. καὶ τοῦτο ἐσφάγη, ἀντὶ τοῦ ἀφ' ἑνὸς τοῦτο. Ὅμηρος [31],

Σοὶ δὲ πάντες μαχησόμεθα,

ἀντὶ τοῦ ἀφ' σέ.

Ἀτελικὸν δὲ γίνεται ὅπως. Συνταξομένης γενικῆς πτώσεως ἀντὶ δοτικῆς καὶ ἀπροφόρου. οἷον εἴ τις φαίη, οὐκ ἂν ἡμῖν σωθείη εὐσεβῶν ὄντων τοῦτο παθεῖν. καὶ, ἡμῖν εἰρήνη πεφύλαχται μὴ πλουσίων· καὶ Ὅμηρος [32],

ἡμῖν —— κατακλάδη φίλον ἦτορ,
Δειλάντων φθόγγον τε βαρὺν αὐτόν τε πέλωρον.

Ἄλλο Ἀτελικόν [33]. τοῦ, ἵνα, μορίῳ. Ἀτελικὰ μόρια ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, οἷον· ἵνα θύσαιτε. ὁ Πλάτων τούτῳ χέχρηται καὶ Ὅμηρος. ἵνα μήποθεν ἄλλος ἴαυοι. καὶ, ἵνα θανάτοισι φαείνοι.

Περισπωμένου [34]. ὦ πυκνοτέρως λεγομένου οἱ περισπασταί. γίνεται δὲ οὕτως. Περισπωμένης αἰτιατικῆς πτώσεως καὶ ὑποφορᾶς, ὅταν ὑπὸ μεταβάσεως λόγου ἐπενέγκωμεν ὀρθὴν πτῶσιν. οἷον, ὥδε πλέομεν δύο πόλεις, αἳ καλοῦνται Σίφνος καὶ Ἄνδρος. καὶ Ὅμηρος [35],

Ἄνδρ' ὀφέω κρατερὼ ὑπὸ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,
Ἵν' ἀπέλεθρον ἔχητε, ὁ μὲν τόξων οὐκ εἰδώς.

ἀντὶ τοῦ, τὸν μέν.

Τῶν δὲ Ἀτελικῶν τὸ σωτάσειν τὸ μὴ μὲν μέλλοντος. μὴ πείσομαι. ἐπὶ δὲ τὸ σχῆμα τὸν περὶ Ἀντιφῶντα.

πειρῶν. Scripsi πείρας ex Grammatico de Soloec. qui hanc structuram Soloecismum vocat ἀφὲ τὰς ἐλλείψεις.

30 Ἐπικῷ] MS. ἐπικῶν.

31 Ὅμηρος] Il. E. v. 875. Σοὶ πάντες μαχόμεσθα. *Hesychius*: Σοὶ πάντες μαχόμεθα, ἀφὲ σὲ πάντες μαχόμεθα.

32 Ὅμηρος] Od. I. v. 256.
—— ἡμῖν δ' αὖτε καλεκλάδη φίλον ἦτορ.
v. Δ.

33 Ἄλλο Ἀτελικόν] MS. lectionem hoc in loco exhibuisse contentus, aliis relinquo, ut *Lesbonactis* scripturam restituant, si id modo absque

τα. σπανίως δὲ καὶ Ὅμηρος κέχρηται. ἡμεῖς δὲ τὰς ἐξ ἀμφοτέρων φωνὰς τιμῶντες μὴ ἀπαγορεύσιν, καὶ τιμῶ γ', ἄρηπτα, ἑκατοντασυλλάβοις ῥήμασι συντάσσομεν· οἷον, ὃ μὴ ἀμελεχθᾶ σήμερον, ὃ μὴ εἴπω. Ἀναχύπτει δ' ἐν τούτῳ τῷ σχήματι καὶ ἕτερον ἄμουσον, ὃ γίνεται δ' αὐτῆς συμπλοκῆς ἀφεκτομυθίας. οἷον, οὐκ εἴπω σοι, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐρῶ σοι. καὶ, σήμερον οὐκ ἴδῃς, ἀντὶ τοῦ, μὴ ἴδῃς. καὶ τὸ,

Οὐ γάρ πω [36] τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι.

Ἄλλο πολλοῖς εἰρημένον. Ὅταν τὸ ῥῆμα συντάσσεται ἄλλαις πτώσεσιν. οἷον τὸ θαυμάζω. καὶ τὸ ὀνειδίζω· καὶ λοιδορῶμαι, καὶ ὀχνῶ, καὶ ἀσχολῶ. ἔστι δὲ πλεοναζόντως παρ' Ἀττικοῖς. Δοτικαῖς μὲν συντάσσεται πτώσεσιν, οἷον ὅτι τὸ μέμφομαί σοι, καὶ ὀνειδίζω σοι· οἱ δὲ Δωριεῖς, ἅπερ τοῖς Ἀττικοῖς ὅτι δοτικῆς συνήθη, ταῦτα ὅτι γενικαῖ μεταλαμβάνουσι, μέμφομαί σου λέγοντες, ὡς πλήρη φασίν. Ἀττικοὶ δὲ συντάσσουσιν αἰτιατικαῖς πτώσεσι γενικὰς [37], καὶ δοτικὴν τὴν αἰτιατικήν.

Ῥόδιοι. τῶν Δωριζόντων ἐν τῇ ἀκεφάτῳ δοτικῇ, ἥτις ἐστὶν ὀρθὴ καὶ αἰτιατικῇ πᾶσιν ἐοῦ αἰτιατικῇ συντάσσουσι δοτικῇ πτώσει· οἷον εἴ τις εἴποι, χάλεσον τοῦ ἀνθρώπου, ἀντὶ τοῦ τὸν ἄνθρωπον. τεκμήριον δ' ἂν εἴη ἐν τοῦ σχήματος μάλιστα τῶν Δωριζόντων, ἔν τε τῇ τὴν, καὶ τῇ σφὶν ἀντωνυμίαι· αὕτη γὰρ οὐδεμιᾶς πτώσεως, ἢ δοτικῆς ἀποδοτική. καὶ Ὅμηρος [38],

Ζεύς με πατὴρ ἀφέηκε τεὴν τάδε μυθήσασθαι.

Ἀσια-

que fidelioris libri fieri poſſit auxilio.

34 Περιττολεκτικόν] Supra hoc ſchema dicebatur Περιττηματολεκτικόν.

35 Ὅμηρος] Il. E. v. 244 ubi pro ἴσχεο extat ἴσχεσ. Mendoſa erat in ſcripto *Lesbon.* lectio: Ἀνὴρ ὁσσόν χερμάδιον ε. σ. μο. μ. ἴνα πίλα-θεν ἴσχοιε, ὁ μὲ τόξον δὶ εἰδώς.

36 Οὐ γάρ πω] Il A. v. 262. Pro πιότας apud *Lesbon.* πίας poſui.

37 Γενικὰς] MS. γλωκαῖς.

38 Ὅμηρος] Od. Δ. v. 820. Ἤ νύ μοι ἀφέηκε τεὴν τάδε μυθήσασθαι.

Ἀσιανὸν, μᾶλλον ὀπιχωριάζον τοῖς ὑπὶ Σικελίας Ἕλληζιν. Γίνεται δὲ ὅτω, συνηρτημένον ἔχον [39] ὁμοιοκοῖς ῥήμαζιν ἀντὶ ὀρθῆς. εἰ θέλεις ἀναζάντ᾽ χλεῦσαν † θύρων, ἀντὶ τοῦ ἀναζάς. ἀπελθόντα λούσασθαι, ἀντὶ τοῦ ἀπελθών. Ἐναντίον δ᾽ ἂν εἴη τούτῳ τῷ σχήματι, ὁ ἔμπαλιν ἔχει τ᾽ μετοχλὼ ὑπὶ ὀρθῆς πλώσεως ἀντὶ αἰτιατικῆς. οἷον εἴ τις εἴποι, λέγεται Ἀλέξανδρον Μακεδόνα πρᾶζαι τοὺς Πέρσας. ἐλθὼν εἰς χωρίον τῆς Περσίδος, ἀντὶ τοῦ ἐλθόντα. καὶ Ὁμηρος [40],

Φημὶ —— οὔν καταπεῦσαι Ὑπερμνήστρα Κεγρίονα,
Ἀστεράπων ὑπὶ δεξιᾶς,
ἀντὶ τοῦ ἀστεράποντα.

39 Συνηρτημένον ἔχον] Legendum videtur συνηρτημένῳ ἔχον τῷ αἰτιατικῷ ὁ. ε. ἀντὶ ὀρθῆς. In exemplo, quod adfertur ἀναζάντα pro ἀναζάς. male in MS. legebatur ἀντὶ θ᾽ ἀνάσσα. *Voſſius* ἀναστὰς in margine poſuerat, & ad *Catull.* etiam exhibuit p. 295. ubi ex *Lesbonacte* Aſianum ſchema attigit.

40 Ὁμηρος] Il. B. v. 350. Φημὶ γὰρ ἐν καταπεῦσαι Ὑπερμνήστρα Κεγρίονα Ἀστεράπων ἐπιδέξι᾽, *Auctor* vitae *Hom.* p. 307. huic loco ſubjicit: καὶ ταῦτα ὁ ἐξήγησις καθά τινα ἀρχαϊκὴν συνήθειαν. καὶ ὁ ὁ ταῦτα ἀλόγως· κ. τ. λ. Quae in ſcholiis ad *Hom.* MSS. leguntur, digniſſima ſunt, quae proferantur: Οἱ ἀκαδημαϊκοὶ εἰρηνῆ· ἴδιά γὰρ ἀστεράπτειν καὶ φαίνειν, ὡς Εὐριπίδης ἐν Παλαμήδει,

Λαΐνοις πάλαι δή σ᾽ ἐξαρτήσαι θέλων,
Σχολῇ μ᾽ ἀπεῖργε·

βραχὺ ὁ ἀφαιρεῖν εἰς τὸ ἰπιδέξια. ἀσωπίδης γὰρ ὁ λόγος, λήπτους δ᾽ καὶ. ubi in margine *Lesbonactem* citavit *Iſ. Voſſius.*

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ
ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΥ
ΚΑΙ
ΣΟΛΟΙΚΙΣΜΟΥ.

Digitized by Google

ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΥ.

Βαρβαρισμός ἐστι λέξις ἤτοι περὶ τὰ στοιχεῖα, ἢ περὶ τὰς προσῳδίας ἡμαρτημένη. Διαφέρει [2] δὲ τοῦ Σολοικισμοῦ· ἐπεὶ ὁ μὲ Βαρβαρισμὸς ἐν λέξει γίνεται, ὁ δὲ Σολοικισμὸς ἐν λόγῳ. Γίνεται δὲ ὁ Βαρβαρισμὸς ἐν τῇ λέξει [3], περὶ πλεονασμὸν στοιχείου, περὶ ἔνδειαν, περὶ ἀναλ-

λα-

1 ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΥ] Hoc, & quod ſequitur, de Soloeciſmo opuſculum ex antiqua *Leidenſis* Bibliothecae membrana deſcripſi. Utrumque in alio etiam ejuſdem Biblioth. Codice legebatur, non ſine exigua ſcripturae differitate, quam, ne quid omitterem, ſedulus enotavi. Reliqua, alterius *Auctoris*, itidem ignoti, qui eandem materiam copioſius pertractat, capita ex laborioſis *Iſ. Voſſii* adverſariis exhibui, qui ex optimo libro eadem hauſerat; neque tamen priora, quae vulgavi capita inibi non legebantur, ſed minus plena quam in Vett. libris. Plura vide ſis in Praefat.

2 Διαφέρει] Qua ratione *Soloeciſmus* & *Barbariſmus* vulgo diſcerni ſoleant, docet *Sextus Empiricus* adverſ. Gramm. c. x. qui Grammaticorum hac in parte petulantiam ſic ſatis acerbe, neque inmerito, caſtigat. Diſcrimen inter *Barbariſmum* & *Soloeciſmum* porro tradiderunt *Etymologus* in v. Σόλοικοι. *Suidas* in Βαρβαρίζει. & *Euſtathius* ad *Hom.* Il. B. p. 278. e Veteribus nonnullos, quos has voces minus anxie diſtinxiſſe innuit *Euſtathius*, reprehendit *Apollonius Alexandr.* de Synt. III. c. IV. eoſque temere conturbaſſe ſcribit πολὺ παρὰ πᾶσι συμφώνως πεφυλαγμένον δόξαν, ὡς μιᾶς λέξεως κακία ἐστὶν ὁ Βαρβαρισμός· ἐπισολοικεῖν δ' λέξεων ἀκαθαρσίαν, ὁ Σολοικισμός. Neque Graecis Latinos quidquam hic conceſſiſſe ex *Diomede* & *Donato* conſtat. Soloeciſmum vocat *Auſonius* Epigr. CXXX. quem ex mente Grammaticorum Barbariſmum dixerat *Martialis* VI. Ep. XVII.

Cinnam, Ciuname, te jubes vocari:
Non eſt hic, rogo, Cinna, Barbariſmus?
Tu ſi Furius ante dictus eſſes,
Fur iſta ratione dicereris.

3 Ἐν τῇ λέξει.] Ita Cod. A. paulo aliter Cod. B. Διαφέρει δὲ καὶ σολοικισμῷ. ὅτι ὁ μὲ. βαρβαρισμὸς ἐν λέξει γίνεται, ἤτοι περὶ πλεονασμὸν στοιχείου, ἢ περὶ ἀναλογίαν. ἢ περὶ τόνον. ἢ περὶ χρόνον. Ὁ δὲ σολοικισμὸς ἐν ὅλῃ τῇ

λαγλὼ, ϖδὶ τόνον, ϖδὶ χρόνον, ϖδὶ πνεῦμα. Λέγομεν δὲ Βαρβαρίζειν ἢ τοὺς ἀλλοφύλῳ λέξει χρωμένους [4] ὡς εἴ τις τὸ μὲ ὑπαυχένιον Κερβικάριον λέγοι, τὸ δὲ χειρόμακτρον, Μάπταν.

ΠΕΡΙ
ΣΟΛΟΙΚΙΣΜΟΥ.

Σολοικισμός ὅτι λόγου ϖδὶ [5] σύνταξιν τῶν λέξεων ἁμαρτημάτων. Διαφέρει δὲ Σχήματος [6]· ἐπεὶ τὸ μὲ Σχῆμα ἔχει τινὰ αἰτίαν εὔλογον καθισαμένων [7] εἰς εὐπρέπειαν, ὁ δὲ Σολοικισμὸς οὐκ ἔχει. Γίνεται δὲ ὁ Σολοικισμὸς [8] ἐν τῷ λόγῳ, ϖδὶ πλεονασμὸν λέξεως, ϖδὶ ἔνδειαν, ϖδὶ ἀλλαγὴν, ϖδὶ εἴδους, ϖδὶ γένους, ϖδὶ ἄρθρων, ϖδὶ ἀριθμῶν, ϖδὶ πτώσιν, ϖδὶ ϖροσώπων, ϖδὶ χρόνον, ϖδὶ ἀφαίρεσιν, ϖδὶ ἔγκλισιν. Λέγεται δὲ Σολοικισμὸς, ἐπεὶ σόλοικοι [9] οἱ βάρβαροι τὴν ϖροφορὰν ἔχουσι. Σο-

τῇ λέξει. ϖδὶ τὰ αὐτὰ λέγομεν βαρβαρίζειν καὶ τὰς ἀλλ.

4 Λέξει χρωμένους] Ea ratione legunt Codd. B. & C. Mendose in A. λέξιν χρησάμενος· Quae sequuntur: ὡς εἴ τις &c. suppeditavit Cod. A. universa deerant in *Voss.* apographo, seu Cod. C. Insignis est in B. lectionis differentia: ὡς εἴ τις τὸ μὲ ϖδὶαυχένιον φάσκοι, χειρομάκτρον λέγοι, τὸ δ' χ. μ. Siquidem hinc judicium ferre licet, prioris tractatus auctor dicendus erit *Herodianus*. Subjiciam quae in Gloss. Med. & Inf. Graec. ad voces Κερβικάριον & Μάπτα scribit *Du Cangius*: „ *Herodianus de Solecismo & Barbarismo* „ *MS.* (*in Cod. Colb.* 1825.) λέγουσι δ βαρβαρίζειν καὶ τ ἀλλοφύλῳ χρώμενον· ὡς εἴ τις τὸ μὲ ὑπαυχένιον, χειροκάριον λέγοι, τὸ δ χειρόμακτρον, μάπταν. „ Hinc ratio est petenda, cur in *Cyrilli* Glossis legatur Βαρβαρισμὸς, *Graeco latino*. sive potius, *Graeco-Latinum*.

5 Περὶ τὴν σύνταξιν] Cod. C. ϖδὶ τὴν σύνταξιν τ.

6 Διαφέρει δ Σχήματος] Vide *Tryphonis* locum, quem ad initium *Lesbonactis* produxi.

7 Καθισαμένων] Emendatam Cod. C. scripturam proposui. Cod. A. καθισαμένων εἰς διήγησιν· Cod. B. Διαφέρει δ σχήματος, (C. σχήματος) ἐπειδὴ τὸ μὲ ἔχει τινὰ αἰτίαν εὔλογον καθ' ἡσυχίαν διήγησιν.

8 Γ. δ δ' Σολοικισμὸς] Cod. B. καί τι ἐν τῷ λόγῳ γινόμενος ϖδὶ πλεονασμὸν λέξεως, &c.

9 Ἐπεὶ σόλοικοι] Ita Codd. B. &

Σολοίκους δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τοὺς βαρβάρους. ὁ γοῦν Ἀνακρέων [10] φησὶ, Κοίμισον δὲ σόλοικον φθόγγον. καὶ Ἱππώναξ,

Καὶ τοὺς σολοίκους λὺ λάβωσι, φρνᾶσι
Φρύγας μὲ εἰς Μίλητον ἀλφιτοδόσοντας.

ΕΤΕΡΩΣ

ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΥ

ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΟΝΑ.

Τοῦ λόγου ἀρεταὶ μέν εἰσιν ἓξ. Ἑλληνισμὸς, Σαφήνεια, Κυκλολογία, Συντομία, Εὐσυνθεσία, Εὐπρέπεια. Κακίαι δὲ ταύταις ἀντικείμεναι ὁμοίως ἓξ. Βαρβαρισμὸς, Ἀσάφεια, Ἀκυκλολογία, Μακρολογία, Κακοσυνθεσία, Ἀπρέπεια.

Ἑλ-

& C. cum in Cod. A. legeretur ἐπισόλυκον· *Salmaſius* in *Tertull.* de Pall. p. 312. σόλοικος & σόλυκος *dicebatur, ut* βρυκὸς βοϊκὸς, μυρὼ μοιρών.

10 Ἀνακρέων] *Anacreontis* & *Hipponactis* fragmenta hinc produxerunt Viri Clariſſimi *Iſ. Voſſius* ad *Catull.* p. 226. & *Jac. Phil. D'Orville*, in libro reconditae eruditionis pleno, Vanno Critica c. XII. p. 570. Quandoquidem vero in his fragmentis Codices nonnihil ab invicem diſcedunt, univerſam ſingulorum ſcripturam bona fide proponam: Haec itaque erat lectio Cod. A. ὁ γὰρ ἀνακρέων φησίν· κείμηζον ϗ σόλοικον φθόγγον. καὶ ἱππώναξ. καὶ τὰς σ. λὺ λαβῶζι σφνάζι φρύγας μ. ε. μ. ἀλφηδόσωζας. Cod. B. ὁ γὰρ ἀνακρέων φησί. κοίμιζον ϗ σόλοικον φθόγγον. ὁ ϗ ἱππώναξ. κ. τ. σ. η. λαβῶζι σφνᾶζι. φρύγας μὲ εἰς μίλητον ἀλφιδόσοντας. Hujus ego libri lectionem in textum recepi. Cod. C. ſeu apographum *Voſſianum*: ὁ γὰρ Α. φησὶ. κοίμιζον σόλοικον φθόγγον. καὶ ἱππώναξ· καὶ τὰς Σ. λὺ λαβῶζι σφνᾶζι. (in fine poſtremi capitis σφνάζιν extabat) φρύγας μὲ εἰς Μίλητον ἀλφηδόσοντας. in libri margine poſuerat *Voſſius*: L. ἀλφιτοδόσοντας i. e. *in piſtrinum mittunt.* Eadem autem, neque enim id praetermittendum, *Anacreontis* & *Hipponactis* loca tangit *Euſtathius* ad Il. B. p. 278. τὰς βαρβάρους Σολοίκους ἔλεγον, καὶ σαφήσεις χρήσεις, Ἱππώνακτος μὲν τὸ, καὶ τὰς σολοίκους ὦν ἰθύλυζι σφνᾶζιν. Ἀνακρέοντος ϗ τὸ, σόλοι-

Ἑλλιωσμὸς μέ οὖν ὅτι λέξις ὑγιὴς, καὶ ἀδιάστροφος λόγῳ μερῶν συμπλοκὴ μετάλληλος· Βαρβαρισμὸς δέ ὅτι λέξις ἡμαρτημένη πρός τι [11] τῶν Ἑλληνιζόντων συνήθειαν.

Διαφέρει δὲ Βαρβαρισμὸς Σολοικίας· ὅτι ἡ μὲν Σολοικία ἐν τάξει βλάπτει τοῦ λόγου, ὁ δὲ Βαρβαρισμὸς τὰ ἔπη [12] τῆς λέξεως.

Γίνεται δὲ Βαρβαρισμὸς κατὰ τρόπους εἰπεῖν [13]· προσθέσει, ἀφαιρέσει, ἐναλλαγῇ, μεταθέσει, συναλοιφῇ, ἀφαιρέσει, τόνῳ, χρόνῳ, πνεύματι.

Κατὰ μὲν οὖν Περάθιον βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες Σωκράτην, Δημοσθένην. τὰ γὰρ εἰς ης [14] λήγοντα σύνθετα ὑπὸ προσλαμβάνει ὅτι τὸ αἰτιατικῆς τὸ ν, ὅταν ᾖ παρ' οὐδετέρων πρὸς τὴν κατάληξιν, ἢ ῥῆμα ὅτι τέλει ἐμφαίνῃ.

Κατὰ δὲ Ἀφαίρεσιν· ὡς εἴ τις λέγει τὸν Ἑρμῆν, δεῖ γὰρ λέγειν τὸν Ἑρμῆν.

Ka-

λοικὸν φθόγγου, ὅτις ἐστὶ βαρβαρικός.

11. Παρά τινα] MS. mendose περὶ τινὰ τ. *Sextus Empiricus* adversus Gramm. c. x. p. 42. B. Βαρβαρισμός ἐστι παράπλασις ἐν ἁπλῇ λέξει παρὰ τὸν κοινὸν συνήθειαν. qui pari ratione, qua Grammaticus noster, τὸ Βαρβαρίζειν & Ἑλληνίζειν in istius capitis principio opponit: ἔστι γὰρ ἑκάστοις βαρβαρίζειν καὶ σολοικίζειν, ὡς ἀπαιδεύτῳ χλωρίδα· ἔστι τε Ἑλληνίζειν, ἐκεῖνός ἐστι ὃς τὸ σαφῶς ἅμα καὶ ἀκριβῶς παρεστῆσαι τὰ νοηθέντα τῷ προφέροντι. *qui vero emendatam Graeci sermonis culturam persequitur, id quod sentit, perspicue atque polite eloqui valet.* Hac ratione *Hellenissimum* finit Etymologici M. *Auctor*: Ἑλληνισμός ἐστι, τὸ κατ' Ἕλληνας ἀμιγλίγωσσος, τουτέστι τὸ ἀσολοικίστως καὶ ἀβαρβαρίστως ἀμιγλίγωσσος.

12. Ἔπη] Quid sint τὰ ἔπη τῆς λέξεως fateor me ignorare. quid si ἴδη scripserit? neque id placet.

13. Κατὰ τρόπους εἰπεῖν] Totidem modos recenset *Donatus*: *Barbarismus autem fit duobus modis, scripto & pronunciatione. His bipartitis, quatuor species supponuntur. Additio, Detractio, Immutatio, Transmutatio, literae, syllabae, temporis, toni, aspirationis.* a quibus non longe discedit *Diomedes*.

14. Εἰς ης] Scripsi pro εἰς ῆ· & mox ὅταν ᾖ π. ε. πρὸς τὴν κατάληξιν, ubi in MS. legebatur ὅταν ἡ π. ε. πρὸς τὴν κατὰ λέξιν.

15. Κατὰ ὃ Περάθιον] Id sine controversia mutandum est; secundum indicem supra positum ponendum Κατὰ ὃ μετάθεσιν· secundum adcuratiorem legem: Κατὰ ὃ ἐναλλαγήν· Auctore quidem *Trypbone* περὶ τρόπων λέξεων. Μετάθεσις —— κα-

Κατὰ δὲ Πρόθεσιν [15]· λέγοντες τ' δίφρον, δίφον [16]· ἢ τὸ Φέρω, Φέρω [17]· ἢ Μυτιληναῖον, Μιτυληναῖον [18]· ἀπὸ γὰρ τοῦ Μίτυς τοῦ κτίστου Μυτιλήνη καλεῖται.

Κατὰ δὲ Ἐναλλαγὴν, ὅσοι λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἐδυνάμην, ἠδυνάμην [19]· ἢ ἀντὶ τοῦ ἐβουλόμην, ἠβουλόμην. ἔσα γὰρ ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται τῆς ῥημάτων ἐν τῷ ἐνεστῶτι λήγοντι, ταῦτα κατ' ἀττικὸν ἀπὸ τοῦ ε ἄρχεται. λέγω, ἔλεγον· Φέρω, ἔφερον· οὕτω μέλλω, ἔμελλον· βούλομαι, ἐβουλόμην· ἢ δύναμαι, ἐδυνάμην.

Κατὰ δὲ Συναλοιφὴν, ὡς Μένανδρος [20] λέγει,

Ὁ θάτερος μὲ τοῖν δυοῖν Διοσκόροιν.

ἀντὶ τοῦ Φάναι, ὁ ἕτερος· ἡ γὰρ τοιαύτη συναλοιφὴ γίνεται ἐπὶ ὑστέρου ἄρθρου, ὅταν αὐτῷ ἐπιφέρηται ὄνομα ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον, οἷον τὸ, ἕτερον, λέγω θάτερον· ἐπὶ δὲ ἀρσενικοῦ δὲ γίνεται.

Κα-

καλεῖται καὶ ἀνάλυξις καὶ διαίρεσις. *Corinthius* vero de Dial. Jon. id ponit discriminis inter μετάθεσιν & διαίρεσιν, ut illa fiat ἐν τῇ αὐτῇ συλλαβῇ, ἡ δὲ διαίρεσις ἐν ἑτέρᾳ.

16 Δείφον] Auctoritate unius *Theodori Gazae* (qui nihilominus e Veteribus hausit, quae de Barbar. & Soloec. notat, uti & *Georgius Lecapenus* περὶ συντάξεως p. 215.) vocem Δείφος Glossariis Graeco-Barbaris inseruerunt *Meursius* & *Du Cangius*. Ne noster quidem efficiet, ut eam vocis formam barbaram esse credamus.

17 Τὸ φέρω, φέρω] Nulla hic μετάθεσις, sed literae παρέμπτωσις. Credibile Auctorem aliter scripsisse, forsan posuerat: καὶ τὸ φερῶ, φέρω.

18 Μιτυληναῖον] En, quae scribit *Is. Vossius* Observ. ad *Melae* II. c. VII. p. 201. *Utrumque dixere Veteres Mytilene & Mitylene. Sed prius illud longe rectius, alterum vero inter barbarismi species refert Stephanus Grammaticus Byzantius in commentariis ad Dionysium Thrucem, & Μυτιλήνας dici jubet, addens rationem,* ἀπὸ γὰρ τοῦ Μύτυος τῆς κτίσεως Μυτιλήνη καλεῖται. *Vossii* meminit ad *Stephanum Berkelius*; quod autem auctorem nostrum *Stephanum* vocaret *Vossius*, nihil erat causae.

19 Ἠδυνάμην] Atticum usum reprehendit. *Etymologus* p 419. v 30. οἱ Ἀττικοὶ τὸ η τῆς παρεκτάσεως εἰς ε πίπτειν· τὸ ἐβουλόμην, ἠβουλόμην λέγειν· Idem in ἠβουλόμην & ἠδυνάμην observat *Corinthius*, de Dial. Att. ἠβουλόμην tamen & ἠδυνάμην frequentissime a probatis scriptoribus usurpari monuit *Thomas M.*

20 Μένανδρος] *Menandri* versus reliquis fragmentis addi poterit.

Κατὰ δὲ Διαίρεσιν, ὡς ὅταν Ἡσίοδος λέγῃ,

Μάζης δ' αὖ Δίκτῳ τε καὶ ἀντίθεον Πολυδεύκεα.

δεῖ γὰρ διαιρεῖται, ὧν ἡ αἰτιατικὴ εἰς ν λήγῃ· αἱ γὰρ εἰς α λήγουσαι αἰτιατικαὶ διαιροῦνται, Δημοσθένεα, Δημοσθένη γὰρ καὶ Διογένη.

Κατὰ δὲ Τόνον βαρυνόμενοι οἱ λέγοντες, ἐὰν βυλῶμαι, καὶ ἐὰν δεχῶμαι. δεῖ γὰρ λέγειν, ἐὰν βύλωμαι, καὶ ἐὰν ἄρχωμαι· ἐπειδὴ τὰ ὑποτακτικὰ τοῖς ἰδίοις ὁριστικοῖς ὁμοτονεῖ, φέρωμαι, ἐὰν φέρωμαι· λέγωμαι, ἐὰν λέγωμαι· οὕτω καὶ ἐὰν βύλωμαι, καὶ ἐὰν ἄρχωμαι. Ὁμοίως καὶ οἱ τοὺς τόνους βαρβαρίζοντες, οἱ λέγοντες ἀκρᾶτον προπαροξυτόνως· δεῖ γὰρ λέγειν ἄκρατον προπαροξυτόνως· ἡ γὰρ τῶ ᾱ στέρησις προτιθεμένη τῶν δισυλλάβων ὀνομάτων εἰς ος ληγόντων, ἀναβιβάζει τὸν τόνον· οἷον κακὸς, ἄκακος· φθαρτὸς, ἄφθαρτος· ἀχρὼν καὶ κρατὸς, ἄκρατος.

Κατὰ δὲ Χρόνους βαρβαρίζουσιν, οἱ λέγοντες πυκνωῖς, ἐμπεπαλμένως· δεῖ γὰρ λέγειν πυκνὶς συνεσταλμένως, ὡς ῥυεὶς, σανίς.

Κατὰ δὲ Πνεῦμα βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες αὔειον δασέως. δεῖ γὰρ αὔειον, ψιλῶς· ἐπείπερ εἴρηται παρὰ τὴν αὖος [21], ἥτις ἐκ τῶν ποταμῶν ἔωθεν ἀναδίδοται φιλεῖ,

Αὔρη

Noſtro concinit *Etymologus* p. 443. v. 33. ὁ λίγυς θάτερος ἐκ τοῦ ὀρθοτονικοῦ ὀνόματος, ἀλλ' ἄτερος.

21 Π. τ. αὔρας] Hanc originationem, quae veritatis colorem ducit, praeter alias deteriores proponit *Auctor* Etymologici M. non omiſſo *Homeri*, quem Noſter adducit, verſu, ex Od. E. v. 469. MS. ita legebat: ἥτις ἐκ. τ. π. ἴοθεν α. φ. Αὔρη δ' ἐκ π. ψ. τ. οἷσι πρ. poſtea Μετ' ἀναβάλλοις. Eſt autem is verſus *Heſiodi* Ἔργ. 408.

22 Ἀκυρολογίαι] Inter decem vitia orationis ἀκυρολογίαν reponit, praeter *Dionedem*, *Donatus*, cui *acyrologia* dicitur *impropria dictionis poſitio*. Κυκλολογίαν his verbis declarat *Trypho* περὶ τρόπων MS. Κυκλολογία ἐστὶν ὅταν ἴδιόν τι τῶν κατὰ φύσιν λέξιν τιθέντες φεύγῃς. τότε γὰρ εἰκὸς προφέρειν ἄν τις, ὅταν μὴ παρ-

στρέφῃ

Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέῃ ἠῶθι πρό.
ἄλλως τε καὶ ἀφ' ὑιλοῦ τοῦ στοιχείου συναλείφεται,

Μή δ' ἀναβάλλεσθ' ἔς τ' αὔριον, ἔς τ' ἔννηφι.
εἰ γὰρ ἦν δασὺ, πάντως ἂν ἀφ' οὗ δ ὤφειλεν εἶναι ἡ συναλοιφή.

Ἀκυρολογία [22] δὲ, ἥτις περὶ τὸ σημαινόμενον ἁμαρτάνεται· ἔστι δὲ κακίας μέρος καὶ ἡ ἀκυρολογία. ὡς παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ [23] ὅτι τῶν ἁπλουμένων νηπίων,

Μητέρας ἐξεκένωσαν, ἐνώφισαν δὲ πιθήνας.

Τὐναντίον γὰρ, ἐβάρυναν ἀπολέσαντες τὰ ὑπ' αὐτῶν τρεφόμενα βρέφη. καὶ παρ' Αἰσχύλῳ,

Ὁρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς.

ΠΕΡΙ
ΣΟΛΟΙΚΙΑΣ
ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΟΣ.

Σολοικία ἐστὶν ἀκαταλλήλου πλοκὴ τῶν τοῦ λόγου μερῶν παρὰ [24] τὴν τῶν Ἑλληνιζόντων συνήθειαν.

Σολοικίζουσι δὲ κατὰ πόσους ἴε [25]· περὶ γένη, περὶ ἀριθμοὺς,

στρέπτη δ' κυρίως λεγομένου. πτῦξ μὲν εὐκτικὸν. Ἴφικλος ὁ πόδιστι παρίσωμον ἰαμβὸν ἴσασι. Quisquis itaque voces παρὰ φύσιν sive a propria potestate derivatas usurpat, ἀκυρολογεῖ, & secundum Nostrum περὶ τὸ σημαινόμενον ἁμαρτάνει.

23 Π. τ. Καλλιμάχῳ] MS. ἐπὶ παρὰ τῷ κ. Elegantissimum *Callimachi* fragmentum inter edita non occurrit. In *Aeschyli* versu *Vossius* pro Αἰγαῖον correxerat Αἰγαῖον.

24 Παρὰ] Vitiose iterum in MS. περὶ τὴν τ. eandem mendam supra sustuli in nota 11. *Apollonius Alexandr.* de Synt. I. c. 11. ἐπειδὰν τὰ μὴ δίοικα τῆς λέξεως συναφθῇ, τὸν τοιοῦτον καλοῦμεν σολοικισμόν.

25 Κατὰ τρόπους ιε.] *Diomedes* II. p. 119. *Fiunt Soloecismi secundum pleroſque modis quatuordecim, ſecundum quosdam quindecim.* Ple-

μοὺς, περὶ τὰς πτώσεις, περὶ τὰ εἴδη, περὶ τὰ γενικὰ καὶ εἰδικὰ, περὶ τὰ πάθη, περὶ τὰ σκεργήματα, περὶ τοὺς ἀριθμοὺς, περὶ τὰ προσωπα, περὶ τὰς ἐγκλίσεις τῶν ῥημάτων, περὶ τὰ ἄρθρα, περὶ τὰς ἀντωνυμίας, περὶ τὰς προθέσεις [16], περὶ τὰ ὁπερῤῥήματα, περὶ τοὺς συνδέσμους.

Περὶ μὲν οὖν Γένη· ὡς παρ' Ὁμήρῳ [17],

Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ τέκνον φίλε τῦτο δίδωμι.

ἀντὶ τοῦ, τέκνον Φίλον.

Περὶ δὲ τοὺς Ἀριθμούς· ὡς παρ' Ἡσιόδῳ [18],

Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί.

ἀντὶ τοῦ, ἦσαν.

Περὶ δὲ τὰς Πτώσεις·

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων,
Ἥλιος, ὃς [19] πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις.

ἀντὶ τοῦ, ὦ ἥλιε.

Περὶ

rique omnes, qui notantur Soloecismi, venustissimi sunt χιμαιρισμοὶ σολοικοφανεῖς, quos mirum non est ab illis Inprobari, qui Grammaticae; quam didicerunt, regulis tanquam scopulis adhaerent. Scriptor vitae *Homeri*, sive is sit *Dionysius Halicarnassensis*, seu alius, judicandi certe facultate praeditus non vulgari, soloecismos, quos vocat Noster, inter χίμαιρα retulit.

16 Περθέσεις] MS. habebat θέσεις.

17 Ὁμήρῳ] Od. O. v. 125. In scripto libello perperam legebatur: Δῶρόν τοι κ. τ. φίλον τέκνον φίλε τ. δ. hanc generis permutationem, certa ratione nixam, Εὐθυκλεὶς χίμαιρα vocat *Larbenas*.

18 Ἡσιόδῳ] Theogon. v. 321. Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· *Chimaera tripartito ore flammam spirare dicebatur.*

19 Ἥλιος, ὃς] Scribe: Ἥλιος θ', ὃς κ. ex Il. Γ. 277. ubi *Schol.* notat: Ἥλιός τε] Ἀντὶ τοῦ, καὶ σὺ ὦ ἥλιε. παρέλκει. ὀρθὴ ἀντὶ κλητικῆς, καθ' Ἀττικισμόν. Versus autem in Il. Γ. 276. Ζεῦ κάτα, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε. Is versus, quem Noster adfert, alibi frequenter recurrit.

30 Δῖα θεάων] Il. E. v. 381. & alibi. *Hesychius*: Δῖα θεάων, ἀντὶ τοῦ θειοτάτη.

31 Καὶ *] Inseruī huic loco defectus indicem. Quae subjiciam videntur excidisse: καὶ συλλεκτικὸν ἢ ἐκφωνητικὸν ἀντὶ κλητικῆς, οἷον (Od. M. v. 385.) γυναικῶν θηλυτεράων, ἀντὶ τοῦ θηλειῶν· Ita edidi pro πηλείων. Inter *Hesychii* λέξεις Ὀμηρικὰς

Περὶ τὰ Εἴδη· ὡς εἴπις ἁπλοῦν ἀντὶ συγχρητικοῦ τάξειεν, οἷον, δῖα θεάων [30]. ἀντὶ τοῦ διοτάτη. καὶ *[31] γυναικῶν θηλυτερράων, ἀντὶ τοῦ θηλειῶν. καὶ, δικαιόταλος κενταύρων, ἀντὶ τοῦ δίκαιος.

Περὶ δὲ Γενικὰ καὶ Εἰδικά· ὡς παρ' Ὁμήρῳ,

κατὴς ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

εἶδος μὲν γὰρ ἄνδρες, γένος δὲ, ἄνθρωποι.

Περὶ δὲ τὰ Πάθη· ὡς εἴ τις λέγοι, οἰκοδομεῦμαι πύργον, ἀντὶ τοῦ οἰκοδομῶ.

Περὶ δὲ Ἐνεργήματα· ὡς παρ' Ὁμήρῳ,

Ναιετάουσι πόλεις [32].

ἀντὶ τοῦ ναιετάονται. καὶ,

γέα δ' αἵματι γαῖα.

ἀντὶ τοῦ ἐρρεῖτο [33].

Περὶ δὲ τὰ Πρόσωπα· ὡς παρ' Ὁμήρῳ [34],

Ἀλ-

κὴς hanc etiam reperire licet: Θηλυτεράων, θηλειῶν, τῶ μόνον ἴσχυμόνων πλησιάζεσθαι ἀνδράσι. μόνη γὰρ αἱ γυναῖκες ἴσχυσαν ὅλως πλησιάζεσθαι ἀνδράσι, τῷ ἢ ἄκων ζώων εἶδος. Scholiastae nota ad Il. Λ. v. 831. ubi Chiron dicitur δικαιόταλος κενταύρων, hac ratione est corrigenda: Τὸ ὑπερθετικὸν κεῖται ἀντὶ ἁπλοῦ τοῦ θηλυ. ὁ δὲν ὁ μόνος ἐν Κενταύροις δίκαιος. cui junges *Hesych.* in Δικαιόταλος κενταύρων. *Auctor* vitae *Hom.* p. 308. Καὶ τὰ εἴδη ἢ τῶν ὀνομάτων ἑξαπλασιάζει, πολλάκις μὲν τὸ συγκριτικὸν τιθεὶς ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ. —— ποτὲ δὲ τὸ ὑπερθετικὸν ὁμοίως ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ, ὡς τὸ, δικαιόταλος κενταύρων. Utrumque Atticis proprium esse observat *Corinthius.*

31 Ν. πόλης] In MS. ναιετάουσι πόλεις. Scripsi Ν. πόλης ex Il. Δ. v. 45. Qui ea ratione activa & passiva permutant, peccare dicuntur ὀφὶ τὰς ἀγκύλους.

33 Ἀλλ' ἐρρεῖτο] *Homericae* locutionis in Il. Δ. v. 451. triplex proponitur a *Scholiasta* expositio, quarum secundam *Grammaticus* noster sequitur, *Hesychio* etiam probatam: Γέα δ' αἵματι γαῖα, κατερρεῖτο ἡ γῆ ὑπὸ τοῦ αἵματος. quamvis dubium esse queat, an non κατερρεῖτο posuerit *Hesychius.* Tertiam *Schol.* interpretationem, meo quidem judicio prioribus praeponendam, amplectitur *Schol. Apoll. Rhod.* I. v. 1145. ἡ ἢ παράλειψις καὶ μεταφέρεται, ὡς τὸν, γέα δ' αἵματι γαῖα· ἀντὶ τοῦ, αἷμα ἔρρει ἐν τῇ γῇ.

34 Περὶ Ὁμήρῳ] Il. Ε. v. 877. & 878. ubi vulgatur, prout versus postulat, διδυμάοντε. sed in MS. *Hom.* Codice διδυμάοιτε legebatur.

Ho-

Ἄλλοι μὲν πάντες ὅσοι θεοί εἰσ' ἠν Ὀλύμπῳ,
Σοί τ' ὀπιπείθονται, καὶ δεδμήμεθα ἔκας ⊙.
ἀντὶ τοῦ δέδμηνται.
Περὶ δὲ Χρήσις· ὡς παρ' Εὐριπίδῃ [35],
Θύρσον δέ τις λαβοῦσ' ἔπαισεν εἰς πέδον,
Ὅθεν δεσπόσιος ὕδατ⊙ ἐκπιδᾷ νοτίς.
ἀντὶ τοῦ ἐπήδησεν.
Περὶ δὲ τὰς Ἐσχλίσεις τ῀ ῥημάτων· ὡς εἴ τις συναλάπῃ [36] εὐκτικὰ ὁμοιοκλίτοις, ἢ προσακτικὰ ἀπαρεμφάτοις, ἢ ἄλλο τι τ῀ τοιούτων, ὡς παρ' Ὁμήρῳ [37],
Αἶψα μάλ' ἐς τρατὸν ἐλθὲ μὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
Πειρᾶν δ' ὥς κεν ——— ὑποθρύδανθας Ἀχαιούς.
ἀντὶ τοῦ πείραζε, ὡς καὶ προείρηκεν ἐλθέ. καὶ,
Πληθύν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω.
ἀντὶ τοῦ ἀ μυθησαίμην.

Περὶ

Homericae figurae venuſtatem, probe perceptam, perite declarat Scriptor vitae *Hom. Anonymus* p. 309. & 310.

35 Παρ' Εὐριπίδῃ] MS. παρ' Εὐρυπίδη, θύρσον δέ τις λαβοῦσα ἔ. *Euripidae* verſus reperiuntur in Bacchis v. 703. & 704. ubi pro ἔπαισεν εἰς πέδον, vulgatur ἔπαισεν εἰς πέτρας. Prius *Grammaticus* noſter poſuerat; verſu proxime ſequenti deceptus: Ἄμπη ὃ πάρθηκ' εἰς πέδον καθῆκε γῆς. Ea autem lectio ἔπαισεν εἰς πέδον nihil quidem habet, quod adeo offendat; niſi quod ſplendidam, quae Moſen & Bacchum comparat, fabulam nonnihil labefactet. Aliquantulum huic loco inhaeſeram, antequam oculos converteram ad illud ἐκπηδᾷ pro ἐξεπήδησε poſitum; & pene me in errorem induxiſſet, quae ſubito oborta fuerat conjectatio, nimirum pro ἔπαισεν *Grammaticum* noſtrum legiſſe ἐπᾶσεν· quid voluerim, cogitandum relinquo.

36 Ἐσχλίσεις] MS. ἀσχλίσεις. Iſtam autem ἐσχλίσεων σχαλαγὼ tangit *Auctor* vitae *Hom.* p. 308.

37 Παρ' Ὁμήρῳ] Il. Δ. v. 70. & 71. Πειρᾶν δ' ὥς κεν Τρῶες ὑποθρύδανθας Ἀχαιούς. Ibid. v. 66. Πειρᾶν δ' ὥς κεν &c. in MS. etiam *Leidenſi* extabat Πειρᾶν δ' ὡς κεν τ. Uſus δ' προσακλικῷ ἀντὶ ἀπαρεμφάτου *Lesbonactis* dicitur ſchema Jonico-Doricum. Alter *Homeri* verſus eſt ex Il. B. 488. ubi *Schol.* Μυθήσομαι interpretatur μυθησαίμην, εἴπωμι.

38 Περὶ δ. τ. Ἄρθρων] Confer, ſi lubet, *Scriptorem* vitae *Hom.* p. 310. *Homeri* loca, quae hac in nota adferuntur, reperies in Il. Θ. v. 524. Il. A. v. 388. & in Od. Υ. v. 372. Περὶ

Περὶ δὲ τὰ Ἄρθρα [38]· ὡς εἴ τις ὑποταχτικοῖς ἐχρήσατο ἀντὶ ὑποταχτικῶν. οἷον,

Μῦθος δ' ὃς ἔμ τῶν ὑγιὴς εἰρημένος ἔσω.

ἀντὶ τοῦ, ὁ μέν· καὶ ἔμπαλιν ὑποταχτικοῖς ἐχρήσατο ἀντὶ ὑποταχτικῶν,

Ἠπείλησεν μῦθον, ὁ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.

ἀντὶ τοῦ, ὃς δή. καὶ,

ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.

ἀντὶ τοῦ, ὃς μιν.

Περὶ δὲ τὰς Ἀντωνυμίας· ὡς εἴ τις ἀσύναρθρον ἀντὶ συνάρθρου ὑπολαμβάνοι. ὡς παρ' Ὁμήρῳ Ζηνόδοτος ὑπογράφῃ λέγων, πρὸς ὄις [39] ἀντὶ τοῦ σοὶ σύναρθρος. ἢ εἴ τις, ἐπὶ μὲ τοῦ πρώτου προσώπου λέγοιτο [40] ὑμεῖς, ἐπὶ δὲ δευτέρου πρόσωπον τάξειεν ἀντωνυμίαν τ' ἁρμόζουσαν τρίτῳ προσώπῳ. ὡς παρ' Ἡσιόδῳ,

Δεῦ-

πεί λησεν μῦθον, vulgavi pro ἐπείλησεν μύθου· quod erat in MS. *Alexion* in Il. Z. verſum 149. corrigebat, τὰ ἄρθρα σολοικισμὸν καλοῦσι τῇ φύσει νομίζων. uti traditur in Scholiis MSS.

39 Πρὸς ὄις] Eſt cur dubitem, an adcurate Veteris libri ductus nobis reliquerit *Voſſius*. Ejus rei cura parum nos habebit ſollicitos; cum ſincera lectio ex illis ſcripturae reliquiis facillimo opere queat erui; hac enim ratione eſt legendum: παρ' Ὁμήρῳ Ζηνόδοτος παραγράφει λέγων, Πατρὸς σεῖο, ἀντὶ τοῦ σεῖο συνάρθρου. Silentio non premam, quae hanc emendationem ſubminiſtravit, *Ammonii* notam: Σεῖο καὶ Σεῖο παρὰ ποιηταῖς καὶ τοῖς ἀκριβοῦσι διαγινώσκονται ἀπὸ φορᾶς. Σεῖο μὲ γὰρ ἐστι συνάρθρου ἀντωνυμία· οἷον (Il. Ω. v. 486.) Μήσεο πατρὸς σεῖο. ἡ δὲ Σεῖο ἀσύναρθρος ἀντωνυμία, inquit, αἱ μὲν εἰσιν ἀσυνάρθρου, αἱ δὲ συνάρθρου. ἀσυνάρθρου μέν, ἐγώ, σύ. συνάρθρου δέ, ἡμεῖς, σεῖς. quam diſtinctionem reprehendit *Vetus* Technici *Commentator*: Ἐψεύσατο τοῦτο εἰπών. Οὐ δεῖ γὰρ συνάρθρους καὶ ἀσυνάρθρους καλεῖν ἀντωνυμίας. ἰδοὺ γὰρ αἱ μὲ καλήματα συνάρθρου ἐστὶν ἄρθρων δεκτικά &c. αἱ δὲ καλήματα ἀσυνάρθρου δεκτικά εἰσιν ἄρθρων. Ἀπίκει γὰρ τὸ ἐμοὶ φασὶν, ὡς καὶ Καλλίμαχος, Ναὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμοὶ, καὶ τὸν σὲ Κεφαλίδαν. Καὶ Μίνανδρος ἐν ὕδατι, τὸν ἐμοὶ τυτονί. Integrum locum propter inedita fragmenta produxi. *Callimachi* verba partim leguntur in fragm. *Bentlejano* cccxv.

40 Λέγοιτο] Scribendum forſan λέγοι τὸ ὑ.

Δεῦτε Δὶ ἐπέπτε σφέτερον πατέρ' ὑμνείσαμεν.
ἀντὶ τοῦ, ὑμέτερον.
Περὶ δὲ τὰς Περθένους [41].
Εἰς ἐλάτιν ἀναβὰς,
ἀντὶ τοῦ, ἐλάτιν. καὶ
Κάπρωσον ἐν Λήμνῳ·
ἀντὶ τοῦ, εἰς Λῆμνον.
Περὶ δὲ Ἐπιῤῥήματος.
καὶ εἴσω δόρπον ἔλοντο.
ἀντὶ τοῦ ἔνδον. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ [42],
Πολλὴ μὲ ἐν βερτοῖσι καὶ ἀνώνυμος
Θεὰ κέκλημαι Κύπρις, ὑμῖν τ' ἔσω [43].
ἀντὶ τῦ ἔνδον. καὶ,
Πωλεῖται [44] τις δεῦρο χέρων.
ἀντὶ τῦ, ἐνθάδε. καὶ,
Ναὶ μὰ [45] τόδε σκῆπτρον.
ἀντὶ τῦ, νὴ τοῦτο. καὶ ὅταν τις ἀπαγορευτικῷ λέξει
ἀντὶ ἀρνητικῦ. οἷον,
Μὴ δι' ἐμοὶ ἰόπλοκα [46] Ποσειδάων ἐνοσίχθων
ἀντὶ τῦ, ἢ δι' ἐμοί.
Περὶ δὲ τὰς Συνδέσμους· ὅταν τις τῷ μὲν μὴ ἐπενέγκῃ τὸν
δὲ, ἢ ἕτερον ἰσοδυναμοῦντα. ἢ τῷ ἤτοι ἀφαιρετικῷ
μὴ

41 Περὶ δ. τ. Περθένους] *Hom.* Il. Ξ. v. 287. Εἰς ἐλάτιν ἀναβὰς τεμένιζον. & Il. Α, v. 593. Κάπρωσον ἐν Λήμνῳ. atque ita edidi pro κάπτισον· quae erat MS. lectio. Alia in eandem rem loca dabit *Auctor* vitae *Hom.* p. 310.

42 Παρ' Εὐριπίδῃ] His versibus *Euripidae* Hippolytum exorditur Venus. *Euripidem*, *Sophoclem*, & *Eubulum* eandem ob rationem notat *Ammonius*.

43 Οὐμοῖ τ' ἔσω] Quam e MS. enotaverat *Vossius*, lectionem Κύπρις τ' ἐν ὑμῖν ἔσω, ex scribendi compendio ortam, corrigere non dubitavi.

44 Πωλεῖται] *Hom.* Od. Δ. v. 384. *Hesych.* Δεῦρο, ἐνθάδε. In MS. πολίται extabat pro πωλεῖται.

45 Ναὶ μὰ] Il. Α. v. 234. *Hesych.* Ναὶ μὰ, ἀντὶ τοῦ νή. μά.

46 Ἰόπλοκα] Mendose in MS. Μὴ δι'

μὴ ἐσπεύσῃ τ ἤ. ἢ εἴ τις χρήσαιτο τῷ μὶ ἢ ποιητικῷ; τῷ δὲ ἤτοι ὑποτακτικῷ λέγων, ἢ τόδε, ἤτοι τόδε· τυίαυτόν γὰρ χρὴ ποιεῖν, ποιήσειν μὲ τὸν ἤτοι, ὑποτάσσειν δὲ τὸν ἢ, λέγοιλας, ἤτοι τόδε, ἢ τόδε.

Σολοικίζειν δὲ καὶ περὶ τὸ μικτὸν καλούμενον· ἐπειδὰν δύο ἢ πλείονα εἴδη τῶν εἰρημένων ἐμπεδιέχῃ. ὡς ἐν τῷ, ἕνα λίθον πεινθ' ὑπάσαν σκόρποι. Σολοικίζει δὲ καὶ, ὁ τὰ παιδίον δεικνὺς, καὶ λέγων ΒΤΟ.

Σολοικία δὲ καὶ Βαρβαρισμὸς τούτῳ διενηνόχασιν ἀλλήλων, ὅτι ἡ μὲ Σολοικία περὶ πλείονας γίνεται λέξεις ἀκαταλλήλως πλεκομένας, καὶ τὸ σημαινόμενον σκαλάσει· οἷον, Ναυεταῦσι πόλιν [47], ἀντὶ τῶ ναυεταῶν· ὁ δὲ Βαρβαρισμὸς περὶ μίαν γίνεται λέξιν [48], καὶ μόνης τ Φωνῆς ἐστιν ἁμάρτημα. ὁ γὰρ λέγων βαρυσταμένως θύγατερ, τὸ μὲ σημαινόμενον φυλάττει, παίει δὲ κατὰ τὸν τρόπον, βαρυσταμένην λέγων ἀντὶ ὀξείας.

Ὀνόματα δὲ ὁ μὲ Βαρβαρισμὸς κατὰ σκαιότητα τῶν Ἑλληνισμῶν, ἐπειδήπερ ἡ κατορθωμένη λέξις Ἑλληνισμὸς καλεῖται, καὶ ὅτι πᾶν τὸ ἐκ τ συνηθισμένης λέξεως μετενηνεγμένον [49], Βάρβαρον λέγεται. Σολοικισμὸς δὲ, ὅτι τῶν σῶν λόγων αἰκία [50]· αἰκίζεται γὰρ τὰ ἀκολουθίαν τῶν λόγων·

ἢ

δὲ ἑμῶν πόλιν. Alterum est in *Hom.* Il. O. v. 41.

47 Πόλιν] Quinimo legendum Ναυεταῦσι πόλεις· ἀντὶ τ ναυεταῶν. Vide notam 32.

48 Λέξιν] MS. τάξιν· perperam.

49 Μετενηνεγμένον] MS. μετ' ἐνηνεγμένον.

50 Τῶν σῶν λόγων αἰκία] Apud *Etymologum* Σόλοικοι dicuntur οἱ βάρβαροι, ἀπὸ Σόλων τ Κίλικος. nisi potius legendum sit: ἀπὸ Σόλων πόλεως Κιλικίας. Hanc nominis originem praeter *Anonymum* inter *Galei* Opuscula Mythol. p. 95. tangit *Eustatbius* ad *Dionysii* Perieg. v. 875. qui tamen alibi a ridicula, quam tradit Noster, etymologia non abhorruit, ad *Hom.* Il. A. p. 47. ἀπὸ ἧς τ σόλ τούτου βοηθεῖται καὶ ὁ τεχνικὸς εἰς τὸν παρ' αὐτῷ ἐτυμολογίαν τ σολοικισμῶν, εἴτουν σολοικισμὸν εἶναι

ἢ ὅτι οἱ παλαιοὶ Σολοίκους ἐκάλουν τοὺς βαρβάρους. καθὰ φησὶν Ἱππώναξ,

Καὶ τοὺς σολοίκους, ἰῶ λάβωσι, περᾶσιν.

Ὥστε τῷ γένει Σολοικίαν εἶναι τ βαρβαρισμόν.

σόν λόγῳ αἰκισμόν. Sic ſolent Magiſtri, quorum hac in parte inceptiae nos parum movent; Σολοικισμὸς & Σολοικίζειν latiſſimi uſus vocabula de quibuſvis rebus uſurpabantur, quae minus decore a recepta conſuetudine recedebant. Σολοικίζειν τῇ φωνῇ, *barbare loqui*, apud *Demoſth.* 1. in Steph. p. 612. A. ὑμεῖς δ' ἴσως αὐτὸν ὑπελήφατε, ὅτι σολοικίζει τῇ φωνῇ, βάρβαρον καὶ δυσκαθαρέητον εἶναι. Sauromatae minus caſtigate Scythicam linguam enunciantes σολοικίζειν αὐτῇ dicuntur apud *Herodot.* IV. c. 117. Ad eandem rationem poni poteſt σολοικίζειν τῷ τρόπῳ. *Xenophon* Cyrop. VIII. p. 216. B. Δαϊφάρνης δέ τις ἦν, σολοικότερος ἀνθρώπου τῷ τρόπῳ· *aſperioris indolis homo.* Ampliſſimam hanc & Σολοικίζειν poteſtatem optime expoſuit in Lexico non vulgaris bonitatis MS. *Cyrillus*: Σολοικίζειν, οὐ μόνον τὸ κατὰ λέξιν καὶ φωνὴν ἰδιοτρόπειν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φορεμάτων· ὅταν τὶς χορδαῖς ἐνδύῃ, ἢ ἀτάκτως ἐνδύῃ, ἢ ἀκόσμως ἅπτηται. ubi pro φορεμάτων legendum videtur φορημάτων· niſi quis mavelit ἐπὶ ὀρχημάτων. ἢ ὅταν inperiti ſaltatores σολοικίας δοκῶσι τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυσθαι, apud *Lucian.* de Saltat. p. 814. hunc locum non omiſit, qui copioſe & erudite uſum vocis σολοικισμοῦ ſive σολοικίας declarat, Praeſtantiſſ. Jeſuita *Ludovicus Creſollius* Vacation. Autumn. L. II. c. IX. p. 347. & 348.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΠΕΡΙ

ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.

Digitized by Google

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΠΕΡΙ
ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.

ΕΚΛΕΓΕΝ

ΕΚ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ
ΤΡΥΦΩΝΟΣ. ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ.
ΘΕΟΔΩΡΙΤΟΥ.
ΚΑΙ ΕΤΕΡΩΝ.

Καὶ ἀπηγορέφοις διαφόρεις ἀπεληθέν καὶ ὀρθωθέν.

Τὸ Α πρὸ ἑαυτῦ ψιλῦται ἀεί, οἷον, ἀαρών. Ἄαπος, ὁ ἀποστόλατος, καὶ ὃ μὴ δύναται τις ἅψασθαι.

Τὸ Α πρὸ τῦ Β, εἰ μὴ ἐπάχοιτο τῷ Β τὸ Ρ ψιλῦται. οἷον, ἀβειρῶν. ἀβιμέλαχ. ἄβαεις. ἄβυδος. καὶ τὰ λοιπά. τὸ μέντοι ἀβεκάμ. καὶ ἀβεκάμιος. καὶ ἀβεός. ἀβεότης. ἀβεότονον. ἀ πάντα ἀπὸ τῦ ἀβεός γίνεται, καὶ ὅσα ἐν τύτῳ, δασύνονται, ὅτι ἐπάγεται τῷ Β τὸ Ρ. σεσημείωται ἐν τύτοις τὸ Ἀβεότη νὺξ, ἐν ᾗ βεβτὸς ὁ πορβύεται. καὶ Ἀβεοτάζω, τὸ ἁμαρτάνω, κυρίως δὲ, τὸ βεβτῦ ἀποτυγχάνω· τῦ Α κτῆσιν ὅπου τύπων λαμβανομένου. καὶ Ἄβεθμοι, οἱ πολύηχοι, τῦ

τῦ Α καὶ' ὀπίσσω λαμβανομένω, ἢ κατ' ἴχνη, ἴχνη οἱ βεβήκει μὴ ἔχοντες.

Τὸ Α πρὸ τῦ Γ ψιλῦται. ἄγαν. ἀγείρω. ἀγορά. Ἄγιος, τὸ φυτόν. τὸ μέντοι Ἁγνὸς, ὁ καθαρός. καὶ ἅγιος. καὶ ἁγιάζω. καὶ ἁγιωσύνη. καὶ ἁγνίζω. καὶ ἁγνισμός. καὶ ὅσα ἐν τῦ Ἄζω, ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ σέβομαι, τιμῶ δαιμόνια φυλάττουσιν.

Τὸ Α πρὸ τῦ Δ ψιλῦται. ἀδάμ. ἄδωνις. ἀδελφός. Ἀδελιὰς, κόλπος θαλάσσης. πλέω τῦ ἄδης. ἀφρύνω. ἀδεφὸς. τὸ μέντοι Ἀδελιὰς † παρ' Ὁμήρῳ δασύνεται φησὶν Ἡρωδιανὸς, ὅτι δὲ τῷ Καθόλου ψιλῦται

Τὸ Α πρὸ τῦ Ε ψιλῦται. αἰών, ἀεί. ἀετός. Ἄελλα, ἡ συγγενὴ τῦ ἀνέμου. Ἀερόπη, χωλός. ἀένναον. ἀέλιον.

Τὸ Α πρὸ τῦ Ζ ψιλῦται. Ἄζω, τὸ ξηραίνω. ἐξ οὗ καὶ Ἀζαλέος, ὁ καταξηρός. καὶ Ἀζαελας, χωλὸν. Ἄζωτος, πόλις. πλέω τῦ Ἄζω, τὸ σέβομαι, καὶ θαυμάζω. ἄζομαι. ἀζόμενος.

Τὸ Α πρὸ τῦ Η ψιλῦται. οἷον, Ἀήτης, ἄνεμος. ἀηδών. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται. οἷον, Ἄθως, ὄνομα ὄρους, οὗ ἡ γενικὴ, ἄθω· ὡς ὁ χάλως, τοῦ χάλω· καὶ ὁ ἄορος, τοῦ ἄορο· καὶ ὁ ταὼς, τοῦ ταώ. Ἀθῶος, ὁ ἀζήμιος, ἀθλιος. ἀθροίζω. ἀθηρηλοιγός. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ι ψιλοῦται. οἷον, Ἀΐδης, ὁ ἅδης. Ἀΐσσω, τὸ ὁρμῶ. Ἀΐω, τὸ ἀκούω. Ἀϊσθῆσαι, τὸ ἀφανίσαι. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Κ ψιλοῦται. ἀκοή. ἄκμων. ἀκάνη. Ἀκ-

κω-

χαλήφη, εἰδ῾ βοτάνης, ἡ λεγομένη κνίδη. Ἀκωκή, ἡ κεφαλὴ τοῦ βέλους. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Λ, ἢ ἑνὸς ἢ διασοῦ, ψιλοῦται. οἷον Ἀλῶ, τὸ πλανῶ. Ἄλη, ἡ πλάνη. Ἀλήτης, ὁ πλανήτης. Ἀλίτης, ὁ ἁμαρτωλός. καὶ ἀλιτρός. Ἄλυδις †, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. Ἀλδήσκω, τὸ αὐξάνω. ἄλλ῾. καὶ ὅσα ἐξ αὐτοῦ. ἀλλοῖ῾. ἀλλοδαπός. ἀλλότρι῾. ἀλλόκοτ῾. ἀλλᾶς, ἀλλᾶτ῾. πλεῖ τοῦ Ἅλς, ὃ θηλυκῶς μὲ λεγόμενον σημαίνει τὴν θάλασσαν, ἀρσενικῶς δὲ, τὸ ἅλας. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ, Ἁλίτης, ὁ θαλάσσι῾. Ἅλι῾, ὁ μάταιο῾, καὶ ὁ θαλάσσι῾. ἁλυργίς. ἅλμη. ἁλιθύς. Ἁλικαρνασσὸς, πόλις. καὶ ἁλίσκ῾. ἁλίαρτος. Ἁλιζῶνες, ἔθνος, ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τὸ ἁλὸς θεὶς ζωννύεσθαι. Ἁλυκὸν, τὸ ἁλμυρόν. Ἁλίζω, τὸ ἅλατι πάσσω. σὺν τούτοις καὶ τὰ ἄθεσιμα σημαίνοντα. Ἅλις, ἀντὶ τοῦ δαψιλῶς, καὶ αὐτάρκως, Ἁλίζω, τὸ συναθροίζω. καὶ Ἅλως, τὸ ἁλώνιον. σὺν τούτοις καὶ Ἁλῶ, τὸ κεραλῶ. ἅλωσις. ἁλωτός. ἁλίσκω. ἅλυσις. σὺν αὐτοῖς καὶ τὸ Ἅλλομαι, ἀφ᾽ οὗ λλ. ὃ σημαίνει τὸ πηδῶ, καὶ ἁλλόμενος. καὶ Ἅλμα, τὸ πήδημα. Ἅλμα δὲ, τὸ ἅλσος, ψιλοῦται, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων,

Ἴν᾽ ἅλμαθ᾽ ἵππων † καὶ χαμευνάδες μόρσι.

καὶ τὰ ὅμοια. τὸ μὴν τοι Ἅλλο, ἀντὶ τοῦ ἐπίδοσιν. ὡς καὶ Ὅμηρος,

ἄλλο χαμᾶζε

ψιλοῦται. τὸ Ἀλετείβαιον, εἰ μὲ πρὸ τὸ τὰς ἅλας τείβειν ἐτυμολογεῖται, δασύνεται· εἰ δὲ πρὸ τὸ Ἀλεῖν, ἤγουν ἀλήθειν καὶ τείβειν, ψιλοῦται. λέγεται δὲ καὶ ἀλότειψ. Ἀλκυὼν, ὃν. τοῦ ὃ ἀλὶ κύειν ἐτυμολογεῖται, ὅμως ψιλοῦται, ἀφ᾽ τὸ ἐπάγεσθαι τὸ Κ. Ἁλέα, ἡ θερμασία, δασύνεται πρὸ τοῖς Ἀττικοῖς, ὃν δὲ τῷ Καθόλου ψιλοῦται· οὐ δὲ ψίλου κτὶ

συλλέξειαν. Ἄλυς, ποταμὸς, ὅθεν καὶ ἀλύπτι φιλοῦται. ὡς καὶ Ἀλύπης, πολλὰ γὰρ χάσκειν ἀξιοῦσι· τινὲς δὲ διαπίνουσιν, ἀλυκὴν ὕδωρ λέγοντες ἔχειν αὐτόν. Ἄλυς δὲ, ἡ ἀδημονία, ὅθεν καὶ πᾶσι φιλοῦται.

Ἄλλως. Τὸ Λ ἀφὸ τοῦ Λ, ἐπαγομένου συμφώνου ἢ ἀφώνου συζυγίας τῶν βαρυτόνων, ἢ δ δασυτέρας, ἢ τ ψιλοῦται. οἷον, Ἄλπεις, ὄνομα ὄρους ἐν Ἰταλίᾳ. Ἀλφειὸς, ποταμὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ. ἀλγηδών. Ἀλκὴ, ἡ δύναμις. Ἀλδήσκω, τὸ αὐξάνω. Ἀλθαία, εἶδος βοτάνης. καὶ Ἀλθαίνω, τὸ θεραπεύω. ὅθεν τὸ Ἀλκυὼν, ὄνομα ὀρνέου τινὸς ἐν τῇ θαλάσσῃ πίπτοντος, εἰ καὶ ἀφὸ τοῦ ἐν τῇ ἁλὶ κύειν ἐτυμολογεῖται, ἀλλ' ὅμως ψιλοῦται, διότι ἐπάγεται τὸ Κ. ἀσαύτως καὶ τὸ ἅλτο. καὶ τοῦτο δείκνυσιν ἡ συναλοιφή. Φησὶ γὰρ Ὅμηρος ἐν τῇ Φ ῥαψῳδίᾳ τῆς Ἰλιάδος,

Ἀστεροπαίῳ. ἐπᾶλτο κατακτάμεναι μενεαίνων.

Τὸ Α ἀφὸ τοῦ Μ, ἢ ἑνὸς ἢ διὸς, ψιλοῦται. οἷον ἀμνός. Ἀμύνω, τὸ βοηθῶ. καὶ Ἀμύνομαι, τὸ τιμωρῶ. ἀμείβω. Ἀμῶ, τὸ θερίζω. Ἄμη, ἡ δρεπάνη. τινὲς δὲ δασύνουσι τὸν ἄμην, ἐτυμολογοῦντες ἀπὸ τοῦ ἅμα πολλὰς τέμνειν θάμνους. Ἀμάλη, ἡ ἀσκάλη. ἀμαθύνω. Ἄμης, πλακοῦς. ἄμμος. ἄμαθος. Ἀμμυδὶς, Αἰολικῶς, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. καὶ τὰ ἔχοντα τὸ Α τερητικόν. ἄμορφος. ἀμείλιχος. πλὴν τοῦ ἅμα, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. οἷον Ἀμφὶ, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. ἄμιλλα. ἀμιλλῶμαι. ἅμαξα. σὺν τύποις, ἁματροχιά. ἁμαρτάνω. ἁμαρτία. ἁμαρτωλός. Ἅμμα, ὁ δεσμός. (κ. τὸ χοινίκιον) ἀφὸ τοῦ ἅπτομαι. Ἁμὶς, τὸ ὑποδέχον ἀγγεῖον. Ἀμνίον, τὸ εἰς ὑποδοχὴν αἵματος ὀπτητήριον ἀγγεῖον. καὶ Ὅμηρος,

Περσεὺς δ' ἀμνίον εἶχε.

γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ αἷμα αἱμνίον, καὶ ἀμνίον κατὰ ἀπολλὼ τοῦ

πολ

τοῦ ι. Ἀμυδὶς, τὸ ὁμοῦ. ἀμασγέπας. καὶ ἀμασγέπη. τοῦτο δὲ καὶ ἑτέροις ψιλοῦται, οἱ ἀπὸ τοῦ Ἀμὸς, ὁ σημαίνει τὴν ἡμέτερον, ἐτυμολογοῦσιν εἶναι. τὸ Ἄμμε καὶ πᾶσι τοῖς Τεχνολόγοις δεδιπτόμενον εὗρον καὶ δι' ἑνὸς μ. εἰ μήτοι συνήθεια τοῦτο ψιλοῖ, καὶ ἀφ' δύο μμ γράφε. τὸ Ἄμαξα δασύνε, ὡς εἴπομεν, ἐπὶ τοῦ ἅμα ἄγεσθαι ὑπὸ δύο βοῶν· τινὲς δὲ ψιλοῦσιν αὐτὸ, ἐτυμολογοῦντες ἐπὶ τοῦ τὸν ἄμιλλον ἄγειν. ὅθεν καὶ Κατημαξευμένας ὁδοὺς καὶ λέξεις λέγομεν, τὰς συνήθεις καὶ καταπεπατημένας. καὶ Ἀμαξιτὸς, ἡ ὁδός. δηλοῖ δὲ καὶ Ὅμηρος εἰπών,

Τείχεος αἰὲν ὑπ' ἐπὶ καθ' ἁμαξιτὸν ἐσθέμεν.

Τὸ Α λῆμμα εἰς Μ, ὀπισθεμένου συμφώνου, ψιλοῦται ἀεί. ἄμφω. ἀμφίς. ἄμπυξ. ἄμπελος. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ν ψιλοῦται. ἀνία. ἄνεμος. ἀνεμώλιον. Ἀνύω, ὃ καὶ Ἀνύτω Ἀττικῶς γράφε. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἀνδάνω, τὸ ἀρέσκω. ἐπὶ γὰρ τοῦ Ἥδω, τὸ θύφραίνω, μνήμων τὴν δασειαν ἐφύλαξε τοῦ γεννήσαντος.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ξ ψιλοῦται ἀεί. ἄξων. ἀξίνη. ἀξία. Ἄξυλος ὕλη, ἡ πολύξυλος. καὶ Ἄξυλος, κύριον ὄνομα.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ο ψιλοῦται. οἷον Ἄορ, τὸ ξίφος, Ἀολλέες, οἱ συνηθροισμένοι. Ἀοστητὴς, ὁ βοηθός. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Π ψιλοῦται. ἀπιπής. Ἀπόλλων. Ἀπολλῶτος, ὄνομα Ἀποφόλεως. ἀπάνθρωπος. ἀπώλεια. ἀπὸ, πρόθεσις· καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς πάντα. πλὴν τοῦ ἄπας. ἁπλοῦς. ἁπλῶς, ἐπίρρημα. ἁπαλός. ἄπαξ. ἁπαξάπαντες. ἅπλομαι. καὶ ἅπαν.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ρ, φωνήεν ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ψιλοῦται. οἷον ἀεά. ἀεαῖος ἀεθλας. ἄροιν. ἀειτρεπής. ἄρδην. ἀερός. ἄεργον. ἄρης. ἀρηλός. Ἀρβύλη, καὶ Ἀρβυλίς, εἶδος ὑποδήματος ἀεγία. Ἄρδω, τὸ ποτίζω. Ἄργος, πόλις. ἀεγὸς ἄρμενον ἀερμένιος. καὶ Ἄρμοι, ἀντὶ τοῦ νεῶτι, πρὸς Λυκόφρονα, ὡς τό,

Θύσασιν ἀερμοῖ μηλάτων ἀπάργματα
Θύεσαν.

πλεῖ τοῦ ἁρμόζω. ἁρμογή. ἁρμός. ἁρμονία. Ἁρμαλιά, ἡ τροφή, ὅθεν ἀπὸ τοῦ ἁρμόζω γίνεται. ἅρμα. Ἄρκυς, ἡ παγίς. Ἅρπη, ἡ δρεπάνη. Ἅρπυια, εἶδος ἀνέμου σφοδροῦ. ἁρπάζω ἅρπαξ. ἁρπαλέος. καὶ τῶν λοιπῶν, τῶν ἐχόντων ἐπαγόμενον τὸ Π.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Σ, ἐνὸς ἢ διὰ τοῦ, ψιλοῦται· φωνήεν ἢ συμφώνου ἐπαγομένου. ἀσία. Ἄση, ἡ βλάβη. Ἀσάμινθος, ἡ λεκάνη· πρὸς τὸ τῷ Ἄσιν, τουτέστι τὸν ῥύπον, μινύθειν καὶ ἐλαττοῦν. Ἄασον, ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. ἀασυεία ἀσκός. ἀασύεις. ἀσπίς. ἄσυ. καὶ τὰ λοιπά. πλεῖ τοῦ Ἄασα. ἀντὶ τοῦ ἄπνα. Ἄασα δὲ, ἀντὶ τοῦ πνὰ ἀοείτως, ψιλοῦται.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Τ, ἢ ἐνὸς ἢ διατοῦ, ψιλοῦται. οἷον Ἄτη, ἡ βλάβη. Ἀτεράμων, ὁ σκληρός. Ἄτηθυς, χύελον. Ἀτέλαβος, ἡ ἀκρίς. ἀτικός. Ἄτες, ἀντὶ τοῦ χωλός. Ἀταγλῶ, εἶδος ὄρνιθος καταίχλης, τὸ λεγόμενον ταγηνάειον. καὶ Ἄτα, ἀντὶ τοῦ πνὰ ἀοείτως. πλεῖ τοῦ Ἄτα, ἀντὶ τοῦ ἄπνα. Ἄτι, ἀντὶ τοῦ καθά. καὶ Ἄτεγος, ἀντὶ τοῦ ἄτεγος. καὶ ἀτίεγα, θηλυκόν.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Υ ψιλοῦται. Ἀϋτή, ἡ βοή. Ἀΰω, τὸ φωνῶ. ἐξ οὗ καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ,

ἀμ-

ἀμφὶ δὲ τῆες
Σμερδαλέον κνάδησαν ἀϋσάντων ὑπ' ἀχαιῶν.
ἀντὶ τοῦ φωνησάντων.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Φ, ψιλοῦται. οἷον, ἄφτω. ἀφαιής. Ἄφαρ, ἀντὶ τοῦ αὐθέως. πλιὼ τοῦ Ἀφὴ, εἴτε τιὼ χεῖρα σημαίνῃ, εἴτε τιὼ ἕξαψιν.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. οἷον Ἄχος, ἡ θλίψις. Ἀχθος, τὸ βάρος. ἄχερσν. ἀχλυθής. ἀχιτόφελ. ἀχαιός. ἀχρμιά. ἀχαία. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ψ ψιλοῦται. οἷον Ἄψ, ἀντὶ τοῦ πάλιν, καὶ εἰς τετράσσα. ἐξ οὗ καὶ Ἀψορρος, ὁ ὀπισθόρμητος. Ἄψυρτος. καὶ τὰ λοιπά. πλιὼ τοῦ πρὸ τοῦ ἅπτω, καὶ ἅπτομαι. Ἀψίχορος, ὁ ἅμα τοῦ ἅψασθαι χορεύμενος. τετράσιν ὁ ταχέως χορταζόμενος. ἀψιμαχία. ἀψὶς, ἀψίδος. καὶ Ἄψεα, τὰ μέλη.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ω μέγα ψιλοῦται. οἷον Ἄω, τὸ πίω. Ἀωτῶ, τὸ ὑπνώττω, καὶ ἀπαυθίζω. καὶ Ὄμηρος,

ὕπνον ἀωτεῖς.

καὶ Ἀωτὶ, ἀντὶ τοῦ πρὸ χαμαί.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ τοῦ Α.

Τὸ Α, εἴτε φέρησιν δηλοῖ, ὡς τὸ ἄφιλος καὶ ἄσιτος· εἴτε ὁμότασιν. ὡς τὸ Ἄξυλος ὕλη, ἡ πολύξυλος· εἴτε χαχόν, ὡς τὸ Ἄφωνος, ὁ χαχόφωνος· εἴτε ὀλίγον, ὡς τὸ Ἀμαθὴς, ὁ ὀλιγομαθής· εἴτε πλεονάζει, ὡς ἐν τῷ, ψάχνος ἄψαχνος, ψαφὶς ἀψαφὶς, σπαίρω ἀσπαίρω· εἴτε τὸ ὀπίσω σημαίνῃ, ὡς τὸ Ἀκόλουθος, ὁ ὀπίσω τιὼ κέλευθον ποιούμενος· εἴτε τὸ ὁμοῦ, ὡς τὸ Ἄλοχος, ἡ ὁμόκοιτος, ἢ

Ἀχαΐτης, ὁ ἀνήρ· εἴτε τὸ ἴσον, ὡς τὸ Ἀτάλαντον, τὸ ἰσόζυγον, ψιλοῦται. Εἰ δὲ ἄθεγίσιν σημαίνει, δασύνεται. οἷον ἄπας. Ἁλίζω, τὸ συναθροίζω. τὸ μέντοι ἅλυσις, καὶ ἅδης, κἂν περισπᾶται τὸ Α, δασυνόμενα ἐστὶ γὰρ τοῦ Α περισπωμένου μοῖρα καὶ τοῦ λύω. καὶ ἐστὶ τοῦ Λ, τοῦ σημαινομένου, τὸ ὁμοῦ, καὶ τοῦ δῶ· πάντας γὰρ δεσμεῖ ὁ ἅδης.

Τὸ Λ ἐν παῖς προθέσει ψιλοῦται. ἀνά. ἀντί. ἀπό. ἐπειδὴ καὶ πᾶσα πρόθεσις ψιλοῦται. ἐκτὸς τῶν ἀπὸ τοῦ Υ ἀρχομένων.

Τὸ Λ ἀπὸ παντὸς φωνήεντος, καὶ ἀφῆσαι, ψιλοῦται. ἀαρών ἀηδών. τὸ γὰρ αἷμα, καὶ τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ ἀφῆσαν ὄντα, δασυνόμενα.

Τὸ Α ἐν τοῖς ὑπερτακτικοῖς ἄρθροις δασυνέται. ἃ, ἅς; αἷς. ὡσαύτως καὶ ἐν τοῖς Δωρικοῖς. ἡμῶν, Ἁμῶν. ὑμῶν, Ἁμῶν. Σημειωτέον, ὅτι τὸ Α ἀπὸ παντὸς φωνήεντος, καὶ ἀπὸ τῶν δύο δασέων τοῦ Θ Χ, καὶ πρὸ τοῦ Κ Ξ ψιλοῦται ἀεί.

[ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.]

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Α δασύνεται. οἷον Ἑανόν, τὸ λεπτὸν ἱμάτιον, ἢ τὸ ποικίλον. Ἑᾶ, τὰ ἀγαθά. Ἑάλω, ἀντὶ τοῦ ἐλεατήθη. Ἕαται, ἀντὶ τοῦ καθῆνται, παρ' Ὁμήρῳ, ὡς τὸ,

Οἱ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ.

καὶ τὰ λοιπά πλὴν τοῦ ἕαρ. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ἑαρίζω. Ἑαριὸς καιρός. Ἑάω, τὸ καταλιμπάνω. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. καὶ Ἑαδότα, τὰ δεόμενα.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Β ψιλοῦται, εἰ μὴ ἐπάρχοιτο τῷ Β τὸ Δ ἢ τὸ Γ. οἷον Ἕβεννος. ξύλον. Ἕβεξ, κύριον Ἑβραῖος, ὄνομα αἱρετικῶν τινῶν. καὶ τὰ ὅμοια. τὸ μέντοι Ἑβδομος. ἕβδομος.

ἑθεῖα. καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν, δασυνόμενα ὅτι ἐπάγεται τὸ Β τὸ Δ καὶ τὸ Ρ.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Γ ψιλοῦται ἀεί. οἷον ἐγώ. ἐγείρω. ἐγγύς.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Δ ψιλοῦται. οἷον ἔδαφος. Ἔδεσσα, πόλις. Ἐδώς, ὁ λαίμαργος. Ἔδω, τὸ ἐσθίω. Ἐδητύς, ἡ θύωχία. Ἐδωδή, ἡ τροφή. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἔδος, τὸ ἔδαφος. Ἕδρα. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ, ἑδραῖος, ἑδράζω, ἕδραίωμα. σὺν τούτοις Ἔδιον, ἡ τροχίς. Ἑδώλιον, ἡ τῶν ἐρεσσόντων καθέδρα. Ἑδανόν, τὸ ἡδύ. καὶ Ἐδεῖται, ἀντὶ τοῦ κατίσῃ.

Τὸ Ε πρὸ ἑαυτοῦ ψιλοῦται. οἷον ἐείκοσιν, ἀντὶ τοῦ εἴκοσιν. Ἐεισάμενος, ἀντὶ τοῦ ὁμοιωθείς. καὶ Ὅμηρος,

Τῷ μιν ἐεισάμενος προσεφώνεε θεῖος ὀνείρος.

καὶ Ἔεργεν, ἀντὶ τοῦ ἐκώλυσεν. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἑέρσα, ἡ δρόσος. καὶ Ἕετο, ἀντὶ τοῦ ἐσεύετο. καὶ Ἑέ, ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν, ὡς καὶ Ὅμηρος,

Σκύζεσθαί σοι φησὶ θεὸς ἑέ δ' ἔξοχα πάντων.

καὶ Ἑέλδωρ, τὸ ὑπόθυμμα. τοῦτο δὲ ψιλούμενον εὕρηται ἐν τοῖς Ἰωάννου.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ζ ψιλοῦται. οἷον ἑζομένας. καὶ ὅσα κλιτικὸν ἔχει τὸ Ε, οἷον ἕζη. ἑζηλοτύπει. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἕζω, τὸ καθέζομαι.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Η δασύνεται. οἷον Ἑὴ, ἡ ἰδία. Ἑῆος, τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ προσηνοῦς. ἑιμένας. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἕλω, τοῦ ὑπῆρχε. καὶ Ἕλωὸς, ὄνομα ποταμοῦ.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται, οἷον ἔθνος. ἔθος. Ἐθὰς, ὁ συνήθης. Ἔθειρα, ἡ θρίξ. ἐθέλω. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν

τοῦ

τῦ Ἔθεν, ἀντωνυμίας, ἀντὶ τῦ αὐτῦ. ὡς Ὅμηρος,

Πρόθεν ἔθεν φθίνουσα.

καὶ πάλιν,

ὐ ἔθεν ἐπὶ χρειών.

καὶ Ἐθεὶς, ὁ ἐμβληθεὶς, καὶ ὁ ἀφεθείς. ὅν. τῦ Ἔω, τὸ ἐμβάλλω, καὶ τὸ ἀπολύω.

Τὸ Ε πρὸ τῦ Κ διασυέζ. οἷον ἑκατόν. ἕκαστος. ἑκάτερος. Ἕκλος, ὁ ἅπυγος. ἑκών. ἑκοῦσα. Ἑκατομβαιών, ὄνομα μηνός. Ἑκάλη, ἀντὶ τῦ χάλιν. Ἑκὰς, τὸ πόῤῥω. ἡ τὰ ἐξ αὐτῦ, ἑκηβόλος. ἑκάεργος. ἑκατηβελέτης. σὺν τούτοις, ἑκάβη. ἕκλως. ἑκάτη. ἕκτη. ἑκταῖον. ἕκλον. καὶ ὅσα ἀπὸ τῦ ἓξ ἀριθμῦ. πλὴν τῦ Ἐκ, προθέσεως, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς συγκειμένων. οἷον ἔκπαγλος. ἔκβληλος. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως ἐχόντων τὸ Ε, οἷον ἐκάλεν. ἔκεινον. ἐκεκτήμην. καὶ τῶν ἀποβολὴν παρεχόντων τῦ Ε. οἷον ἐκεῖνος. ἐκεῖθεν. ἐκεῖθι. ἐκεῖσε. καὶ γὰ λέγεζ, καὶ κεῖνος, καὶ κεῖθεν, καὶ κεῖθι, καὶ κεῖσε, ἢ ἀποβολὴν τῦ Ε. τὸ δὲ Ἐκυρὸς, ὁ πενθερός. καὶ Ἐκεχειρία, ἡ ἄδεια, ἢ τὰ λελεσμένα χαιρόνας ὀὐκ ἔχονζα, ὅμως ψιλοῦνζ.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Λ, ἢ ἑνὸς ἢ διατοῦ, ψιλοῦται, οἷον ἔλαφος. ἕλεος. Ἑλάτη, εἶδος δένδρου. ἐλεύθω. ἐλεγεῖον. Ἐλεδανὸς, ὁ δεσμός. ἐλάχιστος. Ἑλλόβιον, τὸ σφόλιον. Ἑλῶ, τὸ ἐλαύνω. Ἕλλοπες, οἱ ἰχθύες. ἐλιασαῖος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἕλλω. ἑλλάς. Ἑλλανοδίκαι, οἱ κριταὶ, οἱ εἰς τοὺς ἀγῶνας καθήμενοι. καὶ Ἕλλη, κύριον. ἀφ' ἧς καὶ ἑλλήσποντος. ἑλλιπαμίας. ἑλένη. ἕλενος. Ἑλὸς, ὁ ἔλαφος. Ἕλω, τὸ λαμβάνω, καὶ τὸ φονεύω. καὶ τὸ ἑλκύω, (ἀφ' οὗ καὶ Ἑλώεια, τὰ σπασμάζα, καὶ ἑλκύσματα τῶν κυνῶν.) καὶ τὸ προσκείνω, ἀφ' οὗ καὶ Ἑλόμενος, ὁ προσκείνας. Ἕλ@, ὁ σύμφυ@ τόπ@. ἑλίκη. ἑλίσσω. ἕλιξ, ἕλι-

ἕλικος. ὅθεν καὶ Ἑλίκωπες ἀχαιοὶ, καὶ Ἑλικῶπις κούρη. ἑλισμαπώδης. Ἑλικών, ὄρος. ἕλκω. ἑλκύω. καὶ ἑλισάβετ.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Λ, ἐπαγομένου τοῦ Κ ἢ τοῦ Μ, διφθόγγου. οἷον ἕλκος. ἕλκω. ἑλκύω. Ἕλμινς, ὁ ἐν τῇ γαστρὶ ἐν. σήψεως πηλόμωρος σκώληξ. καὶ κλίνεται ἕλμινθος. ὡς τίρινς, τίρινθος. εἰ δὲ ἐπάγοι ἕτερον σύμφωνον, ψιλοῦται. οἷον ἐλπίς. ἐλθεῖν. Ἕλδοι, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμεῖ. καὶ Ὅμηρος,

Καδδὲ κτήματα πολλὰ, τά τ' ἕλδοι ὅς κ' ἐπιδευής.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Μ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ψιλοῦται. ἐμέ. ἐμός. Ἐμῶ, τὸ χέω. ἔμεσις. ἔμπης. ἐμπόρθμα. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἐμὺς, ἡ χελώνη, ἣν δὲ τὸ ἑ ἤγνυν ἑαυτῷ Μύειν, τυτέστι κρύπτειν ἐντὸς τοῦ ὀστράκου. καὶ Ἔμα, τὸ ἅφεμα, καὶ ἡ πέμψις.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ν ἢ ἑνὸς ἢ διφθόγγου ψιλοῦται. Ἑνὸς, ἑαυτοῦ. Ἐνυὼ, ὄνομα πολεμικῆς θεᾶς. ἐξ ἧς καὶ Ἐνυάλιος, Ἄρης, καὶ σάλπιγξ ὁ τῆ Ἐνυοῦς παῖς. καὶ Ἐνῶ, ἐνόσω, τὸ κινῶ, ἐξ οὗ καὶ Ἔνοσις, ἡ κίνησις. καὶ Ἐνοσίχθων καὶ Ἐνοσίγαιος Ποσειδῶν, ὁ τὴν γῆν κινῶν. καὶ ἔναιος. καὶ ἐναίτη. ἐνέα. καὶ ἐννενήκοντα. Ἔννη, ἡ νεομηνία. καὶ ἔννηφι. Ἐννὴς, ὁ πρᾶος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἕνεκα, ὃ καὶ ἕνεκεν γράφεται. ἕν, ἑνός. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. Ἑνὰς, ἡ μονὰς. καὶ ἑνίζω. Ἑνῶ, τὸ μίγνυμι, καὶ Ἕνωσις, ἡ μίξις. καὶ Ἕνλο, ἀντὶ τοῦ ἐνδύνλο. ἐν τοῖς Θεοδωρίτου τὸ Ἐν καὶ Ἔνη, διφθόγγου εὖρον, ὡς ἀπὸ τοῦ ἑνὸς, καὶ δι' ἑνὸς ν, τὸ ἕνη. σὺ δὲ ψίλου αὐτὸ κατὰ τὴν κρατοῦσαν συνήθειαν.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ξ διφθόγγου. ἕξ, ὅπερ ἀριθμοῦ. ἑξήκοντα. ἑξακόσια. ἑξῆς. ἑξείης, τὸ αὐτό. Ἕξω, ἀντὶ τοῦ λάβω, ὅπερ

ὁπὶ μέλλοιλος, καὶ Ἔξις, θεπικόν. πλὴν μόνης τ ἐξ, ποθθέσεως, καὶ τ ἐξ αὐτῆς γιγμένων. Ἔξωρος, ὁ παλαιός. ἐξοχία. Ἐξαίλιος, ὁ ἐξαίρετος, χτ συγκοπὴ. καὶ τ ἀπὸ κλίσεως ἐχόντων τὸ ε. οἷον ἔξεσν. ἔξαινον.

Τὸ Ε ποὸ τοῦ Ο διασύνεζ. οἷον Ἐὸν, τὸ ἴδιον, καὶ τὸ ἀγαθόν. ὡς τὸ,

θεοὶ δοτῆρες ἑάων.

ἑορτή. ἑορτάζω. χ Ἔο, ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. ὡς τὸ,

ἕο μέγ' ἀμείνονα Φῶτα

Ἤπιμοτε. ἑλὼν γὸ ἔχε γέρας αὐτὸς ἀπούρας.

πλὴν τ ἀπὸ θέμαιζ ἐχόντων αὐτό. ἔοικεν. ἔοργεν. Ἔολπεν, ἀντὶ τοῦ ἔποαξε, χ ἀντὶ τοῦ ἤλπισε, χ Ἐὸν, τὸ ὑπάρχον.

Τὸ Ε ποὸ τοῦ Π ψιλοῦται. Ἔπω, τὸ λέγω. Ἔποζ, τὸ λόγιον. ἐπαίτης. Ἐπήτης, ὁ λόγιος. ὀπὶ, ποθέσεις. χ ὅσα ἐξ αὐτῆς. οἷον ὀπφορά. ὀπτήδειος. ὀπίσω. χ ἐπίσω. χ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἕπω, ἕπομαι, τὸ ἀκολουθῶ. χ ἑσπά, ὀπὶ τοῦ ἀειθμοῦ. χ ἑσπάς, ἑσπάδος. χ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἑσπά.

Τὸ Ε ὀπφερομένου τοῦ Ρ, μὴ φωνήεντος ἢ συμφώνου, ἢ αὐτοῦ τοῦ Ρ, ψιλοῦται· εἰ μὴ ἐπάγοιτο τῷ Ρ, τὸ Δ, ἢ τὸ Μ, ἢ τὸ Κ, ἢ τὸ Π, ἢ τὸ Σ. οἷον ἔρως. ἐρωτῶ. Ἐρις, ὁ χλάδος. Ἔεις, ἡ Φιλονεικία. Ἐρύω, τὸ ἑλκύω. Ἔῤῥω, τὸ φθείρομαι. ἔρχομαι. χ τὰ λοιπά. εἴρηζ εἰμὶ ἐπάγοιτο τῷ Ρ τὸ Δ, ἢ τὸ Κ, ἢ τὸ Μ, ἢ τὸ Π, ἢ τὸ Σ, ἀφ' τὸ Ἔρδω, τὸ πράττω. τοῦτο γὸ ἐν τοῖς Ἰωάννου διασυρόμενον εὕρον, ἔνιοι δὲ ψιλοῦσιν αὐτό, οὗ ὁ μέλλων ἕρξω. Ἕρκος, τὸ περίφραγμα. Ἕρπω, ἀφ' οὗ χ ἑρπετόν. χ ἑρπύζω. ἑρμῆς. Ἕρση, ἡ δρόσος. χ Ἑρσῆις, ὁ δροσώδης. χ Ἔργμα, τὸ χάλυ-

κώλυμα. Ἔρμα δὲ, τὸ ἔρεισμα, ψιλοῦται· ὡς ἀπὸ τοῦ ἔ-ρεισμα γεγονὸς κτλ. συγκοπῆς. ὃ δὲ τοῖς Θεοδωρίτου, ἀλλὰ καὶ ὃ τοῖς πολλοῖς τῶν Σχεδιαστῶν † τὸ ἔργον δασυνόμενον εὕρον. καὶ οὐ χρῆν δασύνειν μᾶλλον αὐτό. οἱ δὲ ψιλοῦντες κτλ. ἐτυμολογίαν ψιλοῦσιν, ὡς ὃν ἀπὸ τοῦ ἔρας φυόμενον.

Τὸ Ε πρὸ Σ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἢ αὐτοῦ τοῦ Σ ἐπαγομένου, ψιλοῦται. οἷον ἔσω, ἀντὶ τοῦ ἔσωθεν. ἔσοπτρον. Ἐασταῖοι, καὶ Ἐαστιωοὶ, ὀνόματα ἐθνῶν. ἑδὴς, ἑδητός. ἑδία. Ἔσπερος, κύριον. Ἑδλὸς, ἀγαθός. ἔχαλος. ἐχάερα. καὶ τὰ λοιπά. πλεῖ τοῦ Ἑστία, ἡ θρεσβεία. καὶ Ἔσυο, ἀντὶ τοῦ ἀνεδέδυσο. καὶ Ἑστάμην, ὁ ἀνδυσάμην, ἀπὸ τοῦ Ἔω, ὃ σημαίνει τὸ ἐνδύομαι. ἑσπέρα. καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς. Ἑσπόμεθα, ἀντὶ τοῦ ἀκολουθήσομεν. τοῦτο δὲ ὃν τοῖς Θεοδωρίτου ψιλούμενον εὕρον. Ἔς τε ἀντὶ τοῦ ἕως ὅτ. καὶ τῶν ἐχόντων τὸ Τ μετὰ τοῦ Σ. οἷον ἑστία. ἑστιῶ. ἑστίασις. Ἑστιατήριον, κύριον. ἕστηκα, ἑστηκώς, ἑστὼς, καὶ ἑστάναι. τὸ δὲ ἔστην, ἔστησα, ἑστάθην, ἑστησάμην, ψιλοῦνται, ὡς ἀπὸ κλίσεως ἔχοντα τὸ Ε, ἤγουν ἀπὸ αὐξήσεως. σὺν τούτοις καὶ τὸ ἔστιν, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει. καὶ τὸ ἔστω. ἀπὸ τοῦ Ἔω, τὸ ὑπάρχω, γινόμενα.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Τ ψιλοῦται. ἔτος. Ἐτεὸν, τὸ ἀληθές. Ἕτυμον, καὶ ἐτήτυμον, τὸ αὐτό. Ἐτώσιον, τὸ μάταιον. Ἕτνος, τὸ φάβα. πλεῖ τοῦ Ἑτοιμος, ὁ πρόχειρος. ἑτοιμάζω. ἑτοιλοπείθης †. Ἕτερος, ὁ ἄλλος. Ἑταῖρος, ὁ φίλος. ἑτέρα. ἡ ἄλλη. καὶ ἑτερῖον. Ἑταῖρα καὶ Ἑταιρὶς, ἡ πόρνη. καὶ ἑταιρεία. καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. τινὲς δὲ καὶ τὸ Ἕτνος δασύνουσιν, ὀφεῖλον ψιλοῦσθαι· δηλοῖ δὲ τὸν ἑψημένον κύαμον· γίνεται δὲ πρὸ τὸ Ἔω, τὸ ἀπολύω, ἕτος, καὶ πλεοναστικῷ τοῦ ν ἔτνος, τὸ ἀφαλελυμένον ὑπὸ τῆς ἑψήσεως, καὶ κλίνεται ἔτνους. καὶ Ἑτνήρυσις, τὸ κοχλιάριον, πρὸ τὸ, τὸ ἔτνος ἀρύεσθαι.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Υ, εἴτε ἐν συνελθόσῃ εἴτε ἐν ἀφαιρέσῃ ἐστὶ, ψιλοῦται. οἷον Ἐὺς, ὁ πλατὺς, καὶ ἀγαθός. θύρυς. θύρύω. εὖ, ἀντὶ τοῦ καλῶς, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. πλὴν τοῦ θύελσκω, θύρεσις, θύρημα, θύρω, θυρήσω. Εὔω, τὸ φωτίζω. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Φ ψιλοῦται. ἔφεσις. ἐφετόν. ἔφεσος. ἐφεσίμ. ἔφορος. καὶ τὰ ὅμοια. πλὴν τοῦ Ἔφθὸς, ὁ ἑψημός.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. ἔχις. ἐχθρός. ἔχω. ἐχῖνος. καὶ τὰ σύνθετα πλήσια.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ψ δασύνεται ἀεί. οἷον ἕψω, καὶ ἑψῶ. ἑψήσω. ἕψημα. ἑψητόν. Ἕψω, τὸ ἀκολουθήσω, ὅπερ μέλλοντος. εἰ μὴ ἀπὸ κλίσεως εἴη, ἤγουν αὐξήσεως. οἷον ἐψιλωμύος. ἔψυξα. ἐψώμισα. ἐψυχαγώγησα. Ἕψων, τὸ ἐσπόγγιζον. σημείωσαι καὶ τὸ Ἐψία, ὅ ἐστιν ἡ σφὸ λόγων παιδιὰ, ἐκ τοῦ ἕπω, ἕψω, ὁ δηλοῖ τὸ λέξω. ἐξ οὗ καὶ Φιλέψιος, ὁ φιλοπαίσμων.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ω δασύνεται. οἷον Ἕως, ἡ ἡμέρα, καὶ ἡ ἀνατολή. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. ἑωθεν. ἑωθινός. Ἑωλος, ὁ χθεσινός. ἑωσφόρος. καὶ Ἑωϋτὸν, Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν. σὺν τούτοις ἕως, ἐπίῤῥημα χρονικόν. καὶ Ἕω, τὸ σπεύδομαι, καὶ τὸ πληρῶ, καὶ τὸ πορεύομαι, καὶ τὸ ἀπολύω. καὶ ἑώρακα, ἀπὸ θέμα τος καὶ ἑωρακώς, καὶ ἑωρᾶκειν. πλὴν τοῦ Ἕω, τὸ ὑπάρχω. καὶ Ἑῶ, τὸ καθαλιμπάνω. καὶ τῆς χρὶ αὔξησιν, ἑωνημένος. ἑώκειν. ἑώργειν. περὶ ὧν αὐτόθι ἐροῦμεν.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ πνεύματος Ε.

Τὸ Ε πλεονάζον, ὅταν μὴ λέξεσι ψιλουμένοις ἀπὸ φωνήεν-

τος

τος δεχομένους μεταλαμβάνῃ τοῦ ψιλοῦ πνεύματος, οἱ δὲ δασυνομένους, τοῦ δασέος. καὶ τοῦ μὲν πρώτου παράδειγμα τὸ ὠνημένος, Ἐωνημένος, ὁ ἠγορασμένος. ὠνοχός, Ἐωνοχός. ὦξεν, Ἔωξεν, ἀντὶ τοῦ ἀνέωξεν. ἦν, Ἔην, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχεν. εἴκοσιν, Ἐείκοσι. τοῦ δὲ δευτέρου τὸ ὥραν, ἑώραν. ὥρακα, ἑώρακα. ἤνδανεν, ἐήνδανεν. εἷς, ἕεις.

Τὸ Ε δασυνόμενον, ἐὰν προσλάβῃ τὸ Υ, ψιλοῦται. οἷον ἕκηλος, ὁ ἥσυχος, Εὔκηλος. ἕωλον, τὸ χθεσινὸν, Εὔωλον. τὸ δὲ Εὕαδεν, ἀντὶτοῦ ἤρεσε, ψιλοῦται. διόπ. καὶ ἔαδεν. ἥμαρτον γὰρ οἱ δασύνοντες αὐτό.

Τὸ Ε καθ' τοὺς παραφωνημένους προσερχόμενον καὶ ἀποπίπτον ψιλοῦται· καὶ προσέρχεται μὲν ἐν τοῖς ἐπιρρηματικοῖς καὶ παθητικοῖς τῶν οὐσιαστικῶν ῥημάτων, οἷον τύπτω ἔτυπτον. λέγω ἔλεγον. τύπτομαι ἐτυπτόμην. ἀποπίπτει δὲ ὅπου τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων.

Τὸ Ε ἐν ταῖς ἀντωνυμίαις πρὸ συμφώνου ψιλοῦται. ἐγὼ, ἐμοῦ, ἐμοὶ, ἐμὲ, ἐμοῦ, ἐμαυτόν. ἑαυτοῦ. καὶ τὰ ὅμοια. τὸ δὲ ἑαυτὸν, καὶ τὰ τοιαῦτα, πρὸ συμφώνου μὴ ὄντα, δασύνεται.

Τὸ Ε ἐν τοῖς ἀριθμοῖς δασύνεται. ἕν. ἑνδεκα. ἕξ. ἑξήκοντα. ἑξακόσια. ἑπτά. ἑβδομήκοντα. ἑπτακόσια. ἑκτόν. πλὴν τοῦ ἑνέα. ἐνενήκοντα. καὶ εἴκοσιν.

Τὸ Ε ἐν ταῖς προθέσεσι ψιλοῦται. ὑπό. ἐξ. ἐκ. ἐν. εἰς. ἐς. ὡς καὶ πᾶν φωνῆεν ἐν αὐταῖς ἄνθυ τοῦ υ.

Σημειωτέον ὅτι τὸ Ε πρὸ τελῶν φωνηέντων τῶν Ε Η Ι ψιλοῦται ἀεί. πλὴν τοῦ Ἑέλδωρ, τὸ ὑπόμνημα. καὶ πρὸ τῶν τελῶν δασέων τῶν Θ Φ Χ ψιλοῦται ἀεί. πλὴν τοῦ ἐφθός. καὶ πρὸ τοῦ διπλοῦ Ψ καὶ πρὸ τοῦ Γ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Α ἀπὸ κλίσεως ἤτοι αὐξήσεως εἴρηται, καὶ ψιλοῦται. οἷον Ἤκουσε, ἀντὶ τοῦ ἐθρίμησε. καὶ Ἤειζον, ἀντὶ τοῦ, ἔδει ἔαρον ἔλεγον. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Β δασύνεται. οἷον Ἥβη, ἡ ἡλικία. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, Ἡβῶ. ἡβάσκω. Ἡβηδὸν, ἀντὶ τοῦ σὺν πάσῃ ἡλικίᾳ. πλὴν τοῦ Ἠβαιὸν, τὸ ὀλίγον, καὶ μικρόν. καὶ ἠβολεῖν †. καὶ τῶν μὴ πρὸ τοῦ ἥβου γινομένων. τὸ μέντοι ἠβρύνετο, ὡς ἀπὸ τοῦ ἁβρὸς γινόμενον, δασύνεται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Γ δασύνεται ἀεί. οἷον ἡγεμών. ἡγεμονία. ἡγοῦμαι. ἡγέμων. ἡγήτωρ. ἡγήσιππος. ἡγεσίλαος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν εἰ μὴ ἀπὸ κλίσεως εἴη. οἷον Ἡγέμων, ὁ ἀγόμενος. ἠγερέθοντο. ἠγερωχίαθαι. ἤγαμαι. ἠγάπατο. τὸ μέντοι ἠγνιχότες, ἐκ τοῦ ἀγνίζω γέγονε. τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἁγνός· τὸ δὲ ἁγνὸς ἐκ τοῦ ἄζω ῥήματος τοῦ δασεῖαν ἐφύλαξε. καὶ πλὴν εἰ μὴ κατὰ τροπὴν τοῦ Α εἰς Η οἷον Ἡγάθεος, ὁ ἄγαν θεῖος.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Δ δασύνεται. ἡδύς, ἡδίων, ἥδιστος. ἧδιον. ἡδονή. ἡδύνω. καὶ ἥδω. πλὴν τοῦ Ἡδωνοί, οἱ Μακεδόνες. Ἧδη, ἀντὶ ἀπάρτι. Ἧδος, τὸ ὄφελος. ὅσῳ ἔστιν ἔλαττον. καὶ Ἧδε, ἀντὶ τοῦ ἥπίσατο. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως ἐχόντων τὸ Η. ἡδύμελος. Ἧδεν, ἀντὶ τοῦ ἔλεγεν. ἡδυάμελος. τὸ μέντοι ἠδεσμένος καὶ ἠδεσιωμένος, ἀπὸ κλίσεως ἔχοντα τὸ Η, δασύνεται. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἑδεσιῶ καὶ ἑδράζω γεγόνασι.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ε ψιλοῦται. Ἠετίων, κύριον. Ἠέλιος, ὁ ἥλιος. ἠείδοια. Ἠεροφοῖτις ἐριννύς, ἡ ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶσα.

Τὸ

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ζ ψιλοῦται. οἷον Ἧζαι, ἔθνος. εἰ δὲ εὑρηθῇ ἀπὸ κλίσεως, ἔχῃ τὸ πνεῦμα τοῦ θέματος. ὡς τὸ ἄζομαι ἠζόμην.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται. οἷον ἦθος. Ἠθμὸς, τὸ σακελλιστήριον, ἐκ τοῦ Ἠθῶ, τὸ διϋλίζω. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ι ψιλοῦται. οἷον Ἵππος, Ὀπίθειον Ἀπόλλωνος, σημαίνει δὲ τὸ τοξότην. Ἵππος, ὁ ἄγαλμα, ἢ ὁ ἡμίθεος. Ἴκια, τὰ βράγματα. Ἰκὼν, ὁ αἰγιαλός. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Κ δασύνεται. Ἥκω, τὸ ἔρχομαι. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. Ἥκιστα, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἧκα, ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. ἡκέσιος. Ἡκέσατο, ἀντὶ τοῦ ἐθεράπευσεν. Ἥκαλον, ἀντὶ τοῦ ἥπατον. καὶ τῶν ὁμοίων.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Λ ψιλοῦται. Ἡλίας καὶ Ἡλεὶ, ὀνόματα χύεια. ἠλέκβα. Ἡλεὸς, ὁ μάταιος. Ἡλεῖοι, ἔθνος, τοῦτο δὲ τινὲς δασύνουσιν, ἐκ τοῦ ἥλιος ἱστορῦντες. Ἡλιτόμηνον, τὸ ἡμιτελὲς κύημα, ἀπὸ τοῦ ἁλίζω, τὸ ἁμαρτάνω, καὶ τοῦ μὴν μηνὸς, τὸ ἐξεπιμηνίου ἢ ἐνεστώσης γενήσεως. ἠλίθιος. ἠλιθιότης. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἥλιος. Ἧλος, τὸ καρφίον. ἠλικία. καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν. ἠλιοειδής. Ἡλῶ, τὸ περισπαρῶ †. ἥλιξ, ἥλικος, ἡλικιώτης. Ἥλων, ἀντὶ τοῦ ἐκφατνήσω, ἀπὸ κλίσεως τοῦ ἁλῶ. Ἥλισεν, ἀντὶ τοῦ συνήθροισεν. Ἥλατο, ἀντὶ τοῦ ἐπήδησεν. Ἡλωσμός, ὁ περιγυμνασμός. τούτων μὲν τὰ θέματα δασύνουσι. τὰ δὲ λοιπὰ, ὅσα ἔχουσιν ἀπὸ κλίσεως τὸ Η, ψιλοῦσι. ἃ μὲν ἔχουσιν ἀπὸ πρωτοτύπου Φωνῆς τὸ δασὺ πνεῦμα. οἷον Ἡλόμην, τὸ ἐπλανώμην. ἠλαυνόμην. ἤλειψα. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ

Τὸ Η πρὸ τοῦ Μ ψιλοῦται. ἦμαρ. Ἡμάτιον, ἀντὶ τοῦ καθ' ἡμέραν. Ἧμος. Ἡμαθόεις, ὁ ψαμμώδης. Ἡμαδόν, ὅρος. Ἡμὶ, τὸ φημί. Ἡμύω, τὸ ὀπτλίνω. καὶ Ὅμηρος,

Ὅτι τ' ἠμύῃ ἀσταχύεσσι.

καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἡμέρα. ἥμερος. ἡμερῶ, ῥῆμα. ἥμισυ. ἡμιόλιον. ἡμεῖς. ἡμέτερον. ἡμεδαπός. Ἥμων, ὁ ἀχορτοφάγος. καὶ ἀπὸ κλίσεως Ἡμμένος, ἐπὶ τοῦ ἅπτω. Ἥμυος, ὁ καθήμενος. τὸ δὲ Ἡμπίσχε, ἀντὶ τοῦ ἐθέλησεν, ἐπὶ τοῦ ἀμῶ, ψιλοῦται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ν ψιλοῦται. οἷον Ἧνις. ὁ ἐπαύσιος. Ἧνοψ, ὁ μέλας, ἢ ὁ λαμπρός. Ἠνορέη, ἡ ἀνδρία. Ἠνεμόεις, ὁ ὑψηλός. καὶ Ἠνεμόεσσα, ἡ ὑψηλή. καὶ τὰ ἀπὸ κλίσεως, οἷον ἠνόχλησα. ἠναιδησάμην. ἠνιάθην. καὶ Ἠνίπαπεν, ἀντὶ τοῦ ἐπαχολόγησε. πλὴν τοῦ Ἡνία, ὁ χαλινὸς, καὶ Ἡνίον, τὸ αὐτό. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ἡνίοχος. ἡνιοχεύω. ἡνιοχεία. ἡνίκα. Ἤνδανεν, ἀπὸ τοῦ ἀνδάνω. καὶ Ὅμηρος,

Βυλὴ Ἥρᾳ θεοῖσιν ἐφηνδάνε μηπόωσι.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ξ ἐν τῷ ἥξω μέλλοντι μόνῳ θέλουσι καὶ δασύνεσθαι. τὰ δὲ ἔχοντα αὐτὸ ἀπὸ κλίσεως ψιλοῦνται. οἷον ἠξίωσα. Ἧξεν, ἀντὶ τοῦ ἤγαγε.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ο ψιλοῦται. οἷον Ἠοιθὺς, κύριον. καὶ ἀπὸ κλίσεως Ἠόνη, ἀντὶ τοῦ ἔβραχε.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Π ψιλοῦται. Ἡπῶ, τὸ ῥάπτω. Ἡπεδανὸς, ὁ ἀσθενῶν, καὶ ὁ χθαμαλός. Ἥπιος, ὁ πρᾶος. Ἠπεροπευτὴς, ὁ ἀπατεών. Ἤπειρος, ἡ γῆ. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἧπαρ, ἤπαλος. ὅθεν καὶ ἡπατοσκοπία. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ.

Τὸ

Τὸ Η ὡρὸ τοῦ Ρ, μὲ φυσικοῦ μακροῦ, δασύνεται. οἷον ἥκω. ἥρως. Ἥρων, χύσιον. ἡράδης. ἡραδιανός. ἡρακλῆς. μὲ δὲ βραχέος ψιλοῦται. οἷον Ἠιδανὸς, ποταμός. Ἠρύγιον, εἶδος βοτάνης. ἠιγένεια. ἠιγίνη. Ἠίον, ὁ ταῦρος. Ἠρεμος, ὁ ἥσυχος. ἠρεμῶ. ἠρεμία. Ἠιγέρων, βοτάνη, ἀπὸ τὸ ἐν τῷ ἦει γηράσκειν. Ἠινὸς καυκὸς, ὁ ἐπιεικός. καὶ Ἠρέταινος, χύσιον. τὸ μέντοι ἠσθεῖος καὶ ἠσθιλος, ἐκ τοῦ ἥρα γεγονότα, κατὰ τροπὴν τοῦ μακροῦ εἰς βραχὺ δασύνονται. τὸ δὲ ἠσθμὸν. καὶ ἠρέρειστο. καὶ ἥρετο. ἐκ κλίσεως ὄντα, ψιλοῦται.

Τὸ Η ὡρὸ τοῦ Σ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ἢ αὐτοῦ τοῦ Σ, δασύνεται. οἷον Ἧσις, ἡ ἡδονή. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἥδω. Ἥδθλω, ἀντὶ τοῦ ἠυφεάνθλω. καὶ Ἧσω, ἀντὶ τοῦ διΐφεξάναι. ἡσαΐας. ἡσαῦ. ἡσίοδος. Ἡσιόνη, χύσιον. Ἥσυχος, ὁ ἥρεμος. ἡσυχάζω. ἡσυχία. Ἥσσων, ὁ ἐλάττων. Ἧσσα, ἡ ἧττα. πλεῖω τοῦ Ἡσὶν, ἀντὶ τοῦ φησὶν, ὅταν ἀπὸ θέματος ἔχῃ τὸ η. καὶ χωρὶς τῶν ἀπὸ κλίσεως· Ἧσα, ἀντὶ τοῦ ἔλεξα. Ἧσαι, ἀντὶ τοῦ λέλεκται. Ἥθιον, τὸ ἔπεισιν. Ἧθα, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες. Ἥθη, ἀντὶ τοῦ ἐλέχθη. τὸ μέντοι Ἧστο, ἀντὶ τοῦ ἐκάθητο. καὶ Ἧσται, ἀντὶ τοῦ καθῆσθαι, ἐκ τοῦ ἕω γινόμενα, δασύνονται.

Τὸ Η ὡρὸ τοῦ Τ ψιλοῦται. Ἧτορ, ἡ ψυχή. Ἧπαρ, τὸ ἧπαρ, ἢ τὸ ἔντερον. Ἧπα, τὸ στοιχεῖον. Ἥπτομαι, ἐφαρμοστικὸς σύνδεσμος. καὶ ἀπὸ κλίσεως ἠπήσατο. ἠπάσατο. ἠτύχησεν. ἠτίμησε. καὶ ἕτερα. πλεῖω τοῦ ἧπα. καὶ ἠπῶ. καὶ ἥπλων. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως δασυνομένων. Ἠταμηκὼς, ὁ πορνεύσας. καὶ ἠτοίμασα. τὸ δὲ ἥπις ἐκ τοῦ ἡ ἄρθρου καὶ τοῦ τὶς γένοιτο, διὸ καὶ δασύνεται.

Τὸ Η ὡρὸ τοῦ Υ ψιλοῦται ἀεί. Ἡὺς, ἡ πλατύς. ἡϋγένειος.

γειῶ. ἠύκομῶ. Ἠύτε, ἀντὶ τῦ καθά.

Τὸ Η πρὸ τῦ Φ δασύνεται ἀεί. ἥφαιστος. ἥφαιστίων. χωρὶς τῆς ἀπὸ κλίσεως· ἠφαιστικός. Ἥφυσεν, ἀντὶ τῦ ἥπτλησεν. ἠφίξ. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Η πρὸ τῦ Χ ψιλοῦται. ἠχῶ. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἦχος. καὶ ὅσα ἀπὸ κλίσεως. Ἦχεν, ἀντὶ τοῦ ἤνεγκεν. ἠχθέσθη. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἦχι, ἀντὶ τοῦ ἄσσυ.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ψ ἀπὸ κλίσεως τοῦ ἅπτω καὶ ἅπτομαι εὕρηται, διὸ καὶ δασύνεται. ἠψάμην. ἥψατο. ἧψε.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ω ψιλοῦται ἀεί. οἷον Ἠὼς, ἡ ἡμέρα. Ἠὼν, ὁ αἰγιαλός. Ἠῶθι, ἀντὶ τοῦ ἐν. πρωΐας. καὶ ἀπὸ αὐξήσεως Ἡωρημένος, Ἰωνικῶς, ὁ ἐξονίσας. καὶ τὰ ὅμοια.

Καθολικὸς κανὼν περὶ πνεύματος τοῦ Η.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Φ ἢ τοῦ Χ, ἢ καὶ πρὸ δύο δασέων, ἢ τῷ δασεῖ ὑποτασσομένης ἀμεταβόλου, ψιλοῦται. ἠφίξ. ἦχος. ἤχθαιρον. ἤχλυσεν. σημείωσαι τὸ ἥφαιστος καὶ ἡφαιστίων.

Σημείωσαι ὅτι τὸ Η πρὸ τοῦ Β. Γ. Σ. Φ. Ψ. δασύνεται ἀεί. πλὴν τῆς ἀπ' αὐξήσεως. ἠφίξ. ἠφάνισε. καὶ τῆς ἀπὸ πλεονασμοῦ. ἠδαίος. ἠγάθεος. πρὸ δὲ παντὸς Φωνήεντος ψιλοῦται ἀεί. ὡσαύτως καὶ πρὸ τοῦ Ξ καὶ πρὸ τοῦ Θ.

Τὸ Η ἐν προκαϊκῇ λέξει ψιλοῦται. Ἦδος, τὸ ὄφελος. Ἦμαρ, ἡ ἡμέρα. ἦμος. Ἠμὶ, τὸ λέγω. καὶ τὰ ὅμοια. πλὴν τοῦ Ἦλος, ὅπερ ἐστὶ τοῦ ἵημι. ἧπαρ, γένικῃ. καὶ ἧπατος, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἥδω ἐστίν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Α ψιλοῦται. ἰαλεύς. ἰάχωβος. ἰάμβος. ἰάπω. ἰάμβλιχος. ἴαμα. ἰατὴς. ἰάσων. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Β ψιλοῦται. Ἴβυκος, κύριον. Ἴβις, τὸ ζῶον. Ἴβηρες, ἔθνος.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Γ ψιλοῦται. οἷον Ἰγνὺς, Ἰγνύη, τὸ ὄπισθεν τοῦ γόνατος. ἰγνάπος. ἴγδα. πλεῖω τῶν ἀπὸ κλίσεως. Ἴγμι, ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι. καὶ ἴγμνος.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Δ ψιλοῦται. οἷον Ἴδος, ὁ κόπος, καὶ ὁ ἱδρώς. Ἰδίω, τὸ κοπιῶ. ἴδιον. Ἴδε, ἀντὶ τοῦ θέασαι, καὶ ἀντὶ τοῦ, ἰδοὺ ἰδού. Ἴδη, ἡ βοτάνη, ἢ τὸ ὄρος. ἢ Ἰδαῖος, ἀπὸ τὸ ἴδης. πλεῖω εἰ μὴ τῶν Δ τὸ Ρ ἐπάγοιτο. σημείωσαι τὸ ἴδεις· ἔν τισι δὲ δασυνόμενον εὕρον αὐτό.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ε ψιλοῦται. ἱεσαί. ἰαχοίας. ἱεμενεί. πλεῖω τοῦ ἱερός. ἢ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ἱερεύς. ἱέρεια. Ἱερεῖον, τὸ θῦμα. ἱερεύω. ἱερεργῶ. ἱερεχώ. ἱεροσαλήμ. ἴεραξ. ἢ ἀπὸ κλίσεως, Ἴφ, ἀντὶ τοῦ ἔπεμπεν. ἰεὶς, ἡ μετοχή. Ἴεμαι, ἀντὶ τοῦ προθυμοῦμαι. ἵετο. ἢ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ζ δασύνεται ἀεί. Ἵζω, τὸ καθήμαι. ἢ τὰ ἐξ αὐτοῦ. ἱζάνω. ἱζάνω.

Τὸ Ι πρὸ Η ψιλοῦται. οἷον ἰησοῦς. ἰητρός. ἰητὴς. Ἴημι, τὸ πορεύομαι. Ἴη, ἀντὶ τοῦ ἔλθη. πλεῖω τοῦ Ἰέω, ἰῶ, τὰ πέμπω, καὶ Ἴημι, τὸ αὐτὸ, ὧν ὁ προστακτικὸς ἶει.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται ἀεί. Ἰθὺς, ὁ εὐθύς. Ἰθαγενὴς, ὁ ἐγχώριος. ἰθάκη. ἰθακήσιος. Ἰθώμη, πόλις. ἢ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Κ ψιλοῦται. Ἰκελος, ὅμοιος. Ἴκελος. Ἰκάριον, πέλαγος. Ἰκόνιον, πόλις. Ἰκρίον, τὸ ὀρθὸν ξύλον. Ἰκτὶς, ὄρνεον. ἰκμάς. ἰκμαλέον. πλὴν τοῦ ἰκανός. ἰκανῶ, ῥῆμα. Ἵκω, τὸ ἱκετεύω· ἀφ' οὗ καὶ ἱκετεία, καὶ ἱκέσιος, καὶ ἱκεσία. Ἵκω, τὸ καταλαμβάνω, ποιητικὸν ἀφὸ τοῦ ἱκνοφόμβιον. ἀφ' οὗ καὶ ἱκάνω, προσήκω. ἱκνοῦμαι καὶ ἀπὸ κλίσεως Ἵκετο, ἀντὶ τοῦ ἦλθε, καὶ ἵκτο τὸ αὐτό.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Λ, ἢ ἑνὸς ἢ διτοῦ, ψιλοῦται. Ἰλιος, ἡ Τροία. Ἴλος, κύκλιον. Ἰλὺς, ὁ βόρβορος. Ἴλη, ἡ τάξις. Ἰλλος, ὁ ὀφθαλμός. Ἰλλὰς, τὸ χοινίον. καὶ Ἰλλούστειος, τὸ ἀξίωμα. Ἰλεὺς, ὁ φωλεός. ἵλιγγος. ἰλιγγιῶ. πλὴν τοῦ Ἴλαος, ὁ θυμὸς, καὶ Ἴλεως, Ἀττικῶς τὸ αὐτό. ἱλῶ, ῥῆμα. ἱλαρὸς. ἱλαρότης. ἱλαρίων. ἱλάσκω. ἱλασμός. καὶ Ἰλήκοις, ἀντὶ τοῦ ἵλεως εἴης.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Μ, φωνήεντος ὀπισθομένου, δασυνόμενον ἀεί. Ἵμερος, ἡ ὀπτυμία. Ἰμάειος, κύκλιον. Ἱμὰς, ὁ λῶρος. ἱμάθλη. Ἰμῶ, τὸ ἀντλῶ. ἱμανιά. Ἰμέρα, πόλις. πλὴν τοῦ Ἴμβραι, ἀντὶ τοῦ πορεύεσθε. καὶ Ἴμβω, ἀντὶ τοῦ πορεύομαι. Συμφώνου δὲ ἐπαγομένου ψιλοῦται. Ἴμβρος, νῆσος. καὶ ἕτερα.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ν ψιλοῦται. Ἴναχος, ποταμός. Ἰνὼ, ὄνομα θεᾶς. Ἰνίον, τὸ νεῦρον. Ἶν, Ἰνὸς, ἡ δύναμις. Ἰνῶ, τὸ ἐνδυναμῶ. πλὴν τοῦ Ἵνα, αἰτιολογικοῦ συνδέσμου. καὶ Ἵνα, ἀντὶ τοῦ ὅπου, τοπικοῦ ὀπῤῥήματος.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ξ ψιλοῦται. Ἴξ, ὁ σκώληξ. Ἰξίων, κύκλιον. πλὴν τοῦ Ἴξομαι, ἀντὶ τοῦ προσγένωμαι. καὶ Ἶξον, ἀντὶ τοῦ κατέλαβον. ὡς τὸ,

Οἱ δ' ἶξον κοίλῃ Λακεδαίμονα κητώεσσαν.

τὸ μέντοι Ἰξαλος, ὁ ὁρμητικός. καὶ ἰξὸς, εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἶξαι

ἵξαι γέγονεν, ἀλλ' ὅμως ψιλοῦται. πολλάκις γὰρ ἡ ᾠδὴ γὴ εἴωθεν ἀλλάσσειν καὶ τὸ πνεῦμα. ὡς ἐν τῷ ἅμα, ἄμιδις. Ἰδίω, ἴδρως. ἵξω, ἰξός. ὁδός, ὁδοιπορεύω. εἴρω, Εἰρμός. εἴργω, Εἰρκτή.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ο ψιλοῦται ἀεί. οἷον, ἰσθμιανός. ἰοβάκτης. ἰόλαος. ἰορδάνης. Ἴον, τὸ ἄνθος. Ἰοθόρ, ὁ πενθερὸς τοῦ Μωϋσέως. ἰοχαίρη. ἰός. καὶ τὰ λοιπά. ζήτει, ἐὰν τὸ Ἰὸς ἐλήφθη καὶ εἰς τὸ βέλος. ὃ γὰρ εὗρον ἀφορολὴν τύτυ ἐν τοῖς περὶ πνευμάτων. ᾠδὴ μήτοι τοῖς Νεωτέροις Γραμματικοῖς καὶ δασυνόμενον τοῦτο κατέλαβον, ἐκ τοῦ ἵημι, τὸ πέμπω, καὶ ψιλούμενον ἐκ τοῦ ἰοῦσθαι.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Π, ἐνὸς ὄντος, ψιλοῦται. Ἵππω, τὸ βλάπτω. Ἵππος, ὁ φοῦρνος. Ἵπος, ἡ παγὶς τῶν μυῶν. καὶ Ἵπες, οἱ σκώληκες. ἀπὸ πλώσεως στενωπείου τὸ Ἵπαμαι, δασυνόμενον. Διατοῦ δὲ ὄντος δασέος. οἷον Ἵστος. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ συγκείμενα. ἱστορέω. ἱστορία. ἱστοχράτης. ἱστώναξ. Ἱστόκομος, ὁ τῶν ἱστῶν ἐπιμελούμενος. ἱστπλάτης. ἱστπλάσιον. ἱστομανής.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ρ ψιλοῦται. Ἴερος, ὁ πλοκός. Ἶερις, τὸ τόξον. πλὴν τῶν ἀπὸ ἱερὸς γινομένων χωρὶς χρᾶσιν τοῦ ι καὶ ε εἰς ι μακρόν. οἷον Ἱερός, ὁ ἱερὸς. Ἱρεῖον, τὸ θῦμα. Ἴρηξ, ὁ ἱέραξ. τινὲς δὲ ᾠδικῶς ψιλοῦσι τὰ τοιαῦτα, λέγοντες ὅτι τὰ συγκοπέντα χωρὶς Αἰολεῖς ψιλοῦσι. οἷον ὥρμησεν, Ὧρσεν. ἁρμόσας, Ἄρσας. πρὸς οὓς ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι οὔτε τὸ ὥρμησεν ἐγένετο χωρὶς συγκοπὴν ὧρσεν, οὔτε τὸ ἁρμόσας, ἄρσας. ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ Ὄρω, τὸ διεγείρω, ὁ μέλλων ὀρῶ, καὶ Αἰολικῶς ὄρσω. καὶ Ἄρω, τὸ ἁρμόζω, ἀρῶ, καὶ Αἰολικῶς ἄρσω. τὰ τοιαῦτα ψιλοῦσι γινόμενα. οὔτε μὴν τὸ ἱερὸς καὶ ἱρεῖον καὶ Ἴρηξ, συνεκπίπτουσιν Αἰολικῶς, ἀλλὰ χρᾶσιν ἔπαθον τοῦ ι.

καὶ ε εἰς ι ὡς ἐν τῷ ὄφιες ὄφις. ἔπειν δίρειν.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Σ, εἰ μὴ τὸ Γ ἐπάρχοιτο, ψιλοῦται ἀεί. Ἶσος, ὁ ὅμοιος. Ἶσις, ὄνομα θεᾶς. ἰσίδωρος. ἰσμηνίας. ἰσμαήλ. Ἱσπανία, χώρα. ἰσχάς. ἰσχίον. ἰσχνός. ἰσχύς. εἰ δὲ ἐπάρχοιτο τὸ Ι δασύνεται. Ἵσως, ὁ ἐπιτήμων. ἱστορία. Ἱστιαῖος, χύμενον. Ἵσμα, τὸ κτίσμα. ἵστημι. ἱστός. ἱστάμενον. ἱστίον. σημείωσαι, τὸ Ἴσω, ἀντὶ τοῦ γινωσκέτω. ἱστέον. καὶ Ἵστρος, ποταμός.

Τὸ Ι πρὸ τῶν Τ ψιλῶται. Ἴτυς, ἡ περιφέρεια τοῦ ἅρματος. καὶ Ἴτυς, ὁ υἱὸς τῆς ἀηδόνος. ἰταλία. ἰτέα. Ἰτέον, ἀντὶ τοῦ πορευτέον. Ἰταμὸς, ὁ ἀναίσχυντος. Ἴτυς, ὁ πλοκός. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι πρὸ τῶν Υ ψιλῶται. Ἴυγξ, εἶδος ὀρνέου, καὶ ὀργάνου. Ἰύζω, τὸ βοῶ. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ι πρὸ τῶν Φ ψιλοῦται. ἴφικλος. ἴφιλος. Ἶφι, ἀντὶ τοῦ ἰσχυρῶς, καὶ λίαν. καὶ ἴφια μῆλα. καὶ Ἶφις, ὁ ταχύς. Ἰφιγένεια καὶ Ἰφιάναασα, κύεια. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι πρὸ τῶν Χ ψιλῶται. ἴχνος· ἰχώρ. ἰχθύς.

Τὸ Ι πρὸ τῶν Ψ ψιλῶται. ἴψ, ὁ σκώληξ. ἰψιφαγία. Ἴψαι, ὅτι μέλλοιτο, ἀντὶ τοῦ βλάψαι.

Τὸ Ι πρὸ τῶν Ω ψιλῶται. ἴασπις. Ἰωάννης. ἴων, ἰωνος. ἰωπᾶς. ἰωήλ. ἰώβ. Ἰωκή, ἡ δίωξις. Ἴωξις, τὸ αὐτό. Ἰῶτα, τὸ στοιχεῖον. καὶ τὰ λοιπά. Ἰῶ δὲ, τὸ πέμπω, δασύνεται.

Καθολικὸς κανὼν περὶ πνεύματος τοῦ Ι.

Σημειωτέον, ὅτι τὸ Ι πρὸ παντὸς φωνήεντος ψιλῶται ἀεί, καὶ

καὶ πρὸ τῶν τειῶν δασέων τῦ Θ. Φ. Χ, πρὸ τῦ Ζ διπλῦ ἀεὶ δασύνε), πρὸ δὲ τῶν ἑτέρων δύο διπλῶν Ξ. Ψ. ἀεὶ ψιλῦται. καὶ πρὸ τοῦ Β. Γ. πρὸ δὲ τοῦ Μ δασύνε) ἀεὶ, πλὴν τοῦ Ἰμβρος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Α ψιλοῦται. οἷον Ὄαρι, αἱ γυναῖκες. καὶ Ὀαρίζειν, τὸ γυναικὶ συνομιλεῖν, ἤγουν μίγνυσθαι. καὶ Ὀαριστὺς, ἡ τῶν γυναικῶν ὁμιλία. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Β ψιλοῦται. οἷον ὀβολός. ὀβελός. ὀβελίσκος. Ὄβριμος, ὁ ἰσχυρός. Ὀβόλας, κύριον. Ὀβάρης, ὁ πέρσης. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Γ ψιλοῦται. οἷον Ὄσμος, ἡ τάξις. ὄσχος. ὄσθος. ὀσθοκοπία. Ὄσμος, ἐπίθετον τοῦ Ἡρακλέους. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Δ ψιλοῦται. οἷον ὀδύνη. ὀδοὺς, ὀδόντος. Ὀδὰξ, ἀντὶ τοῦ μὴ τῶν ὀδόντων. ὀδαδῶς. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ὁδός. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ὁδεύω, ὁδίτης, ὁδιπόρος, Ὁδοιδόκος, ὁ λῃστής. σὺν τούτοις καὶ Ὁδὶ ἀντὶ τοῦ οὗτος, καὶ ὁ δεῖνα. τὸ μέντοι Ὀδυσσεὺς οἱ μὲ δι' ἑνὸς σ γράφοντες δασύνουσιν αὐτό· ἐτυμολογοῦντες παρὰ τὴν ὁδὸν καὶ τὸ ὕω τὸ βρέχω. Ἱστορῶ δ' ὅτι ἡ μήτηρ Ἀντίκλεια πρὸς γάμον δοθεῖσα τῷ Λαέρτῃ ἐγέννησεν αὐτὸν κατ' ὁδὸν ὑετοῦ γενομένου. διὸ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐκλήθη. Οἱ δὲ ψιλοῦσιν, ἐτυμολογοῦντες ἀπὸ τοῦ Ὀδύσσω, τὸ ὀργίζομαι. ὀργίλῳ γὰρ ἐῴκει, ὅτε δυσμενὴς ἦν. κατὰ δηλοῖ καὶ Ὅμηρος λέγων περὶ αὐτοῦ,

Φαίης κεν ζάκοτόν τε πιν' ἔμμεναι ἄγριόν τ' αὖτως.

Φαίνονται οὖν καὶ ἀμφότεραι αἱ ἐτυμολογίαι ἀρεσκαὶ, εὑρηται δὲ παρ' Ὁμήρῳ ψιλούμενον καὶ δι' ἑνὸς σ γραφόμε-

μενον ἀφ' τὸ μεξύμενον, ὡς ὁ τῷ,

Εὗρεν ἔπειθ' Ὀδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.

καὶ ὁ ἄλλοις πολλοῖς. εἰ δὲ καὶ ἀφ' ὁδὸν ἐτυμολογεῖται. ὑδὲν καθέφικεν ἄπορον, πῶς ὑ δαπινᾷ). εἴρηϗ γὼ ὡς αἱ παραγωγαὶ πολλάκις εἰώθασιν ἀμείβειν τὰ πνεύματα. ἅμα, ἄμυδις. ἰδίω, ἰδρώς. οὕτως καὶ ὁδὸς, Ὀδυσεύς.

Τὸ Ο φρὸ τοῦ Ε ψιλοῦται. Ὀεργίλος, χύλιον. Ὀετὸς, ὁ ὁμοετὸς, χτ' συγκοπὴ. ὡς καὶ Ὁπατος, ὁ ὁμόπατος.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ζ ψιλοῦται. Ὄζος, ὁ κλάδος. ὄζω, ῥῆμα. καὶ τὰ λαπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται. οἷον ὀθόνη. Ὀθνεῖος, ὁ ξένος. Ὄθων, χύλιον. Ὄθομαι, τὸ ὑπερφρονῶ ποιούμαι. ὡς τὸ,

Οὐ δ' ὄθομαι κωτέοντος.

πλὴν τοῦ Ὄθι, ἀντὶ τοῦ ὅπου. καὶ ὄθεν.

Τὸ Ο φρὸ τοῦ Ι ψιλοῦται. ὀϊστός. Ὀΐω, τὸ ὑπολαμβάνω. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο φρὸ τοῦ Κ ψιλοῦται. οἷον ὄκνος. ὀκλάζω. ὀκρίβας. Ὀκριόεις, ὁ Φείκωδος † καὶ ὁ ταχύς. Ὀκέλλω, τὸ προσορμίζω τὴν ναῦν. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τῶν χτ' προπὴν τοῦ Π εἰς Κ γινομένων χτ' ἀφαίλεκτον Ἰωνικήν. οἷον Ὁκόσον, ἀντὶ τοῦ ὁπόσον. Ὁκοῖος, ἀντὶ τοῦ ὁποῖος. Ὅκως, ἀντὶ τοῦ ὅπως. καὶ τῶν ὁμοίων.

Τὸ Ο φρὸ τοῦ Λ ἢ ἑνὸς ἢ διτοῦ ψιλοῦται, συμφώνου ἐπαγομένου ἢ φωνήεντος. ὄλεθρος. ὄλυμπος ὄλιθος. Ὅλορος, χύλιον. ὀλίγος. ὀλλύω. ὄλλω. Ὁλοσίτροχος, ὁ τροχηλὸς λίθος. Ὄλβος, ὁ πλοῦτος. Ὁλμειὸς, ποταμός. Ὅλπη, ἡ λήκυθος, ὅ ἐστι τὸ ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, ἐλαιόπη τις οὖσα. πλὴν

πλὴν τῦ ὅλ. Ὅλμ, ἡ ἴγδη. Ὅλκ, τὸ σῶμα τῦ ὄφεως, καὶ πᾶν ἑρπήκιες σῶμα, καὶ ὁ λιμὴν ἐν ᾧ αἱ ὁλκάδες ἵσαν. Ὁλκάς, ἡ ναῦς. Ὁλκή, τὸ βάρος. ὅλως, ἑρπύημα. ὁλικῶς. ὁλότος †. καὶ τῶν ἀπὸ τῦ ὅλ.

Τὸ Ο πρὸ τῦ Μ, ἐνὸς ἢ διατῦ, φωνήεν ἢ συμφώνε ἐπαγομένε, ψιλοῦται. οἷον Ὁμῶ, τὸ ὁμύω. Ὁμιχῶ, τὸ ῥέω. ὁμίχλη. ὄμμα. ὁμματῶ. ὄμβρος. Ὄμφαξ, ἡ ὠμὴ σταφυλή. Ὁμόργνυσιν, ἀντὶ τῦ ἀπομάσσει, καὶ ἀποσπογγίζει. πλεῖν τῦ ὁμῦ, καὶ τῶν ἐξ αὐτῦ. οἷον ὁμαίμων. Ὁμορος, ὁ γείτων. ὁμοθυνέτης. ὁμῆλιξ. ὅμηρος. ὁμώνυμος. ὅμιλος. ὁμιλία. ὄμιχλος. Ὁμοκλὴ, ἡ ἀπειλή. καὶ ὁμαλός.

Τὸ Ο πρὸ τῦ Ν, ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι, φωνήεν ἢ συμφώνε ἐπαγομένε, ψιλῦται. οἷον ὄναρ. ὄνυξ. Ὄνθος, ἡ τῶν βοῶν κόπρος. ὄνειρος. Ὀνείατα, τὰ βρώματα. καὶ Ὄμηρος,

Οἵ δ' ἐσ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα παρκείμενα χεῖρας ἴαλλον.

παρόσκευ ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι. Διὰ τὸ Ὄν, τὸ ἴδιον. καὶ Ὄν, ἀντὶ τῦ ὄντινα, ἄρθρον ἐστατικὸν πάσεως αἰτιατικῆς τῶν ἑνικῶν. Ὄν δὲ, τὸ ὑπάρχον, ψιλῦται, Ἐὸν γὰρ ἦν. καὶ ἀφαιρέσι τῦ ε γέγονεν ὄν.

Τὸ Ο πρὸ τῦ Ξ ψιλῦται. οἷον ὄξος. ὀξύς. Ὀξύη, εἶδος δένδρε. Ὀξυόεν δόρυ, τὸ ταχὺ, ἢ τὸ ἐτοιμαζόμενον, ἢ τὸ ἀπὸ ὀξύης δένδρε κατεσκευασμένον. (ὡς καὶ Μείλινον, τὸ ἀπὸ μελίας· καὶ Οἰσύϊνον, τὸ ἀπὸ οἰσύας.) τινὲς δὲ τὸ χαλῶς ἐξεσμένον ἀποδεδώκασιν. ἀπὸ γὰρ τῦ ξύω γίνεται ξυόεν, καὶ πλεοναζμῷ τῦ Ο ὀξυόεν.

Τὸ Ο πρὸ τῦ Π ψιλῦται. οἷον ὀπός. ὀπίσω. Ὀπὴ, ἡ τρύπα. ὀπώρα. καὶ Ὀπωινὸς, καιρὸς καὶ βορέας.

Ὡς δ' ὅτ' ὀπωινὸς βορέης νεφελὰς ἀλαπαδνὰς

Αἶψα ξηραίνει.

Ὀπαδὸς. καὶ Ὀπάων, ὁ ἀκόλουθος. πλεῖ τῶν ἐχόντων τὸ Π ἐπαγόμενον τὸ Λ, οἷον ὅπλον. ὁπλίζω. Ὁπλή, ὁ ὄνυξ. καὶ τῶν ἀναφορικῶν. οἷον ὅποι, καὶ ὅπου. ὁπόθεν. ὁπόθι. ὁπότε. ὁποῖος. ὁπόσος. ὁπότερος. ὅπως. ὁπόσοῦν καὶ ὁποσονοῦν.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ρ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ἢ τοῦ Ρ αὐτοῦ, ψιλοῦται. οἷον ὀρθός. ὀρέγω. ὀρέστης. Ὄρος, ὁ βουνός. ὀργίζομαι. Ὄρρος, τὸ γάλα. Ὀρρωδῶ, τὸ δειλιῶ. ὀρχοῦμαι. ὀρθός. Ὄρπιξ, ὁ κλάδος. ὀρφνός. καὶ τὰ λοιπά. πλεῖ τοῦ Ὁρῶ, τὸ βλέπω. ὄρος, ἀρσενικόν. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. οἷον ὁρίζω. ὁρισμός. ὁριστικόν. Ὅριον, τὸ ὁρθέσιον. καὶ πλεῖ τῶν ἐχόντων τὸ Κ ἢ τὸ Μ ἐπαγόμενον. οἷον Ὅρμος, ὁ λιμήν. ἀφ' οὗ καὶ Ὁρμίζω, τὸ ἐλλιμενίζω. ὁρμαθός. ὁρμῶ. ὁρμῶμαι. ὁρμώμενος. Ὁρμενὸς δὲ, ὁ διεγερθείς, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄρρω, ψιλοῦται. ὄρχος. ὁρκίζω. τὸ Ὄργιον, τὸ μυστήριον, δασυνόμενον εὕρηται δέ τε τοῖς Θεοδωρήτου καὶ ἑτέροις, καίτοι γε τῇ συνηθείᾳ ψιλούμενον. τὸ δὲ Ὄρπιξ δέ τε πολλοῖς ψιλούμενον. ἀπὸ μὲν τοῦ ὀρούειν εἰς ὕψος, ψιλοῦσιν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἕρπειν δασύνουσι τινές. Ὀρμαθὸς πάντοτε ψιλοῦται.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Σ, ἑτέρου συμφώνου ἢ αὐτοῦ τοῦ Σ ἐπαγομένου, δέ τε παῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι, ψιλοῦται. οἷον ὄστρεον. ὄστρακον. ὀστοῦν. Ὀσφὺς, ὁ περὶ τοὺς νεφροὺς τόπος. ἀφ οὗ καὶ Ὀσφυήξ, ὁ κεκλασμένος καὶ ἀδύνης τὴν ὀσφύν. ἐκ τοῦ Ἄγω, ἄξω, ὁ δηλοῖ τὸ κλῶ. ὡς τὸ, γέρων ὀσφυῆγος. Ὀσία, ἡ θύρα παρὰ Ῥωμαίοις. καὶ Ὀσιάειος, ὁ θυρωρός. Ὄσσα, ἡ φήμη, καὶ ἡ μαντία, καὶ ὄνομα ὄρνις. Ὄσσω, τὸ βλέπω. ἀφ' οὗ καὶ Ὄσσε, τὸ ὀφθαλμῶ, δυϊκῶς. ὄσφρησις καὶ τὰ λοιπά. πρόσκειται δὲ παῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι. Ἀφὸ τὸ Ὄς, ὁ ἴδιος.

Ὄς,

Ὅς, ἀντὶ τοῦ οὗτος. καὶ Ὅς ἀντὶ τοῦ ὅπως. φωνήεν δὲ ἐπαγομένου δασύνεται. οἷον ὅσι. ὁσιῶ. ὅσος. ὅσον. καὶ Ὁσία, ἡ ταφή. τὸ μέντοι Ὅσιος, κύριον, φωνήεν ἐπαγομένου, ψιλοῦται.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Γ ψιλοῦται. οἷον Ὄτλος, ἡ κακοπάθεια. καὶ Ὀτλῆσαι, τὸ κακοπαθῆσαι. Ὀπιστοί, (χρ. ἀριθμητικὸν) ἀντὶ τοῦ Φεῦ. Ὀπρηγὸς, ὁ σπουδαῖος. Ὀπεία, ἡ μαντεία. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ὅτε. ὅπ. ὅταν. Ὅτω, ἀντὶ τοῦ ὥστινι. Ὁποίσιν, ἀντὶ τοῦ οἷσπερ. καὶ ὅ τι, ἀντὶ τοῦ ὅσπερ παρ' Ὁμήρῳ, ὡς τὸ,

Ἀλκίμῳ δ' οὔτοι δῶκεν, ὅ, τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Φ ψιλοῦται. ὄφις. Ὀφρεῖ, κύριον. ὄφελος. Ὀφειλὴ, τὸ χρεός. ὀφλισκάνω. ὀφρύς. Ὄφρα, ἀντὶ τοῦ ὅπως, ὅσπερ, ἀπὸ τοῦ τόφρα κατ' ἀφαίρεσιν γινόμενον τοῦ ψιλοῦ τ ὤφειλε δασύνεσθαι. ἀλλ' ὅμως ψιλοῦται. Σημ. τ λέγοντα κανόνα. τὸ Ε Ο πρὸ δασέος ψιλοῦται. ὄφις. ἔθνος. ἔφεσις. Ὄφελον, ἀντὶ τοῦ εἴθε. ὡς τὸ, ὄφελον κατ-ελθωνθείκεσαν αἱ ὁδοί μου. Ὀφφίκιον, παρὰ Ῥωμαίοις, ἁπλῶς πᾶσα ὑπηρεσία.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. Ὄχος, τὸ ἅρμα. ὀχεύς. ὄχανον. ὀχετός. ὀχυρός. ὄχλος. ὀχληρός. Ὄχα, ἀντὶ τοῦ ἐξόχως. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ψ ψιλοῦται. ὄψις. ὀψία. ὀψέ. ὄψον. ὀψώνιον. ὀψοφάγος. ὀψάριον.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ πνεύματος Ξ Ο.

Τὸ Ο πλεονάζον ἐν ταῖς ἀπὸ συμφώνων ἀρχομέναις λέξεσι ψιλοῦται. βεμῶ, ὄβεμος. βέλος, ὀβελός.

ξαφὶς, ὀξαφίς. χρυσεις, ὀχρυσεις.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Α. Β. Γ. ψιλοῦται ἀεὶ, καὶ πρὸ τοῦ Ε. Ζ. Κ. Θ. Ι. πλὴν μόνων τοῦ ὅθι, καὶ ὅθεν. ὡσαύτως καὶ πρὸ τοῦ Γ. Ξ. καὶ Φ. Χ. Ψ.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ρ δασυνόμενον, ὅτε προσλάβῃ τὸ Υ, ψιλοῦται. οἷον ὄρος, οὖρος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

Τὸ Υ πάσης λέξεως ἄρχον δασύνεται. οἷον ὑάκινθος. ὑγιής. ὕδωρ. ὕελλος. ὕθλος. ὕλη. ὑμέτερος. ὕννις. ὑπήνη. ὑρκανία. Ὗς, ὁ χοῖρος. ὕφος. ὕψος. ὑός. υἱωνός. πλὴν τοῦ Ὑμμες, ἀντὶ τοῦ ὑμεῖς, Αἰολικῶς. ἀλλὰ ἀφ' ἧς ἄνω ῥηθέντα κανόνα ὁ Τυρταίων προσῳδὸς τῷ ποιητῇ ἐδάσυνε τὸ ὕμμες. καὶ Ὑρχας, τὸ ταινιοθὲν ἀσγεῖον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

Τὸ Ω ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται. οἷον ὧδε καὶ ὠδί, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. ὦχεος, καὶ ὀχεός. ὠχεότης. Ὦχος, ὁ χλάδος. Ὠμὸς, ὁ ἀπτυής. Ὦμος, ἡ ῥάχις. Ὠτος, κύημον. Ὠτὸς, ὁ ἀποδεδιωγμένος. Ὦεος καὶ Ὠεῖον, κύημα. πλὴν τοῦ Ὠεα, ὁ χαλεὸς καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ Ὠεος, ὁ χεόνος. ὤειμος. Ὠεα, ἡ εὐμορφία. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ὠεαῖος. ὠεαΐζω. Ὠεαχίζω, τὸ ὠχειῶ. καὶ ὠεαχίω, τὸ αὐτό. Ὠειὸς βοῦς, ὁ ὠεαῖος. καὶ τῶν προσῳδῶν τὸ Ὠεα, ἡ φερνίς. Ὠρω, τὸ φυλάσσω. ὠρεῖον. Ὧδε, ἀντὶ τοῦ χτὶ τοιοῦτον τρόπον. καὶ Ὠδί, τὸ αὐτό. προσίσχει δὲ ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι. ἀφ' οὗ τὸ ὦ, ἀντὶ τοῦ ὤφελον, ἐπιταχτικὸν ἄρθρον πλάσεως δοτικῆς τῶν ἑνικῶν. καὶ ᾧ, τῷ ἰδίῳ. ὧν, ἀντὶ τοῦ ὤντων, ὅπερ γενικῆς τῶν πληθυντικῶν. καὶ ὧν,

ῶν, τ ἰδίων. τὸ μὴτοι Ω, χετλιαστικὸν ὄπ ῥῆμα, καὶ ᾧ τ χληλικῆς, καὶ ὦ ῥῆμα ὑποταχλικόν, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχω. καὶ ὤν, ὁ ὑπάρχων, ψιλοῦται.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ πνευμάτων.

Πᾶν φωνῆεν εἰς Ρ λῆγον, ὀπφερομένου συμφώνου δασέος. ψιλοῦται. οἷον ἑξή. ἔρχομαι. ὀρφανός. ὀρθός. καὶ τὰ ὅμοια. διὸ καὶ οἱ Αἰολεῖς, ὡς εἴρηται, τὸ Ὕρχας ψιλοῦσιν.

Πᾶν φωνῆεν περὶ δασέος ψιλοῦται. ὄφις. ἔθνος. ἔφεσις. ἰχνος. ἦχος. ἦθος. πλὴν τοῦ ἀφή. ὄθεν καὶ Ἥφαιστος, τὸ πῦρ, ἀλληγορικῶς, ἀπὸ τοῦ τ ἁφὴν αἴθειν. τὸ δὲ Ἦχι, ἀντὶ τοῦ ὅπου, καθ' ἐπεκτασίν ὅτι τ χι συλλαβῆς.

ΠΕΡΙ ΥΠΑΡΚΤΙΚΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Τὰ ὑπαρκτικὰ ῥήματα ψιλοῦνται. οἷον Εἰμὶ, τὸ ὑπάρχω. Ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχε. πρίτον πρόσωπον. καὶ Ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον ἐγώ. ὡς τὸ παρ' Εὐριπίδῃ,

Νεώταλος δ' ἦν Πελαμιδῶν.

λέγει δὲ περὶ ἑαυτοῦ τοῦτο ὁ Πολύδωρος. Εἴην, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχιμι, εὐκτικὸν, ἐὰν ᾖ ὑποταχτικὸν, καὶ πάντα τὰ πρόσωπα, τούτου καὶ αἱ μετοχαὶ, ὤν, οὖσα, ὄν.

ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΩΝ.

Πᾶν ἄρθρον πρωτακτικὸν, ἢ ὑποταχτικὸν, ἀπὸ φωνήεντος δεχόμενον, δασύνεται. πρωτακτικὸν μὲν οἷον, ὁ, οἱ, ἡ, αἱ, ὑποταχτικὸν δὲ ὅς, ἀντὶ τοῦ ὅστις. ὅ, ᾧ, ὧν. δυϊκὰ, ᾧ, οἷν. πληθυντικὰ, οἱ, ὧν, οἷς, ὅς. θηλυκὰ ἥ, ἀντὶ τοῦ ἥστις. ἧς, ᾗ, ἥν. δυϊκὰ, ἃ, αἷν. πληθυντικὰ, αἱ, ὧν, αἷς, ἅς. ὑδέτερα ὅ, οὗ, ᾧ, ὅ. δυϊκὰ, ὦ, οἷν. πληθυντικὰ ἃ,

ῶν, οἷς, ἄ. τὸ δὲ ὦ τ χληλιχῆς ψιλούμενον, πολλαχῶς ἐλέγχ) μὴ εἶναι ἄρθρον, ἀλλὰ χληλιχὸν ῥῆμα. πρῶτον μέ, ὅτι πᾶν ἄρθρον ἀπὸ φωνήεν) ἀρχόμενον δασύνεται θέλ. τοῦτο δὲ ψιλοῦται. δεύτερον, ὅτι πᾶν ἄρθρον προσχλιτικὸν ἢ πνεῦμα ἢ τόνον ὑποδέχ). τοῦτο δὲ, χαὶ ἀμφότερα. τρίτον, ὅτι πᾶν ἄρθρον διαλάττειν θέλ ἐν τοῖς πτωτικοῖς γένεσι χαὶ ἐν τοῖς πτωτὶν ἀριθμοῖς· ἐν μέντοι πτωτικοῖς γένεσιν. οἷον, ὁ αἷας, ἡ μοῦσα, τὸ βῆμα. ἐν δὲ τοῖς πτωτὶν ἀριθμοῖς. οἷον ὁ αἷας, τὼ αἴαντε, οἱ αἴαντες. ἡ μοῦσα, τὰ μούσα, αἱ μοῦσαι. τὸ βῆμα, τὼ βήματε, τὰ βήματα. τοῦτο δὲ διαλλαττόν, οὔτε ἐν τοῖς πτωτικοῖς γένεσι, οὔτε ἐν τοῖς πτωτὶν ἀριθμοῖς. τέταρτον, ὅτι πᾶν ἄρθρον πρώτου προσώπου θέλ εἶναι ἢ τρίτου, οὐχὶ δευτέρου· τοῦτο δὲ δευτέρου προσώπου ἐστί. πέμπτον, ὅτι πᾶν ἄρθρον φανερὸν θέλ σημαίνειν καὶ προδήλον ἀριθμόν. ἕκτον, ὅτι ὁ φυλάττ τ χαινὰ τ λέγοντα, πᾶσα χληλιχὴ τ ἴσον χρόνον θέλ ἔχειν τ ἰδίας εὐθείας, ἢ ἐλάττονα. οὐδέποτε δὲ μείζονα· τοῦτο γὰρ μεῖζον ἐστὶ τ ἰδίας εὐθείας.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

Τὸ ἐν ἀντωνυμίαις Ε ψιλοῦ). οἷον ἐγὼ, ἐμεῖο, ἐμὸς, ἐμοὶ, καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἑ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἑαυτὸν, καὶ τὸ ἔθεν καθ' Ὅμηρον,

Πρόθεν ἔθεν φθύγοντα.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ.

Πᾶσα πρόθεσις ἀπὸ φωνήεν) ἀρχομένη ψιλοῦται. οἷον ἀνὰ, ἀμφὶ, ἀντὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ἐν, εἰς, ἐξ, ἥτις καὶ ἐν λέγε). καὶ ὅτε μὲ ἐπάγε) φωνῆεν, φυλάττ τὸ Ξ. οἷον ἐξ ὠχεανοῦ· ἔξ ὕψους. ἐξ ἀδυ. ὅτε δὲ σύμφωνον ἐπάγε), ἐκφέρε) διὰ μόνου τοῦ Κ διὰ τ εὐφωνίαν. οἷον ἐκ τῶν ὠχεανῶν, ἐκ ῥώμης, ἐκ τ γῆς, ἐκ θαλάττης;

της; καὶ τῶν ὁμοίων. πλὴν ὑπὸ καὶ ὑπέρ.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΩΝ.

Πᾶς σύνδεσμος ἀπὸ φωνήεντος δεχόμενος ψιλοῦται. οἷον ἀλλά. ἐάν. εἰ, ἀντὶ τοῦ ἐάν. καὶ ἡ ἀφ' ζ λαλικόν, ἀφ' οὗ ᾱ, καὶ ἤπι. πλὴν τῶν αἰπολογικῶν. ὅτοι γὰρ δασύνεται. ἵνα, ὅπως, ὅπ, ἕνεκα. τὸ μέντοι ὄφελ ψιλοῦται καὶ ποῦπο χρὶ ἀποβολὴν τοῦ τ γινόμενον. ἔτι γὰρ καινὸν ὁ λέγων, τὰ χρὶ ἀποβολὴν ψιλοῦ δασύνεται. οἷον τόσος, ὅσος. τοῖος, οἷος. ποτέ, ὁτέ. τότε, ὅτε. πνίγα, ἠνίγα. καὶ τὰ ὑπολαλικὰ ἄρθρα ἀπὸ τῶν πολακτικῶν χρὶ ἀποβολὴν τοῦ Τ. περὶ ὧν εὑρήκαμεν πλὴν τοῦ τόφελ, ὄφελ. ὡς καὶ Ὅμηρος.

Τόφελ γοῦν ἐς φρατὸν εἶμι ἀφαμπερές.

καὶ τῆμος, ἦμος. ψιλοῦται δὲ τὸ μὲ ἦμος, ἀφ' ὃ λέγονται καινόνα, τὸ Η ἐν προαϊκῇ λέξει ψιλοῦται. ἦχος, ἦδος. ἦθος. πλὴν τοῦ ἦπαρ, καὶ ἦλος. τὸ δὲ ὄφελ ἀφ' ὃ λέγονται καινόνα, ὅτι τὸ ε ὁ πρὸ δασέος ὂν τὰ ψιλᾶται. ὄφις. ἔθνος. ἔφεσις. ὄφελ. ἔχις. Ὄχος, τὸ ἅρμα. ὀθόνη.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΩΝ.

Τὸ Ε τῶν ἑξιθμῶν, δασύνεται. ἕν, ἀπὸ τοῦ εἷς, ἑνὸς γινόμενον. ἕξ, ἑπτὰ, ἑβδομήκοντα, ἑκατόν. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ εἰνέα, εἴκοσι, καὶ εἰνενήκοντα. καὶ, καθόλου εἰπεῖν, πᾶς ἀριθμὸς, ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενος, δασύνεται. πλὴν τῶν ῥηθέντων. καὶ τῶν ὀκτὼ καὶ τοῦ ὀγδοήκοντα.

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΕΞ ΔΙΦΘΟΓΓΩΝ.

Ἡ αι δίφθογγος ὅτι ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται. οἷον αἰκίζω. αἰδοῦμαι. αἰζηός. αἰλιαστός. Αἴλυσσα, ζῷον. αἰάζω. Αἴρω, τὸ ἐπαίρω. καὶ τὰ λοιπά. εἰ μὴ τὸ Μ ἐπάρχοιτο. οἷον

οἷον αἷμα. Αἱμύλος, ὁ πανοῦργος, καὶ δόλιος. Αἷμος, ὄρος. πλὴν τοῦ Αἵμων, ὁ ὀπτήμων. σημείωσαι τὸ Αἴρω, τὸ κρατῶ. Αἰρῦμαι, τὸ βάλλομαι. ὑπὲρ μίαν ὄντα συλλαβὴν καὶ δασυνόμενα. εἴρηται δὲ ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι, πλὴν τὰ ἄρθρα τὰ προτακτικά, οἷον αἱ, ἀντὶ τοῦ αἵπινες. αἶν, δίχα. καὶ αἷς, ἀντὶ τοῦ αἵστισι, σημείωσαι τὸ Αἵ, ἀντὶ τοῦ Φεῦ, ψιλούμενον.

Ἡ ᾱω δίφθογγος ψιλοῦται. αὔξω. αὐδή. αὐτός. αὔριον. αὐτή. πλὴν τοῦ αὕτη, βαρύτονον, ὡς ἀπὸ τοῦ οὗτος. καὶ αὐτὸν, ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν.

Ἡ ᾱι δίφθογγος ψιλοῦται. οἶον. εἶδος. εἰκάζω. Εἴρω, τὸ πλέκω. εἴργω. εἴβω. Εἴρων, ὁ κόλαξ. εἴλη. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ εἰληθεροῦμαι. εἰλεός. εἰλικρίνεια. πλὴν τοῦ Εἵλως, ὁ δοῦλος. Εἰλωτεύω, τὸ δουλεύω. καὶ Εἰλωτεία, ἡ δουλεία. εἱλίσσω. εἱλόμην, ἀπὸ κλίσεως. Εἰκὼν, ὁ πέμψας. εἰμαρμένη. Εἷμα, τὸ ἱμάτιον. καὶ Εἱμένος, ὁ ἐνδεδυμένος. εἷς, εἶτα, τ' ἔνα. καὶ εἰο ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. Εἵπετο, ἀπὸ κλίσεως, ἀντὶ τοῦ ἠκολούθει. Εἶσεν, ἀντὶ τοῦ ἐκάθισε, καὶ ἔκπισεν. εἰσήκει. Εἵατο, ἀντὶ τοῦ ἐκάθηντο. καὶ Εἵαδ). ἀντὶ τοῦ κάθηνται, ποιητικῶς. καὶ εἴως, ἀντὶ τοῦ ἕως. ταῦτα δὲ πάντα, ἀπὸ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ Ι ἐκτὸς τοῦ εἷς. σημείωσαι δὲ, ὅτι τὸ εἰρμὸς καὶ εἱρκτὴ, κἂν τὸ ῥ, ἀπὸ τοῦ Εἴρω, τὸ συμπλέκω· τὸ δὲ, ἀπὸ τοῦ Εἴργω, τὸ κωλύω, γίνονται, δασύνονται. ἐῤῥέθη γὰ, ὡς αἱ ῥαψῳδαὶ πολλάκις ἀμείβουσι τὰ πνεύματα. οἷον ἅμα, ἄμυδις. ἰδίᾳ, ἴδιος. ὁδὸς, ὁδυσθεύς. οὕτως οὖν καὶ εἴρω, εἰρμός. καὶ εἴργω, εἱρκτή.

Ἡ ᾱυ δίφθογγος ψιλοῦται. εὐχή. Εὐλὴ, ἡ βδέλλα. εὐδία. εὐθύς. εὐθεῖα. εὐτυχής. πλὴν τοῦ Εὕδω, τὸ καθεύδω. Εὔω, τὸ φωτίζω, καὶ φλογίζω. εὕρω, καὶ τῷ ἐξ αὐτοῦ, εὑρίσκω,

σεως, εὕρεσις, εὕρεμα, εὑρεσιλόγος. Εὖ, ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ, ἀπὸ τοῦ εο χτ' χράσιν Δωρικῶς τοῦ εο εἰς τὸ εὐ διφθόγγον. ὡς τὸ ἐμέο, ἐμεῦ. χ' σέο, σεῦ. χ' Ὅμηρος,

Τῶν δ' ἄλλων οὔτις εὖ ἀκήδεσεν.

Ἡ ᾱ διφθόγγος ὁτὲ ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται. οἶκος. οἶστρος. Οἰδῶ, τὸ ἐξοιδῶ. Οἴδημα, τὸ χῦμα. οἴδημα. Οἴγω, τὸ ἀνοίγω. Οἰνὰς, χώριον. οἶνος. Οἷος, ὁ μόνος. Οἶμη, ἡ ᾠδή. ὅθεν χ' οἰμώζω. χ' τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Οἶμος, ἡ ὁδός. Οἰμῶ, τὸ ὁρμῶ. Οἷος, ὁ ὁποῖος, χ' Οἷος, ὁ δυνατός. εἴρηται δὲ ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι, ἀφ' τὸ οἷ, ἀντὶ τοῦ αὐτῷ, ἀπαρυμίαν. χ' οἱ, ἀντὶ ὅπου. χ' οἱ, ἄρθρον πεπτωτικὸν πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ δασυνόμενον μόνον. βαρυνόμενον δὲ καὶ δασυνόμενον, ὑποτακτικὸν γίνεται. Οἷς δὲ, τὸ πρόβατον ψιλοῦται. ὡς ἀπὸ τοῦ ὅις γινόμενον κατὰ συναίρεσιν· τὰ οἰμώζω, δασυνόμενον εὕρεν ἐν Σχεδίῳ τοῦ † Μυζάλωνος, γραφεῖσα ὕτως.

Εὖ δ' οἰμωζόντων ὀδυρηθέν.

τὸ Οἴμη, ἡ ᾠδὴ, παρὰ δασύνεσιν, ἀπὸ τοῦ ἐν Οἴμοις, ὅ ἐστιν, ἐν ὁδοῖς, ψάλλεσθαι. καὶ ὁ παροιμιώδης·

Τέρπου δ' οἰμῶν τῶν καλῶν.

τὸ δὲ οἰμώζω ψιλοῦσιν ἐν. τοῦ οἴμοι.

Ἡ ῡ διφθόγγος ψιλοῦται. οἷον Οὐδὲς, ἡ φλιά. Οὖθαρ, ὁ μαστός. οὐλή. οὐλόθριξ. Οὖρος, ὁ ὀπτήδειος καὶ φοβὸς ἄνεμος. χ' Ὅμηρος,

Τοῖσι δ' ἵκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων.

χ' Οὖρῆες, αἱ ἡμίονοι. χ' τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ οὗτος, οὕνεκα, οὗ, ἀντὶ τοῦ ὅπου. χ' οὗ, ἀντὶ τοῦ οὔτινος. καὶ οὓς, ἀντὶ τοῦ οὔσπινας, ἐπὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν. Οὗς δὲ, τὸ ὠτίον. καὶ οὐ, τὸ ἀρνητικὸν μόριον, ψιλοῦται.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ Ρ Ω.

Τὸ ῥῶ πάσης λέξεως ἄρχον δασύνε). οἷον ῥώμη. ῥωμύλ@. ῥίπτω. ῥίζα. ῥέω. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ῥάειον, πεδίον. καὶ Ῥάμ@, τὸ ἀμβλωθρίδιον βρέφ@.

Τὸ ῥῶ ἐὰν διὰ τὸν γένη) ἐν μέσῃ λέξῃ, τὸ μὲ ψιλοῦται, τὸ δὲ δεύτερον δασύνε), οἷον ὑπόῤῥημα. ἄῤῥωστος. συῤῥάπτω. καὶ τὰ λοιπά. ψιλοῦται δὲ τὸ μὲ ῥῶτον, διότι οὐδέποτε συλλαβὴ Ἑλληνικῆς λέξεως εἰς δασὺ λήγῃ, τὸ δὲ δεύτερον δασύνε); διότι Φίλαρχός ἐστιν ἡ δασεῖα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΟΡΩΝΙΔΟΣ.

Ἰστέον ὅτι ἡ κορωνὶς, ὅπου οὐκ ἐν πάσαις τίθε) ταῖς χράσεσιν, ἀλλ' ὅτε ἐν ἁρμονίᾳ δύο λέξεων γένη) ἡ χρᾶσις. οἷον τὸ ἔργον, τοὔργον, τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον. τὸ ἔπ@, τοῦτ@, καὶ ἐγὼ, κἀγώ. τὰ ἄλλα, τἄλλα. καὶ τὰ ὅμοια. ὅτε δὲ μὴ ἐν ἁρμονίᾳ λέξεων δύο γίνη) ἡ χρᾶσις, οὐ τίθε) ἡ κορωνίς. οἷον νόος, νοῦς. πλόος, πλοῦς.

ΤΕΛΟΣ.

ERRATA.

In Textu.

Pag.	lin.	pro	ſcribe
11.	9.	ὅθεν	ὅθεν
26.	&c.	AMMONIOY	AMMΩNIOY
58.	7.	ὡὸν	ὡὸς
97.	1.	κεκλημένοι	κεκλημένοι
103.	9.	ὀλίγῳ	ὀλίγῳ
140.	6.	βοηθῶντες	βοηθῶντες
144.	7.	φν ὴ	φωὴ
——	13.	ϰ	ϰ

Accentus in textu & in notis nonnunquam ſunt omiſſi, raro perperam poſiti.

In Notis.

Pag.	not.	pro	ſcribe
3.	14.	fiat	fieret
33.	55.	ϖϕόϭασις.	ϖϕοϭάσεις.
54.	56.	ἀπελκομένης	ἀπελκομένης

In Notis.

Pag.	not.	pro	ſcribe
68.	19.	Λίλιο	Λίλιος
69.	21.	Θοας	Θόας
70.	27.	*pignora*	*pignori*
86.	16.	nocis	vocis
96.	69.	Χρήμζα	Χρήμαζα
98.	80.	*Voſius*	*Voſſius*
99.	88.	πώεσιν	πώεσσι
100.	89.	Rhethor.	Rhetor.
——	90.	nativium	nativum
140.	89.	*Phavorinus*	*Phavorinus*
141.	91.	φακὸ	φακὸν
142.	1.	Φακί.	Φαγί.
150.	39.	in *Hom.* Od. Γ. v. 38.	in *Hom.* Il. Ε. v. 587. Prius hemiſtichium eſt ex Od. Γ. v. 38.

NO-

NOTIS IN AMMONIUM ADDENDA.

Pag. 6. *not.* 31. *Adde:* In Editione *Ammonii Frellonіana*, pro Λεύκιος Ταρρατῖος, legitur Κάϊος Ταρρατῖος. Ad illius mentem, qui huic editioni corrigendae praefuit, poni debuiſſet Λευκάϊος Ταρρατῖος. *Lucilius Tarrbatus.*

Pag. 21. *n.* 3. *adde:* Emendatam lectionem, ὀνόμαζεν, ſuam in Editionem recepit *Frellonius.*

Pag. 22. *n.* 9. *adde: Frell.* Ed. εἰόδμων.

Pag. 23. *notam* 17 *ita corrigo:* Αὔως] Edd. Vett. & recentiores legebant: αὖ. ὡς ἀπὸ χ. quam ſcripturam *Scaliger* & *Vulcanius* emendarunt. Unus tamen *Frellonius* in textum jam intulerat αὔως. Recte! *Sappho* apud *Etymol.* p. 174. v. 45. πότνια αὔως. *AEoles* enim &c.

Pag. 38. *in n.* 81. iſta: *malui* εἵλισσεν, &c. uſque ad *In Ed.* deleantur. nam in MS. non aliter extat quam in edito εἵλισσεν. itaque hujus auctoritatem Summo *Bentlejo* temere obmovi.

Ibid. in fine iſtius notae addi velim: Digna ſunt, quae ad *Amm.* conferantur *Sexti Empirici* verba, adverſ. Gramm. c. 11. καὶ πολλῶν τινα γραμμάτων ἔμπειρον ὑπάρχειν φαμὲν, τῶν ἴσων, ἐκ τῶν στοιχείων, ἀλλὰ τῶν συλλαβῶν.

Pag. 51. *notae* 42 *adde:* Quorum partem duntaxat deterendam credidi, univerſa praetermiſit *Frell.* haec nimirum: Τὸ δ' Ἐστεῦβα καὶ Ἐυβάδι, καὶ τὸν ἐν τόπῳ καὶ τῷ εἰς τόπον.

Pag. 56. *n.* 63. *adde:* Omittendum non eſt, *Frellonium* pro δι' ἀγορὴν, τὸ μήλιον. vulgaviſſe, ἐς ἀγορὴν τὸ τέλειον· atque ea ratione ſincerae lectionis veſtigia plane obſcuraſſe. Haec demum eſt, quam voco inconſultam correctorum temeritatem.

Pag. 57. *n.* 64. ἐπιζήμιον αὐτοῖς, auctore *Frell.* in textum potuiſſet inferri.

Pag. 71. *n.* 30. *adde: Ephori* verba in hunc modum reſtituenda cenſult, meliorum literarum ſcientia ornatiſſimus, *Jo. Jac. Reiskius:* Ὅσοι μὲν ἐν τοῖς ἐπιχθῆναι εἰς τὴν Βοιωτίαν, τοὺς δὲ πρὸς Ἀθηναίοις ὁμόρους, (συμπεπλεγμένους) ἰδίᾳ Θηβαίοις συμπαροῦσθαι. πολλοῖς ὕστερον ἔτεσιν ὑστέρων δὲ οἱ σύμμικτοι ἦσαν παραχθέντες, συμμεῖναι δὲ τὸν ὑπὸ τὸ Κιθαιρῶνα χῶρον, καὶ τὸν ἀπαντικρὺ τῆς Εὐβοίας. καλεῖσθαι δὲ Θηβαγενεῖς, &c. ut hic ſit verborum ſenſus: *quotquot* (verba ſunt *Reiskii* noſtri) *in Boeotiam adducti fuerint, & ad Atticorum confines, eximie Thebanos audiiſſe. Caeteros, multis poſt annis, qui undecunque collecti, ad Cytheronis radices, & ex Euboeae regione conſederint, dictos eſſe* Θηβαγενεῖς.

Pag. 84. *Poſt n.* 7. *interſere:* 7 † Ἐπιχτήμαζα] Equidem Erudita eſt *Hent. Valeſii* obſervatio, pro ἐπιλήμαζα in *Ammonio* corrigentis Ἔσχτήμαζα. Emendation. IV. cap. IX.

[*Pag.* 89. *n.* 32. Emendandi impetus ſuſtinere debuiſſet. *Moeris Atticiſta:* Λιτυφγεῖν ἀφ' ἕ τ ῆ, Ἀττικόν. ἀφ' ὃ τ' π διφθόγγου, Ἑλληνικόν. in libro de Hellen. p 52. *Moeridis* verba alium in finem uſurpavit *Salmaſius.*]

INDEX AUCTORUM,
QUI AB AMMONIO CITANTUR.

Aeſchines, ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. in Voce Μάγος.
—— ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. in V. Κίλης. & in Κίθαρις.
Aeſchylus. in V. Θεωρός.
—— ἐν Αμυμώνῃ. V. Γῆμαι.
Alcman, V. Ἵππος.
Alexion, ἐν Ἐπιτομῇ τῶν Διδύμου Συμμίκτων. V. Γέρων.
Ammonius ὁ Λαμπρεύς, ἐν πρώτῳ περὶ Θυτῶν. V. Βωμός.
Anacreon. V. Γῆμαι.
—— ἐν δευτέρῳ. V. Διαβόητος.
Antiphanes, ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς. V. Λυχνίον.
Antiphon, ἐν τῇ Τέχνῃ. V. Σημεῖον.
—— ἐν τοῖς Φοινικοῖς. V. Ἐνθύμημα.
Apollodorus, ἐν Ἐφήβοις. V. Σχισταί.
Apollonides ὁ Νικαεύς, ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Καταψευσμάτων. V. Κατοίκησις.
—— —— ἐν Ὑπομνήματι περὶ τῆς Ἀφροδισιάδος Δημοσθένους. V. Ὄφελον.
Archilochus. V. Αἶνος. Ῥόδον.
Ariſtocles ὁ Ῥόδιος, ἐν τῷ περὶ Ποιητικῆς. V. Ἐπαινέτου.
Ariſtonicus, ἐν Ὑπομνήματι. V. Ὀλίγον. (*Vide Animadv. ad Amm.*)
Ariſtophanes [*Grammaticus*] V. Ἄρρωστος.
—— —— —— —— περὶ Ἀνθρώπου γενέσεως καὶ αὐ-

αὐξήσεως ἄχει γήρως. (*ex conjectura*) V. Γέρων.
Aristophanes. V. Ἅλως. Καταχύμαξα. [Παρειαί.] Ὑπάγειν.
—— Ἀχαρνεῦσιν. V. Χόας
—— Βαβυλωνίοις. V. Χολάδες.
—— Κώκοις. V. Διέφθαρϰ.
—— ἐν Λημνίαις. V. Γύγαντον.
—— ἐν Νεφέλαις. V. Ἐδίδαξε. & Κύπελλον.
Aristoteles. V. Βίος. Χλαμύς.
—— ἐν Δικαιώμασι τῶν πολέμων. V. Νῆες.
Aristoxenus, ἐν τῷ περὶ Ὀργάνου. V. Κίθαρις.
—— ὁ Μουσικὸς, ἐν τῷ πρώτῳ νόμῳ Παιδευτικῶν. V. Αἰδώς.
—— ἐν τῷ πρώτῳ Γραμμικῶν περὶ Νεωτέρων. V. Ῥυθμός.
Ascalonita. V. Τέλετης.
Asclepiades. V. Ἅμα.
Caecilius [*sub testimonio Eusimachidae*] V. Θεωρός.
Callimachus. V. Αἶνος. Αὖθις. Γράμμα. Οὕνεκα. Φθίειν.
—— ἐν Ἑκάλῃ. V. Τοὕνεκα.
Demosthenes. V. Πομπή.
—— ὁ Ῥήτωρ. V. Αἰτίαν.
—— ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος. V. Πότνος.
—— ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν. V. Ξενίζειν.
—— ἐν τῷ πρὸς Πανταίνετον. V. Παῖδα.
—— ἐν τῷ περὶ Στεφάνου. V. Βασκαίνειν.
—— ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου ψευδομαρτυριῶν. V. Καταχύμαξα.
—— ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. V. Ὄσιον.
—— ἐν Φιλιππικοῖς. V. Παρέχειν.
Didymus. V. Συμμαχεῖν.

Didymus, ἐν Ὑπομνήμασι Βακχυλίδου Ἐπινικίων. V. Νηρεΐδες.
—— ἐν Ὑπομνήμασι δευτέρῳ Ἰλιάδος. V. Λητουργεῖν. Χλαμύς.
—— ἐν Ὑπομνήμασι τῷ πρώτῳ τῶν Παιάνων Πινδάρου, V. Θηβαῖοι.
—— ἐν δεκάτῳ Ῥητορικῶν Ὑπομνημάτων. V. Νῆες.
Dinarchus, ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος αἰτίας. V. Μαρτυρία. & V. Ἐκμαρτυρία.
Diphilus, ἐν Πύρρᾳ. V. Εὑρεῖν.
Ephorus, ἐν τῇ δευτέρᾳ. V. Θηβαῖοι.
Eubulus, ὁ δὲ μέσης κωμῳδίας ποιητὴς, ἐν Καλαθηφόροις. V. Ἔνδον.
Euphemus. V. Ἰδοι.
Eupolis, ἐν Βάπταις. V. Ὑπάγειν.
—— ἐν Δήμοις. V. Τύραννον.
—— ἐν Ταξιάρχοις. V. Ἀμυγδαλῆ.
—— Φίλοις. V. Σχισταί.
Euripides. V. Ἀρραδεῖν. [Θεωρός.] Κύειν.
—— ἐν Ἀλόπῃ. V. Τεῖχοι.
—— ἐν Ἡρακλείδαις. V. Ἔνδον.
—— ἐν Ὀρέστῃ. V. Μεταβάλλεσθαι.
—— ἐν Πλειαδέσι. V. Βωμός.
—— ἐν Τηλέφῳ. V. Πεῖσις.
Heraclides. V. Ἰκέσθαι.
Heraclides ὁ ἡμέτερος. V. Σταφυλιού.
—— ἐν πρώτῃ περὶ Καθολικῆς Πραγματείας. V. Νωϊ.
Herodotus. V. Ἱερεῖον. Μάγοι. Τύραννον.
—— ἐν τῷ πρώτῳ. V. Ζυγόν.
—— ἐν τῇ πεντάρτῃ. V. Δέος.
Hesiodus. V. Αἶνος. Βωμός. Ζῆλος. Ἡμέρα. Μεξεῖαι. Ὄρθρος. (Οὖτος. Ὀψέ.)

Ho-

Homeri loca. pagg. 2. 4. 5. 9. 12. 13. 14. 20. 24. 26. 27. 28. 33. 36. 39. 40. 41. 42. 47. 49. 51. 52. 55. 57. 58. 59. 60. 61. 66. 67. 71. 73. 74. 76. 77. 83. 86. 87. 88. 91. 93. 94. 101. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 112. 113. 115. 116. 121. 124. 129. 132. 137. 140. 143. 144. 146. 147. 148. 150.

Hyperides ἐν τῷ κατὰ Ἀρχιπρατίδου. V. Ἱερά.

[*Incertorum fragmenta*, V. Ἀχαρής. Ἀναλγάζειν. Διαβόητος. Εὐθύς. Ἐπιχηρύξαι. Ἑσπέρα. Κατοίκησις. Κέδνος. Λητουργεῖν. Οἰκίζειν. Ὀλίγον. Οὐδέν. Πεύξεται.]

Lylimachides, ἐν τῷ πρὸς Καικίλιον περὶ τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων. V. Θεωρός. (*Vide Animadv. ad Amm.*)

Lucius ὁ Ταρραῦνος, ἐν τῷ πρώτῳ Παρεμιῶν. V. Αἶνος.

Menander. V. Ἁρπαγή. Κηρύξαι. Πότος.

——— Ἀδελφοῖς. V. Διέφθαρται.

——— ἐν Δακτυλίῳ. V. Παιδίσκη.

——— ἐν Δυσκόλῳ. V. Εὑρεῖν. Εὐθύς.

——— ἐν Ἡνιόχῳ. V. Ἁρπαγή. Χειμάζειν.

——— ἐν Ἥρωϊ. V. Ἰδεῖν.

——— ἐν Νομοθέταις. V. Λυχνίον.

——— ἐν Παιδίῳ. V. Δικαστής.

——— ἐν Παρακαταθήκῃ. V. Θύρα.

——— ἐν τῷ Ὑμνίδι. V. Αἰτῶ.

——— Ὑποβολιμαίοις. V. Λέμβος.

——— ἐν Ψευδηρακλεῖ. V. Ἧς.

Mnaseas, ἐν τοῖς περὶ Εὐρώπης. V. Νηρεΐδες.

Neanthes ὁ Κυζικηνός, ἐν τείτῳ τῶν κατὰ πόλιν. (*Vide Animadv. ad Amm.*)

Nilus

Nilus. V. Περσεύς. (*Vide, quae ad iſtum locum notantur.*)
Philemon ὁ Αἰξωνεύς, V. Πόπερι (*citatur a Tryphone*)
[*Philoſophi.* V. Ἐρωτᾶν. Λαλεῖν.]
Phylarchus. V. Χλαμύς. (*ſub teſte Didymo.*)
Pindarus. V. Δίσκος.
Plato. V. Πρᾶτος.
—— ἐν Ὀρθῷ. V. Παίδλοις.
—— ἐν Πρωταγόρᾳ. V. Δύναμις. Εὐφεμίσθαι. Ἴσως.
—— ἐν Σοφιστῇ. V. Λαλεῖν.
[Ἕνεκα τοῦ Ποιητοῦ. V. Διαβολῆς.]
Polemo, V. Χλαμύς. (*fide Didymi*)
Poſidippus. V. Βάλις. (*ex conjectura*)
Potamo. V. Ἐρωτᾶν.
Ptolemaeus, ἐν πρώτῳ περὶ Ἡρώδου τοῦ Βασιλέως. V. Ἰδυμαῖοι.
Ptolemaeus ὁ Ἀσκαλωνίτης. V. Τέλεπες.
—— ἐν δευτέρᾳ τοῦ ἐν Ἰλιάδι Περσῳδιῶν. V. Σπαφυλιῶ.
—— ἐν δευτέρᾳ περὶ τοῦ ἐν Ὀδυσσείᾳ Περσῳδιῶν. V. Σπαφυλιῶ.
Pythia. V. Κωφός.
Sappho. V. Ἄρμ. [*citatur Didymo in V.* Χλαμύς.]
Solon, ἐν τοῖς Ἄξοσιν. V. Οἰκότειψ.
Sophocles, ἐν Ἠλέκτρᾳ. V. Ἐνταυθοῖ.
—— ἐν Τραχινίαις. V. Ἔνδον.
—— ἐν Χρύσῃ. V. Βωμός.
Sophron. V. Πῦς.
Theopompus. V. Διαπολιτεύεσθαι.
—— ἐν εἰκοστῇ ἕκτῃ. V. Ἱερά.
Thucydides. V. Ἄγγελος. Μοχθηρός. Παρέχειν. Περιξυστός. Φάκελος.

Thucy-

Thucydides, ἐν τῇ πρώτῃ. V. Συμμαχεῖν.
Trypho. V. Δήμητερ. Ἐπικήδειος. Πόπερι. Ψάλλιον.
—— ἐν πέμπτῳ περὶ Ἐλλιωισμοῦ. V. Δίσκος. Χλαῖναι.
—— ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀτθικῆς Προσῳδίας. V. Ἐξαυέψιοι. Θαλαμάς. Μισησή. Τρηχοί.
—— ἐν τῷ τείτῳ περὶ Ἀτθικῆς Προσῳδίας. V. Ἁρπαγή.
[*Veteres*, οἱ παλαιοὶ, in V. Γράμμα. Κωφός. Μετρεῖσθαι. † πιὲς τῶν ἀρχαίων. In V. Εὐθύς. † οἱ ἀρχαῖοι, V. Εὐθύς. Τύραννον.]
Xenophon. V. Χλαῖναι. (*citatus Tryphoni*)
—— ἐν τῇ Ἀναβάσῃ. V. Ἀποδεχάναι.
—— ἐν Οἰκονομικῷ. V. Ζυγόν.
Zenodotus. V. Οὐδέτ.

INDEX VOCABULORUM,

Quae in Ammonii libello exponuntur.

Α.

Ἄβαξ. pag. 1.
ἀβάκιον. 1.
ἀβέβηλα. 1.
ἀβέβηλον. 2.
ἀγαθός. 80.
ἄγαλμα. 99.
ἄγελ. 2.
ἄγειν. 2.
ἀγνοεῖν. 3.
ἀγράφ. 4.
ἀγραφῶ. 4.
ἀγράφως. 150.
ἀγρεῖ. 3.
ἄγρι. 3.
ἀγροῖκ. 3.
ἄγροικ. 3.
ἀγρόνομ. 4.
ἀγρόνομ. 4.
ἀδιστεῖς. 3.
ἀδιστικὰ δίκαια. 3.
ἀθλοθέτας. 4.
ἀθλιὰς. 4.
ἀθλητὰς. 4.
ἄδελφε. 117.
ἄελλα. 4.
ἀθλεῖας. 5.
ἀθλοθέτας. 4.
ἆθλον. 4.
ἆθλ. 4.
αἰδεῖτας. 5.
αἰδὼς. 5, 6.
αἴθε. 8.
αἰκίας. 9.
αἶν. 6, 7, 8.
αἰπόλ. 9.
αἰσχύνη. 5.
αἰσχύν. 5, 6.
αἰτῆμας. 5.
αἰτῶ. 5.
ἀκριεία. 9.
ἄκαχ. 80.
ἀκαρῆ. 10.
ἀκαρής. 10.
ἀκόντιον. 9.
ἀκτάς. 9.
ἀλγεῖν. 118.
ἀληθές. 10.
ἄληθες. 10.
ἁλίπαστον. 11.
ἁλίσπαρτοι. 11.
ἁλίσπαρτον. 11.
ἀλλοίωσις. 11. 93.
ἄλλ. 11. 61.
ἁλοᾷν. 10.
ἁλοιᾷν. 10.
ἅμα. 13.
ἅμαθ. 15. 150.
ἁμαρτάν. 15.
ἁμαρτεχία. 11. 12.
ἁμητός. 15.
ἄμητ. 15.
ἀμυγδαλῆ. 12.

ἀμυγ-

ἀμυγδάλη. 12.
ἀμύνειν. 15. 31.
ἀμύνεσθαι. 15.
ἀμφαγνοεῖν. 3.
ἀμφίπολος. 71.
ἀμφιτάπιτες. 134.
ἀμφότεροι. 14.
ἀναβάλλεσθαι. 16.
ἀναβάτης. 17.
ἀναβάτης. 17.
ἀναβάτης. 17.
ἀναγκάζειν. 17, 18.
ἀναγόμβοι. 17.
ἀναίτιον. 18.
ἀναχεῖσθαι. 15.
ἀνάχεσις. 59.
ἀναχωχή. 16.
ἀναλγής. 17.
ἀνάλγητος. 16, 17.
ἀνάμνησις. 16.
ἄναρχον. 18.
ἀναστῶσαι. 17.
ἀναφορά 21, 22.
ἀναχθέντες. 17.
ἀνδραγάθημα. 15.
ἀνδρεία. 15.
ἀνέσις. 65.
ἀνεψιοί. 17.
ἀνὴρ μέσος. 36.
ἀνόητος. 18.
ἄνοια. 18.
ἀνοχαχή. 16.
ἀνοχή. 16.
ἀντικρύ. 17.
ἄντικρυς. 17.
ἀντίπαις. 35. 109.
ἀντίπηξ. 82.
ἀντιπολιτεύεσθαι. 44.
ἄντρον. 18.
ἀξία. 18.
ἀξιόπιστος. 18.
ἀξιόχρεως. 18.
ἀξίωμα. 18.
ἄξονες. 18.
ἀπαντῆσαι. 139.
ἀπέθανε. 22.
ἀπειθής. 45.
ἀπελεύθερος. 20, 21.
ἀπιώτησε κατὰ τὸν δίκιον. 139.
ἀπό. 20.
ἀπόγονος. 47. 48.
ἀπόδοσις. 22.
ἀποδεῖναι. 19.
ἀπόδρομοι. 35, 36.
ἀποκατάστασις. 22.
ἀποκήρυκος. 19.
ἀποκηρύξαι. 81.
ἀποκτιθῆναι. 21.
ἀποκείναεσθαι. 21.
ἀπόλαυσις. 146.
ἀπολογίζεσθαι. 19.
ἀπολογεῖσθαι. 19.
ἀπονίψασθαι. 21.
ἀποστολεῖν. 113.
ἀποστασίου δίκη. 19.
ἀποφάσεις συμβολικαί. 58.
ἀποφεύγειν. 19.
ἀποφεύγει δίκιον. 142.
ἀποφορά. 21. 22.
ἀποστασίου δίκη. 19.
ἄρ. 145.
ἄρα. 23.
ἄρα. 23.
ἀραείζειν. 145.
ἀράχνη. 24.
ἀράχνης. 24.
ἀράχνιον. 24.
ἁρματροχία. 12.
ἀργειοί. 24.
ἄργες. 24.
ἁρπαγή. 22.
ἁρπάγη. 22.
ἀῤῥωδεῖν. 25.
ἀῤῥωστεῖν. 24.
ἄῤῥωστος. 24.
ἀῤῥωστῶν. 24.
ἄρπη. 23, 24.
ἁρπίως. 23, 24.
ἄρχειν. 22.
ἄσκησις. 38.
ἀστεῖος. 26.
ἀστῆς. 26.

ἀπικός. 26.
ἄπρον. 26.
ἅφυ. 115.
ἀσφόδελος. 26.
ἀσφοδελός. 26.
ἀσχολία. 9.
ἀτελές. 27.
ἀτέλεστον. 27.
ἀτέχνως. 26.
ἀπεχνῶς. 26.
ἀπιμάζειν. 26.
ἀπιμῦται. 26.
ἄτμων. 71.
ἄπια. 26, 27.
ἄπια. 26, 27.
ἀπική. 5.
αὖθι. 27.
αὖθις. 27.
αὐτάγγελος. 2.
αὖπις. 27.
αὐχήν. 27.
ἀφικέσθαι. 73.
ἀφνειός. 113.
ἀφροσυνη. 18.
ἄφρων. 18.
ἄχθι. 27.
ἄχθις. 27.

B.

Βάκχος. 134.
βάραθρον. 29.
βάραθρος. 29.
βαρβαρικόν. 28.
βάρβαρον. 28.
βάρις. 29.
βάσανος. 29.
βασίλεια. 29.
βασιλεῖα. 29.
βασιλεύς. 28. 138.
βασκαίνειν. 29.
βέβηλα. 1.
βέβηλον. 2.
βεβλῆσθαι. 29.
βιάζεσθαι. 18.
βίος. 30.
βιοτεύειν. 30.
βιῶν. 30.
βιῶναι. 30.
βλέπειν. 30.
βλέφαρα. 30.
βλεφαρίδες 30.
βληχᾶσθαι. 144.
βλύειν. 32.
βόες πῶς. 31.
βοηθεῖν. 31.
βοὸς πῶς. 31.
βυκολεῖν. 31.
βύλλ. 31.
βύλη. 31.
βύλεσθαι. 31. 70.
βυλεῦσαι. 31.
βυλεύσασθαι. 31.
βύπαις. 35. 109.
βρέτας. 99. 142.
βρέφος. 35.
βρύειν. 32.
βρύχειν. 32.
βρυχᾶσθαι. 145.
βρύχειν. 32.
βρύχεσθαι. 32.
βρωμᾶσθαι. 145.
βωμός. 32. 34.

Γ.

Γαλακτοποτῶν. 115.
γαμήλιος. 34.
γεγενῆσθαι. 34.
γεγονέναι. 34.
γελοῖον. 36. 128.
γέλοιος. 36.
γελοῖος. 36.
γενέθλια. 34, 35.
γενέσια. 35.
γενήσεται. 60.
γέρων. 35. 36.
γεφυρασμός. 129.
γῆμαι. 36.
γήμασθαι. 36.
γηρᾷν. 37.
γῆρας 37.
γήρασις. 37.
γηράσκειν. 37.

γίνε. 76.
γοητεία. 142.
γράμμα. 37, 38.
γραμματική. 50.
γυμνάδαι. 38.
γυμναδίων. 38.
γυμναστα. 38.

Δ.

Δαί. 39.
δαιτυμών. 60.
δάμαλις. 39.
δαμάλης. 39.
δάματερ. 40.
Δαμύλη. 125.
δέ. 39.
δέ. 39.
δέξασθαι. 87.
δέρη. 27.
δεσπότης. 39. 86.
δήμητερ. 40.
δήμι. 40.
δημόκοινε. 40.
δῆμε. 40.
δημός. 40.
διαβόητε. 42.
διάγγελε. 2.
διαιτητής. 41.
διαχρίνειν. 85.
διαλέγει. 44.
διαλέγεσθε. 87.
διαμαρτάνει. 15.
διαπολιτεύεσθε. 44.
διδάξομαι. 43.
διδάξω. 43.
διδάσκαλε. 44.
διέφθαρθε. 41.
διέφθορε. 41.
δίημα. 43.
δίησις. 43.
δικαστής. 41.
δίκη. 44.
διοικίζεθ. 101.
διοχωχή. 16.
διορθῶν. 43.
διότι. 105.
διπλάσιον. 43.
διπλῶν. 42, 43.
δίσκε. 40.
διφθέρα. 43.
διχότομε. 43.
διχοτόμε. 43.
διώκει ὁ κατηγορῶν. 142.
δοάσατο. 44.
δοιάσατο. 44.
δόξα. 45.
δόρυ. 9.
δορύξενε. 119.
δῦλοι. 45.
δυνάμις. 45.
δυσμενής. 64.
δυστυχής. 45.

δῶμα. 45, 46. 103.
δωμάτιον. 46.
δωρεοδωκία. 46.

E.

Ἔγγυᾶ. 46.
ἐγγυᾶται. 46
ἐγερθῆναι. 17.
ἐδραίωμα. 84.
[243.]
ἐδώμιον. 139.
ἐδρᾶσαι. 46.
ἐδέασθε. 49.
ἐδίδαξε. 46.
ἐδιδάξαθο. 46.
εἴδωλον. 142.
εἰκότα. 54.
εἰκών. 46.
εἴλωτες. 111.
εἵνεκα. 106.
εἰσβολή. 78.
εἰς οἶκον. 102.
εἰστοίκε. 19.
εἰσφορά. 21.
ἐκάτερθι. 15.
ἔκλυον. 47.
ἔκλυε. 47.
ἐκπέπεισε. 47.
ἐκκλησία. 47.
ἐκμάξω. 112.
ἐκμαρτυρία. 48.
ἐκποίκε. 19.

ἐμπολεμῆσαι. 47.
ἐμπολεμῶσαι. 47.
ἐλέατης. 48.
ἔλεγχος. 91.
ἐλεοί. 48.
ἕλκος. 48.
ἕλυτρον. 81.
ἐμβάδες. 49.
ἔμβαλα †. 49.
ἐμεῖο. 49.
ἐμοῖο. 49.
ἐμμέλεια. 83.
ἐμπειρία. 49, 50.
ἐναλείψαι. 46.
ἔνδον. 50.
ἔνδοξος. 53.
ἕνεκα. 53.
ἔνθα. 51. 52.
ἐνθάδε. 51.
ἐνθύμημα. 52.
ἐνθύμιον. 52, 53.
ἐνεός. 86.
ἐνοεῖν. 53.
ἐνοείσθαι. 53.
ἔνος. 113.
ἐνταῦθα. 51.
ἐνταυθοῖ. 51.
ἐξάγγελος. 2.
ἐξαιρέσιοι. 17. 54.
ἐξαιρέσιοι. 54.
ἐξαπατᾶν. 31.
ἐξελεύθερος. 21.
ἐξόζω. 53.
ἐξόστω. 53.
ἐοικότα. 54.
ἐπαγγελία. 139.
ἐπαγγέλλω. 56.
ἐπαγγελθῆ. 139.
ἐπακτῆρες. 81.
ἐπακτοκέλης. 81.
ἐπανορθοῦν. 43.
ἐπήλπισαν. 66.
ὀπιβάτης. 17.
ὀπιβόητος. 42.
ὀπίδοξος. 53.
ὀπιδοτικός. 57.
ὀπιθαλάμιος. 34.
ὀπικήδειος. 54, 55.
ὀπιχειρικεία. 16.
ὀπιχειρικεύσαθαι. 56.
ὀπιχειρύξαι. 56. 81, 82.
ὀπιχωρεῖν. 31.
ὀπίχωρι. 55.
ὀπιχήματα. † 84.
ὀπιμαχεῖν. 131.
ὀπισθεῖλαι. 55.
ὀπισκῆψαι. 55.
ὀπισάτης. 44.
ὀπισφής. 55.
ὀπίσθαλον †. 42.
ὀπιτήδευμα. 134.
ὀπιτήθη. 138.
ὀπιτίμησον. 56.
ὀπιτίμιον. 56.
ὀπιτίμιος. 56.
ὀπίτιμον. 56.
ὀπίτιμος. 56.
ὀπιχαίρειν. 57.
ἐρᾶν. 59.
ἐρείσαι. 64.
ἐρύεσθαι. 123.
ἔρως. 59.
ἐρωτᾶν. 57. 59.
ἑσπέρα. 60. 108.
ἑσάθη ὁ ἀνδρός. 124.
ἑσάθη ἡ νόσος. 124.
ἕσαι. 60.
ἔστη ὁ ἄνθρωπος. 124.
ἑστία. 32, 33.
ἑστάτως. 60.
ἑσχάρα. 32. 34.
ἑσω. 50.
ἑταῖροι. 60. 143.
ἑταῖρος. 60.
ἑτεροίωσις. 11. 93.
ἕτερος. 11. 61.
ἑτεροφθαλμος. 60.
εὖ. 63.
εὐειδής. 61, 62.

εὑρ-

εὐεργεσία. 63.
εὐθέως. 62.
εὐθύ. 62. 63.
εὐθυμία. 146.
εὐθύς. 62. 63.
εὐμαθής. 61.
εὔμορφος. 61.
εὐνή. 88.
εὐπετές. 122.
εὐποεία. 114.
εὔποροι. 114.
εὔπορος. 113.
εὑρεῖν. 61.
εὑρέσθαι. 61.
εὐσταφής. 55.
εὐτρέπελον. 128. 129.
εὐτράπελος. 36.
εὐτυχής. 103, 114.
εὐφραίνεσθαι. 63.
εὐφροσύνη. 146.
εὐφυής. 61.
εὐχερές. 122.
ἔφη. 67.
ἔφης. 35.
ἐχθές. 64.

Z.

Ζηλοῖ. 64.
ζῆλος. 64. 65.
ζηλοτυπεῖ. 64.
ζηλοτυπία. 64.
ζήλοτυπία εἴδη. 65.
ζηλῶσαι. 64.
ζῆν. 30.
ζυγὸς, ἡ. 65.
ζυγὸς, ὁ. 65.
ζωή. 30.
ζώνη. 65.
ζώνιον. 65.

H.

Ἤ, pro ἔφη. 67.
ἡγεμών. 28.
ἠγέρθη. 65.
ἥδεσθαι. 63.
ἡδονή. 146.
Ἡδύλη. 125, 126.
ἦθος. 65.
ἠώς. 66.
ἡμέρα. 66.
ἦς. 67.
ἦσθα. 66, 67.
ἡσυχία. 68.

Θ.

Θαλαμαί. 68.
θάλαμος. 68.
θάρσος. 71.
θαυμάζω. 68.
θεάσασθαι. 69.
θεᾶσθαι. 30.
θεατής. 69.
θεμαχία. 68.
θεία. 135.
θέλειν. 31. 70.
θεομαχία. 68.
θεραπαινα. 109.
θεράποντες. 69.
θερίζειν. 70.
θέσθαι. 70.
Θετταλλω. 117.
θεωρεῖν 69.
θεωρῆσαι. 69.
θεωρικόν. 69.
θεωρός. 68, 69.
θεωρί. 69.
Θηβαγενεῖς. 70, 71.
Θηβαῖοι. 70.
θής. 71.
θῖνες. 9.
θεῖος. 71.
θρεπτός. 101.
θρῆνος. 54.
θρίπες. 74.
θριπιδέσταξα. 74.
θύελλα. 4.
θύεσθαι. 72.
θυμός. 72.
θύννη. 72.
θύσσι. 72.
θύρα. 71, 72.
θύραι. 72.
θυρεία. 71.

θυ-

θῦσαι. 132.

I.

Ἰδιόξενος. 118.
Ἰδυμαῖοι. 73, 74.
ἱερά. 73. 104, 105.
ἱερεῖον. 73.
ἱερεῦσαι. 72.
ἱερῶσαι. 72.
ἵκες. 74.
ἱκέσθαι. 73.
ἵμερος. 59.
ἵπες. 74.
Ἰουδαῖοι 73.
ἴδι. 76.
ἰδμός. 76.
ἵσοι. 74, 75.
ἰσοτελής. 75, 92.
ἵσταθαι. 93, 94.
ἵστε. 76.
ἰσχύς. 45.
ἰσοδόκη. 76.
ἰσοπέδη. 77.
ἰσρεία. 96.
ἰσοιοχάφος. 76.
Ἰταλιῶται. 77.
Ἰταλοί. 77.

K.

Καδίσκος. 79.
κάδος. 79.
καθάρματα. 79.
καθάρπα. 79.
καθιερεῦσαι. 72.
καθιερῶσαι. 72.
κάθησο. 80.
κάθισον. 80.
καιρός. 79, 80.
κακοήθεια. 80.
κακός. 80.
κακοξοπία. 80.
κάλλαια. 80.
κάλλη. 80.
καλῶς. 63.
κάμαλος, καματηρός. 117.
καυθαείζειν †. 79.
κέρδαξ. 83.
καταβολή. 78.
κάταγμα, ἐκπεταμθίως. 78.
κάταγμα, βεχέως. 78.
καταχεῖθαι. 15.
κατάκλησις. 47.
καταυλικρύ 17.
καταφερεῖν. 144.
κατ' χειρὸς ὕδως αἰτῆσαι. 21.
κατάχυματα. 78.
κατάχυσματα. 78.
κατοίκησις. 77, 78.
κατοίκισις. 77, 78.
κεάς. 29.
κέδρος, ὁ. 81.
κέδρος, ἡ. 81.
κέλης. 80.
κελύφανον. 81.
κέλυφος. 81.
κηρύξαι. 81.
κιβωτός. 82.
κίες. 74.
κιθάρα. 82.
κίθαεις. 82.
κιθαειστής. 82.
κιθαρῳδός. 82.
κίστη. 82.
κλῆμα. 83.
κληρώσασθαι. 87.
κλῆσις. 82, 83.
κλῖμα. 83.
κλύσαι. 83.
κοινοί. 74, 75.
κοίρανος. 28.
κοιτάζειν. 145.
κοίτη. 145.
κομᾶν. 84.
κομιδή. 83.
κομιδῆ. 83.
κόνις. 84.
κονίς. 84.
κόπις. 83.
κόρδαξ. 83.
κορδύλη. 125.

κάρυ-

χόρυδ◎. 84.
χορύδαλ◎. 84.
χόσμ◎. 84.
χυειάν. 84.
χραιπάλη. 85.
χρατεῖν. 22.
χρίνειν. 85.
χῖῆμα. 85.
χῖήμαζα. 84.
χῖῆσις. 85.
χυβεύειν. 85.
χύειν. 85.
χυεῖν. 143.
χυπιάζειν. 85.
χύπιειν. 85.
χύρβεις. 18.
χύει◎. 39. 86.
χωμῳδοί. 138.
χωμῳδοποιοί. 138.
χωμῳδοποιός. 86.
χωμῳδός. 86.
χωφός. 86.

Λ.

Λαβεῖν. 87.
λαγχάνειν. 86, 87.
λαλεῖ. 44.
λαλεῖν. 87.
λαμπήξ. 90.
λάπτις. 71.
λέγειν. 87.
λέγῃ. 44.
λεία. 88.
λέμβ◎. 87.
λέμφ◎. 88.
λέπας. 87.
λεπάς. 87.
λέχος. 88.
λῆμα. 89.
λῆμμα. 89.
ληνός. 77.
λῆτον. 89.
λητουργεῖν. 89.
λίαν. 88.
λίβαν◎. 89.
λιβανωτός. 89.
λιτουργεῖν. 89.
λογίζεσθαι. 19.
λογῆται. 19.
λογογράφ◎. 90.
λογοποιός. 90.
λόγος. 90.
λυρῳδός. 82.
λύσσα. 92.
λυχνίον. 90.
λύχν◎. 90.
λυχνοῦχος. 90.

Μ.

Μάγος. 92.
μαζός. 91.
μαῖα. 135.
μαχαισμός. 65.
μαχρολόγ◎. 91.
μάμμη. 135.
μανία 92.
μαντεία. 92.
μαυλική. 92.
μαρτυρία. 48. 91.
μάρτυς. 91.
μαστός. 91.
μάχαιρα. 90.
μαχαιρεύς. 90.
μάχη. 91.
μέθη. 85.
μειράκιον. 36. 93.
μειρακίσκ◎. 93.
μείραξ. 36. 93.
μέλι, μελιτηρός. 117.
μελλοέφηβ◎. 35.
μέμψις. 94.
μεταβάλλεσθαι. 92.
μεταδοτικός. 57.
μεταμορφοῦσθαι. 93.
μετοίκιον. 75.
μέτοικ◎. 75. 92.
μεῖσθαι. 93.
μηχᾶσθαι. 144.
μηλωτή. 43.
μηδαλοίας. 11.
μιχρόν. 103.
μυύρεσθαι. 94.

μινυείζειν. 94.
μισητή. 94.
μισήτη. 94.
μιαθός. 95.
μίαθωμα. 95.
μυεία. 95.
μυήματα. 95.
μυημεία. 95.
μυήμη. 95.
μονόφθαλμος. 61.
μορφάζειν. 61.
μόχος. 39.
μόχθηρα. 116.
μοχθηρός. 95.
μόχθηρος. 95, 96.
μόχθος. 117.
μῦθος. 96.
μυχάθαι. 145.
μυχλής. 123.
μύειοι. 96.
μυείοι. 96.

N.

Ναός. 96.
ναυαγία. 97.
ναυάγιον. 97.
ναύκληροι. 96, 97.
ναυκράεια. 97.
ναύκραροι. 97.
νεαλές. 97.
νεανίας. 36.
νεανίσκος. 36.
νεαρός. 97.
νεβρί. 145.
νῆες. 98.
Νηρεΐδες. 97, 98.
Νηρέως θυγατέρες. 97, 98.
νίψαι. 83.
νοσεῖ. 24.
νόσος, νοσηρός. 117.
νοσθεῖν. 145.
νοσιά. 145.
νοσοί. 145.
νοῦς. 99.
νυῦ. 99,
νυί. 99.
νωθέτερος. 99.
νωχελέτερος. 99.

Ξ.

Ξενίζειν. 99, 100.
ξένος. 118.
ξόανον. 99.
ξυστός. † 100.

O.

Ὄβελος. 100.
ὄβολος. 100.
ὅδε. 100.
ὁδί. 100.
οἴκαδε. 102.
οἰκεῖοι. 3. 100.
οἰκέται. 45. 70.
οἰκέτης. 101.
οἰκεύς. 102.
οἰκῆες. 100.
οἴκημα. 103.
οἰκία. 102, 103.
οἰκίζειν. 101.
οἰκίσκος. 103
οἶκος. 102.
οἰκότειψ. 101.
οἰκτμμήν. 84.
οἰκτισμός. 102.
οἶκλος. 102.
οἶμα. 102.
οἶμος. 102.
οἰνάνθη. 102.
οἶναρα. 102.
οἶνη. 102.
οἶστρος. 92.
ὀκωχή. 16.
ὄλβιος, 103. 113, 114.
ὀλίγον. 103.
ὄλιθος, ὀλιθηρός. 117.
ὄλμος. 104.
ὄμως. 13, 14.
ὄνειαρ. 139.
ὁρᾶν. 104.
ὀργή. 72.
ὀρθόν. 63.
ὀρθοπύγιον. 25.
ὄρθρος. 104.

ὄρ-

ὄρμος. 104.
ὀρνιθοτής. 104.
ὀρνιθοσκόπος. 104.
ὀσφύιον. 25.
ὀσφή. 104.
ὀρροπύγιον. 25.
ὄρρος. 25.
ὀρρωδεῖν. 25.
ὄσια. 104.
ὅπ. 105.
ὑδέν. 105.
ὑθέν. 105.
ὕχυν. 105.
ὑχῦν. 105.
ὑλή. 107. 150.
ὕνεκα. 106. 136.
ὗς. 107.
ὑός. 107.
ὑπᾶσθαι. 29.
ὗς. 106.
ὑτοσί. 106.
ὀφείλειν. 107.
ὀφείλημα. 107.
ὄφλειν. 107.
ὄφλημα. 107.
ὄχθαι. 108.
ὄχθοι. 108.
ὄχλος. 114.
ὀψαφέτης. 108.
ὀψέ. 60. 108.
ὀψὲ δ ἡμέρας. 60.

Π.

Παῖδα. 111.
παιδάριον. 35.
παιδεία. 110.
παίδλυσις. 110.
παιδίον. 35.
παιδισκάριον. 111.
παιδίσκη. 109. 111.
παιδίσκος. 35. 109.
παῖς, 35. 109, 110.
πάλληξ. 35.
πάλτον. 109.
πανός. 90.
παρά. 20.
παραβολή. 109.
παράδειγμα. 109.
παράκλισις. 132.
παρακέχρυσται. 109.
παρακέχρυται. 109.
παραπλεῖν. 113.
παρειαί. 108.
παρεῖαι. 108.
παρέχειν. 108.
παρέχεσθαι. 108.
παρθενία. 110.
παρθένος. 110.
παροιμία. 8.
παρουσία. 115.
παῤῥησία. 115.
πάσαλος, βραχέος τοῦ α. 109.
πάσσαλος, ἐν ἐκτάσει τοῦ α. 109.
πάχειν. 110.
πάχων. 110.
πατραλοίας. 11.
πάτεια. 111.
πατειοί. 111.
πατρίς. 115.
πατειώτης. 115.
πατρῶα. 111.
πεῖ. Dor. 118. 121.
πεῖθαρχεῖν. 121.
πείθεσθαι. 121.
πεῖρα. 49.
πείρα. 112.
πειρατής. 112.
πειρατής. 112.
πελατής. 111.
πέλτη. 109.
πενετής. 111.
πένης. 111.
περιβόητος. 42.
περιπεπάτηκε. 22.
περιπεπάτησε. 22.
περιμάξαι. 112.
περιπλεῖν. 113.
περιποιεῖν. 116.
περιφορά. 82.

πεπσεύειν. 85.
πεῦσις. 59.
πῆ. 112.
πηδάλιον. 112
πήγα. 112.
πλεῖν. 113
πλῆθος. 114.
πληθεῖον. 112.
πλῆμαι. 114.
πλῆμναι. 114.
πλοῖα. 98.
πλύσιοι. 114.
πλύσιος. 113.
πλῦτος. 114.
πλύναι. 83.
ποθεῖν. 59.
πόθος. 59.
ποῖ. 113.
ποῖ. Dor. 118. 121.
ποιεῖν. 116.
ποίημα. 43.
ποίησις. 43, 90.
ποιμαίνω. 9.
πολεμικός. 114.
πόλεμος. 91.
πολέμιος. 64.
πόλις. 115.
πολίτης. 115.
πολυλόγος. 91.
πολυτίμητος. 118.
πολύμος. 118.
πόμα. 114.
πομπεία. 115.
πομπή. 115.
ποιεῖν. 118.
πονηρά. 96.
πόνημα. 116.
πονηρόν. 116.
πονηρός. 80. 116.
πόνηρος. 80. 116.
πόνος. 117.
πορεύεσθαι. 140.
πόρθμος. 76.
πότος. 118.
ποτός. 118.
ποῦ. 113.
πρέσβεις. 120.
πρέσβυς. 120.
πρεσβεύειν. 118.
πρεσβεύεσθαι. 118.
πρεσβεύουσι. 120.
πρεσβεύονται. 120.
πρεσβύτης. 36.
προβεβηκώς. 36.
πρόκλησις. † 83.
πρὸ μοίρας. 120.
πρόξενος. 118.
πρόσκλησις. 83.
πρότερα. 119.
πρότερα. 119.
πρότερος. 119.
προσχρῆναι. 121.
προσπαίειν. 121.
πρόσφατον. 97.
πρότομή. 46.
πρὸ ὥρας. 120.
πρυτανεῖα, τά. 119.
πρυτανεία, ἡ. 120.
πρωΐ. 104.
πρῶτος. 119.
πρωτόποκος. 121.
πρωτότοκος. 121.
πρώτως. 119.
πτωχός. 111.
πυθών, ὁ. 121.
πύθων, ὁ. 121.
πυνθάνεσθαι. 57. 59.
πῦς. Dor. 118. 121.
πῶ. Dor. 118. 121, 122.
πῶμα. 114.

P.

Ῥάδιον. 122.
ῥάπτειν. 122.
ῥαφανίς. 122.
ῥάφανον. 122.
ῥάφανος. 122.
ῥεῖθρον. 122.
ῥεῦμα. 122.
ῥέφανον. 122.
ῥίς. 123.
ῥοά. 123.

ῥοδή.

ῥοδῆ. 123.
ῥόδον. 123.
ῥοδωνιά. 123.
ῥοιά. 123.
ῥύγχος. 123.
ῥύεσθαι. 123.

Σ.

Σεῖο. 129.
σικός. 96. 128.
σημεῖον. 135.
σιγή. 128.
σικελιῶτης. 77.
σικελιώτης. 128.
σικελός. 128.
σίκινις. 83.
σισύρα. 128.
σισύρνα. 128.
σιωπή. 128.
σκαφηφόροι. 75.
σκέπλεσθαι. 128.
σκήπλεσθαι. 128.
σκύλακες. 145.
σκύμνοι. 145.
σκῶμμα. 128.
σοῖο. 129.
σόλος. 40.
σοφός. 129.
σπουδάζειν. 130.
σπουδή. 130.
σταθμῶται. 123.
σταφυλή. 124.
σαρυλή. 124.
σάφυλος. 126.
στάχυς, βραχέως. ἐκτεταμένως. 124.
στῖται. 123.
στοιχεῖον. 37.
στρατεία. 130.
στράτευμα. 130.
στρατόπεδον. 130.
στρατός. 130.
σύραξ, ἡ. 132.
σύραξ, ὁ. 132.
συγγενεῖς. 3.
σύγγραμμα. 131.
συγγραφεύς 76.
συγχαίρειν. 57.
συμβολικαὶ ἀποφάσεις. 58.
συμβυλή. 132.
συμμαχεῖν. 31. 131.
σύμμαχοι. 35.
συμπάσχειν. 110.
συμπάσχων. 110.
σύνεργος. 131.
συνεργός. 131.
συνετός. 129.
σύνθεσις. 131.
συνθῆκαι. 130.
συνοικία. 103.
συνοικίζειν. 101.
σύνταγμα. 131.
συνταγματάρχης. 131.
σύνταξις. 131.
σφάκελος. 141.
σφάξαι. 132.
σφάττεσθαι. 72.
σχισταί. 133.
σχιστός. 133.
σχολῇ. 133.
σωφροσύνη. 110.
σώφρων. 110.

T.

Τάλαν. 133.
τάλας. 133.
ταυθαρύζειν. 79.
τάπιτες. 133, 134.
ταυρόκλονος. 134.
ταυρόκλονος. 134.
ταῦρος. 25.
τέγος. 104.
τέθνηκε. 22.
τεῖχη. 135.
τειχία. 135.
τεκμήριον. 127.
τέκνα. 145.
τέρας. 135.

Digitized by Google

τέρψις. 146.
τετράδραχμον. 134.
τέτραχμον. 134.
τεχνάσματα. 135.
τέχνη. 150. 134.
τεχνήματα. 135.
τεχνίτης. 134.
τήθη. 135. 138.
τήθις. 135. 138.
τίθεν νόμον. 136.
τίθε νόμον. 136.
τιθηνός. 135. 136.
τίθησι νόμον. 136.
τίκτειν. 84, 85.
τιμωρεῖν. 136.
τιμωρεῖσθαι. 136.
τιτθή. 135. 138.
τολμα, τολμηρός. 117.
τόμος. 136.
τομός. 136.
τορθοεύειν. 79.
τὄνεκα. 136.
τῦτον. 107.
τυτονί. 107.
τραγῳδοί. 138.
τραγῳδοποιοί. 138.
τραγῳδός. 86.
τραγῳδοποιός. 86.
τριαχάποι. 35.
τρίετες. 137.
τριετές. 137.
τρόπος. 65, 66.
τροφός. 135, 136.
τροχοί. 137.
τρόχοι. 137.
τυγχάνος. 15.
τύραννος. 138.

Υ.

Ὕβρεις. 9.
ὑδροποτεῖν. 115.
ὑλακτεῖν. 145.
ὕμνος. 139.
ὑπάγειν. 140.
ὑπαίρω. † 140.
ὑπαντῆσαι. 139.
ὕπαρ. 139.
ὑπάρξαι. 140.
ὑπερμαχεῖν. 31.
ὑποφορᾶν. 104.
ὑποτίθεσθαι. 16.
ὑποχνεῖται. 56.
ὑπογραμμός. 140.
ὑποθέσθαι. 70.
ὑπόμνησις. 16.
ὑποσχέσις. 139.
ὑποψία. 139.
ὕσταλος. 119.
ὕστερος. 119.
ὑστέρως ἔχειν. 119.
ὑφηγητής. 140.
ὑφόρατις. 139.

Φ.

Φάγαινα. 142.
Φαγέδαινα. 142.
Φαισύλη. 125.
Φάκελος. 141.
Φακή. 141.
Φακοί 141.
Φανός. 90.
Φάντασμα. 142.
Φαρμακεία. 141.
Φαρμακεύς. 142.
Φαρμακός. 142.
Φάσγανον. 97.
Φάσκωλος. 141.
Φάσκω. 44.
Φασκώλιον. 141.
Φάσμα. 142.
Φαυλία. 141.
Φέρειν. 2.
Φερνή. 144.
Φέρνιον. 144.
Φεύγει δίκην. 142.
Φθία 143.
Φθῖοι. 142.
Φθιῶται. 142.
Φθόνος. 64, 65.
Φιλεῖν. 143.
Φίλοι. 143.
Φίλος. 60.

Φό-

Digitized by Google

Φένος, Φονή. 126.
Φέρω. 143.
Φορός. 143.
Φεάσαι. 144.
Φεάσον 144.
Φρένες. 99.
Φειμαγμός. 144.
Φειμάπεσθαι. 144.
Φρυάπεσθαι. 144.
Φρυμαγμός. 144.
Φεγγεῖν. 144.
Φυλία. 141.
Φύλλον. 144.
Φῦλον. 144.
Φωλεός. 145.
Φωλεύειν. 145.
Φωνεῖν. 144.

X.

Χαρά. 146.
χαρακώματα. 145.
χαρακώσαντες. 145.
χάραξ, ὁ. 145.
χάραξ, ὁ. 145.
χάρειεν. 117.
χάριν. 53.
χάρις. 63.
χειμάζειν. 70, 146.
χιτώνιον. 148.
χιτωνίσκος. 148.
χλαμύς. 147.
χλαῖνα. 146, 147.
χλανίδες. 147.
χόας. 148.
χοᾶς. 148.
χολάδες. 148.
χόλικες. 148.
χορηγεῖον. 148.
χορηγός. 148.
χοῦς. 148.
χρεμετίζειν. 145.
χρέος. 107.
χρήσασθαι. 94.
χρῆται. 149.
χρηστήριον. 73. 149.
χρόνος. 79, 80.
χύτραι. 149.
χυτρεῖα. 149.

Ψ.

Ψάλλιον. 149.
ψάμαθος. 15. 149.
ψέλλιον Dor. τὸ ἄκρον. 149.
ψέλλιον. 149.
ψιλὴ φιλοσοφία. 149.
ψόγος. 94.
ψοφεῖ. 83.

Ω.

Ὡμογέρων. 36.
ὠνήσασθαι. 150.
ὤρα. 150.
ὥρα. 150.
ὠρεῖν. 69.
ὠρύεσθαι. 144.
ὠτειλή. 48. 107. 150.
ὤφελον. 8.

ΤΕΛΟΣ.

Digitized by Google

TYPIS
ISAÄCI VANDER MIJN,
LUGDUNI BATAVORUM.
MDCCXXXIX.

Digitized by Google